

เรื่อง กังฟู ราชวงศ์ถัง [唐砖]

(子与2) เนื้อเรื่องอีเล็กทรอนิกส์ ◆ เนื้อหา

บ.เพลสบันด์ ◆ เริ่มการ์ตูน

เล่ม
13

สุดยอดผลงานของนักเขียน
อิงประวัติศาสตร์ระดับแพลทินัม
ค้าปลีกและออนไลน์ ก่อตั้งตั้ง ไวยรัตน์ศักดิ์

ดำเนินการพิมพ์

“จอมกะล่อนราชวงศ์ถัง” เป็นผลงานของเจี้ยวอีอร์ จัดพิมพ์อย่างถูกต้องตามลิขสิทธิ์โดยสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊ค

เจี้ยวอีอร์ เป็นนักเขียนระดับแพลทินัมของเว็บไซต์ดังเดียน มีผลงานยอดนิยมมายานั่นไม่ถ้วน

ในขณะที่นักเขียนระดับแพลทินัมคนอื่นๆ ของดีเดียน ดำเนินไปด้วยแนวทางที่หลากหลาย แต่เจี้ยวอีอร์กลับเป็นนักเขียนแนวทางนิยายอิงประวัตศาสตร์ไม่กี่คน ที่ถือได้ว่าอยู่ในจุดสุดยอดของเว็บไซต์แห่งนี้

ความยอดเยี่ยมจากปลายปากกาของเข้า คนไทยได้เคยพิสูจน์รับทราบมาแล้วจาก “พลิกผ้าห้ามตุภุมิยั้น”

โดยในเรื่อง “จอมกะล่อนราชวงศ์ถัง” นี้ ถือเป็นนวนิยายเรื่องแรกในชีวิตของยอดนักเขียนท่านนี้ และเป็นเรื่องที่ทำให้บรรณพิภพรู้จักนามนี้

นี่คืออีกหนึ่งยอดนวนิยาย และยอดนักเขียนที่เราสำนักพิมพ์ภูมิใจนำเสนอแก่นักอ่านชาวไทยยิ่ง

ทำเนียบก่อนหน้า

สามผู้ก่อตั้งโลก

เป็นเรื่องแต่งของตุกแวงถิงสมัยราชวงศ์ถัง ประกอบด้วยหลีจิ้ง สตรี แสงปัตต์แดง อาคันตุกะเคราครีม หลีจิ้งเป็นคนจริงในประวัติศาสตร์ เป็นขุนพลคู่ใจถังไก่จงย่องเต้ แต่งตำราพิชัยสงครามหลีเว่ยกง มีบรรดาศักดิ์เป็นเวียกว่อง

វគ្គបង់ដោយវិវាទ

สำหรับถังไห่จงย่องเต้ ต่อให้ฝ่ากล่อมลงมา พระองค์ก็ไม่ทรงตระหนกตื่นเต้น หากประทับอยู่หลังโถะ เสวยข้าวโพดผักหนึ่งอย่างแข็งขัน หวินเยี้ลังป้ายสั่งการด้านการทหารออกมานา พระเครื่องส่งมอบออกไป วัตถุสิ่งนี้เพียงเป็นสัญลักษณ์ ไม่มีความหมายอันใด ตราของทางราชการที่ทึ้งไว้ในกรมกลาโหมจึงใช้ออกคำสั่งต่อทัพเรือแคนหลังหนัน

ถังไฟจงย่องเดี๋ยงรับสั่งว่า “เก็บรักษาไว้เถอะ สิ่งที่ข้ามขอบให้จะไม่ทวงถามกลับคืน ครั้งนี้เจ้าล่วงเกินผู้ใด ผู้อื่นจึงให้รายเจ้า ส่วนจางเหลียงกับเฉินเหวินเป็นคงรับเคราะห์โดยที่ไม่ได้ก่อกรรมมั้ง?”

“ເຊື່ອຜູ້ນ້ອຍກີ່ໄມ່ທ່ານ ນອກຈາກຈາງເໜີຍແລ້ວ ຂ້າພເຈົາໄມ່ໄດ້
ລ່ວງເກີນຜູ້ໄດ້ ຕລອດທັງວັນເອາແຕ່ຍື່ມປະຈບຜູ້ຄົນ ຍັງກລ້າລ່ວງເກີນຜູ້ໄດ້?”

“หน้าโง่ ถูกผู้คนให้ร้าย ยังไม่ทราบว่าเป็นใคร หากมิใช่ข้ารู้จักเจ้าเป็นอย่างดี คงส่งตัวเจ้าไปยังตึกต้าหหลีซื่อแล้ว”

หวนเยี่ยมสังเกตเห็นบันไดมีแผ่นเหล็กไม่ใหญ่นักชั้นหนึ่ง เป็นสีดำมะเมื่อม คุณตายิ่งนัก

ถังไห่จงย่องเต็ตร์สถาบันว่า “ใช่คุณดารหรือไม่ นี่เป็นแผ่นเหล็กที่ ตรากูลหวินเจ้าจัดทำเป็นชุดเกราะ แม้แต่ราชสำนักยังดูไม่ออกว่าหลอม

สร้างจากวัสดุใด ตอนนี้ในที่เกิดเหตุทิ้งหลักฐานชิ้นนี้ไว้ นี่มิใช่ปราบภารณ์ ที่ดี คนรายที่ลอบทำร้ายเดินเหวินเป็นยังหลบหนีไปยังโรงพยาบาลย่านซึ่งกว่า เป็นหลักฐานมัดตัวเจ้าอีกชิ้นหนึ่ง เด็กน้อยลองนึกดู เป็นผู้ใด ปราบคนให้เจ้าตกตาย?"

หวินเย่นยินแผ่นเหล็กที่ใช้ประกอบเป็นชุดเกราะขึ้นมาชิดๆ พบร้า เป็นชิ้นส่วนที่ตระกูลหวินจัดสร้างขึ้นจริงๆ ชิ้นส่วนนี้มีแต่คนของตระกูล หวินจึงพึงมี ที่ทัพเรือแคนหลึงหนันก์ได้รับจัดสรรชุดเกราะสีชุด ยามปกติ ชิ้นส่วนได้เสียหาย ต้องทำรายงานขึ้นมา พอกลับไปลองตรวจสอบดูจะ ทราบเอง

หวินเย่กราบทูลว่า "ฝ่าบาท เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ เดินไม่มีคำพูด จะกล่าว ขอฝ่าบาทช่วยล้างมลทินให้ เดินผู้น้อยจะกลับบ้านไป prosec ตรวจสอบของราชสำนัก"

"ข้าเองรู้สึกว่าเรื่องนี้ประหลาดพิกายยิ่ง ข้านีกถึงผู้คนในนครฉางอาน ที่มีปัญญากระทำเรื่องเช่นนี้ แต่ไม่พบบุคคลน่าสงสัย คนรายลงมือด้วย อำนาจ ทั้งรับรัծหมายจด แม้แต่ที่อยู่รับใช้ในบ้านตระกูลจางก์ไม่มีคน รอดชีวิต ผู้คนจำนวนมากตายในดาบเดียว หากมิใช่มือเก่าที่ซ่าของไม่ สามารถกระทำได้ เรื่องนี้เมื่อสืบเนื่องจากเจ้า เจ้าได้แต่คลื่นลายเอง เจ้ามิ เวลาหกวัน หกวันให้หลังจากเหลียงจะควบขับม้าเร็วมาถึงฉางอาน หากว่า เจ้าไม่มีคำว่ากล่าว ข้าจะให้อำเภอหลันเดียนกำหนดเขตการสู้รบ พวกเจ้า ทั้งสองนำกองกำลังส่วนตัวเข้าห้าหันกัน หากว่าเจ้าชนะ แสดงว่าคนร้าย ต้องเป็นผู้อื่น หากจางเหลียงชนะ เจ้าก็เป็นคนร้าย"

หวินเย่อ้าปากค้าง นีคือวิธีการของเจ้าชีวิตผู้เบรื่องปราดหรือ กลับ ไม่ถ้าไม่รู้ว่าใครผิดใครถูก ขึ้นอยู่กับว่ามัดของผู้ใดใหญ่กว่า

หวินเย่ออดครรภูว่า "ฝ่าบาท เช่นนี้ไม่ถูกต้อง ตอนนี้จางเหลียง เสียสติแล้ว มันต้องเสียชีวิตกับข้าพเจ้า มันมีบรรดาศักดิ์เป็นกว่ากอง

สามารถคุมกองกำลังส่วนตัวห้าร้อยคน เนินผู้น้อยเป็นโหוແຫຍ สามารถคุมกองกำลังส่วนตัวสามร้อยคน หากปะทะແຕກທັກ เนินผู้น้อยต้องเสียเปรียบ ขอฝ่าบาทอนຸຍາດເດີນຜູ້ນ้อยໃຊ້ອາວຸຫຍຸກໂອປກຣົນຂອງທັກເຮືອແດນ หลຶ່ງໜັນ ຂີ່ງກຳຈັດຈາງເໜີ້ຍຶ່ງໄປ”

ເພີ່ມກ່າວຈົບ ຕີຣະະດ້ານຫລັງຖືກຕົບໄສ່ຈາດໜຶ່ງ ຈຳງໜຸນຂອງເຫຼາ ປຣາກວູພຣະອົງຄົ້ນ ຮັບສັ່ງວ່າ “ທີ່ວ່າຜູ້ໃຫຍ່ ຜູ້ນັ້ນມີເຫດຜູ້ ເປັນກວູຂອງທຸ່ງໜູ້ ແດນກວນຈົງໄຫ່ເລຍໃຊ້ກວູຂຶ້ນຕ້ວຍ ນີ້ເປັນຄໍາຫຍອກລ້ອຂອງຝ່ານາທ ຍົດຄື່ອເປັນຈິງໄດ້ອ່າຍ່າງໄຮ?”

“ເດີກນ້ອຍໄປສືບຄົດ ໃຊ້ຄວາມຄືດໃຫ້ມາກໄວ້ ນຄຣອາງອານມີກລຸ່ມບຸຄຄລ ກ່ອເຫດເຫກວ່າຍເຊັ່ນນີ້ ມາກໄມ່ກຳຈັດຜ່າທີ່ ຍັງມີຜູ້ໃດນອນຕາຫລັບໄດ້ ຮືບໄສຫັວ ກລັບໄປສືບຄົດ ຜູ້ຄົນທີ່ສົນທສນມຄຸ້ນເຄຍກັບເຈົາຈະຄອຍຊ່ວຍເໜີ້ອເຈົາ”

ຫວິນເຢ່າຖືກຈຳງໜຸນຂອງເຫຼາຂັບໄລ່ອອກຈາກຕໍາຫັນກ ຍັງໄດ້ຍືນຂອງເຫຼາ ກຣາບຫຼຸລ່ອງເຕັ້ງ ຖາງທີ່ດີຫລັງຈາກນ້ອຍ່າໄດ້ໃຊ້ກວູຂອງທຸ່ງໜູ້

ມື່ປຣາບເຂົ້ອເທີຍໜ່າງນ້ອມຮອທິ່ນປະຕູວັງ ສ່ວນຕ້ວນທັງຍືນອຸ່ທາງ ດ້ານຫລັງ ນີ້ຍືນດີຕ່ອຄຣາເຄຣະໜ້ອງຜູ້ອື່ນ ພອເຫັນຫວິນເຢ່ອກມາ ເຂົ້ອເທີຍໜ່າງເຂົ້າມາຄຳນັນ ຈາກນັ້ນຕ້ວນທັງອ່ານຣາຊໂອງກາຮອງເຊ່ອງເຕັ້ງ ປຣາກວູວ່າ ເຂົ້ອເທີຍໜ່າງໄດ້ຮັບຫຼຸ້ອາຫຼາຍສີກົງຂອງເຊ່ອງເຕືອືກຮັ້ງ ທໍາຫັນທີ່ຄລື່ຄລາຍຄົດ ຮາຍນີ້

ຕ້ວນທັງພອອ່ານຣາຊໂອງກາຮອນ ກົກລ່າວເສີມວ່າ “ຫວິນໂຫວ ອອກແຮງ ແຂັງຂັນກວ່ານີ້ ບ່າວັນວ່າຈາງເໜີ້ຍຶ່ງຄວບຂັບມ້າເຮົວຖິ່ງເມືອງລ່ວ່າຫຍາງແລ້ວ ທ່ານ ມີເວລາເພີ່ງທຸກວັນ ໄມເຊັ່ນນັ້ນບ່າວໄດ້ແຕ່ໄປທີ່ອໍາເນົວຫລັນເຖິ່ນ ຂມດູກກາຮອດຕ່ອສູ້ ແຕກທັກ ເມື່ອເຫັນຫວິນໂຫວຕົກເປັນເບີ່ງລ່າງ ແຕ່ໄມ່ອ່າຈຊ່ວຍເໜີ້ໄດ້ ຮູ້ສຶກ ເຈັບປວດໃຈນັກ”

ຫວິນເຢ່າກ່າວຄໍາອາຫາຕ່ວ່າ “ຈະຫ້າເຮົວຂ້າພເຈົາຈະດຶງຕົວທ່ານໄປທີ່ສຖານ ຕີກ່າຫາ ເມື່ອຄື່ງເວລາດູ້ວ່າຂ້າພເຈົາຈະຈັດກາຮ່ານອ່າຍ່າງໄຮ?”

กล่าวจบไม่เผยแพร่เสร็จตัวหนัง หันไปสอบถามเอ่อเทียนซางว่า “ไม่ทราบว่าพี่เอ่อมีบุคคลต้องสงสัยหรือไม่?”

เอ่อเทียนซางประسانมือกล่าวว่า “เรียนโหวແແຍ ตอนนี้ผู้ต้องสงสัยที่สุดคือตระกูลหวิน เพราะมีวัดถุประสงค์ มีขีดความสามารถ มีวิธีการ ยังมีแผนการ”

“เหล่าเอ่อ (คนแซ่เอ่อ) อย่าได้กล่าวล้อเล่น ตอนนี้ข้าพเจ้าถูกทุบตีจนน่วม ไม่มีอารมณ์กล่าวล้อเล่น”

เอ่อเทียนซางกล่าวว่า “ไม่ได้ล้อเล่น ในมือของจวเต้ากำแห่นเหล็ก ชั้นหนึ่ง เป็นแผ่นเหล็กที่ตระกูลหวินใช้จัดสร้างชุดเกราะ เราตรวจสอบผู้คน ที่ครอบครองชุดเกราะแล้ว ระหว่างนี้ไม่มีผู้ใดเปลี่ยนชิ้นส่วนใหม่ ในสมุดบัญชีของตระกูลหวินเขียนไว้อย่างชัดแจ้ง

“ยังมีจางจวเต้าเป็นยอดขุนพล เคยเข้าสู่สมรภูมิสังหารข้าศึกนับไม่ถ้วน แต่ค่าคืนนั้นมันແບນไม่สามารถตอบโต้ได้ ถูกพันใส่สิบหกดาบ ล้มลงนอนจมกองเลือด แต่ไม่มีดาบใดคร่าชีวิตมัน หากเสียโลหิตจำนวนมาก คนร้ายเดี่ยวเขย่าทรมาณมัน แล้วค่อยเสือกແแทบคลิดชีวิตมัน ยอดฝีมือลักษณะนี้ในครา傍มีไม่มากนัก เราเอ่อเทียนซางแม้มีฝีมือใช้ช้ำ ยังไม่อาจสังหารยอดขุนพลเช่นนี้ แต่ตระกูลหวินท่านอย่างน้อยมีบุคคลสามคนกระทำได้ เราไม่สังสัยท่านจะสังสัยผู้ใด?”

หวินเยี้ยหันตัวหนังกล่าวว่า “ยังมีมัน”

ตัวหนังกล่าวว่า “ค่าคืนนั้นเราถวายการอวัยกษาฝ่าบาทที่ดำเนินการ ว่านมิง โดยมีราชองครักษ์สามคนเป็นพยานได้ ดังนั้นหวินโหวไม่อาจป้ายความผิดมาที่เรา”

ตัวหนังกล่าวอย่างกระหึ่มยิ่มย่อง จนผู้คนคิดต่ออยู่หน้าของเขามัดหนึ่ง แต่หวินเยกกลับหัวร่อแล้ว เก็บพินก้อนหนึ่ง ขี้ดเขียนตัวเลขบนพื้นเรือล้านหนึ่งแล่นตามน้ำ วันหนึ่งสามารถไปไกลเจดสิบลี้ ผ่านไปหกวัน

ไหนเลยตามทันได้

เข่อเทียนชางกล่าวถามว่า “หวินโหวทราบว่าคนร้ายเป็นใครแล้ว? จากการสืบเสาะของเรา คนร้ายมีทั้งสิ้นหนึ่งร้อยแปดสิบกว่าคน เราไม่เชื่อว่าพวกลมันจะซ่อนตัวไว้ได้”

“เหล่าเข่อ ผู้ที่สามารถกำจัดผ่าจากจีวีเด้า ทั้งลงมือดุจสายฟ้าร้ายมีอีกคนหนึ่ง ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าผู้ใดให้รายข้าพเจ้า แต่พวกราไม่สามารถพิสูจน์ว่ามันเคยปรากฏตัวที่ฉางอาน สายา ในที่สุดบิดาล้มลงรกราดีของ การเลี้ยงเสือเพาะเกาภัย ตอนนี้มั่นคงกระหายมันยินดียิ่ง”

เข้าพกจิตใจที่ชุ่นมัว นำเข่อเทียนชางไปยังบ้านของเหอเส้า หารือลับอยู่ครู่หนึ่งแล้วกล่าวคำอ่ำล่า จากนั้นเดินทางกลับบ้าน

เข่อเทียนชางดูออกว่าหวินเย่อารมณ์ไม่ดี จึงไม่ซักถาม เพียงชี้ม้าตามติดอยู่ด้านหลังหวินเย่อ พากันควบม้ากลับบ้านชนบทของตรากุลหวิน เข้าบคิดไม่เข้าใจว่า หวินเยอในไม่ไปตรวจดูซากศพที่บ้านตรากุลจาง ทั้งไม่ไปยังบ้านของเดินเหวินเป็นคันหาข้อพิรุธ หรือว่าความกระทบกระเทือนใจครั้งนี้ทำลายความเชื่อมั่นของเข้าไปสิ้น?

เมื่อมาถึงบ้านตรากุลหวิน พบร่วาในห้องรับแขกนั่งเต็มไปด้วยผู้คน แม้แต่โหวจินเจี้ยงเพิ่งเดินทางกลับมารายงานตัวก็อยู่ด้วย

หลีเฉิงเฉียนเห็นหวินเย่กลับมา ก็ทรงเข้ามารับหน้า ถามว่า “พระบิดารับสั่งว่าอย่างไร?”

“ฝ่าบาทให้เวลาข้าพเจ้าหกวันสำหรับคลีคลายดี ภายในหกวันต้องทำความเข้าใจให้กระจ่าง ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าได้แต่ต่อสู้แตกหักกับจาง เหลียง ผู้ใดชนะผู้นั้นมีเหตุผล”

หวินเจี้ยหัวร่อเชอะยะกล่าวว่า “ที่บ้านเรายังมีพรเพลห้าคน ขอยกให้กับเจ้า พวกราทั้งหลายขอเพียงส่งมือดีหลายคน บวกกับเด็กน้อยสังกัด ตรากุลหวินที่เคยเข่นฆ่าเข้ามาทางประตูตะวันออกของเมืองลัวหยางที่เรา

ผู้รักษาอยู่ เราไม่เชื่อว่าจะเหลียงมีความหวังรอดชีวิต ครั้งกระโน้น
หลิวเหวินจึงถูกตระกูลโต้ว่าทำร้ายจนตาย พวกราลงเล่นอีกครั้งจะ
เป็นไร?"

ຮ່ວມຮອຍເປາະເນີ

ດິນສູເປົ້າມາດຕີ້ ເດີນເຢ່າຈິນກີ້ນ້າດໍາຄົ່າເຄີຍດ ມີນິຈິນດໍາກລ່າວວ່າ “ຫາກໄມ້ມີຫີ້ອື່ນ ໄດ້ແດ່ທໍາເຊັ່ນນີ້ ຕ່າງເປັນຕະກູລຸ່ມຸນຕົກ ຂຸ່ມກຳລັງມີອໍານາຈໃນການໂນມນ້າວໃຈຄນ ເພີ່ງແຕ່ພວກເຮົາເປັນຫາວຈ່າຍວາ ກລັບໃຊ້ຫີ້ກາຮອງໜ້າທີ່ ອອກຈະຂັດຕາໄປ”

ຫວີນເຢ່ປະສານມີອກລ່າວຂອບຄຸນໂຫວຈິນຈີ້ທີ່ຮັບປາກຊ່ວຍເຫຼືອ ຈາກນັ້ນກລ່າວວ່າ “ທ່ານອາໂຫວອກຈະດູແຄລນຜູ້ຫລານໄປແລ້ວ ດີ່ມາຕກຣມຮາຍໜຶ່ງ ໄມນັບເປັນອຍ່າງໄຣ ເມື່ອຄຽງໄດ້ຍືນຄຳນອກເລ້າຂອງເຂົ່ອເຫັນໜ້າງ ຜູ້ຫລານທຽບແລ້ວວ່າເຮືອນີ້ເປັນຜູ້ມີຂອງຜູ້ໄດ ກລ່າວໄປເປັນຫັພເຈົ້າສ້າງຄວາມເດືອດຮ້ອນແກ່ຕະກູລຈາງ ກລ່າວຕາມຄວາມສັຫຍຸງ ຫັພເຈົ້ານີ້ກັງເກີຍຈາງເຫຼືຍງແຕ່ໄມ່ຄືດແຕະຕ້ອງເດີກແລະສຕຣີຂອງຕະກູລຈາງແມ້ສັກໝູມຂນ້ຳໜຶ່ງ

“ອາລຸງທັງໝາຍໃນທີ່ນີ້ລ້ວນມີເສັ້ນແບ່ງຂອງຕ້າວເອງ ເມື່ອກຳຫັດເສັ້ນແບ່ງຂຶ້ນ ຈະຮັກຫາອຍ່າງເຄົ່ງຄົດ ຜູ້ຫລານກີ້ເຊັ່ນກັນ ນັ້ນຄື່ອນໄມ່ສ້າງຄວາມລຳນາກແກ່ເດີກແລະສຕຣີ ສ່ວນຈາງເຫຼືຍງຄືດກຳຈັດໄມ່ຢາກນັກ ຕ່ອໄຫມ້ນັ້ນກຳລັງມານັບພັນກີ້ຕ້ອງຖຸກເປັນມ່າສັງຫາຮັ້ນ ວິຊາຄວາມຮູ້ຂອງສັນຕິກິດຫາກໃຫ້ໜ້າຄນພວກທ່ານຕ້ອງນີກໄມ່ຄື່ນວ່າມັນນ່າກລັວຄື່ນເພີ່ງໃຫນ

“ກາຮັດກຳກັບເດີກແລະສຕຣີ ເປັນກາຮັດຕັ້ນອັນເລວຮ້າຍ ຕ້ອງສະກຳດ

ระงับไว้ พວກເຮົາລ້ວນມີຄຣອບຄຣວ້າ ທາກນີ້ໃໝ່ເພົ່າພວກມັນ ອາລຸງ ທັ້ງໜ່າຍລ້ວນເປັນວິຽບຖຸຮູ່ຜູ້ກຳລ້າ ຜູ້ໄດ້ນຳພາຕ່ອຄວາມເປັນຄວາມຕາຍ ທ່ານລຸ່ງ ອືນຄອງຮ່າດີມອຍ່າງເຕີມທີ່ ທ່ານລຸ່ງເດີນກີ່ອກອາລະວາດໄປທົ່ວນຄຣອາງອານ ສ່ວນ ທ່ານລຸ່ງໜີວົງເປັນໂຈຣປັນຊີງເສບີຍງ ທ່ານລຸ່ງເວ່ຍມືອົງກົງຄວນມັກແຜ່ນໂພນໄປຢັ້ງ ແວໜ້າ ສໍາຮັບທ່ານອາໂຫວຕ້ອງກວາດທຮັບຍ້ອງແວ່ນແຄວັນແດນຊື່ວົ້ມາໃຫ້ ມົມດສິ້ນ”

ຄຳພູດພອກລ່າວ ອືນສູ່ເປົ່າ ເດີນເຢ່າຈິນ ພົນວິຈິນຕໍ່າ ເວ່ຍມືອົງຈິງເຕື່ອ ແລະ ໂຫວຈິນຈີ່ລ້ວນຫວັງວ່ອອກມາ

ທົວຍິ່ງກຳລ່າວຈີ້ໃຈດໍາຂອງພວກເຂົາ ອືນສູ່ເປົ່າເປີດແຜຍຫ້ວ່າຫຼູມ ຕອນນີ້ ເຈັບໄຂ້ໄດ້ປ່າຍ ເພົ່າຄຣອບຄຣວ້າ ໄດ້ແຕ່ງດເວັນສູຮາແລະເນື້ອ ສ່ວນເດີນເຢ່າ ຈິນໄຟຜົນເປັນຜູ້ກຳລັກເນຈຣ ຂໍາຮະບຸຜູ້ຄຸນຄວາມແຄ້ນສົມໃຈ ພົນວິຈິນຕໍ່າໄມ້ອາຈ ການເຫັນຜູ້ຄຸນອດຍາກ ໃນຄຣອາງອານຂອງເພີຍມີຄົນມາຂອກທານອາຫາຣທີ່ບ້ານ ຕະກູລໜີວົງ ຈະໄດ້ຮັບກາຮຸນເຈືອຍ່າງເຕີມທີ່

ສ່ວນເວ່ຍມືອົງຈິງເຕື່ອມາຈາກຕະກູລຍາກໄຣ ຄວາມດີຄວາມຂອບທັ້ງມວລມາ ຈາກບົນຫລັງມ້າ ຈຶ່ງຄິດເຂົ້າສູ່ສມຽງມີເພື່ອແສດງອອກ ສໍາຮັບໂຫວຈິນຈີ່ໂຄຣ ອາຍາກໄດ້ທຮັບຍືນໃນແດນຊື່ວົ້ມ ເຫັນວ່າບຣດາແວ່ນແຄວັນແດນຊື່ວົ້ມັ້ງຄັ້ງ ເພຣະຕ້າຄັ້ງ ສມຄວາດທຮັບຍົມາເປັນຂອງຕນ

ເພຣະເພື່ອຄຣອບຄຣວ້າ ຄນທັ້ງສື່ມີອາຈໄມ່ສະກດອດກັ້ນ ຖນຈັບເຈ້າອູ້ໃນ ນຄຣອາງອານ

ໂຫວຈິນຈີ່ກຳລ່າວວ່າ “ເດີກນ້ອຍນອກສິ່ງທີ່ເຈົ້າລ່ວງຮູ້ອກມາ ເລ່າຫຼູ້ຕ້ອງການ ດູວ່າເປັນຜູ້ໄດ້ບັງອາຈຄື່ງເພີຍນີ້”

ທົວຍິ່ງກຳລ່າວວ່າ “ມີໃໝ່ໜ້າຕ້າຄັ້ງ ທາກເປັນໜ້າເກາຮ້ລີ ອາຈຍັງມີ ຜ້າວວອກກວ່ວ່ອ ໄມ່ວ່າອ່າຍ່າງໄຣໜີໄມ່ພັນພວກມັນ”

ແມ່ກັບຜູ້ເມົາທັ້ງສື່ຄລ້າຍໄມ່ເຫັນດ້ວຍ ອືນສູ່ເປົ່າກຳລ່າວວ່າ “ເດີກນ້ອຍ ຜ້າ ເກາຮ້ລີອອກເດີນທາງໄປແປດວັນ ຜູ້ທີ່ຄຸມຄຣອງສ່າງພວກມັນເປັນຫຸນນາງຕິກທິງຫລຸ

ซึ่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะลอบกลับมาก่อคดีที่ฆางาน ควรทราบว่าพวkmันถูกฝ่าบาทส่งกลับไป ไม่อาจตามใจพวkmัน"

หวินเย่กกล่าวว่า " เพราะเหตุนี้จึงตอบตาทุกผู้คนได้ หากพวkmันอยู่ที่ฆางาน ข้าพเจ้าเชื่อว่าบุคคลแรกที่ฝ่าบาทคดีได้ส่วนคือชาวເກາ�ລີ ขุนนางราชวงศ์เรามีอุปนิสัยประการหนึ่ง นั่นคือชุมชนชาวແຜນ ดังนั้น ขุนนางตຶກຫົງຫຼູ້ຊື່ຈະວາງແຜນວ່າໃນหนึ่งวันจะเดินทางเป็นระยะทางเท่าได หากไม่ไปถึงระยะทางที่กำหนดໄວ້ จะไม่ยอมหยุดลง ฝ่าบาทสั่งให้ชาวເກາ�ລີໄສຫວ້ວອກຈາກຕ້າถັງກາຍໃນหนึ่งเดือน ขุนนางตຶກຫົງຫຼູ້ຊື່ຈະไม่ໄດ້พวkmันอยู่ถึงສາມສົບສອງວັນ

"ดังนั้นແກ່ໂມນຸນອາສີຍຂຶ້ນນີ້ ໄທຂຸນນາງຕຶກຫົງຫຼູ້ຊື່ເປັນພຍານໃຫ້ກັບ ຕົນເອງ ຂອເພີຍມັນບອກວ່າໄມ່ສນາຍ ເກີບຕົວອູ່ໃນຫ້ອງທ້ອງເຮືອໄມ່ພົບພານ ຜູ້ຄົນ ກີ່ສາມາດລອບອອກຈາກເຮືອຂອງທາງການ ຜ່ານປ້າຍຄວາມຜິດຕ່ອງ ຂ້າພະເຈົ້າ ຈາກນີ້ໂດຍສາຣເຮືອເຮົວກັບຂຶ້ນເຮືອຂອງທາງການ ຂ້າພະເຈົ້າກ້າວ້າ ຮອຈຸຂຸນນາງຕຶກຫົງຫຼູ້ຊື່ອກລັບມາ ພວກທ່ານເພີຍສອນຄາມວ່າແກ່ໂມນຸນໄມ່ ສນາຍຫົວໝ່າງ ຂະຫຍາຍຫົວໝ່າງ ຈະຍ່າຍອດຂຸນພລເຊັ່ນຈາງຈົວເຕົາຍ່າງ ທາຮຸນມີໄມ່ມາກັນກັບ ຕາມຄຳນອກຂອງເຂົ້ອເຖິງຈາກ ຈາງຈົວເຕົາຖຸກພັນຍືສົບກັດານ ເສີໂລທິດຈຳນວນມາກ ໄນກ່າວອາລຸງທັງຫລາຍທຳໄດ້ຫົວໝ່າງ?"

ฉິນສູເປົກລ່າວວ່າ "ເລ່າຫຼູ້ໃຊ້ອາວຸຫາເຈີ້ນຄູ່ ລາກເປົ້າຍືນເປັນດາບຄູ່ ສາມາດຝັດພັນຕິດຕ່ອກກັນຍືສົບດາບ"

ເຄີນເຢ່າຈິນທີ່ຄັດໃນການໃຊ້ດານ ກ່າວວ່າ "ເລ່າຫຼູ້ຍ່າງມາກພັນອອກ ສົບສາມດາບ"

ເວີຍມືອຈິງເຕືອກລ່າວເສີມວ່າ "ນອກຈາກຄວາມເຮົວແລ້ວ ຍັງຕ້ອງດູວ່າແຜງ ພລັງເທົ່າໄດ້ ດນວັຍພັນອອກຍືສົບກັດານ ຖຸກດາບລ້ວນເຫັນເລືອດ ເລ່າຫຼູ້ຍັງທຳໄນ້ໄດ້"

ໂຫວຈິວໃຈໜ້າວ່ອດັ່ງໆ ກ່າວວ່າ "ເຕັກນ້ອຍ ຂອເພີຍເຈົ້າຢືນວ່າເປັນ

ฝีมือของแก๊ซมุน พวกราจะบุกแคนເກา�ລີ ເນັ້ນໜ່າໄທສມໃຈ"

หວິນເຢ່າຕອບວ່າ "ທ່ານອາໂຫວ ຂ້າພເຈົາຄໍານວນດູແລ້ວ ຕອນນີ້ແກ້ໂສມຸນ ຄົງຂຶ້ນເຮືອຂອງທາງການ ໄນແນ່ວ່າກຳລັງດືມສຸຮາກັບບຸນນາງຕຶກທົງຫລູ້ຊື່ອ ພວກເຮົາບອກວ່າມັນເປັນຄົນຮ້າຍ ບຸນນາງຕຶກທົງຫລູ້ຊື່ອຈະເປັນພຍານໃຫ້ກັບມັນ ບອກວ່າແກ້ໂສມຸນໄມ່ເຄີຍຈາກໄປ ດັ່ງນັ້ນໄມ່ອາຈາກລ່າວໂທ່ມັນໄດ້

"ແກ້ໂສມຸນອາຈານມີໃຫ້ຄຸມົມຂອງອາລຸງທັງໝາຍ ແຕ່ເຈົ້າຜູ້ນັ້ນພົກພາດານສີ ເລີ່ມ ຂ້າພເຈົາເຄີຍເຫັນມັນສອນມືອຄືອດານ ປາກຄາບດານເລີ່ມໜຶ່ງ ຄລ້າຍກົງລ້ອ ດາບກລຸ່ມໜຶ່ງບົດຂຶ້ນຜ່ານຮ່າງສັດຖຸ ດັ່ງນັ້ນຂ້າພເຈົາປັກໃຈເຊື່ອວ່າຄົນຮ້າຍເປັນ ແກ້ໂສມຸນ

"ແຕ່ວ່າພວກມັນໜ່າລ້າງຕະກູລຈາງ ຄົງທຸ່ມກຳລັງອອກມາໄຟ້ນ້ອຍ ເຊື່ອ ເຖິນຫ່າງນອກວ່າມີຄື່ງໜຶ່ງຮ້ອຍແປດສີບກວ່າຄົນ ແກ້ໂສມຸນສາມາດກົດລັບຂຶ້ນ ເຮືອຂອງທາງການ ແຕ່ຄົນເດັ່ນຕາຍຫາວເກາຫລີຄົງເຮັນກາຍອູ່ລະແວກເມືອງອານ ໄນແນ່ວ່າຮອຈນຈາງເໜີຍກົດມາ ຈະໜຸ່ມໂຈມຕື່ບ້ານເຮົາ ໃຫ້ຂ້າພເຈົາກັນ ຈາງເໜີຍເຂົ່າໜ່າກັນເອງ ພາກສຫາຍຂອງຂ້າພເຈົາໄມ່ສາມາດສືບທຽບ ຮ່ອງຮອຍຂອງຜູ້ຄົນຂວານນີ້ ໄດ້ແຕ່ຮອຈນຈາງເໜີຍກົດມາທວກໜີ້ບັນຍຸ້ສີ ເພີຍ້ ໄນໄໝກ່າວວ່າຈາງເໜີຍຮັກໜາສົດສັນປັບປຸງໄດ້ຫົວ້າໄມ່"

ໂທວຈິວນຈີ່ຮັບພັງຈົນຈບ ກົກລ່າວກັບຫລີເລີ່ງເຄີຍວ່າ "ມີພື້ນອົງເຊັ່ນ ມີລົງທະບຽນຢູ່ເວັນວາສານຂອງໄກຈີ່ອຕີຍືນເຊື່ຍ ຂອໃຫ້ທ່ານຄົນອມໃຫ້ມາກໍໄວ"

ຫລີເລີ່ງເຄີຍຮັບຄໍາ ເຫັນຫວິນເຢັ່ນອອກລ່າວເຮືອງຮາວອຍ່າງໜັດແຈ້ງ ດັ່ງນັ້ນໄມ່ຮັ້ງອູ້ສືບຕ່ອ ຂັກຂວານຫລີໄທກົດວັງ ເພີຍ້ທຶນອົງຄຮກໝັງຕະວັນອອກໄວ້ຫ້າຄົນ

ຝຶນສູເປົາກັບພວກສົບຕາກັນວູນ ຈາກນັ້ນກ່າວຄໍາອໍາລາ ຖຸກຄົນທຶນກອງ ກຳລັງສ່ວນຕົວໄວ້ຫ້າຄົນ ຫວິນເຢ່າກີ່ຮັບນໍາໃຈສ່ວນນີ້ໄວ້ ແມ່ແຕ່ຫລົວຝາງຍັ້ງມາຄື່ງ ບ້ານຕະກູລຫວິນຍ່າງເງິຍເຫື່ນ ອູ້ເສອກີ້ອ້າງວ່າອາຫານຂອງສັນຕິກຳ ໄນເອົາດອ່ອຍເຫັນບ້ານຕະກູລຫວິນ ຈຶ່ງຮັ້ງອູ້ທີ່ບ້ານຕະກູລຫວິນ

หลีสือก็นำอาหญิงที่ตั้งครรภ์พักที่บ้านตระกูลหวิน เหล่าทหารเก่าที่โรงกลั่นสุรา ก็ทำการลาดตระเวนทั้งกลางวันกลางคืน ตระกูลหวินยังประกาศปิดตลาดนัดสิบวันทำการปรับปรุง เตรียมสร้างเพิงขนาดใหญ่ เป็นที่ค้าม้าล่อวัวและแพะ

หลายวันนี้เหอเส้าเข้าบ้านนั้นออกบ้านนี้ นับตั้งแต่เข้าเปิดร้านขายยาโดยไม่หวังผลกำไร ก็มีชื่อเสียงกว่าเดิม กล้ายเป็นผู้นำพ่อค้าในนครนางอาน

นครนางอานมีประชากรร้อยหมื่น คิดเสาะหาผู้คนหนึ่งร้อยแปดสิบคนยกเย็นยิ่ง แต่เหอเส้าอาศัยช่องทางทางการค้าของเข้า รวบรวมข่าวสารได้ไม่น้อย

พังว่าร้านผ้าตระกูลจางมีลูกค้าเปลกหน้ามาขอซื้อผ้าคำไปเป็นจำนวนมาก ร้านข้าวสารตระกูลเหลยมีลูกค้าสามคนซื้อข้าวสารไปสามสิบถุง ร้านอี้เหอถังซึ่งขายยาสมานแพลที่ตลาดตะวันตก มีสตรีคลุมหน้านางหนึ่งมากวันซื้อยาสมานแพลไป

หลังจากได้รับรายงาน หวินเย่ก็ทำเครื่องหมายบนแผนที่ จนพบเห็นที่ต้องสังสัย แต่แล้วเห็นทางเข้ามารายงานว่า จางเหลียงซึ่งแต่งกายไว้ทุกชิ้น นำบุตรชายสองคนมาคุกเข่าที่หน้าประตูบ้านตระกูลหวิน ร้องขอให้หวินเย่ส่งพวงเข้าลงนรกไป

น้ำใจเพื่อนร่วมชาติ

หвинเย่เดินออกจากประตู เห็นจางเหลียงนั่งขัดสมาธิอยู่หน้าประตู ที่ด้านหลังคุกเข่าด้วยบุตรชายสองคน ในมือถือระบบองที่บุตรผู้ชายคล้องไว้ขณะเคลื่อนศพไปบรรจุฝังเล่นหนึ่ง นอกจากนั้นไม่มีสิ่งอื่นใด บุตรชายทั้งสองของจางเหลียงเห็นหвинเย่อกมา กิ้มดูลูกชิ้น คิดเสียงชีวิตกับศัตรูแต่ถูกจางเหลียงดูดห้ามไว้

หвинเย่เลื่อนอกออกไป แล้วหย่อนกันนั่งลงบนบันได กล่าวกับจางเหลียงว่า “ท่านทราบดีว่าเรื่องนี้มีใช้มือของข้าพเจ้า ยังรุดมากก่อเรื่องที่หน้าบ้านข้าพเจ้าทำอะไร เห็นแก่ตระกูลท่านถูกกล่าล้าง ข้าพเจ้าจะไม่สร้างความลำบากแก่ท่าน ยังคงไปเถอะ ทางที่ดีคือเสาะหาศัตรูคู่แค้น”

ริมฝีปากของจางเหลียงสั่นระริก กล่าวว่า “เล่าสู่มิใช่ตัวໂง่งม ต่อให้เรื่องนี้เจ้าไม่ได้กระทำ ก็ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย เจ้าอาจเกิดความสนใจต่อศีรษะของเล่าสู่ รวมทั้งเด็กและสตรีในบ้าน คนของตระกูลจางล้วนจนชีวิตหมดสิ้น เจ้าไม่รู้สึกเสียใจแม้แต่น้อยหรือ?

“มารดาซราของเราແທນถูกพันคอขาดไป หลานชายอายุสามขวบของเราถูกผู้คนบีบคอตาย บุตรคนที่สามของเราถูกพันไส่หลายนิบดานตายอย่างอนาคต ตอนนี้เล่าสู่ແທນเป็นคนทุหูทุตาบอด ต่อให้คิดสืบเสาะ

ก็ไม่ทราบคำนิยามอย่างไร หากว่าเจ้าไม่มีคำว่ากล่าวต่อเรา พวกราก
นำกองกำลังส่วนตัวต่อสู้เสียงชีวิตจนตกตายไปข้างหนึ่ง"

หวินเย่รับพังจนจบ มีสีหน้ารันทดหดหู่ ตนเองที่ไม่ไปตราวจดู
ชาติพห์บ้านตระกูลจาก เพราะกลัวเห็นสภาพอันสลดอยู่นั้น ยามนี้พัง
คำบรรยายของจางเหลียง ต่อให้เป็นคนใจทิน ก็บังเกิดเวทนาจิตขึ้น

หวินเย่กล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือท่านหาตัวผู้คนเหล่านี้ จาก
นั้นท่านลงมือเอง สำเร็จหรือล้มเหลวขึ้นอยู่กับความสามารถของท่าน¹
ข้าพเจ้าคาดว่าท่านไม่ช还ชอบให้ข้าพเจ้าสอดมือเข้าไป ขอบอกกล่าวให้
ชัดเจน ข้าพเจ้าไม่ได้กลัวท่านเสียงชีวิตกับข้าพเจ้า หากจะเสียงชีวิต ให้
ร่องเรื่องเรื่องนี้ก่อน เข้าบ้านไปเกอะ พวกราจะหารือว่าเป็นผู้ใดฆ่า
มาตราหารและหลานชายของท่าน"

เขานำจางเหลียงสามพ่อลูกที่แต่งกายไว้ทุกชิ้นเข้าห้องหนังสือ
พ่อบ้านเกยกายน้ำมาชามหนึ่ง วางลงตรงหน้าจางเหลียง แล้วล่าถอยไป
จางเหลียงกระทั้งถามก็ไม่ถาม ยกชามขึ้นดีมยาน้ำลงไป บุตรชายทั้งสอง
คิดห้ามปราบก็ไม่ทันการณ์

หวินเย่ลอบหอดถอนใจ คนผู้นี้เข้าบ้านผู้คนที่ไม่ทราบว่าเป็นศัตรู
หรือสหาย ผู้อื่นส่งยาน้ำมา เขากะทั้งถามยังไม่ถาม ก็ดีมยาน้ำลงไป
กำลังขวัญนี้สุดที่ผู้คนทั่วไปจะพึงมี

หวินเย่นอกกล่าวว่า "เส้นทางเบื้องหน้าท่านยกเดินผ่าน ศัตรุของ
ท่านเป็นคนเดนตายหนึ่งร้อยแปดสิบคน น่าเสียดายที่คุณบงการหลบหนีไป
แล้ว ข้าพเจ้าได้แต่หอบยื่นเบะแสของคนร้ายแก่ท่าน ส่วนจะจัดการ
อย่างไรขึ้นอยู่กับท่าน ใช้แล้ว ยาน้ำเมื่อครู่ช่วยรวมรวมสมาชิกใจใจ ท่าน²
ผมขาวในคืนเดียว คงบังเกิดเพลิงแคนแน่นอก เมื่อพบพานข้าพเจ้า ยัง
รักษาสติสัมปชัญญะไว้ สมควรเป็นผลจากการรับราชการทางทหารของ
ท่าน แต่สะกดกลั้นไว้จะเกิดเรื่องขึ้น เมื่อดีมยาน้ำชามนี้ จะช่วยให้ท่าน

รู้จักวิเคราะห์กว่าเดิม”

“ร่างกายของเล่าชุมิต้องให้ท่านกังวลสนใจ ท่านเพียงบอกต่อเล่าชุมิตัวคัตtruเป็นใคร คนบงการเป็นผู้ใด”

“ท่านเคยได้ยินชื่อย้อนแก่โซมุนมาหรือไม่?”

“เป็นผู้ช่วยทุตเกาหลี ออกจากนางอานไปแล้ว ท่านอย่าได้บอกว่าตัวรุขของเราเป็นมัน”

“เป็นมันเอง ข้าพเจ้าจะมอมบรายงานแก่ท่านแผ่นหนึ่ง ท่านจะทราบว่ามันทำอะไร มิหนำซ้ำข้าพเจ้ามีหลักฐานยืนยันว่ามันเป็นคนฆ่าจากวีเดือนบุตรชายท่าน”

นี่เป็นรายงานร่องรอยของแก่โซมุน จางเหลียงพอดำนั่ง ล้มหายใจ กระซิบเร่งร้อนขึ้นมา สำหรับกับเขา นี่เป็นบทสรุปที่ดี ขอเพียงคนร้ายมิใช่บุนนาคคุณุปการในครองงานก็ประเสริฐ ไม่ใช่นั้นวันเวลาหลังจากนี้ของเขายากผ่านได้

จางเหลียงกล่าวว่า “นี่เพียงเป็นไปได้ แต่ไม่ถือเป็นหลักฐาน ท่านต้องเกลี้ยกล่อมเราให้คล้อยตาม”

หวินเย่ลังแผ่นเหล็กชิ้นหนึ่งวางลงบนโต๊ะ กล่าวว่า “นี่เป็นแผ่นเหล็กที่ประดับชุดเกราะ ซึ่งตระกูลหวินจัดสร้างขึ้น ตระกูลหวินควบคุมชุดเกราะนี้อย่างเข้มงวด หากแผ่นเหล็กชำรุดเสียหาย ล้วนจะบันทึกไว้ข้าพเจ้าตรวจสอบดูแล้ว คริ่งปืนนี้ไม่มีผู้ใดยืนขอเปลี่ยนใหม่ ควรทราบว่า หากจะเปลี่ยนแผ่นเหล็กใหม่ ต้องส่งมอบของเก่าออกมานั้นแล้วค่อยเปลี่ยนใหม่ ลองนึกดู ต้องเป็นสถานการณ์อย่างไร จึงปราภูมิแผ่นเหล็กตกหล่นสูญหายไป?”

“ท่านคิดบอกว่าแผ่นเหล็กนี้สูญหายในสมรภูมิที่เหลียวตง หากว่าเป็นกองกำลังส่วนตัวของท่านทำตกหล่นสูญหายเล่า?”

หวินเย่กล่าวว่า “ดูให้ชัดเจน แผ่นเหล็กแต่ละชิ้นใช้ด้วยทองกับ

ເລື່ອນວ້ວຮ້ອຍຕິດກັບຊຸດເກຣະ ຍາກທີ່ຈະຫລຸດອອກໄດ້ ປະກາດສຳຄັງຢືນດີ ພອກລັບປະເທດ ຜູ້ທີ່ສ່ວນຊຸດເກຣະນີ້ຈະເກີບຮັກໝາຊຸດເກຣະໄວ້ ນອກຈາກຝ່ານາທ ຕຽບແກວທຫາຮັດລັວ ພວກມັນຈະໄມ່ສ່ວນຊຸດເກຣະນີ້ ທ່ານດູໃຫ້ລະເອີຍດ ຈະພບວ່າແຜ່ນເໜີກຂຶ້ນນີ້ມີຮ່ອງຮອຍຖຸກເພີ້ງໄໝມ້ ພວເຊີໃນໜ້າຈະມີຄຣາບໜ້າມັນລອຍຂຶ້ນມາ ຂ້າພເຈົາປະສົບຄວາມສູງສີເສີຍເມື່ອຕອນບຸກເມືອງເທັງ ໄດ້ແຕ່ຈຸດໄຟເພາເມືອງ ດັ່ງນັ້ນແຜ່ນເໜີກຂຶ້ນນີ້ສູງຫຍີໃນສນຽມເກາຫລີ"

“ນີ້ພອນນັບໄດ້ ແຕ່ຍັງໄມ່ສາມາດໃຊ້ເປັນຫລັກສູນ”

ຫວີນເຢັກລ່າວວ່າ “ຈາງເໜີຍ ທ່ານເປັນແມ່ທັພູ້ ລອງນອກຕ່ອຂ້າພເຈົາວ່າ ດ້ວຍຜົມມືອງອົງບຸຕະຫາຍທ່ານຖຸກຜູ້ຄົນພັນໄສ່ຢືນດັບຕາມ ດັນຜູ້ນີ້ໃຊ້ຮ້າຍກາຈຢືນຫີ້ວ່າໄມ່?”

“ນີ້ນັບເປັນຍອດຝືມືອ ເລ່າງຢູ່ຍັງກຳໄມ່ໄດ້ ໃນຮາຈສໍານັກນ້ອຍຄົນທີ່ກະທຳໄດ້”

“ທ່ານກ່າວໄມ່ຜິດ ຂ້າພເຈົາສອບຄາມກອງແຫຍ (ເຈົາພະຍາ) ພລາຍທ່ານ ຜົນກອງແຫຍນອກວ່າມັນໄມ່ສາມາດຟາດພັນບຸຕະຫາຍທ່ານຄຣາເດີຍວິສິບທິດຕາມ ຂ້າພເຈົາປະຈວບກັບທ່ານວ່າມີຄົນຜູ້ທີ່ກະທຳໄດ້ ດັນຜູ້ນີ້ຄືອຍອັນແກໂຄມຸນເນື່ອງເພຣະມັນພົກພາດານທ້າເລ່ມ ຂ້າພເຈົາເຄີຍເຫັນມັນໃຊ້ດາບຄຣາເດີຍວສາມເລ່ມ ນັບວ່າຮວດເວົວດຸຈສາຍພິຈາຈິງ”

ບຸຕະຄົນທີ່ສອງຂອງຕະກູລຈາງນາມຈາງຈົວເຈື້ອໄມ່ອາຈານພັ້ງໄດ້ ພລັນກະໂດປປາດຂຶ້ນມາຮອງວ່າ “ເຫດຸໄດ້ໄມ່ເອີ່ຍຄິງຕັ້ງເອງ ຫວີນເຢັກຈົນຕໍ່ໜ້າ ຜ່າລ້າງຕະກູລເຮາ ຍັງກ່າວເພື່ອເຈົ້າເຫຼວໄຫລອືກ”

ຂະນະຈະໂຄມເຂົ້າມາ ຈາງເໜີຍຊີ້ງຕະປັບຄວັກອ່າເສື້ອຂອງເຂົາຈັນໂຍນອອກໄປ ສັ່ງໃຫ້ບຸຕະຄົນໂດເຝັ້ນອ້ອງຫາຍໃຫ້ດີ ຈາກນັ້ນປະສານມືອຄຣະຫວີນເຢັກລ່າວວ່າ “ຫວີນໂຫວ ໂປຣດນອກຕ່ອໄປ ເລ່າງຢູ່ເຊື່ອຍຸ່ເຈັດສ່ວນແລ້ວ ທ່ານສາມາຄນອກຕ່ອເລ່າງຢູ່ວ່າຄົນຮ້າຍອູ່ທີ່ໄດ້ ເລ່າງຢູ່ຈະສະບັດໜ້າຈາກໄປ ຮອຈນເຮົາລ້າງແຕ່ນສໍາເຮົາ ຄ່ອຍຮຸດມາຂອ້ມາໄທ”

หвинเย่หยິບມ້ວນກາພມ້ວນໜຶ່ງມາຈາກແຄຣ່ ພອຄລື່ກາງອອກ ກີ້ຂໍໄປຢັງ ວົງກລມສີດຳບັນກາພກລ່າວວ່າ “ໜັງຈາກທີສືບເສາະ ພບວ່າຄົນຮ້າຍອູ່ລະແວກນີ້ ແຕ່ເຂົ່ອເຫີນໜັງນອກວ່າຄົນຮ້າຍຊ່ອນຕົວອູ່ທີ່ວັດເຫີນພຸ່ ຂ້າພເຈົ້າໄມ່ທ່ານວ່າ ທັກສູນມັນມາຈາກທີ່ໄດ້ ວັນນີ້ມັນໄປຢັງເຖິກເຂົາມືນໍລົງ ຄິດຕຽວຈຸດ້ວຍ ຕົວເອງ ທ່ານນີ້ຈົບນ້ຳໜ້າ ມັນຈະກຳລັບມາໂດຍເຮົວ ຂ້າພເຈົ້າຍັງຈັດເຕີຍມາຫາຮາ ໄກກັບທ່ານ ທ່ານສົມຄວຮັບປະການສັກສອງຄໍາ ຜັນຈາກນີ້ອ້າຈເກີດກາຮັດຕ່ອສູ່ ອ່າຍ່າງດຸດີເອດ”

ຈາງເໜີຍຫຍືຕາມອຸວັດເຫີນພຸ່ບຸນແຜນທີ່ ພົງກຕີຣະກລ່າວວ່າ “ເຂົ່ອເຫີນໜັງກລ່າວໄມ່ຜິດ ທ່າກເຮົາຄິດຊ່ອນຄນໄວ້ ກີ້ຈະເລືອກວັດເຫີນພຸ່ ທີ່ນີ້ ສາມາດຮູກໄດ້ຄອຍໄດ້ ທ່າກເຫັນຜິດທ່າ ກີ້ຫລຸບໜີ້ເຂົ້າປ່າເຂາ”

ກລ່າວຈົບຫລັບຕາລັງ ດາວວ່າໄຄຣ່ຄວ່າງວ່າຈະກຳຈັດຕັ້ງຮູຍ່າງ່ໄຣ ດູຈາກ ເວັນເຂົ້າວັນລໍາຄອປຸດໂປ່ນອອກມາ ແສດງວ່າຈາງເໜີຍເດືອດດາລົ້ງເພີຍໃຫ້

ພ່ອບ້ານທຳມານີ້ສັ່ງຫວິນເຢ່ ຍກຂ້າວປ່າມາສາມ່າງ ບນຂ້າວສ່ວຍສຸມ ເນື້ອນ້ຳແດງ ຄືອເປັນອາຫາຮກ່ອນທຳສິກ

ຈາງເໜີຍຍົກ່າງຂັ້ນສຸດມຄຣານີ້ ກລ່າວວ່າ “ພັ້ງວ່າອາຫາຮອງ ຕະກູລຫວິນໂອຂະຍິ່ງ ຄິດໄມ່ຄື່ງເຮົາຈາງເໜີຍມີໂອກສຮັບປະການ”

ພລາງສ່າງອາຫາຮແກ່ບຸຕະຍາ ຮ້ອງຕັ້ງໆ ວ່າ “ຮັບປະການໃຫ້ອື່ມ ຮອຈນ ເຂົ່ອເຫີນໜັງກລັບມາ ເຮົາສາມພ່ອລູກຈະລົງມືອລ້າງແດ້ນ”

ເຫັນພ່ອລູກຕະກູລຈາງຮັບປະການຍ່າງມູມມາມ ແສດງວ່າຫລາຍວັນນີ້ ພວກເຂາໄມ່ມີອາຫາຮຕກຄື່ງທ້ອງ ມີຫວິນເຢ່ກີກປ້ານນ້ຳໜ້າຂັ້ນ ຮິນນ້ຳໜ້າໃຫ້ແກ່ ສາມພ່ອລູກ ແລ້ວກລັບມານັ້ນລົງ

ຈາງເໜີຍດື່ມຫາອົກໜຶ່ງ ປະສານມີອຕ່ອຫວິນເຢ່ ແລ້ວຮັບປະການຂ້າວ ສືບຕ່ອ ເຂາທ່ານດີວ່າຄືນນີ້ຂອເພີຍງານເອງຊຸ່ມໂຈມຕີ ຕ້ອງຈັບເປັນຕັ້ງຮູຍໄດ້ ໜັງຈາກນັ້ນເຮືອງຮາວຈະກະຈ່າງໜັດແຈ້ງ ມີຫວິນເຢ່ກີກປ້ານນ້ຳ ກືອເປັນນ້ຳໃຈຂອງ ເພື່ອນຮ່ວມໜາຕີ

ແບວນທີຣະຜູດນ

ຈາງເຫັນສາມພ່ອລູກຕິດຕາມເຂົ້າເຖິນຊາງຈາກໄປ ກ່ອນໄປຈາງເຫັນ
ທັນມາຄຳນັບທົວຍີ່ ກາຣຄຳນັບນີ້ສ້າງຄວາມທົດຫຼູໃຈແກ່ທົວຍີ່ນັ້ງ ມີໃຫ້
ນິກເວທນາຈາງເຫັນ ທາກເຫັນວ່າຢຸດສັມຍິ່ນອັນຕາຍເກີນໄປ ເມື່ອວານຍັງເປັນ
ຄຣອບຄຣວ່າທີ່ກລມເກລື້ຍາ ຂ້ວພຣິບຕາກີບ້ານແຕກສາແທຣກຂາດ ຄວາມຈົງເຂົ້າໃຈ
ວ່າເມື່ອໄຕເຕົາສູ່ທີ່ສູ່ ສາມາຄຣອດພັນຈາກະຕາກຣມ ໄຫນເລຍຈະຄາດພອຊື້ນ
ສູ່ທີ່ສູ່ ຄ່ອຍພນວ່າອັນຕາຍຍິ່ງກວ່າ

ເສື່ອຮ້າຍຄູກກໍາໜັດໄທເປັນເພື່ອນກັບສິງໂຕ ອີ່ອຈາຈເກີ່ວດອອງກັບຈະເບື້ອ
ແລະຮ່ວມທາງກັບນັກເຫັນຍີ່ວ່າ ທັ້ງໝາດຕ່າງກິນເນື້ອດ້ວຍກັນ ຈັບແພະແກະກິນເປັນ
ອາຫາຣ ແຕ່ຫາກວ່າໄມ່ທັນຮະວັງ ໝີ່ຍັບໄຟຈະເບື້ອຈັນແຕກ ໄລັງຈາກນັ້ນຕ້ອງຄອຍ
ຮະວັງວ່າຈະເບື້ອຈັນຕ້ວອຢູ່ໃນຫນອອນນໍ້າ

ຈາງເຫັນປົງສົງເສົາຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຍ່ອງເຕີ່ແລະທາງກາຣ ຕຣະກູລ
ຊຸ່ນຕິກມີສັກຕິສິ່ງຂອງຕົນເອງ ທາກໄມ່ສາມາຄຣໃຫ້ໂລທິຕຂອງສັຕຽ້ງໂລມໃນຫຼາ
ຕົນເອງ ກີ່ໃຫ້ໂລທິຕໂລມໃນຫຼາຕົນເອງ ເຂາຍີນຍື່ມກຣງເລັບປິນຈາກຕຣະກູລ
ເຄີນຫ້າສີບອັນ ພີບຍື່ມດາມມ່ວເຕາຈາກຕຣະກູລມີນຫ້າສີບເລີ່ມ ແລະຫຍີນຍື່ມ
ຄັນຮູນຈາກຕຣະກູລທົວຫ້າສີບຄັນ ນຳບຸຕຣາຍທັ້ງສອງແລະກອງກຳລັງສ່ວນຕົວ
ຂຶ້ນເຂົາດີນຫລິ່ງໄປລ່າສັດວ

ขณะที่ท้องฟ้ามีดจำลัง หвинเยี่ยนอยู่ในเก่งกลางสวนดอกไม้ มองไปทางเทือกเขาฉินหลิ่ง ถึงแม้มีเมืองอันได แต่ในดวงตาของเขากล้ายปราชญ์เปลวไฟพวยพุ่ง ข้างหุบว่เสียงໂหร่องม่าพัน และเสียงอาวุธกระแทกกัน

ดวงจันทร์คืนนี้เป็นรูปวงเดือน อยู่ใกล้กับระดับพื้น ไม่ทราบเป็นดวงดาวใดเกิดแผ่นดาวตก ดาวตกที่สุกสภาวะลากทางยาวเหยียด พุ่งผ่านศีรษะของหвинเย่ไป

ดูท่าคงมีคนตายมากมาย หากว่าคนเป็นดวงดาวบนท้องฟ้า พริบตาแล้วตกคงร่วงพูลงมา เดินเย่าจินคาดเดาว่า การศึกครั้งนี้คงมีคนตายไม่ต่ำกว่าสี่ร้อยคน ระหว่างไฟร่องน้ำกับคนร้ายมีข้อแตกต่างอย่างมาก หากจัดขบวนทัพอย่างรัดกุม ไฟร่องสามารถเข่นม่าคนร้ายนับร้อย แต่หากไม่จัดขบวนทัพ คนร้ายสิบคนสามารถปลิดปลึงไฟร่องนับร้อย

จางเหลียงเลือกเวลาผิด เลือกสถานที่ผิด เข้าคิดลังแคนให้กับครอบครัว หนึ่งเดียวที่พึงพาคือความแหลมคมของอาวุธ เขากล่าววิกลายวนานผันผุ่งเหยิง แต่หвинเย่ทราบว่าหากเขามอบเรื่องราวให้กับย้องเต้ ตนเองก็ไม่สามารถกำหนดทิศทางของเรื่องราวได้ เข้าคิดม่าคนร้ายกับมือ

หลีอันหลันพุ่งกายกับอ้อมอกของหвинเย่ ส่วนชินเยี่ยชนร่างกับแผ่นหลังหвинเย่ ชวนสนทนาว่า “ฟูจิน ท่านเห็นว่าระหว่างนี้ท้องฟ้าในยุ่งเหยิงถึงเพียงนี้ หน่วยชินเทียนเจียน* บอกว่าดาวร้ายรุกล้ำดาวจีมุย ยังมีดาวใหญ่ร่วงหล่นลงยังทิศอุดร บ่งบอกว่าจะเกิดเหตุเกทภัย สุดท้ายจะangเหลียงถูกฆ่าล้างตระกูล เดินเหวินเป็นแทบทกตาย เดินดูหยินความจริงคิดซื้อที่ดินผืนหนึ่ง ถึงกับวางแผนมัดจำ ตอนนี้ไม่กล้าพูดถึงอีก ตระกูลหัวคิดแต่งบุตรสาววันพรุ่งนี้ บ้านเราได้รับเทียนเชิญแล้ว วันนี้กลับใช้พอบ้านมาบอกเลื่อนงานออกไม่อีกสองเดือน”

* หน่วยงานที่ดูแลวิชาการภาครัฐและการจัดทำปฏิทิน

หвинเยี่ร์มือไปทางเทือกเขาดินหลัง กล่าวกับซินเยี่ย “พันจากคืนนี้ ทุกประการจะดีขึ้น ไม่ว่าจะเงี่ยงลังแคนสำเร็จหรือไม่ แต่เมื่อดีขึ้น ตระกูลจะต้องดับสูญสิ้นไป ตระกูลจะนอกจากบรรดาศักดิ์เจ้าพระยาแล้ว จะไม่เหลืออันใด”

“วันนี้ท่านคล้ายจะท่อนใจยิ่ง ตระกูลจะมิใช่ด้วยโอกาสที่ท่านไม่อยู่ ข่มเหงนาเย่อมุ่หอกหรือ ทั้งสองตระกูลเพาะความแค้นให้ญ่าหลวง ท่านยังนึกเสียดายแทนมัน ความเห็นเชี่ยเชิน บุคคลเช่นนี้ด้วยเสียประเสริฐ กว่า”

“จางเหลียงตายหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่สนใจ เพียงจะท่อนใจที่มันถูกผ่า ลังตระกูล ผู้คนในบุคคลนี้กล้ากระทำทุกสิ่ง เพียงเพื่อความสมใจ ไม่สนใจ ชาติน้ำหนามีเมือง ข้าพเจ้าต้องการทราบว่าขอนแก้ไขมุนพอทราบว่าแผนการ ของตนเองล้มเหลว จะมีความรู้สึกอย่างไร?”

หลีอันหลันหัวร่อเสียงเจือiyแจ้งกล่าวว่า “มิต้องกังวลสนใจชาว เก่าหลีแล้ว ข้าพเจ้ากำลังจะกลับแคนหลังหนัน ท่านช่วยคิดอ่านหลังจาก กลับไปจะทำอย่างไร อนาคตของหยงเอื้อขึ้นอยู่กับการคิดอ่านวางแผนของ ท่าน”

“ใช่หยง ขอให้ท่านมีชีวิตอย่างเรียบง่าย อยู่อย่างอิสระเสรี ข้าพเจ้า เองคิดมีชีวิตเช่นนี้ หากมิใช่พวกรหันคอยฉุดดึง ข้าพเจ้าคงน่าว่าวนใจออก ห้องโลกกว้างแล้ว”

“กาลก่อนท่านติดตามอาจารย์ออกห้องเที่ยวบ้างไม่พอหรือ ตอนนี้ กลับมาแล้ว กีเสพสุขในบ้าน ปล่อยให้เชี่ยเชินปรนนิบติคุ้มห่าน”

ทั้งสามสนทนาหายอกกล้อ เวลาผ่านไปรวดเร็วยิ่ง โดยไม่รู้สึกตัวเป็น ยามสามแล้ว อุ่นเสอพลันปราภูตัวขึ้น หลิวจินเปาที่ด้านข้างจัดเตรียม บันไดไว้แต่แรก พอเห็นอุ่นเสอกลับมา รับพัดบันไดปรนนิบติห่านผู้เฒ่าลง จากกำแพง ตอนนี้อุ่นเสอวางแผนก้ามเขื่องโข ถึงแม้กระโดดขึ้นบนกำแพง แต่

ยามอยู่ต่อหน้าผู้คน ไม่ยอมกระโดดลงมา

หвинเย่และพากทั้งสามรีบเข้าไปรับหน้า อุ่เสօถือป้านน้ำชาขนาดเล็กดีมีน้ำชาลงไป จากนั้นสั่งให้หลิวจินเป่าเติมหน้า แล้วค่อยกล่าวว่า “จางเหลียงจับเป็นผู้คนห้าคน ที่หลงเหลือตัดศีรษะแยกสังหาร จากนั้นได้ส่วนผู้คน ตอนแรกคนเหล่านั้นยังปากแข็ง จางเหลียงจึงแล่นือพากมัน ปีงย่างรับประทาน พอกถึงคนที่สอง เจ้าผู้นั้นค่อยรับสารภาพว่าตัวเองเข้าร่วมเหตุการณ์ฆ่าล้างคราภูมิ แต่ไม่ทราบคนบงการเป็นใคร จางเหลียงจึงฆ่าทั้งส่วนที่เหลืออีกสามคน คาดว่าเตรียมนำไปเช่นสังเวยที่หน้าหลุมฝังศพของคนในครอบครัว

“ท่านทราบหรือไม่ วัดวนั้นสร้างโดยชาวชีลล่า จางเหลียงฆ่าคนร้าย ทั้งยังฆ่าหลวงจีนในวัดจนหมดสิ้น หลวงจีนชรารูปหนึ่งบอกว่า พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ต้องไม่ยกโทษให้กับจางเหลียง

“คนของจางเหลียงก็บ้าดเจ็บล้มตายสาหัส หากมิใช่พกพาคันธนู แกร่งไป ไม่แน่ว่าทั้งสองฝ่ายด้วยดตามกัน เด็กน้อยหยิบยิ่มคันธนูแก้มัน ไยกัน กลับทั้งชัวนวนเกาทวายไว้ ดูจากลักษณะอันดุร้ายของจางเหลียง เจ้าคิดสร้างความเข้าใจกับมัน มีความเป็นไปได้ไม่มากนัก”

หвинเย่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ร่วมกับเชียนเชิงทั้งหลาย เข้าใจเหตุผลข้อนึง คนไม่อาจเดินเข้าสู่จุดอับ หากเข้าสู่จุดอับ ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งความจริงเส้นทางทุกสายล้วนเกิดความเปลี่ยนแปลงพวกรามีชีวิตอยู่ในโลก ควรชมดูทิวทัศน์ที่ผิดแยก ผู้คนที่แตกต่าง ถึงแม้ไม่สมมาดปรารถนา แต่ว่ามีความเปลี่ยนแปลงดีกว่าไม่มีความเปลี่ยนแปลงพวกราจะขอดูว่าจางเหลียงเปลี่ยนแปลงอย่างไร ที่แท้ดีหรือร้าย”

อุ่เสօบิดชี้เกียจราหนึ่ง พึมพ่าว่า “เล่าัญเรียนหนังสือน้อย เน่าชา เหล่านั้นดูไปคล้ายปราษญ์เมธี ส่วนเล่าัญเป็นนักฆ่าคนหนึ่ง”

หвинเย่ใช้สายตาส่องอุ่เสօกลับห้องไปพักผ่อน ค่อยนำภรรยาทั้งสอง

เข้าอน คืนนี้ชินเยี่ยมถูกคำกล่าวของอู่เสօญู่จันหวญູฟ້ອ จากรেสิ่งกลับรับประทานคนทั้งเป็น ต้องให้สามีโอบกอดค่อยหลับลง

พ้าพอรุ่งสาง หวินเย่กีตื่นแต่เช้า คดีเมื่อมีข้อยุติ ต้องรายงานต่อห้องเดี้ย ถือโอกาสบอกรว่าตระกูลหวินกับตระกูลຈາງไม่ต่อสู้แตกหัก ฝ่าบาทไม่ต้องรอชมเรื่องสนุกสนานแล้ว

เชื่อเที่ยนชางยังคงชุมชนอาหารเข้าของตระกูลหวิน โปรดปรานไข่ลวกที่สุกอยู่สี่ส่วนที่สุด ใช้ปากดูดไข่แดงเข้าปาก หวินเย่เห็นเขารับประทานถึงพองที่หก อดกล่าวมีได้ว่า “คนรับประทานไข่วันละสามพองกີພອ รับประทานมากไปไม่มีประโยชน์”

“มีคำกล่าวเช่นนี้จริง แต่เมื่อคืนราชมูนชากรพอยู่ครึ่งคืน ทั้งยังชุมดูผู้อื่นปึงย่างเนื้อคนรับประทาน สูญเสียแรงกายแรงใจอย่างหนักรับประทานไข่อกสองพองกີດ”

หวินเย่ถามว่า “เหตุการณ์เมื่อคืนเป็นอย่างไร หากว่าจากเรสิ่งล้างแค้นสำเร็จ พวกรากีเข้าวังไปกราบทูลฝ่าบาทสักคำ จากนั้นข้าพเจ้ากลับสถานศึกษา ส่วนท่านไปรายงานต่อกิจการทัณฑ์สักคำ”

“เรื่องราวเมื่อคืนเราจะไม่กล่าวช้า ท่านคงทราบกระจังดี อย่าได้บอกว่าท่านไม่ได้ส่งยอดฝีมือไปชุมดู เมื่อคืนนี้จางเรสิ่งเปิดปากผ่าพันในความมืดที่ห่างไปกลับหมอบซุ่มด้วยยอดฝีมือมากมาย ทุกคนชุมดูความสนุกสนาน หาเข้ามาช่วยเหลือไม่”

“อย่าได้เหมารวมทั้งหมด ยกตัวอย่างเช่น บ้านเรา ชูหยินเราได้ยินเรื่องคนกินคนนึกหวาดกลัว ข้าพเจ้าต้องพูดปลอบอยู่ครึ่งค่อนคืน”

“ตกลง พวกร้าไป อย่าลืมจดของว่างให้กับเราตะกร้านึง ท่านแม่ยังสอบถามว่าไนน์ไม่มีของว่าง”

หวินเย่เขี่ยวว่าได้ถึงหน้าประตูเมือง ต้องบังเกิดความตื่นตระหนก เห็นสองฝ่ายข้างประตูเมืองแขวนเต็มไปด้วยศรีษะผู้คน คะแนนโดยคร่าวๆ มีไม่

ต่ำกว่าสามร้อยคน ชาวบ้านที่เข้าออกประตูเมืองล้วนอุดจมูกไว้
ผู้ที่มีผมผ้ากี๊ใช้ผมผ้าผูกติดไว้ ผู้ที่ไม่มีผมผ้ากี๊ใช้ข้อเกี้ยว กับใบหู
แขวนอยู่บนร้าวเหล็กร้าว กับแขวนหัวหมู ปล่อยให้แก่วงไกวไปตามลม

ເສີມສິນກາຣົງ

ເຂົ້າເຖິງໜາງນອກກ່າວວ່າ “ທີ່ມີສີຣະຄຣບຄ້ວນມີເພີ່ງສາມຮ້ອຍສົບເອົດຄນ ຕອນນີ້ລ້ວນຖຸກແຂວນອຢູ່ຂ້າງນນ ທ່ານກີ່ເຫັນແລ້ວ ໄນເພີ່ງຄນຮ້າຍຖຸກສັງຫາຮື້ນ ລວງຈິນວັດເຖິນພຸກົວນເຄຣະໜໍ ຈາງເໜີ່ຍັງເຂົ່າໜ່າຈຸດແຕງ ດານ ກ່າວໜາເຫຼາຫລວງຈິນປົກປ້ອງຄນຮ້າຍ ມາກວ່າເຮົາໄມ້ໄດ້ຄົວໝູ້ອາຫຸ້າສີກໍ້ໜ້າ ຂອງຍ່ອງເຕີ ເມື່ອຫານ້ຳຄົດກຳຈັດເຮົາດ້ວຍ ຕອນນີ້ມັນນໍາກຳລັງທີ່ເໜືອໄລ່ກວດໄປຢັງຄລອງຊຸດວິນເຫຼອ ຄລ້າຍຄົດຕາມໄປພ່າແກໂຫຼຸນ ແຕ່ຄົດຕາມໄມ່ທັນນີ້ມີໃຊ້ເຮືອງທີ່ພວກເຮາຕ້ອງໄກຮ່ວມມື”

ກ່າວພລາງໃຊ້ຊຸດຍາວຫ່ອຫຼຸມກລ່ອງອາຫາວ່າງ ກ່າວສືບຕ່ອ “ສີຣະເຫຼານີ້ແຂວນອຢູ່ຄຣຶງຄ່ອນວັນ ກີ່ສົ່ງກລິນເໜັນຄລະຄລຸ້ງ ທັງໜັກນໍາແມລັງວັນຫັວເຂົ້າວາ ອຍ່າງມາກແຂວນຄື່ງຍາມຄໍ່າ ພຽງນີ້ຄົງໄມ່ເຫັນແລ້ວ ທ່ານເຂົ້າວັງໄປເກົະ ເຮົາຈະກັບບ້ານ ອາຫາວ່າງຕ້ອງຮັບປະການທັງທີ່ຢັງສົດໃໝ່ ທ່ານແມເຜົາຮອເປັນເວລານານແລ້ວ”

ກ່າວຈົນໄມ່ຮ່ອໃຫ້ວິນເຢ່າເອີ່ນປາກ ຂີ່ງຫັນຫວັນມ້າ ຄວບມ້າເລື່ອນກຳແພັງເມື່ອຈາກໄປ

ວິນເຢ່າເຫັນເຂົ້າເຖິງໜາງຫາຂ້ອອ້າງຈາກໄປ ຕນເອງກີ່ໄມ່ມີອາຮມ້ນ ຂໍມູນສີຣະຄນໃນທີ່ນີ້ ຍກມີອຸດຈມູກເຂົ້າປະຕູເມື່ອໄປ ຈາກນັ້ນຕຽງໄປຢັງປະຕູ

จูเชวี่ย

ถังไห่จงช่องเด็กัลังหารีอั้ข้อราชการกับขุนนางใหญ่ทั้งหลาย ที่เชิงบันไดของตำแหน่งกวนหมิงยินไว้ด้วยขุนนางจำนวนมากรอเข้าเฝ้า ที่น่าประหลาดคือทากายามะ ยูโภก็อยู่ด้วย

หวินเย่พอเห็นสตรีนางนีกีมโถะ นางม่าคนของตัวเอง ปูทางให้กับนักเรียนวอกว่อ นับว่าร้ายกาจยิ่ง ถึงแม้มีคนตายคนหนึ่ง รับบาดเจ็บอีกสองคน แต่กีเปิดทางให้นักเรียนวอกว่อเข้าสู่สำนักกว่อจื่อเจี้ยน

ทากายามะ ยูโภกกำลังสนใจกับเดินเหวินเป็นอย่างนอบน้อม เห็นหวินเย่จับจ้องมองนาง จึงขอตัวต่อเดินเหวินเป็น เดินมาครัวต่อหวินเย่ กล่าวว่า “ไม่พบกับหวินโหวหลายวัน วันนี้ได้พบพาน ยังคงมีบุคลิกดังเดิม เป็นที่ปลาบปลื้มยินดีนัก”

“หากว่าพวกท่านไม่ม่าคนที่ฉางอาน ข้าพเจ้าคงแจ่มใส่กว่านี้ ไม่แน่ว่าจะไปชัมการร่ายรำของพวกท่าน กำนัลเงินให้สักหลายเหรียญ”

ทากายามะ ยูโภกหน้าแปรเปลี่ยนไป ขณะจะอธิบาย เดินเหวินเป็นชิงกล่าวว่า “หวินโหวเป็นขุนนางต้าถังเรา กลับกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล ไม่นึกถึงหน้าตาของประเทศไทยหรือ?”

หวินเย่หันไปยังเดินเหวินเป็นกล่าวว่า “ท่านไม่ทราบกล่าว สะเปสะปะอันได ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นครั้งหนึ่ง ก็ปักใจเชื่อว่า ผู้อื่นเป็นคนดี รojunท่านลงสู่ปรภว วิญญาณคงไม่ส่งบสุข ข้าพเจ้าเป็นโหวแหย ท่านเพียงเป็นขุนนางชั้นที่สี่ มีคุณสมบัติสอนพิธีรตองเรารหรือ?”

“หวินโหวมีอดีตต่อวอกว่อ หรือว่าคนร้ายที่มายังบ้านเรามีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน?”

หวินเย่บันดาลโถะ ร้องว่า “บังอาจ ก่อนหน้านี้เล่าลือว่าข้าพเจ้า เป็นคนม่าลังตระกูลอิวินกว่อง ตอนนี้คนร้ายถูกแวงศีรษะที่ประตูเมือง พังว่าท่านยังทำหนังสือถึงฝ่าบาท กล่าวหาข้าพเจ้าเป็นโรคของประเทศไทย

ตอนนี้ความจริงกระจ่างชัด ท่านจะวางแผนย่างไร ผ่าตัวตายหรือ?"

ตุ้ยหยุ่ยไม่อาจทนพังได้ เดินเข้ามากล่าวว่า "หвинโห ต่างเป็นเพื่อน ขุนนาง ยอมถอยสักก้าวจะเป็นไร?"

หвинเย่คร้านที่จะยุ่งเกี่ยวกับเดินเหวินเป็น หากหันมาทาง ทากายามะ ยูโภ กล่าวว่า "ทากายามะ ยูโภ นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะจับตากู ท่าน ชาววอโภอยู่ที่ต้าถังกระทั้งกันมาก็อย่าได้ลูบคลำ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้า จะกล่าวโทษท่านทำลายศีลธรรมอันดี ครั้งก่อนข้าพเจ้าจะล่าใจไป ปล่อยให้แผนการพวกท่านประสบผล สมุนของแก่ชุนต้องแบกรับความ รับผิดชอบเอง หาไม่อวินกว่อง* คงจับท่านกลืนกินลงไปทั้งเป็น ท่าน ระวังตัวให้มากไว"

หвинเย่เห็นนางกำนัลประจاتัวของจางชุนของเขารีบเดินออกจาก ตำแหน่ง ทราบว่าซ่องเต้ผลักไสให้ตนเองไปหาของเข้า ดังนั้นไม่มีเวลา ประทุมกับพวกรเข้า หากตรงเข้ารับหน้า ติดตามนางกำนัล้อมผ่าน ตำแหน่งวันหมิง ตรงไปยังตำแหน่งเหลียงอี้ ซึ่งเพิ่งซ่อมแซมแล้วเสร็จ

ภายในตำแหน่งเหลียงอี้ หลีไห่นอนบนผืนพรมรับประทานอุ่นอยู่ พอดีเดินเข้าไปล ค่อยพบเห็นหลีจือผู้เป็นน้องชาย มีอายุเพียงสามขวบ ประลองกำลังกับเข้า หลีจือคิดพับเท้าทั้งสองของพี่ชายเข้าด้วยกัน อย่าง ยกเย็นค่อยพับเท้าสำเร็จ หลีไห่ก็แยกเท้าออก ดังนั้นหลีจือใช้ความ พยายามต่อไป

จางชุนของเขาเอนพระวรกายบนตั้งเตียง ทรงอ่านหนังสืออยู่ คาด ว่าคงไม่โปรด จึงวางหนังสือลง พอดีพบว่าหвинเย่เข้ามา ดังนั้นตรัสว่า "ทราบแล้วว่าเจ้ามีหนทางคลีคลายเรื่องราว เช่นนี้ดียิ่ง ไม่ประทุมหาก อย่าได้ประทุมหาก ทุกครั้งที่แตกหัก เราล้วนเจ็บปวดใจ ต่างเป็นลูกหลาน ต้าถัง ไม่ควรเข่นผ่ากันด้วยเรื่องส่วนตัว"

* บรรดาศักดิ์ของจางเหลียง

หวินเย่กกล่าวว่า “เห็นยังเห็นยัง ครั้งนี้มีคนตายไม่น้อย ตอนที่เดินเข้าเมือง เห็นบนประตูเมืองแขวนไว้ด้วยศีรษะผู้คน ส่งกลินความคลั่งคล้ายกับหัวหมูที่แขวนอยู่ในตลาดตะวันตกก็มีปาน”

จ่างชุนของเขาทรงยืนขึ้น รับสั่งว่า “อาจเป็นเพราะอายุมากขึ้น ไม่ต้องการเห็นการฆ่าฟันไม่หยุดหย่อน แต่ว่าเหล่านี้เป็นหน้าที่ของพวกเจ้า เหล่านุนนาง เราเป็นอิสตรี ไม่สมควรก้าวเข้ามายังการงานเมือง”

“เห็นยังเห็นยัง คดีฆ่าล้างตระกูลจางมีข้อบุคคลแล้ว ถือว่าเสรีจสั่นภาระหน้าที่ของเดินผู้น้อย เดินผู้น้อยคิดไปที่กรมกลาโหม ขอรับตราของทางราชการกลับมา แต่หากว่าฝ่านบทไม่มีรับสั่ง ผู้อื่นคงไม่คืนให้”

จ่างชุนของเขาทรงหยิบเอกสารบนโต๊ะแผ่นหนึ่งส่งให้กับหวินเย่ เห็นบนเอกสารประทับตราพระราชลัญจกรของถังไห่จงย่องเต้ สร้างความยินดีแก่หวินเย่ยิ่ง รับเอกสารมา ตรัตรียมล่าถอยไป

หลายปีนี้จ่างชุนของเขาคล้ายเข้าร่วมบริหารราชการแผ่นดิน ตอนนี้เริ่มห่วงใยชาติบ้านเมือง ที่แล้วมาถังไห่จงย่องเต้หงแห่งพระราชอำนาจ ดูจากหลีเดิงเดียนยังไม่ได้แบ่งปันพระราชอำนาจอำนาจไป สำหรับกับจ่างชุนของเขา ในเวลาอันสั้นอาจไม่มีปัญหา แต่ในระยะยาวหากบอกได้

จ่างชุนของเขาคล้ายสังเกตออก จึงรับสั่งเสียงอ้อยอิ่งว่า “หวินเย่ ตอนนี้เจ้าไนเป็นเช่นเดียวกับผู้อื่น คิดหลีกเลี่ี้ยหันห่างจากเรา?”

หวินเยรีบกกล่าวว่า “เห็นยังเห็นยัง เดินผู้น้อยคิดกลับสถานศึกษาไป จัดห้องของชิงเชวี่ย เตรียมงานทดลองครั้งสำคัญ ระหว่างนี้สีหน้าของท่านไม่สู้ดี มีสูญไปพักที่สถานศึกษาสักหกbury ช่วงวิทวัคค์ของเทือกเขาฉินหลิ่ง สดับฟังเสียงสนบนหน้าผา หนึ่งนั้นจะได้บำรุงสุขภาพ สอง ขอให้หมอยิเศษชุนปรับความสมดุลของร่างกายเห็นยังเห็นยัง รอถึงฤคุสารทค่อยกลับวังมา”

คำพูดของหวินเย่ได้รับการสนับสนุนจากหลีไห่ ครั้งก่อนที่จ่างชุน

ของเขามีเดี๋จไปประทับบนเข้าอี้ชาน เป็นเหตุการณ์เมื่อสี่ปีก่อนแล้ว จึงกล่าวสนับสนุนว่า “พระมารดา หากท่านเดี๋จไป ผู้บุตรจะได้วางแผนหลอกเงินของผู้อ้วกุโลประจำตระกูลได้มากกว่านี้”

จ้างชุนของเขายกับหลีไก่ต่างต้องการให้พระนางเดี๋จไปบนเข้าอี้ชาน แต่ภายในวังยังมีงานมากมาย ขณะจะปฏิเสธ บังเอิญพบว่าดวงตาหัวนิ่งเย่กหอแวงห่วงไย ด้วยความเหลือวฉลาดของพระนาง ไหนเลยไม่เข้าพระทัยความคิดของหัวนิ่งเย่ จึงตรัสว่า “ก็ได้ ไปพักผ่อนหย่อนใจสักหลายวันก็ตี ส่วนเสี่ยวจื้อ (จื่อโน้ย) จันหยาง และจันเฉิงให้ผ้าบทดูแลเอง”

ผู้เฒ่าเปาไห่ชาน

อย่างรวดเร็ว ชาวเมืองชายฝั่งลีมเลื่อนคดีฆ่าล้างตระกูลจาก น้อยคนที่รื้อฟื้นเอี่ยถึงหนึ่งร้อยสี่สิบชีวิตที่สูญเสีย โลกนี้เป็นเช่นนี้เอง เรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตนเองมักลีมเลื่อนโดยเร็ว

จางเหลียงไม่ลีมเลื่อน หากลาออกจากตำแหน่งทั้งหมด นำบุตรชายทั้งสองพักอยู่ที่บ้านชนบทเขาหลีชาน ปิดประตูไม่รับแขก ไว้อาลัยถึงญาติพี่น้องที่ตายจาก เขาตามแก่โฉมุนไม่ทัน เมื่อติดตามถึงเขตป่าครองจั่วจิวน แก่โฉมุนก็แล่นเรือออกทะเลแล้ว

จางเหลียงเข้าเฝ้าย่องเต้ ไม่ทราบสนใจ พอกลับบ้านมา จางเหลียงก็สาบสูญจากแวดวงทางการเมืองของต้าถัง ไม่ว่าตระกูลจางประสบชะตากรรมอย่างไร ต้องมีผู้สืบทระกูลต่อไป ดังนั้นตระกูลจางตอบแต่งหญิงสาวครอบครัวขนาดเล็กหกคนเข้าบ้าน เตรียมกำเนิดบุตรธิดา หวนเย่กราบว่าตระกูลจางอยู่ในช่วงเวลากดดัน รอวันหวนคืนมาใหม่

ตอนนี้จางชุนของเขายู่ร่วมกับหลีกัง หยวนจาง อี้ชาน อู่เสอ หลังจากนั้นกงซูมเข้าร่วมด้วย ทุกวันออกห้องเที่ยว บางครั้งจะไปหาหมอดูเชษชุน

เมื่อมีอุ่นสอดดูแลจ่างซุนของเข้า หวินเย่กีไว้วางใจ หลีไห่กีไว้วางใจ เช่นกัน ไชปาร์เชียคิดเข้าไกล้ของเขานี่ยังเห็นยัง ดูว่าสามารถร้องขอเงินทองมาหรือไม่ แต่ไม่มีโอกาสเข้าไกล้

หลีไห่เพื่อประกันความผิดพลาด จึงหลอกสร้างลูกกลมทองเหลือง อีกสองลูก ทำการทดลองซ้ำแล้วซ้ำเล่า ค่อยบอกต่อหวินเย่ว่าตนเองพร้อมแล้ว

จันทรคติเดือนเก้าวันที่ห้า เป็นวันที่ย่องเดินทางกำหนดขึ้น ลานกว้าง ของสถานศึกษาคลาคล้ำด้วยผู้คน คนบุญหนักก็ให้ผู้ของนครฉางอาน แทบเดินทางมาทั้งหมด ผู้ที่มีหน้ามีตาไม่เพิงบังแดดของตนเอง ผู้ที่ไม่มีหน้ามีตาได้แต่เตรีดเตร่ตามที่ต่างๆ ที่โชคร้ายคือหวินเย่จัดอยู่ประเภทคนไม่มีหน้ามีตา

หวินจีนตัวไม่มีความสนใจชัมการทดลองทางวิทยาศาสตร์ เห็นว่านี้เป็นเรื่องคนรับประทานอีกไม่มีงานทำ บวกกับหลานชายทั้งสองกลับมาแล้ว ส่องสามีภรรยาอยู่บ้านหยอกเย้าหลานชาย ยังดีกว่าวิ่งตากแดดดังนั้นเพิงบังแดดของตระกูลหนานจิ่งตกเป็นของหวินเย่

ชานอิงขอเลื่อนการแต่งงานออกไป กลับมาจากการเมืองล้ววหยางพร้อมกับโกร์จิอ์ เรือนหอปลูกสร้างแล้วเสร็จ เพียงรอตอนแต่งภรรยาเข้าบ้าน

โกร์จิอินดีที่ไม่เห็นหงกว่าอ่อนมาพัพพันเข้าอีก จึงมองหาหภูงามที่มาร่วมงาน ดูว่าพบพานหภูงามที่ต้องหาหรือไม่

เมื่อได้เวลาอันสมควร ปรากรภูผู้อาวุโสของตระกูลหลีผู้หนึ่งเดินออกมานะสักจากครัวช่องเด็กับไหสั้งหวง (พระเจ้าหลวง) กีส่งเสียงกระแอมประกาศเริ่มงานในวันนี้

ผู้อาวุโสตระกูลหลีเกริ่นกล่าวถึงสามกษัตริย์ห้าจักรพรรดิยุคบรรพกาล จนกระทั่งถึงราชวงศ์ถัง ราชสำนักถือกำเนิดผู้มีความรู้ความสามารถ ปกครองอาณาประชาราชภูรอยู่เย็นเป็นสุข โดยเฉพาะราชโกรส

ที่สองหลีไก่มินสัยไฝรู้ สืบค้นความลับของพ้าดิน โดยเฉพาะวิชาพลังธาตุ นับแต่โบราณกาลมา พลังธาตุเป็นสิ่งอันลับ ยากที่จะเข้าใจได้ บัดนี้ เวี่ยอ่องเตียนเชี่ยขออาศัยศักดิ์ฐานะของนักศึกษา ถูกถึงความลับของพลัง ธาตุกับผู้รู้สักครา

ตามกำหนดการของหวินเย่ ไม่ได้มีการอภิปรายเช่นนี้ ต้องมองไปทางไกจือหลีเงิงเฉียน หลีเงิงเฉียนคล้ายทราบว่าหวินเย่มองดูตนเอง จึงยกมือทำท่าอับจนปัญญา จากนั้นชี้มือไปยังถังไห่จงย่องเต้ ซึ่งประทับบน เวที หวินเย่ค่อยทราบว่าเป็นการตัดสินพระทัยของพระองค์เอง

หลีไก่ส่วนใส่ชุดเขียว นอกจากศีรษะส่วนมองกุญทองแล้ว หาได้ แตกต่างจากนักศึกษาของสถานศึกษาซึ่งนั่งอยู่เบื้องล่างไม่

เอียนจือชัยเพียงถามว่า พลังธาตุเป็นอะไร หลีไก่สารายาวยอย่าง ยืดยาว เริ่มจากสองสันฐาน เอี่ยถึงพลังบริสุทธิ์ พลังชุ่นมัว พลังหยิน และหยาง พลังหยางถึงที่สุดเกิดพลังหยิน พลังหยินถึงที่สุดปราภูพลัง หยางขึ้น

หลังจากนั้นปราภูผู้อ้วนจากภูเขาไห่ชานหลายท่านขึ้นไป ถูกถียงกับหลีไก่ หลีไก่คนเดียวยรับมือกับผู้อ้วนจากภูเขาทั้งหลาย ทั้งยังรักษา ภารยาทันดี ประคงท่านผู้เต่าขึ้นเวที ยกน้ำชาครัว สร้างความโสมนัส ยินดีแก่ถังไห่จงย่องเต้จนทรงพระสรวณตลอดเวลา

จ่างชุนของเข้าประทับอยู่ท่ามกลางพระสนม ก็มีพระพักตร์ยิ้มแย้ม แล้วใส่ ราชโ/orสองค์โตเป็นไกจือ มินสัยสัตย์ซื่อถือมั่น ได้รับการยอมรับ จากขุนนางในราชสำนัก ราชโ/orสองค์ที่สองมากความรู้ความสามารถ ตอนนี้กำลังถูกถียงกับเหล่ามหาบันทิต หลังจากนี้ต้องเป็นบัญญาชนอัน สูงส่ง

หลีไก่ได้ถียงสู้ผู้อ้วนจากภูเขาไห่ชานทั้งหลายไม่ได้ แต่หาใส่ใจไม่ หาก กล่าวว่า “หลีจ่างเชียนเชิง ท่านเร้นกายบันเข้าไห่ชาน ศึกษาพลังธาตุจน

แต่ก่อน เสวี่ยเชิง* นับถือเลื่อมใสยิ่ง คิดขอให้รังอญ่นเข้าอี้ชานสักระยะหนึ่ง เพื่อที่เสวี่ยเชิงทั้งหลายจะได้ขอคำชี้แนะ”

ถังไห่จ่งย่องเต้คิดคุ่ว่าราชโ/or สักหลายคำ หลีกังชิงหัวร่อตั้งๆ กล่าวว่า “หลีจ่ง ล้วนเหมย เหวินไห่ ความย่าง พวกร้านเห็นว่าศิษย์ของเล่าญู้นี้เป็นอย่างไร หากมิใช่พวกร้านผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันออกหน้าคิดอาจนะมันคงยากเย็นยิ่ง”

หวินเย่เห็นหลีกังกล่าวโดยไม่ไว้หน้า ยังกลัวผู้อุสโซเข้าไห่ชานทั้งหลายจะบันดาลโหะ แต่ผู้เข่าทั้งสิบเป็นยอดคนเห็นอโลก ชายชาวที่ชื่อความย่างกล่าวว่า “หลีเหวินจี้** เมื่อสามสิบปีก่อนก็มิใช่คู่มือของเล่าญู้ ต่อมาเล่าญูกับพวกร้านไปศึกษาวิชาพลังธาตุ จึงถอนตัวเรียนภายบุนเข้าไห่ชาน ปล่อยให้คนโน้เงเลาเช่นท่านมีชื่อเสียงเรียงนาม ศิษย์ของท่านผู้นี้ยังไม่เลว กลับแฝ่วถางเส้นทางอีกสายหนึ่ง แปรสิ่งที่ไร้สภาพเป็นมีสภาพ เกรงว่าท่านไม่อาจอบรมสั่งสอนได้ ท่านมีฝีมือเท่าใด เล่าญูรูนแก่ใจ ยังคงใช้วิชาการย์กลอนอาจนะเล่าญูก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว”

คำพูดพอกล่าว ทั่วทั้งบริเวณเงยบกริบลง นี้เป็นการต่าทอตื้อตบอนของยอดคน ผู้คนทั่วไปไม่อาจเอี่ยปากสอดคำ แม้แต่หลีไห่ก็นั่งพับเพียบเรียบร้อย แสร้งเป็นไม้ได้ยิน

หลีกังส่วนคำว่า “เอี่ยถึงการย์กลอนโคลงฉันท์ เล่าญูต้อยกว่าขั้นหนึ่ง แต่ในศิษย์ของเรามีผู้ชำนาญการทางด้านนี้ ท่านอาจนะมันก่อน แล้วค่อยมาหาเล่าญู หากเป็นฝ่ายแพ้ ต้องทำงานในสถานศึกษาสามปี”

เหล่าขุนนางใหญ่ทั้งจั่งชุนอู่จี้และหังกุยคาดเดาความคิดของหลีกังออก ไม่ว่าเหล่าผู้เข่าเข้าไห่ชานมีความสำเร็จถึงเพียงไหน แต่หากคิดประชันบทกวีกับหวินเย่ ต้องพ่ายแพ้แน่นอน หวินเย่ร่ายนบทกวีเลี้ยงโจรฉือกับกุ่ยหุวนเจ่า ตอนนี้ถูกยกขึ้นเป็นตำนาน ส่วนบทกวีของเหล่า

* คำเรียกตัวเองของนักศึกษา

** ชื่อร้องของหลีกัง

ผู้เข้ามาใหม่ไม่มีผู้คนเอี่ยดถึง ดังนั้นไม่มีผู้ใดถือหางเหล่าผู้เข้ามาใหม่ชาน

ผู้เข้ามาใหม่จึงจำเลื่องมองหลัง กล่าวว่า “หากว่าเล่าญเป็นฝ่ายชนะท่านมีคำพูดใดจะกล่าว?”

“ท่านจะชนะ เล่าญไม่ได้นึกถึงมาก่อน ดังนั้นไม่พูดถึง ท่านเป็นฝ่ายแพ้แน่นอน ขอบอกกล่าวล่วงหน้าว่า เซียนเชิงของสถานศึกษาจะได้เงินเดือนแปดก้อน พวกท่านมีความรู้ความสามารถ ดังนั้นจัดให้เป็นสิบก้อน ทุกคนได้รับจัดสรรหอน้อยหลังหนึ่ง ทุกเจดวันมีวันหยุดหนึ่งวัน สถานศึกษาจัดรถม้า รถเที่ยมวัวให้ใช้สอย หากคิดท่องแม่น้ำ ก็มีเรือเล็กกับแพไม่ไฟ เซียนเชิงคนหนึ่งมีป่าวไฟร์ส์คัน เป็นไร สวัสดิการของสถานศึกษายังไม่เลวกระมัง?”

ผู้เข้ามาล้วนเหมยชุ่นแคนจนหัวร่ออ กมา กล่าวว่า “ไม่มีปัญหา เล่าญคิดรับทราบบทความของลูกศิษย์ท่าน หลีเหวินจี ถ้าที่อยู่อาศัยของเล่าญขาดบ่าวนเข้าทำหน้าที่กวดพื้นคนหนึ่ง ท่านถือว่าไม่เลวอยู่ กำหนดเวลาทำงานสามปีเป็นอย่างไร?”

หลีกังตอบตกลง ผลักดันแก้อ้อล้อเลื่อนถึงเบื้องหน้าผู้เข้ามาใหม่ชาน ทั้งสี่ สัมผัสมือทำความตกลงกัน จากนั้นหันหน้าหาเพิงบังแಡดของตระกูลหวิน ร้องเรียกว่า “หวินเย่อ อ กมา”

ปีตราจันทร์ยักษ์

หลีกังสามารถถกล่าวว่าจากันเหล่าผู้เฒ่าเช้าไห่ชานตามใจประณานเนื่องเพราะพวงเช้าอยู่ในวัยและศักดิ์ฐานะที่ตัดเทียม ไม่ว่าจะห่วงพวงเช้ากล่าวกระไร เป็นเรื่องของพวงเช้า ผู้เฒ่าเช้าไห่ชานเห็นว่าหลีกังคิดถึงตัวพวงเช้าเข้าสถานศึกษา ถือเป็นวิธีการหนึ่ง ไม่นับเป็นความอัปยศอันใดแต่หากว่าหินเย่ทำเช่นนี้ ถือว่าไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน ไม่ว่ามีความขัดแย้งอันใด ไม่อาจละเลยกิริยามารยาท

ดังนั้นหินเย่พอยืนเเวที ก็หมอบกราบผู้เฒ่าหั้งสี่ หากผู้เฒ่าหั้งหลายไม่เอ่ยปาก เช้าไม่กล้ายืดเอือขึ้น หากว่าวันนี้เสียมารยาท ตระกูลหินจะถูกกล่าวหาว่าเป็นคนป่าคนดอย

ผู้เฒ่าที่เรียกว่าเหวินไห่มินิสัยอ่อนโนยน จึงยิ่มพลางกล่าวว่า “หลีเหวินจีปากคอดเราะร้าย ไม่ต้องสนใจ มันเมื่อบอกว่าเจ้ามีความสำเร็จในเชิงกวี ย้อมต้องไม่เลว วันนี้พวงเราจะถกถึงบทกวี ขอให้บอกกล่าวอย่างเต็มที่ ต่อให้พูดผิดก็หาเป็นไรไม่ นี่เป็นการถกถึงวิชาความรู้ ผู้ที่บรรลุได้รับการยกย่อง หั้งไม่ต้องสนใจเดิมพัน เล่าสู่หั้งหลายเงยนเงาเกินไปเพียงนิกหาหัวข้อเล่นสนุกสนานกัน”

ท่านผู้เฒ่าพอกกล่าวจบ หินเย่จึงค่อยยืดเอือขึ้น เลียนแบบหลีไห

โดยนั้งพับเพียบเรียนร้อย

ผู้เข้ามาความย่างเจ้าอารมณ์ชิงถ่านว่า “บอกต่อเล่าสู่ว่าการพยักกลอนเป็นอะไร?”

หвинเย่กล่าวว่า “ก่อนนี้สวีเชิงท่องการพยักกลอนโคลงมันท์ มีความรู้สึกว่าผู้คนผ่านความเจ็บปวด ค่อยเปล่งเสียงสำเนียง บอกกล่าวความในใจ ปรากฏเป็นบทความที่ดี ต่อมาอ่านหนังสือจีอี* พบเห็นถ้อยคำประโภคหนึ่ง สวีเชิงเห็นว่าเป็นคำอธิบายความของบทกวีได้ดีที่สุด

“หนังสือจีอีมีคำกล่าวว่า ใช้ดักปลาใช้จับปลา จับได้ปลาลีมเลือนไซ ตาข่ายใช้จับกระต่าย จับกระต่ายได้ลีมเลือนตาข่าย ถ้อยคำใช้ถ่ายทอดความหมาย หลังจากเข้าใจความหมายลีมเลือนถ้อยคำ เราชพบพานคนลีมถ้อยคำเจรจาความกับเข้าได้อย่างไร คำพูดนี้หมายความว่าท่านเรียนรู้ถ้อยคำเกร็ดเล็กเกร็ดน้อย ไหนเลยต่ความในบทกวีได้?

“สวีเชิงเห็นว่าในชีวิตพวกรามมีจำกัด ไม่สามารถเรียนรู้อย่างรอบด้าน ต่อให้ฟันใจกระทำได้ ชีวิตก็เดินถึงสุดปลาย สิ่งที่อุทิศให้แก่โลกนี้มีน้อยเกินไป จึงต้องอาศัยเครื่องมือบางอย่างช่วยให้บรรลุ กลั้นเป็นบทกวีบทหนึ่ง”

ผู้เข้าล้ำเหมยชิงกล่าวว่า “เหลวไหล เจ้าเข้าใจว่าบทกวีเป็นอะไร นับแต่โบราณกาลมีอยู่หลายประการ ทั้งบทกวีสี่คำที่ร่วรรัดกระชับ กวีโบราณห้าคำที่ลึกซึ้งกินใจ กวีเจ็ดคำที่เปลี่ยนแปลงไม่สิ้นสุด ต้องมีอารมณ์ มีความรู้สึก มีความคิด มีความสามารถจึงแต่งกวีที่ดีได้ หลีหwinจีเป็นอาจารย์ กลับซักนำศิษย์ไปอึกทาง”

หลีกังหาถือสาหาความไม่ หากหัวร่อประหลาดพิกหลกกล่าวว่า “ถึงแม้เส้นทางหลากหลาย เรายอใจตามทางน้อย เกี่ยวข้องได้กับท่าน ขอเพียงบรรลุถึงกีพอ เช่นนี้ถือว่า ศิษย์เราแต่งกวีบทหนึ่ง ท่านแต่งกวีบทหนึ่ง

ให้ทั้งหมดเป็นผู้ตัดสิน เล่าสู่จะไม่เอารัดเอาเปรียบท่าน”

ผู้เม่าเหลี่จ่างผุดลูกชื่น กล่าวกับหินเย่่ว่า “เจ้าลองแต่งกวีห้าคำที่เกี่ยวข้องกับถุดสารทให้เล่าสูญอมรับนับถือทั้งปากและใจสักบทหนึ่ง”

ห่วงเยี่ยมไม่สามารถ แต่ว่าห่วงเยี่ยม* สามารถ บทกวีห้าคำที่เกี่ยวข้องกับฤดูสารท ยังมีบทกวีโดยเทียบเที่ยมบทกวีชานจวีชิวหมิงได้

หัวนเย่บอกกล่าวว่า “เมื่อวานหลังฝนตก เสียงเชิงไปที่หลังเขา เห็น
สำนักชิวเหียนไกลเข้ามา จึงแต่งกวีบทนึง คาดว่าสอดรับกับเจตจำนง
ของเชียนเชิงผู้เดียว”

ผู้เขียนหลีกเลี่ยง “ลองท่องออกมาฟังดู เล่าสู่ไม่สามารถถ่ายทอดเจตจำนงของตัวเองออกมานะ ดูว่าเจ้าทำได้หรือไม่?”

หัวนี้เยี่ยมข้อความลงบนกระดาษ แก้ไขอยู่หลายคำ จนนั้นถือกระดาษท่องอ่านว่า “ภูเขาเว็งหลังฟันพรำ ถดถูสารทแรมมาถึง จันทร์สาด ส่องไฟร้อนๆ สายน้ำรินผ่านหินเขียว หญิงซักผ้าเดินทางกลับ เรือหาปลา ผ่านกอบัว ปล่อยตัวตามธรรมชาติ คนเที่ยวท่องรังอยู่นาน”

ผู้เม่าเหลี่จ่างหยินกระดาษพู่กัน ขีดเขียนบนทกวีห้าคำเอาไว้ อ่านทวนดูเที่ยวหนึ่ง จากนั้นหลับตาลง จำแการสชาติของบทกวีดู

กิวินท์ถ่ายทอดความหมาย เด็กสองและแก่ก่อนแท้ของกิวออกมา ก่อนนี้กิวที่เขียนถึงดูสารท แห่งความหมายเคร้าโศกศัลย์ แต่กิวินท์ถ่ายทอดความร่าเริงสดใส จันทร์ส่องไฟรสน์เป็นความสงบ สายน้ำ รินไหลเป็นความเคลื่อนไหว ให้ความรู้สึกผ่อนคลายโสตประสาท และจักชุ สัมผัส บทกิวเขียนนี้ถือว่าเป็นเลิศนับแต่โบราณกาลจนปัจจุบัน

· กรณีมีราชวงศ์ถัง นอกจากแต่งกิ่วแล้ว ยังเป็นจิตรกร ทั้งแตกด้านคนหรือการ

ผู้เฒ่าหลีจ่ามงคงดุกระดาษบนหัวเข่า ประสารมือต่อหลีกัง กล่าวว่า “พี่เหวินจี้ ท่านกล่าวไม่ผิด ความสามารถในเชิงกวีของศิษย์ท่าน สุดที่เล่าสูญตามทัน เล่าสูญยอมรับความพ่ายแพ้ ยินดีติดตามไปรับใช้ที่สถานศึกษา”

หลีกังยิ้มอย่างชั่ว ráy กล่าวกับผู้เฒ่าอีกสามท่านว่า “พวกท่านทั้งสี่ ถือเป็นร่างเดียว ร่วมรุกร่วมถอยตลอดมา เล่าสูญไม่คิดเอาเบริญ เปิดโอกาสให้พวกท่านได้รับฟังบทกวีอีกครั้ง ครั้งก่อนเราแพ้พนัน ต้องดีมสุราครึ่งไฟ แทนสำลักตาย นอนเตียงถึงสามวัน จนบัดนี้ยังจดจำไม่ลืมเลือน วันนี้ถึงเวลาแก้แค้นของเล่าสูญแล้ว”

ผู้เฒ่าคุวะย่างพลันซึ่งมือไปที่จ่างชุนอู่จี้ เป็นความหมายให้เข้าเข้ามา จ่างชุนอู่จี้เดินเข้ามา ยังไม่ทันควรจะ ผู้เฒ่าคุวะย่างชิงถามว่า “หวินเย่แต่งกวีเช่นนี้ พวกท่านไถ่ไม่ตระหนกตื่นเต้น?”

จ่างชุนอู่จี้ฝืนยิ้มพลงกกล่าวว่า “เรียนผู้อ้วนโซ ผู้เยาว์ได้รับความสะท้านสะเทือนมาก่อน ดังนั้นเรื่องในวันนี้หาสร้างความประหลาดใจไม่”

“ก่อนหน้านี้มันก็แต่งกวี? หรือวันทกวีกู้หยวนแค่และเลียงโจวฉือ ที่ผู้คนกล่าวขานล้วนเป็นผลงานของมัน เหตุใดพวกเรารได้ยินแต่บทกวีหาล่วงรู้ซึ่อคนแต่งไม่”

“ผู้อ้วนโซ ข้อความเหล่านั้นมันเป็นคนเขียน แต่แต่งตามบรรยายกาศในตอนนั้น หากบทกวีเหล่านั้นลงชื่อของมัน ก็เป็นความอันตรายอันปัจจุบันของศิลปวัฒนธรรมของจงหัวเราแล้ว”

“ท่านหมายความจริยะของเด็กน้อยนี้มีปัญหา? ในความเห็นเล่าสูญ มันมีหน้าตาของอาจ ทั้งรักษาภิยามารยาท ถือเป็นแบบอย่างของชายหนุ่ม ทั้งแผ่นดิน”

“ผู้อ้วนโซ หน้าตาของมันได้จากบิามารดา ส่วนภิยามารยาทเกิดจากการบีบบังคับของของเขานี่ยังเห็นยัง คนผู้นี้จัดอยู่อันดับแรกของ

สามเกาเกียดงาน มักนำลูกท่านหลานเรอเที่ยวหนองโอม เมื่อได้รับคำสั่งให้นำโครงกระดูกของพระพลราชวงศ์สุยกลับจากเกาหลี ก็ตีเมืองทั้งสี่ ลับซื้อเมืองซังอันออกจากแผนที่ พังว่าจนบัดนี้เมืองเทวังยังมีกลินศพคละคลัง เมื่อขากลับยังปลันซิงทองคำขององค์ที่ภูมิแคนอาทิตย์อุทัยสิบหมื่นต่ำลี ท่านยังเข้าใจว่าเดกน้อยนี้เป็นคนดีหรือ?"

ผู้เฒ่าทั้งสี่หันไปมองหน้ากัน ผู้เฒ่าเหวินให้ชมชอบเห็นคนหนุ่มแสวงหาความก้าวหน้า จึงกล่าว "อย่างนั้นพวกร้านไyiไม่ควบคุมบังคับปล่อยให้มั่นกระทำการตามอำเภอใจ?"

"ผู้อาวุโสทั้งหลายคิดสั่งสอนมั้น ต้องชญูฉลาดกว่ามั้น อาจารย์ของมั้นແຕบเป็นเชียนวิเศษ มีแต่เชียนวิเศษจึงสามารถครอบครองศิษย์เช่นนี้ วิชาคำนวณของมั้นถือเป็นปรมารายแท่งยุค ทั้งเล่าเรียนวิชาปกิณกามากมายเป็นคนเพาะปลูกถูตัวและข้าวโพด เพียงพืชเกษตรสองชนิดนี้ ก็ช่วยให้ชาวถังพันจากความอดอย่าง ตั้งนั้นฝ่าบาทและซองเสาโปรดมั้น ขอเพียงไม่กระทำความผิดร้ายแรง จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเล็กน้อยเหล่านี้"

ผู้เฒ่าเข้าให้ชานทั้งสี่กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า "ปีศาจอันร้ายกาจ"

เรื่องการทดสอบ

จ้างชุนอู่จี้กอล่าวว่า “ปีศาจอันร้ายกาจหรือ ในสถานศึกษามีบุคคล เช่นนี้มากมาย เวี่ยอ่องเตียนเชี่ยกสามารถครับด้วยานามนี้ หากเชียนเชิง ทั้งหลายอยู่บนเข้าอี้ชาน จะพบว่าพวกมันล้วนธรรมดางามัญ”

จ้างชุนอู่จี้มิใช่คนดี ดังนั้นเคยโอกาสดึงตัวผู้เฒ่าเข้าไห่ชานทั้งสี่เข้า สถานศึกษา หากกระทำสำเร็จ ถือว่าผู้เฒ่าทั้งสี่รับใช้ราชสำนัก

ผู้เฒ่าเหวินไห่ย้มอโกมา ท่านผู้เฒ่ายังไม่มีศิษย์ที่เด่นล้ำ ดังนั้นคิด รับศิษย์สืบทอดวิชา กล่าวถามว่า “หวินปู้ชี่* หลีชิงเชวี่ย พวากเจ้าต้องการ เล่าเรียนหนังสือกับเล่าซูหรือไม่?”

หวินเยรีบกล่าวว่า “สามารถรับคำสั่งสอนจากเชียนเชิง ถือเป็น วารสารของหวินเย่ โปรดรับการกราบจากข้าพเจ้า”

หลีไห่มีปฏิกริยาเชื่องชากกว่าวูบหนึ่ง จึงคุดดึงแขนเสือหวินเย่ไว้ ส่องพื้นมองพากันหมอบกราบกราบ ทำการกราบอาจารย์

ถังไห่จงยื่องเต็กับจ้างชุนของเข้าพากันสาวพระบาทมา ถังไห่จง ยื่องเต็กรงประสานมือ จ้างชุนของเขาก็ยื่นพระวรกายคำนับ ถังไห่จงยื่องเต็ ตรัสร่วง “เชี่ยนจือ** หลีไห่ได้รับความเมตตาจากเหวินไห่เชียนเชิง ถือเป็น

* ชื่อร้องของหวินเย่

** คำเรียกบุตรชายตัวเอง เปรียบเป็นสูกสุนัข

วารสารของมัน หลีไท เจ้ารับฟังให้ดี หลังจากนี้ต้องให้ความเคารพต่ออาจารย์ ห้ามมิให้ล่วงเกิน ข้าในที่นี้มีหยกประดับชั้นหนึ่ง ถือเป็นค่าตอบแทน ขอเชิญเชิงอย่าได้รังเกียจ”

จ่างชุนของยากรงล้วงหยกประดับชั้นหนึ่ง ประคงส่งต่อผู้เด่าเหวินให้ กล่าวว่า “ศิษย์เราหwinเย่นสัยเกียจครราน เราเป็นสตรีไม่อาจอบรมสั่งสอนมัน ตอนนี้มีเชิญเชิงอบรมบ่มนิสัย เราสามารถถวายใจได้ นี่เป็นค่าตอบแทนเล็กน้อย ขอเชิญเชิงรับเอาไว้”

หลีเฉิงเฉียนเบิกบานใจยิ่ง ในพื้น้องทั้งสามมีแต่เข้าไฝรู้ ส่วนหwin เย่ไม่วิตกทุกข์ร้อน หลีไทเพียงกระทำเรื่องที่ตัวเองพึงพอใจ ยามนี้พากันกราบอาจารย์ คงชุนข้องใจยิ่ง

ผู้เด่าความย่างร้อนหwinเย่กราบอาจารย์เสร็จ ก็ตบให้ล่่องเขากล่าวว่า “ในฐานะผู้เยาว์ พบเห็นเล่าสู่มิต้องนอบน้อมเกินไป ลองแต่งกวีอีกบทหนึ่งก็พอ เอี่ยถึงความทะนงตน นับเจียนอันฟงกุ่* อยู่อันดับหนึ่ง เอี่ยถึงความส่งงาม ต้องยกให้กับเสี่ยวเชี่ย** ยุคไซจิ้น เจ้าลองแต่งออกมากให้เล่าสู่ฟงดู”

ถังไท่จงย่องเด้งกพระเครื่องเห็นด้วย จ่างชุนของยากรงปรับพระหัตถ์ หลีกังกีกมือลูบเคราสนับสนุน หwinเย่ยิ้มพลากรับปาก เอี่ยถึงความทะนงตนของเจียนอันฟงกุ่ และความส่งงามของเสี่ยวเชี่ย เทพกวีหลีไป้มิใช่เชียนถึงบทกวีเชวียนโจวเชี่ยเดียวโหลวเจียนเปี่ยเสี่ยวชู สุหwin หรอกหรือ นี่ไม่มีความยากอันใด

หwinเย่แสร้งเป็นครุ่นคิด จากนั้นเอือนบทกวีของหลีไป้ออกมาว่า “ที่ทอดทึ้งข้าไป ทิววันวนมิอาจเหนี่ยวรั้ง ที่รับกวนจิตใจข้า ด้วยวันนี้เฝ้าวิตกทุกข์ร้อน หากลมหม่นลีหันส่งห่านป่า ควรร้าสุรabanหอสูง อักษรากถ่ายทอดราดุทระนง เสี่ยวเชี่ยงามสุดเห็นอิคร ด้วยจิตสำนึกอันหาญกล้า

* หมายถึงบทกวีของโจโฉสองพ่อถูก และเจดีย์ป่าไฝ

** หมายถึงเชี่ยเดียวซึ่งเป็นญาติรุ่นสองของเชี่ยหลิงอันซึ่งได้รับขานนามเป็นต้าเยี่ยวหรือเชี่ยใหญ่

คิดเห็นพ้าไปโอบจันทร์ ชักดาบตัดสายนำ้ยิ่งไฟล ชูจ่อกราดรดทุกข์อกหวีชีวิตไม่สมมาดปรารถนา สยายเกศาล่องเรือออกทะเล”

หลังจากເວັ້ນຈົບ ຄັ້ງໄທ່ຈົງຍ່ອງເຕີພະພັກຕົວດຳຄວາມຮ່າເຄີຍດ ຈຳງໜຸນຂອງເຫັກໄມ່ພວພະທັຍ ຜັງເສີຍນໍລົງຜົນຍື້ມ ຕູ້ຫຼູ້ຍຸ່ຍກອດຄອນໃຈ ພລື່ກັ້ງກລັບຫວັງອ່ອງຫາຍ

ຜູ້ເຜົ່າຫລືຈ່າງຈົດບັນທຶກກົບທີ່ໄວ້ ໄຄຮ່າຮວມມື່ງທ່ວງທຳນອງທາງຄວາມຄົດທີ່ແພັງຍູ່ກາຍໃນ ຕ້ອງຫວັງອ່ອດັ່ງໆ ອອກມາ ຜູ້ເຜົ່າຄວາມຍາງກົດໃຫລ່າຫວັນເຢ່າ ກລ່າວວ່າ “ເຕັກນ້ອຍໃຫ້ທກວິເກລື້ອກລ່ອມພວກເຮາເລີຍນແບບຝ່າຫລື* ລອຍເຮືອຈາກໄປ ແຕ່ວ່າກຳໄມ່ໄດ້ ເລ່າຫຼູ້ທັງໝາຍແພັພັນ ຕ້ອງທຳມາສັງຄູາຮອຈນກາຣທດລອງໃນວັນນີ້ຢູ່ຕິລົງ ພວກເຮາຈະລ່ອງເຮືອຕາມແມ່ນໍາໂກ່ງຄອຮ້ອງເພັງເປັນທີ່ສໍາຮັບຜ່ານກາທ ພຣະອົງຄົມມື່ນໍານາງເຊັ່ນນີ້ ຄວາມເບີກບານພະທັຍເລ່າຫຼູ້ທັງໝາຍຂອແສດງຄວາມຍິນດີດ້ວຍ”

ຄັ້ງໄທ່ຈົງຍ່ອງເຕີຜົນແຍ້ມພຣະໂອໜ້ງ ຕຣສວ່າ “ຂ້າໄມ່ຄລົ້ງໃຈຕາຍ ຄືວ່າໂຫຼດມີມາກແລ້ວ ພັດຈານນີ້ຂອ້າຫວ້ານເຊີຍນເຊີງທັງໝາຍອົບຮມສັ່ງສອນໃໝ່ນາກໄວ້”

ຫວັນເຢ່າເອາແຕ່ນິກຄື່ງເຈີ້ນອັນຝັງກູ່ແລະເສື່ອວເຊີ່ຍ ລະເລຍທ່ວງທຳນອງຄວາມຄົດໃນທກວິ ພັດຈານເວັ້ນເວີຍອອກໄປ ຄ່ອຍນິກອອກວ່າຫລືໄປແຕ່ງກົບທີ່ເມື່ອຕອນເຄຣະຫົ້າຍ ແຕ່ກີ້ອັບຈຸນປູ້ຄູາ ຕນເອງເວັ້ນເວີຍອອກໄປແລ້ວ ໄມ່ອາຈແກ້ໄຂກລັບກລາຍ ໄດ້ແຕ່ໜ້ອນຕ້ວຍູ່ຂ້າງພຣະວກາຍຈ່າງໜຸນຂອງເຫຼາ ເຫັນພຣະພັກຕົວຂອງຄັ້ງໄທ່ຈົງຍ່ອງເຕັກລັບຄືນເປັນປຣກຕີ ຄ່ອຍຄລາຍໃຈລົງ

ໃນທີ່ສຸດມາຄື່ງງານສຳຄັນຂອງວັນນີ້ ມ້າດຳສອງຕົວລາກຮັດຄັນໜຶ່ງເຂົາສູ່ລານກວ້າງ ບນຮັມມ້າຈັດວາງລູກກລມທອງເໜືອງຄົ່ງລູກຈຳນວນສອງລູກ ຍັງມີຄັ້ງນ້ຳຂ້ານາດໃຫຍ່ສອງໃບ ທີ່ດ້ານຫັນຕາມຕິດດ້ວຍມ້າສົບທັກຕົວ ລ້ວນແຕ່ພ່ວງພື້ສູງໃຫຍ່ ເມື່ອເຄື່ອນຂວານມາຄື່ງ ຜູ້ທຽງພລັງຢ່າກລອງມ໌ທີ່ມາ ດິງດູດຄວາມສູນໃຈ

* ບຸກຄລໃນຍຸກຫຸນຊີ້ວ່າ ຂ່ວຍເຫຼືອໂກວເຈີ້ນສັ້ມສັ້ງພູ່ຊາ ຈາກນັ້ນເກີ່ວກອ່ອຍໃຫ້ເຄືອນຕົວເຮັນກາຍ ຕ້າຂາຍຈຸນເຈີ້ຍຮູ່ຮູ່ເຮືອ ໄດ້ຮັບສົມຜູ້ານມ່ວ່າເກາຈົກ

ของผู้คน จับจ้องมองเป็นจุดเดียว

หลังจากนั้นทำการเชือเชิญแยกหรือเข้ามา ตรวจสอบดูว่าลูกกลมติดตั้งกลไกหรือไม่ ผู้เฒ่าล้วนเฝี่ยวชมขอบวิชากลไก จึงเข้ามาตรวจสอบ ลูกกลมด้วยตัวเอง แนวใจว่าไม่มีกลไกอันใด ค่อยอนุญาตให้หลีไก่ประนบรวมลูกกลมทั้งสองเข้าด้วยกัน เปิดรูข้างล่างออกกรอกน้ำเข้าไป จนกระทั้งน้ำล้นออกมาค่อยหยุดไว้ ใช้เชือกเอ็นวัลผูกมัดรู จากนั้นใช้กล่องสูบลมมา สูบน้ำในลูกกลมออก

หินเยี่ยนดูอยู่ต้านข้าง เห็นน้ำในลูกกลมถูกสูบออกราวดีก้าส่วนกล่องสูบลมไม่สามารถสูบน้ำออกอีก หลีไก่ค่อยสั่งให้รัดรูให้แน่น แล้วยกมือผลักลูกกลม ปรากฏว่าลูกกลมทั้งสองลูกผนึกแน่นแน่น

ยามนั้นขุนนางยกแตรชี้สถานศึกษาจัดสร้างขึ้นประการต่อผู้คนในบริเวณว่า ลูกกลมทั้งสองลูกประนบติดกัน ตอนนี้จะขอดูว่ามีพลังระดับใด ม้าสินหกตัวลากดึงลูกกลมออกมาได้หรือไม่

หินเยี่ยงคำอธิบายเช่นนี้ ถึงกับกัดฟันกรอด หากเป็นยุคสมัยปัจจุบัน นิคงถูกผู้คนหัวรือเยาะແบบตาย แต่หลีไก่กลับมีสีหน้ากระหึ่มยินดี

คนเลียงม้าหวดแส้เร่งรัดให้ม้าฟากลະสองตัวออกแรงดึง ลากดึงลูกกลมขึ้นมา เชือกขอเกี่ยวที่ผูกมัดไว้ก็ถูกดึงจนตึง แต่ไม่ว่าใช้กำลังอย่างไร ก็ไม่อาจแยกลูกกลมทั้งสองลูกออกได้

ผู้เฒ่าความย่างสั่งให้เพิ่มม้าข้างละสิบตัว ม้าทั้งสองตัวออกแรงลากดึง แต่ลูกกลมทองเหลืองคล้ายถูกหลอมเข้าด้วยกัน ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

ເຮົວເກີນໄປທຣີອໄມ່

ຜູ້ເໝ່າຫລືຈ່າງອໝາຍີນວ່າ “ພ້າດິນກອປະດັວຍພລັງຫຍືນແລະຫຍາງດໍາຮັງຄອງຢູ່ແລະພຶ່ງພາອາສີກັນ ຫຍາງດີງທີ່ສຸດກ່ອງເກີດຫຍືນ ຫຍືນດີງທີ່ສຸດບັນເກີດຫຍາງ ມັຈດາໄທ່ຈົ່ງມຸນຮອບໄມ່ລື້ນສຸດ ຫຍືນຫຍາງສລັບສັນເປີ່ຍືນເຂົ້າແທນທີ່ປະຕູຈຸກລາງວັນກລາງຄືນ ສຸຮີຍັນຈັນທຣາມມຸນເວີຍນ ເວີຍອ້ອງເຕື່ອນເຊີຍນຽບຮູ່ພລັງຫຍືນແລະຫຍາງເຂົ້າໄປໃນລູກກລມ ພລັງຫຍືນຫຍາງກາຍນອກຄືດເຂົ້າໄປກີໄມ່ມີຂ່ອງທາງ ໄດ້ແຕ່ນົນອັດລູກກລມໄວ້ ເປັນເຫດຸໃຫ້ລູກກລມທັງສອງເຊີກເກະຕິດກັນ ຜ່ານາທໂປຣດູ ນີ້ເປັນຄັ້ງຫາໃນໜຶ່ງ ພວກເຮາຄີດເປີດຝາງ່ຍ່າຍ ແຕ່ຫາກວິທີໄມ່ຄຸກຕ້ອງກີເປີດໄນ້ອອກ ຍກດັວວຍ່າງເຊັ່ນ ພວກເຮາກດັງໄປ ຜ່າຄັ້ງກັນຄັ້ງຫາຈະຜົນກັນກວ່າເດີມ ໄດ້ແຕ່ຖຸນຄັ້ງຫາຈຸນແຕກຄ່ອຍກະທຳໄດ້”

ນີ້ເປັນຄ່າອົບນີ້ທ່ອງຄວາມກົດອາກາສຂອງຜູ້ເໝ່າຫລືຈ່າງ ທວິນແຍ່ຮັບພັງຈົນປາກອ້າຕາດັ່ງ ເນັ້າຜູ້ນີ້ອາສີຍະໄຣອົບນີ້ວ່າຄວາມກົດອາກາສເປັນເຊັ່ນນີ້

ດັ່ງໄທ່ຈົ່ງສ່ອງເຕັ້ງກາງເກີດຄວາມສຸພະພະທັຍດ່ອຍກົດອາກາສຈຸດ່ານີ້ ຕຣັສສາມວ່າ “ຫລືຈ່າງເຊີຍເສີງ ຂີ່ງເຊີ່ຍ່າງສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຄຸນລາກມ້າອອກໄປ ເປັນວິທີເດີຍວັກນັກການເປີດຄັ້ງຫຼັ້າຫາ?”

“ຝ່ານາທກລ່າວຄຸກຕ້ອງ ແຕ່ຄືດໃໝ່ມ້າລາກດີ່ງລູກກລມ ແຮງດີ່ງຂອງມ້າຕ້ອງມາກກວ່າພລັງຫຍືນແລະຫຍາງໃນລູກກລມ ເວີຍອ້ອງເຕື່ອນເຊີຍໃຫ້ວິທີນີ້ກົດສອນພລັງ

หยินและหยาง เป็นที่นับถือเลื่อมใสของเจ้าชูนัก หลายปีมาแล้วเราถูกถึงหยินหยาง ถูกถึงพลังฝีมือ แต่ไม่ได้นึกถึงวิธีนี้พิสูจน์ถึงการคงอยู่ของพลังซึ่ง “ช่างโฉดเขลานัก”

การดำเนินตัวเองของผู้เด่าหลีจ่าง สร้างความภาคภูมิพระทัยแก่ถังไห่จงย่องเตียง รับสั่งว่า หลีไห่สร้างความปวดเตียร์เวียนเกล้าแก่พระองค์อย่างไร จ่างชูนของเขาก็กล่าวผสานในอยู่ท้ายคำ

ม้าลากดึงเพิ่มเป็นสิบหกตัว ลูกกลมทั้งสองซีกยังไม่ขยับเขยื่อนสุดท้ายเพิ่มเป็นม้าสี่สิบตัว เชือกที่ผูกอยู่กับลูกกลมก็เปลี่ยนเป็นโซ่เหล็กเสียงโซ่เหล็กเสียดสีกันระสายหูยิ่ง

หวินเย่ผุดลูกขี้น คิดบอกว่าการทดลองในตอนนี้เข้าสู่ช่วงอันตรายยามใดที่ลูกกลมถูกกระชากดึงออก ภายใต้ปฏิกริยาดีดกลับ ลูกกลมครึ่งซีกที่หนักห้าหกสิบชั่งหวดใส่ร่างผู้คน ยังรุนแรงกว่าค้อนดาวตกมากนัก

พลันบังเกิดเสียงระเบิดหนักๆ ลูกกลมทั้งสองซีกแยกออกจากกัน ลูกกลมพร้อมด้วยโซ่เหล็กหวดใส่ตะโพกม้าที่อยู่ทางด้านหลังตัวหนึ่ง จนม้าลายลิ่วออกไประยิบยับงเหยินดึก ม้าที่ร่างบ้าดเจ็บล้มพادพื้น กระดูกสีแดงทะลุผิวหนังออกมาน คอม้าก็บิดหัก เลือดไหลออกจากมูกปาก ชักกระดูกตลอดเวลา ดูทำไม่มีชีวิตลดแล้ว

หลีไห่ไม่สนใจม้าตาย หากวิ่งไปลูบคลำลูกเหล็กครึ่งซีกที่เหี่ยวແบลง คล้ายเสียดายยิ่ง ราชองครักษ์หันลูกเหล็กอีกครึ่งซีกที่ผังดินขึ้นมาวางลงที่ข้างกายของเขานะ

ถังไห่จงย่องเตี้้จลงจากเวที ทอดพระเนตรม้าที่กล้ายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลื่อน รับสั่งให้ราชองครักษ์เคลื่อนย้ายซากม้าไป จากนั้นตรัสต่อหลีไห่ว่า “การทดลองของเจ้าในวันนี้ประสบความสำเร็จ ลูกกลมบี้แบนกีบี้แบนไป สามารถломสร้างขึ้นใหม่ ตอนนี้เจ้ารับการแสดงความยินดีจากผู้คนเถอะ นี้เป็นเกียรติยศที่เจ้าสมควรได้รับ”

หลีเดิงเดียนกับหวินเย่จุ่งม้าขาวมาตัวหนึ่ง บนม้าขาวประดับด้วยดอกไม้ที่ตัดเย็บจากผ้าดินเงินดินทอง ทั้งสองออกแรงยกร่างหลีไก่ขึ้นไปบนหลังม้า หลีเดิงเดียนทำหน้าที่จุ่งสายบังเทียน หวินเย่ติดตามอยู่หลังม้าเดินรอบลานกว้างรอบหนึ่ง

ชาวถังมีประเพณีสตรีโynnผลไม้ให้กับชายคนรัก ดังนั้นปรากฏผลไม้โynnให้กับบุรุษทั้งสาม หากว่าเป็นพุตรา ก็รับเอาไว้ส่งเข้าปากรับประทาน ผลสาลีก็ไม่เลว แต่หากโynnแตงหวานให้ อาจแห้งเจตนารมณ์มาตรฐาน

ไม่มีผู้ใดกล้าโynnใส่หลีเดิงเดียน ส่วนหลีไก่เป็นตัวเอก จึงได้รับทั้งพุตรา ผลสาลี ลูกพลับ หลีไก่รับพุตราสองลูกไว้รับประทาน ทั้งยิ่มให้กับสตรีเหล่านั้น

สำหรับกับหวินเย่ก็ไม่ยั้งมือไว้ ชาวเมืองชางอานแย่งกันจัดการกับเกาภัยอันดับแรกของชางอาน พุตรา ผลสาลี ลูกพลับโynnให้กับสองพี่น้องตระกูลหลี ที่เหลือล้วนประคุณให้กับหวินเย่ หวินเย่ต้องต่ออยแตงหวานที่สุกอม จากนั้นต่ออยตันอ้อยที่กัดกินครึ่งหนึ่งปลิวกระเด็น แต่แล้วศีรษะถูกของแข็งทุบใส่ จนหน้ามีดตาลาย เห็นเป็นทับทิมผลหนึ่ง ของสิ่งนี้ไม่ต่างกับก้อนหินก้อนหนึ่ง

เมื่อมองไปบนเวที เห็นหลีไก่เหยินแยกเขี้ยวหัวร่อให้กับเข้า ไม่ต้องถกทรายได้ เป็นตัวบัดซบชัดขว้างใส่เข้า เหตุใดเพียงขว้างใส่เราคนเดียว ดังนั้นชี้มือไปยังหลีเดิงเดียนที่อยู่หน้าสุด เป็นความหมายว่าอย่าได้ปล่อยปละละเว้นเข้า ผู้อื่นมีข้อกริ่งเกรง หลีไก่เหยินหามมีไม้ จึงหยิบทับทิมขึ้นมาผลหนึ่ง แต่ครุ่นคิดถูเห็นว่าไม่ถูกต้อง จึงเปลี่ยนเป็นขว้างลูกพลับออกไป หลีเดิงเดียนกระทั้งชมดูยังไม่ชมดู ก็ต่ออยลูกพลับจนเนื้อผลไม้ปลิวกระหาย

หัวเจียที่นั่งอยู่ด้านข้างเห็นหลีไก่เหยินลงมือ ก็ไม่แสดงความ

อ่อนด้อย ไหจือเตียนเชี่ยเพิ่งต่ออยลูกพลับแตกระจาย กีญูกสาลีผลหนึ่งชัดใส่ปลายคาง หากมิใช่คิดรักษาบุคคลิกไว คงเจ็บปวดจนกระโดดปราดขึ้นมา

หวินเย่เพียงชัดขว้างแตงหวานครึ่งลูกไปบนเวที กีปรากวูผลไม้ชัดขว้างมาอย่างมีดพ้ามัวดิน ได้แต่ผลจากสองพื้นองทรายกูลหลี วิ่งหนีหัวซูกหัวชุน

ถังไห่จงย่องเด้ทรงชี้ไปที่หวินเย่ รับสั่งต่อผู้เฒ่าความหงายว่า “ท่านดู คนมีศักดิ์เป็นโหวเหยย กลับต่อสู้กับเหล่าสตรี หากแพ้ร่อกไป ต้าถังจะรักษาหน้าไว้ได้อย่างไร ขอท่านทั้งหลายอบรมสั่งสอนให้มากไว้”

ผู้เฒ่าความหงายกลับกล่าวว่า “ในความเห็นเล่าสู่ บุรุษหนุ่มนี้ยังรักษาดวงใจอันบริสุทธิ์ไว ถือว่าหายากยิ่ง”

วันนี้ชาวเมือง牤งานได้เปิดทูเปิดตา เห็นม้าสีสิบตัวดึงลูกกลมแยกออก ยังเห็นคนสูงศักดิ์สามคนถูกเหล่าสตรีขว้างผลไม้ใส่จนเตลิดเปิดหนีดังนั้นแยกย้ายกลับบ้านไป

ระหว่างที่เดินทางกลับเข้าอีซาน ไชป้าເธີຍພົກລ່າວว่า “หวินเย่ หลีชิงเชวี่ยมจากตระกูลใหญ่ วันนี้รวมเงินได้มากน้อยเท่าใด สามารถแบ่งปันแก่เราหรือไม่ เราจะได้ใช้เงินบริสุทธิ์และหองแท้”

หวินเย่ตัดบหว่า “อย่าได้เพ้อฝันไป ไม่มีเงินบริสุทธิ์และหองแท้ มีแต่นักหลอกลวงต้มตุุน ในโลกแห่งความเป็นจริง ใจซือ* จะไม่แปลงเป็นโรคเพ้อกماข่มขืนท่าน ข้าพเจ้าจะไม่แปลงท่านเป็นห่านฟ้า หลีไห่กีไม่แปลงเป็นเจ้าชายกบ ยังคงสงบจิตใจคันควาต่อไป”

ไชป้าເธີຍลีมตากลมกว้างกล่าวว่า “ท่านกล่าวอันได ห่านฟ้าอันได ยังมีเจ้าชายกบ อย่าได้นำใจซือมาล้อเล่น พระองค์จะปลดปล่อยสายฟ้าฟ้าได้ส่าท่าน”

* ชือสั่งเป็นประมุขของปวงเทพเจ้าในเทพนิยายกรีก

หวินเย่อมองดูไอกาเบียด้วยความเคร้าเสียใจ ผู้ที่ศึกษาด้านคว้าทางวิทยาศาสตร์ กลับหมกมุ่นกับวิชาเล่นแร่แปรธาตุ ตนเองคิดเหยแพร่ทฤษฎียุคปัจจุบัน ใช่เร็วเกินไปหรือไม่?

ລາສັບໂກໂລກ

หลังจากพนปะสนทนาກับໄຊປາເຮີຍ ທວນເຢ່າກ້ອມຄົມໄມຕີ ທາກນອກວ່າໃນໂລກນີ້ມີຄົນໄກລື້ອັດກັນເຮື່ອງຮາວອັນລື້ລັບທີ່ສຸດ ດັນຜູ້ນັ້ນຄືອຕະເອງ

ຜູ້ອື່ນເພີ່ນກ້າວຂ້າມຮະຍະຫ່າງ ຕົນເອງກັບກ້າວຂ້າມກາລເວລາ ກ່ອນທີ່ຈະມາຖື່ງຕ້າຄັ້ງ ທວນເຢ່າໄມ່ວ່າເຂົ້າວັດວາ ທີ່ອາຮາມພຣດ ທີ່ວ່າເຂົ້າໂນສດ ລ້ວນແສດງຄວາມເຄາຮພອຍ່າງສູງ ນີ້ເປັນຄວາມເຄຍືນປະກວດຫົ່ງ ທີ່ອາຈນອກວ່າຂະແໜນທີ່ຕົນເອງຕກອງຢູ່ໃນກວະລະລ້າລະລັງ ຮັງວ່າຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອສັກຄຣາ

ແຕ່ນັນຕັ້ງແຕ່ມາຖື່ງຕ້າຄັ້ງ ເຊິ່ງປຣາສຈາກຄຣັກທຣາຈິດອີກ ພັງດູນ່າຫວ່າຮ່ອນກັບ ຕົນເອງທີ່ເປັນຄື່ນຍົງຂອງເຫັນວິເສຍ ກັບໄມ່ເຊື່ອເຮື່ອງປະຫາດເຫຼວໄຫລເອີ່ນຈື່ອຊູຍກີ່ໄມ່ເຊື່ອວ່າເໜີນອີ່ນຮະສາມເຫັນມີສິ່ງສັກດີສິທີ່ ບອກວ່າ ພັນຍາກັບທີ່ຕົນເອງຕາຍແລ້ວ ຈະຂອດູວ່າມີກູດເທັກທີ່ໄມ່ ພັນຍາກັບຈະມາເຂົ້າຜົນບອກຕ່ອງທວນເຢ່າ

ຮ່າງກາຍຂອງທ່ານຜູ້ເໜີ່ເອົ້ນແອລື່ງຂຶ້ດສຸດ ທວນເຢ່າຕັ້ງໃຈປຽງໄໝຕຸ່ນເຕັ້ງໜີ້ໃຫ້ ທ່ານຜູ້ເໜີ່ຮັບປະການໄມ່ກີ່ຄໍາ ກົດປະການໄມ່ລົງ ນີ້ຄວາມຈິງເປັນອາຫາໂປຣດຂອງເຂົາ ຖຸກຄັ້ງສາມາດຮັບປະການສອງໜາມ ຄັ້ງນີ້ກັບຮັບປະການໄມ່ລົງ

หวินเย่สันทนาเป็นเพื่อนกับท่านผู้เฒ่า ลูกหลวงตระกูลເຢືນນອຍ່ຳດ້ານ
ข้าง ໄມ່ວ່າທີ່หວินເຢັກລ່າວນ່າຫວັນຮ່ອທີ່ໄມ່ ຖຸກຜູ້ຄົນລ້ວນຫວັນຮ່ອດັ່ງໆ ອອກມາ
ເມື່ອອາທິດຍໍລາລັບຝ້າ ມີຫວັນເຢັກລ່າວຄຳອໍາລາ ທ່ານຜູ້ເຫັນພລັນຍື່ມອອກ
ມາ ກລ່າວກັບຫວັນເຢັວ່າ “ເຮົາຈະໄປແລ້ວ” ຈາກນັ້ນຫວັນຮ່ອຍ່າງຫຼຸກໜ້າຮາວກັບເຕັກ
ທາຮກ

ຫວັນເຢັງບັນເກີດຄວາມຫຼຸງໃຈ ນ້ຳຕາໄຫລ້ອງອອກມາ ກລ່າວເສີຍສັ່ນ
ເຄື່ອຕ່ອຫລານຫາຍຂອງເຢືນຈື້ອໜູຍວ່າ “ຫລັງຈາກທີ່ທ່ານຈາກໄປ ໄມ່ຕ້ອງແຈ້ງ
ຕ່ອຂ້າພເຈົ້າ” ກລ່າວຈົບເຮັດວ່ານໄດ້ຄວນຂັ້ນຈາກໄປ

ຫລານຫາຍຂອງເຢືນຈື້ອໜູຍຄ່າຍທອດຄຳພູດທີ່ໄຮມາຮຍາກນີ້ຕ່ອງຢູ່າຕີ
ຜູ້ໃໝ່ ທັ້ງໝາດລ້ວນຮ່າໄຫ້ອອກມາ ເຕີຍມຈັດງານສົພທັ້ງຍາມວິກາລ ເຢືນເທີຍນ
ແຈ້ງໜ່າວມຮັນກຣມຈຳນວນມາກ ແຕ່ໄມ່ແຈ້ງຕ່ອຕະກູລຫວັນ

ຫວັນເຢັກລັບສິນບ້ານ ຈັດການເຮືອງໃນບ້ານ ຈາກນັ້ນເຂົ້າພັກໂນ້ຍີ່ທີ່ນ່າ
ຮໍາຄາງູ່ທີ່ສຸດບັນເຂາອື້າໜາ ແວ່ວເສີຍນ້ຳຕົກດັ່ງໄມ່ຂາດໜູ ແມ່ແຕ່ເຄີນເຢ່າຈິນທີ່
ໝາຍຂອບນ້ຳຕົກທີ່ສຸດ ເພີຍພັກອູ່ສາມວັນກີເຕີລິດເປີດໜີໄປ

ຕອນນີ້ເຂົ້າສູ່ຄຸດສາຮາກແລ້ວ ມັນອີງໃຕ້ນ້ຳຕົກຄົງມີຫ່ານຝ້າເລັ່ນໜ້າອູ່
ໝາຍຕົວ ມີຫວັນເຢັງບັນເກີດຄວາມນົບສຸດ ຄອດເສື້ອຄລຸມບັນຮ່າງອອກ ຄົງເລື້ອ
ແຕ່ເສື້ອຂັ້ນໃນທີ່ເບານາງ ກະໂດດລົງຈາກດາດຝ້າ ຍ່ອງຝຶເທົ່າເຂົ້າຫາຫ່ານຝ້າ ແຕ່
ພອເຂົ້າໄກລ້ ຫ່ານຝ້າກີບີນເລີຍດົວນ້ຳ ກາງປົກຂະດໃຫຍ່ອອກ ສະເກີດນ້ຳ
ກະເໜີນໄສ່ໜ້າຫວັນເຢ່ ມີຫວັນເຢ່ໄລ່ກວດຕາມ ແຕ່ຄວາມເຄລື່ອນໄຫວຂອງຫ່ານຝ້າ
ຮວດເຮົກວ່າມາກນັກ ສຸດທ້າຍລືບເທົ່າພັນຈາກຜົວນ້ຳ ກາງປົກໂບຍົນຈາກໄປ

ຫວັນເຢ່ເໝັ່ມອອມອົງຫ່ານຝ້າທີ່ໂບຍົນໄປໄກລ ເດີນຢ່ານ້ຳໄປໝາຍກ້າວ
ຈົບກະທັ້ງໜ້າໃນບຶງທ່ວມຂ້ອເທົ່າຄ່ອຍຫຍຸດຍັ້ງລົງ ລມເໜີນຫາວ່າທີ່ແພັດລະອອງ
ໜ້າໂຫຍມາປະທະຫັ້າ ເຂົາການແຂນອອກຄິດໃຫ້ຄວາມເໜີນຫາວ່າທີ່ດັບຄວາມ
ຮ້ອນຮຸ່ມໃນໄຈ

ຮ່າງກາຍຂອງເຂາເຢືນເທີຍນ ແຕ່ຈີຕີໃຈກລັບຮ້ອນຮຸ່ມ ການນຳເພີ່ມເພີ່ຍໃນ

รองเดือนล้วนสูญเปล่า ผู้เด่าเอียนหลอกหลวงคน ไม่ได้มายื้อฝัน ดูท่าไม่มี
ภูตเทพอันใด ท่านลาโลกไปอย่างเงียบเชี่ยน

หลิวจินเปากระซิบบอกต่อหвинเย่่ว่า “โหวແຫຍ ໄປແລ້ວ”

หвинเย่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “อันไดໄປແລ້ວ”

“ท่านໄປແລ້ວ ผู้น้อยซึม้ำໄລກວດตาม ยิงมันร่วงลงมา พວກเรา
รับประทานห่านย่างกัน”

หвинเย่หัวรืออกมา วักน้ำในหนองบึงขึ้นมาล้างหน้า จากนั้นกล่าว
กับหลิวจินเป่าว่า “รีบเก็บข้าวของ พວກเราจะกลับบ้านกัน น้ำตกนี้ร่ำคัญ
ໄປແລ້ວ หากอยู่ต่อคงต้องเสียสติแน่นอน”

หลิวจินเปาถอนหายใจโล่งอก หยิบรองเท้าที่แห้งสะอาดให้โหวແຫຍ
ผลัดเปลี่ยน รojunหвинเย่กลับขึ้นไปบนคาดฟ้า กร้องสั่งให้ป่าวไฟรเก็บ
ข้าวของเตรียมกลับบ้าน

หвинเย่ใช้ขันสัตว์ห่อห้มร่าง ขึ้นรถม้าเดินทางกลับบ้าน นั่งสัปหงก
ไปตลอดทาง สมองเวิ่งว่างเปล่า หากว่าเข้าบ้าเพญธรรม ตอนนี้คงเข้า
ผ่านสมាបติแล้ว

ขอเพียงไม่กลับบ้าน ชินเยี่ยจะร้องห่มร้องให้ ตอนนี้หลีอันหลันกី
ร้องให้ แม้แต่เสียหลิงตั้งยังร้องให้ตาม มีแต่นายน้อยตระกูลหвинทั้งสอง
หัวร่อร่า หลีหยงยังเกะนาบิดาของนงนวัญ หвинเย้อุ่มบุตรชายทั้งสองขึ้น
มา หัวร่อดังๆ เข้าประดูบ้านไปคำนับท่านย่า สตรีน่าร่ำคัญนัก ไม่มีเรื่อง
ใดกรองให้

“เย่อ อี้ เอียนเหล่าเชียนเชิงจากໄປແລ້ວ พังว่าจากໄປตอนໄກขัน คน
ที่จากໄປในเวลานี้ไม่มีไดเสียใจอีก ผู้ที่ส่งศพมีจำนวนนับหมื่น ฝ่าบาทฟัง
ท่านผู้เด่าอยู่ในเขตพระสุสาน เนื่องจากภูเขาอย่างไม่ชุดเจาะ จึงผังไว้ก่อน
รojunชุดเจาะภูเขา ค่อยจัดตั้งรูปคนที่หน้าสุสาน ท่านผู้เด่าได้รับ
สมญานามย้อนหลังว่าเหวินเจ้ง (อักษรเที่ยงธรรม) บ้านเราไม่ได้ไป

ร่วมงาน ใช่เสียมารยาทไปหรือไม่"

หวินเย่ประคงท่านย่าเดินเล่นในสวนไม้ดอก เห็นท่านผู้เฒ่าเอ่ยถึง เอียนจือชุย บังเกิดความเคร้าเสียใจอยู่บ้าง จึงกล่าว "ท่านย่า การแสดงความเคารพต่อคนผู้หนึ่ง ไม่แน่ว่าต้องแต่งกายไว้ทุกชิ้น เพียงจดจำไว้ในใจ ก็พอ เอียนเชียนเชิงชี้ช่องทางแก่ข้าพเจ้า เพียงพอกับการเป็นแนวทาง สำหรับข้าพเจ้าไปชี้ชีวิต ท่านผู้เฒ่าลาโลกไป ข้าพเจ้าไม่สบายใจยัง หากไปร่วมงานศพ ไม่แน่ว่าจะเสียกิริยา เช่นนี้ดีแล้ว الرحمنเป็นหน้าจัดตั้งป้าย สุสานให้กับท่านผู้เฒ่า พากเราค่อยไปร่วมงาน"

"เด็กผู้นี้กล่าวเหลวไหล ระวังว่าตระกูลเอียนจะโทษว่าทำหนนิ"

ท่านย่าตีมือหวินเย่คราหนึ่ง ใบหน้าปราภรอยิ้มขึ้น ขอเพียง หวานชาญหลุดพ้นจากความเคร้าโศกกีประเสริฐ

ชินเยี่ยงกัดใบหูของหวินเย่ บอกกล่าวว่า "สตรีເກາຫລືນ້ຳຄລອດບຸຕຣແລ້ວ ເປັນທາຮກຊາຍ ຕລອດທັງວັນອຸ້ມທາຮກໄມ່ປ່ລ່ອຍ ພວກເຮາສັ່ງນໍ້າແກງບໍາຮຸງຮ່າງກາຍໄປ ນາງກີໄມ່ດື່ມ ທຸກວັນໄປທີ່ຕາດຊື່ຜົກຮັບປະທານ ແມ່ກະທັ່ງນໍ້າດື່ມ ຈະຮອໃຫ້ລູກສູນທີ່ນາງເລີ່ຍງໄວ້ດື່ມແລ້ວຄ່ອຍດື່ມ ຮາວກັບວ່ານໍານາງຈະກຳຮ່າຍທາຮກຄົງແກ່ເຊື່ວີດ ສຕັງເກາຫລືນີ້ສັຍະແວງ ຕລອດທັງວັນຄືອປິ່ນປັກພົມໄວ້ ໄ່ມກຮາບຮະວັງປິ່ນກັນຜູ້ໄດ້?"

"ໂດຍຫລັກໃຫຍ່ຮ່ວງປິ່ນກັນข้าพเจ้า ຕະກູລົງຫວິນໄມ່ຕໍ່ຫັກຄົງເພີຍງື້ນີ້ ແກ່ໂສມຸນກັບເກາຫລືໄປແລ້ວ ພັງວ່າຕະກູລົງຂອງມັນເຮີມອອກຈາກເມືອງເປີຍຍາງນີ້ເປັນລາງນອກເຫດຂອງກາກ່ອນນູ້ ອີກຄົງປິ່ນພວກເຮາຈະສ່ງສຕັງເກາຫລືກັບທາຮກກັບເກາຫລື ທາຮກນີ້ຈະເຮັ່ງຝຶກເທົ່າກ່ອນນູ້ຂອງແກ່ໂສມຸນເຮົວຂຶ້ນ ມີໃຫ້ເພື່ອຕົວມັນເອງ ແຕ່ເພື່ອທາຮກ"

ชินເຢີຮັບພັງແຜນກາຮອງຝູຈິວິນ ມາແສດງຄວາມເຫັນອັນໄດ ເຮື່ອງກາຮາຂອງບຸຮຸຈສຸດທີ່ສຕັງນາງໜີ່ຈະວິພາກໜີ່ວິຈາຮົດໄດ້ ແຕ່ວ່າຄວາມວານພ່ອຄ້າຂອງຕະກູລົງຫວິນຄວາມລ່າດອຍກັບມາຫຼືໄມ່ ຄືອເປັນໜັກທີ່ຂອງນາງ

หвинเย่กล่าวว่า “ต้องล่าถอยกลับมา ท่านทราบหรือไม่ ขณะที่ข้าพเจ้าเข้าตีเมือง คนของบ้านชนบทสามคนทำหน้าที่เป็นสายภายใน ให้พวกรบมันล่าถอยกลับมา ยามใดที่แก่โฉมขึ้นขององค์พระเจ้า เรื่องแรกที่มันกระทำคือชาระสะสงให้ญี่ ขอเพียงเป็นชาวถังจะตกลอยู่ในอันตราย ท่านเตรียมการแต่เนินๆ เดอะ”

ซินเยี่ยผงกศรีจะ ล่าถอยไปหารือกับหลีอันหลันถึงเรื่องการถอนกำลังของตรากุลหвинกลับมา ส่วนหвинเย่มาถึงตัวตึกของยองชوان ผลักประตูตึกเข้าไป เห็นยองชوانกำลังป้อนแมให้กับทารก พอเห็นหвинเย่เดินเข้ามา นางไม่หยุดชะงักลง หากมองดูท่าทางของตัวเองด้วยความเหวหนา สงสาร

“หвинโห ถึงเวลาของเราสองแม่ลูกแล้วกระมัง หลายวันนี้เรากระทั้งหลับตาลงยังไม่กล้าหลับ เราเห็นดeneี่ยอยิ่ง นึกภำวนาว่าทารกมีชีวิตอีกหนึ่งวัน ถือว่ามีชีวิตอีกหนึ่งวัน ตอนนี้เดินถึงสุดปลายแล้วกระมัง เรา กับทารกคงไม่มีประโยชน์ใช้สอยอีก หากคิดจะ่าทารก ให้เราลงมือเองได้หรือไม่?”

ยองชوانมีท่าทีอิดโรย คล้ายกับจะล้มลงได้ทุกเมื่อ แต่ว่าจิตใจยังเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ไม่สามารถประนีประนอมได้

หвинเย่กล่าวว่า “ยองชوان ท่านได้รับความเคารพยกย่องจากข้าพเจ้า ไม่ว่าในฐานะคนรัก หรือว่ามารดา ท่านล้วนโดดเด่นเหนือใคร ดังนั้นข้าพเจ้าให้เวลาท่านพักพื้นครึ่งปี ทารกจะได้เดินให้ญี่กว่านี้ พวกรบห่านสองแม่ลูกกลับเกาหลีไปเดอะ ควรวางแผนผ่อนคลายของตรากุลหвинจะส่งท่านถึงชายแดน ท่านเขียนจดหมายถึงแก่โฉมให้มารับท่านเดอะ พวกรบห่านสองแม่ลูกไม่มีประโยชน์ใช้สอยต่อข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าไม่อาจหักใจจากพวกรบห่านสองแม่ลูก ยังคงคืนให้แก่โฉม”

กล่าวจบหมุนตัวจากไป เพื่อออกจากประตูตึกที่ด้านหลังบังเกิดเสียง ระนาຍลมหายใจโล่งอกของยองชوان

ເສົ່າຍນັ້ນມາດີນ

ຜູ້ຄົນມີຊີວິຕອຍຸໃນໄລກ ຕ້ອງຝ່ານຂັ້ນຕອນຂອງການຕ່ອສູດິນຮນ ຕ່ອໄຫ້ທ່ານໄມ້ມີເປົາຫມາຍອັນໄດ ກີດ້ອງວົງເຕັ້ນເພື່ອປາກທັອງ ຍິ່ງເປັນຄົນທີ່ເຂັ້ມແຂງ ຍິ່ງວາດຫວັງວ່າຈະພບພານຄຸ້ມືອທີ່ກຳລັ້າແຂງ ເຈົ້າຊີວິຕຸ່ນນາງທີ່ປ່າສຈາກຄຸ້ມືອລັ້ນແຕ່ເປັນເປົ້າຫມາຍ

ເຈົ້າຊີວິຕຸ່ນກຳລັ້າແຂງໃນປະວັດສາສຕ່ຣ ພອຄົງປັຈຄົມວ້າຍກັບກາລາຍເປັນໂທດ້າຍທາຮຸນ ສາເຫດຖ້າສ່ວນໃໝ່ຢູ່ຄົ້ມືອມີເປົາຫມາຍຂອງຊີວິຕ ທາກໄມ້ໜົມກຸ່ນອູ້ກັບສຸຮານາຮີ ກີດໃຊ້ກາຮັກພໍາພັນຕອບສົນຂອງຄວາມກະຮະຫຍາຍເລືອດຂອງຕົນເອງຈິ່ນຊີຍ່ອງເຕີເປັນເຊັ່ນນີ້ ຂັ້ນອູ້ດີເປັນເຊັ່ນນີ້ ໃນຮູ້ນະໜຸນນາງທີ່ໄກລ້ສືດກັບຄັ້ງໄທ່ຈົງຍ່ອງເຕີ ອວນເຢ່າສາມາດຄຽງສຶກຄົງຄວາມຄົດພໍາພັນຂອງພະຮອງດີ

“ອວນເຢ່າ ທາກຂ້າມີໂອກາສນໍາມ້າເຫັນສົບໜືນ ຄົງກວາດພິຊີດໄປທ້ວແພ່ນດີນ ໂດກໃບນີ້ເລີກເກີນໄປ ເລີກຈົນຂ້າແທບຫາຍໃຈໄມ່ອອກ ອອເກິ່ນໃນວັກກີຕໍ່ເຕີຍເກີນໄປ ທຳໃຫ້ຂ້າໄມ່ສາມາຄມອງທະລຸຖົງໜືນລື້ ຕ່ອໄຫ້ໃຫ້ໜັງມ້າຫ່ອຄພຂ້າກີປລາບປລື່ມຍິນດີ”

ຄັ້ງໄທ່ຈົງຍ່ອງເຕີພອເສວຍນໍາຈັນຕີເຂົ້າໄປກົດລ້າຍສູງເສີຍພະສົດສັນປັບປຸງຢູ່ ອວນເຢ່າແນ່ໃຈວ່າພະຮອງດີໄມ້ໄດ້ເມານາຍ ທາກຫຸດໜົດພະທັຍຈ່າງໜຸນຂອງເຫັນພົງວ່າຄັ້ງໄທ່ຈົງຍ່ອງເຕີຮັບສັ່ງຄົງຄວາມຕາຍ ກີ້ຂັ້ນນໍາ

พระเนตรօกมา อ้อนวอนห้องเต้อย่าได้รับสั่งคำนี้อีก

ถังไห่จงห้องเต้อรงกุมพระหัตถ์ของจ่างชุนของเข้าไว้ พลางตรัสถามว่า “หวินเย่ ข้าathamเจ้าเหตุได้ไม่ตอบคำ?”

หวินเย่กราบทูลว่า “ฝ่าบาท ท่านเพียงนั่งอยู่ในครองงาน ทั่วทั้งแผ่นดินก็ติโกราบ นี่จึงเป็นแบบฉบับของผู้บัญชาการศึกที่วางแผนในกระโจน พิชิตชัยที่ห่างไปพันลี้ หากต้องนำทัพด้วยตัวเอง ตีเมืองยีดค่ายออกจะเสื่อมเสียพระเกียรติ ต่อให้สังหารข้าศึก ออกจะไม่คุ้มควร”

ถังไห่จงห้องเต้อคล้ายอาลัวดผ่านไป พระทัยค่อยสงบลง ตั้งนั้นประทับลงเสวยปู จ่างชุนของเขาก็ใช้ทัพพีเงินแครมันปูถวาย เดือนเก้าบุตัวอ้วนที่สุด เดือนสิบปูตัวเมียเอรีดอร์อยที่สุด ฤทธิ์เบญจมาศแบ่งนาันรับประทานปูเป็นความสุขอย่างยิ่งยวดของผู้คน

“หวินเย่ พังว่าเจ้าอยู่ที่หอพังเสียงคลื่นเป็นแรมเดือน เจ้าพกอยู่ได้หรือ?”

จ่างชุนของเขาสนใจพระทัยต่อกว่าความเคลื่อนไหวของหวินเย่ตลอดมา หวินเย่เคราเสียใจต่อการตายของเอียนจือชุย พกอยู่ที่หอพังเสียงคลื่นที่ยกอาศัยอยู่ได้ กล้ายเป็นเรื่องราวที่โฉชานหัวนครองงาน คำกล่าวของหวินเย่ที่บอกว่าไม่ต้องแจ้งข่าวการตายของท่านผู้แม่ ก็ถูกยึดถือเป็นการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของผู้คน

หวินเย่กล่าวว่า “ทูลเห็นนี่ยังเห็นนี่ ระหว่างนี้ในใจของเดินผู้น้อยคล้ายสุมไฟกลุ่มหนึ่ง ความจริงสะกดระงับได้ แต่การลาโลกของเอียนเหล่าเชียนเชิงคล้ายราดน้ำมันลงบนกองไฟ เพื่อไม่เสียกิริยา เดินผู้น้อยจึงขังตัวเองอยู่ในหอพังเสียงคลื่น คิดหาช่องทางระบายออก”

ถังไห่จงห้องเต้ตรัสถามด้วยความสนใจพระทัยว่า “สุดท้ายดับไฟในอกได้หรือไม่?”

หวินเย่แบบมือทั้งสอง กล่าวว่า “ไม่มีประโยชน์แม้แต่น้อย ข้าพเจ้า

คาดว่าหากให้ข้าพเจ้าไปยังเกาหลีอีกครั้ง อาจดับไฟในอกลงได้”

ถังไห่จงย่องเด้ทรงทึ้งข้าปูข้างหนึ่งลงบนโต๊ะ ตรัสว่า “เราเข้าใจว่า เจ้ามีวิธีดับไฟในอก ที่แท้คิดอาศัยการฆ่าพันและการทำศึกบรรลุ วัตถุประสงค์ อย่างนั้นอย่าได้คิดหมายแล้ว หลายปีนี้พวกเราเจ้าชีวิต ขุนนางไม่ได้สูรุน ที่สูรุนเป็นหลีจิ้ง ข้าล้วนหมกมุ่นอยู่ในวัง เจ้ายังคงไป สอนหนังสือที่สถานศึกษาเถอะ หากไม่อาจสะกระรังบ พวกเราก็รวมใส่ ชุดเกราะ เข้าประจำบ้านสักครา”

หวินเย่กล่าวเสียงละห้อยว่า “ไม่ เป็นพระองค์ทุบตีข้าพเจ้าข้างเดียว ข้าพเจ้าได้แต่ไปทุบตีจ่างชุนชง หลีไหวเหยิน เดินชั่มมือกับพวก ถึงแม้ ข้าพเจ้าสู้พวกมันไม่ได้ แต่ยังไม่ถึงกับถูกทุบตี”

เขากล่าวตามความสัตย์ ถังไห่จงย่องเด้ได้แต่หอดตอนพระทัย ปัญหาของพระองค์ต้องพึงพาพระองค์คลีคลายเอง

จ่างชุนชองเหาทอดพระเนตรย่องเด้ จากนั้นเหลียวพระพักตร์ไปที่ หวินเย่ พลันปรบพระหัตถ์ตรัสว่า “ฝ่าบาท ท่านเกิดมาในจิตใจอีกแล้ว หวินเย่ก็มีอาการไม่เบา มิสู่ให้เดินเชี่ยวไปนิมนต์หลวงจีนสูงศักดิ์ ผู้อาวุโส ลักษิเต้า ตลอดจนวุชือชาม่าน* ทั้งหลายมายังคงอาน ทำพิธีขอพรให้กับ ฝ่าบาทเป็นอย่างไร?”

หวินเย่ชูมือสนับสนุน หากว่าถังไห่จงย่องเด้ไม่อาจขัดความ กลัดกลั่มพระทัย ยืนกรานประลองยุทธ์กับตนเอง คงย้ำแย่แล้ว ส่วน หลวงจีนสูงศักดิ์จะสวดมนต์อย่างไร นักพรตลักษิเต้าร่ายเวทอย่างไร หา เกี่ยวข้องกับตนเองไม่

ถังไห่จงย่องเด้ทรงแค่นเสียงดังเชอะ ตรัสว่า “ของเขายังไม่ทราบ ต่อให้ท่านไม่ป่าวประกาศชักชวน ปวงเทพทั้งหลายยังจะมาถึงฉางอาน เสวียนจัง** กลับมาแล้ว ที่ร่วมทางยังมีนิรманภายในของเจ้าแห่งนกยูง

* พ่องคหบดี

** พระลังช้าจัง

เจ้าป่าเจ้าเขาอีกสองท่าน เมื่อหนึ่งเดือนก่อนเข้าด่านอี้เหมินกวนมาแล้ว คาดว่าอีกไม่กี่วันจะมาถึงด่าน ฟังว่าการเดินทางของเสวียนจั้งครั้งนี้มีผลรับมากมาย ได้พระคัมภีร์หนึ่งพันสามร้อยห้าสิบเล่ม ข้าคิดขอให้เสวียนจั้งลาสิกขา รับราชการเป็นขุนนาง หвинเย่ เจ้าเห็นเป็นอย่างไร?"

หвинเย่เมื่อสิหน้าประหลาดพิกิล เสวียนจั้งกลับถึงต้าถังก่อนกำหนด อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับชะตากรรมของสถาบันสังฆ แต่เหตุใดไม่มีเทพวนร คงมีแต่�ูรุวิทยาราช ยังมีเจ้าป่าเจ้าเขาอีกสององค์ เป็นตือโปี้ยก่ายและชัวเจ่งหรือ?

ถังไห่จงย่องเต็พบว่าหвинเย่ใช้ความคิด จึงไม่ใส่พระทัย หากรับสั่ง ต่อจ่างชุนของเขาว่า "คนยังไม่มาถึงด่าน ดำเนินเรื่องราวด่างๆ ก็ถูกถ่ายทอดมาถึงด่าน มีคนบอกว่าเสวียนจั้งเดินทางถึงทุ่งราบรกรร้าง พบเห็นมังกรดินพลิกตัว สุดท้ายกลายเป็นก้อนหิน ได้ก้อนหินมีพุทธรูป องค์หนึ่ง ตรัสถามว่าตอนนี้เป็นเวลาใด เสวียนจั้งบอกออกไป พุทธรูปใน ก้อนหินบอกว่ากำลังจะมีพระใหม่มาโปรดสัตว์ พระองค์เตรียมหลับนิทรา จนถึงยุคของพระใหม่ค่อยตื่นขึ้นมา ข้าต้องการทราบว่าพระใหม่นี้เป็นใคร?"

หвинเย่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า "เสวียนจั้งเป็นหลวงจีนที่มีครรภาราจิต อันแน่แน่ ดังนั้นเดินทางหลายหมื่นลี้ไปยังชุมพุทธวีปเพื่ออัญเชิญพระ ไตรปิฎก ด้วยสมองของท่าน ต้องไม่นึกถึงเรื่องราวประหลาดพิกิลเหล่านี้ ครั้งกระโนนเคนผู้น้อยขอให้ท่านจดบันทึกเรื่องราวที่พบเห็นในแ денตะวัน ตก คาดว่าท่านคงทำตามที่ตกลงไว้ ส่วนพระคัมภีร์ที่มาจากชุมพุทธวีป คง เป็นพระคัมภีร์ใบลาน สำหรับพระพุทธเจ้า ประกอบด้วยพระพุทธเจ้าใน อดีต พระพุทธเจ้าในปัจจุบัน และพระพุทธเจ้าในอนาคต

"ตอนนี้ต้าถังเรายังเก็บภาษีจากสถาบันสังฆ ทั้งห้ามให้เด็กเล็ก ออกบัวช พากเขากองเห็นว่าฝ่าบาทคิดสะกดสถาบันสังฆไว้ จึงกล่าวว่า

ถึงเรื่องราวต่างๆ วิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง หวังชูสร้างชีวิตใหม่ขึ้น"

จ้างชูนของเขารัสร่วมว่า "เราเคยเห็นเสวียนจั้ง พบร่วมเป็นหลวงจีน สูงศักดิ์ หากว่าท่านไม่มีความคิดเป็นอื่น เรายินดีสนับสนุนท่าน"

ถังไห่จงช่องเต้ตรัสเสียงเครียดว่า "ไม่สนับสนุนก็ไม่ได้ หลวงจีนทั้งประเทศล้วนมุ่งหน้ามายังฉางอาน แม้แต่ธรรมอาจารย์ซีหัวแห่งเหอเป่ย ก็เดินทางมายังฉางอาน ข้าคิดซมดูว่าเหล่าหลวงจีนคิดอ่านอย่างไรกันแน่"

หวินเย่พอฟัง รู้สึกกลางหลังเย็นวาบ หรือว่าพระองค์เตรียมลงมือ ครั้งก่อนมีหลวงจีนนักพรตเสียชีวิตมากมาย หรือยังไม่พอ

หวินเย่ตกลงใจว่าพอกลับบ้าน จะปิดประตูบ้านช่อง ไม่พบผู้ใด ทั้งสิ้น แม้แต่พิธีต้อนรับเสวียนจั้งก็ไม่ไปแล้ว

ស៊ីមិនុនា

หัวนเย่พอกลับถึงสถานศึกษา ก็ออกคำสั่งปิดเช้อี้ชาน ให้เหตุผล
ว่าหนึ่งเดือนให้หลังจะถึงกำหนดสอบแข่งขันของราชสำนัก ซึ่งจัดขึ้นทุก
สามปีครั้ง หากว่าสอบไม่ได้คะแนนดี คงต้องรออีกสามปี

นักศึกษาของสถานศึกษาไม่มีผู้ได้กล้าประพฤติเหลวไหล ต่างล่วงรู้ความสำคัญของการสอบแข่งขันครั้งนี้ ในห้องสมุดจุดคอมไฟต์ลดทั้งคืน นักศึกษาที่ไม่มีความเชื่อมั่นร้องขอให้เชียนเชิงทั้งหลายช่วยกวดวิชาให้

หัวนี้เป็นครูสอนหนังสือของสถานศึกษา จึงมีสิทธิ์ออกข้อสอบใน การสอบแข่งขันครั้งนี้ ย่องเดีกรงไว้วางพระทัยเข้า ดังนั้นไม่ได้กักตัวเข้า เอาไว้ แต่ให้ปาระเชิญไม่ใช่คดีเช่นนั้น ของเขานะเนี่ยงเห็นยังทรงพระดำริว่า ให้ปาระเชิญมานิสัยร่าเริง ทั้งไรเดียงสา อาจถูกผู้คนหลอกถามข้อสอบไป จึง เปิกตัวนางเข้าวัง สนทนาเป็นเพื่อนพระนาง ทั้งถือโอกาสสอนวิชาความรู้ ให้กับองค์หญิงทั้งหลาย

เดินเหวินเป็นทำหนังสือกราบทูลติดต่อกันสามฉบับ ขอให้นักเรียน
วงกวือสามารถเข้าร่วมการสอบใหญ่ แต่หวินเย่นนำเหล่าขุนนางหนุ่มโถกกลับ
ว่า เดินเหวินเป็นทำไปเพื่อตอบแทนบุญคุณนักเรียนวงกวือ ต้าถังแม้มี
จิตใจเปิดกว้าง ยอมรับวัฒนธรรมที่หลากหลาย แต่ไม่ได้มายความว่าจะ

รองรับชาติอื่นเข้าไป

ฝางเสียนหลิงก็เห็นว่าตำแหน่งขุนนางต้าถังไม่ได้มีไว้เพื่อจำหน่ายจ่ายจาก หากต้องกระทำความดีความชอบใหญ่หลวงจึงได้รับแต่ตั้ง นี้เป็นเส้นแบ่งอันเข้มงวด ไม่มีข้อยกเว้น

เดินเหวินเป็นด่าทอหวินเยี่ยจิตใจคับแคน กล่าวหาฝางเสียนหลิงเป็นเผด็จการ ยามอันอายุกลายเป็นโถะ พากล่าวหาอย่างเต็มปอดปران ขุนนางสองพี่น้อง ไม่สตับตรับพังคำน้อมเตือน

ถังไห่จงยื่งเต็มความจริงมีไฟสุมพระอุรุตะอยู่แล้ว พอกริวเป็นการใหญ่ ก็มีราชโองการส่งเดินเหวินเป็นไปยังพื้นที่ป้าจง อยู่เป็นเพื่อนแครัว เย่หลาง เดินเหวินเป็นพ่อได้รับราชโองการ ก็นำนักเรียนวอกว้ออกเดินทางไป

ส่วนเชียนเชิงสถานศึกษาอีซานค่อยได้รับการยอมรับจากราชสำนัก กรมพลเรือนจัดส่งเอกสารมาปักใหญ่ แต่ตั้งครุสอนหนังสือสามร้อยยี่สิบสี่ท่านเป็นขุนนางชั้นที่เจ็ด

ไอกาเรียเป็นผู้พันธุ์แปลกแยก สถานศึกษาไม่ยึดถือนางเป็นสตรี ตอนที่รายงานขึ้นไประบุว่าเป็นขุนนางชั้นที่เจ็ด แต่ไม่ทราบพระเหตุได้กล้ายเป็นขุนนางหญิงชั้นที่หกของหน่วยสังกัด อีซี ขึ้นตรงต่อจ่างชุนของเข้า

หวินเย่เองกีขึ้นตรงต่อจ่างชุนของเข้า ดังนั้นไม่มีความเห็นเป็นอื่น แต่ไอกาเรียกลับร้องห่อมร้องไห้ต่อห้องเขานางเหนียงเหนียง บอกว่าตัวเองคิดเป็นขุนนางตราดิ่งหลางชั้นที่เจ็ด ไม่ต้องการเป็นขุนนางหญิงชั้นที่หก

ตอนนี้ไอกาเรียแซ่หวยวน เป็นหลานสาวของหวยวนจากเชียงจ่างชุนของเข้า จึงกราบทูลเรื่องราวด้วยต่อถังไห่จงยื่งเต้ ถังไห่จงยื่งเต้ต้องทรงพระสรวลออกมา รับสั่งว่าขุนนางชั้นที่เจ็ดไม่นับเป็นอย่างไร ให้นางเป็นขุนนางตราดิ่งหลางก็ไม่เห็นเป็นอย่างไรได้

ดังนั้นไอกาเรียขึ้นเป็นขุนนางหญิงตราดิ่งหลางคนแรกของต้าถัง ใน

เอกสารของกรมพลเรือนระบุเพศอย่างชัดแจ้งว่าเป็นหญิง ทั้งจัดส่งเครื่องแบบมาให้สวมใส่

เชียนเชิงจำนวนมากเมื่อมีคำแนะนำ ก็คิดแต่งเครื่องแบบกลับสู่มาตรฐาน แต่ว่าตอนนี้ทางสถานศึกษาเตรียมสอบใหญ่ ย่อมไม่สามารถกลับไป คงมีแต่เชียนเชิงที่สอนในระดับล่างสามารถผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันกลับสู่บ้านเกิด

หยวนเหียนกังสุ่ง เดินทางมายังบ้านตระกูลหวิน บอกเล่าเรื่องราวของธรรมอาจารย์ซีหัวต่อหวินเย่าฯ

“ธรรมอาจารย์ซีหัวแสดงธรรมที่เหอเปี่ย ปราภูเทพเกราะทองขึ้นบันยอดเมฆ รูปปั้นไห่สั้งเหล่าจวิน* ในอารามเดิงเชียนกีเปล่งแสงรัศมีสามารถมองเห็นแต่ไกล วันรุ่งขึ้นปราภูชาวบ้านนับไม่ถ้วนเดินทางมากราบกราบ แม้แต่ถ้ากระดูกของเหล่าไฟร์พลที่บรรจุอยู่ในกระปุกกีเกะเต้มไปด้วยหิงห้อย ผู้คนบอกว่าไฟร์พลทั้งหลายสำเร็จเป็นเทพทวารบาลนับเป็นวานานาของลัทธิเต่าอย่างแท้จริง”

หวินเย้ยังจะกล่าวกระไรได้ ได้แต่กล่าวว่า “เหล่าจือชี่ควยออกแบบด้านหันกู่กวน จากนั้นสำเร็จเป็นเชียน ตอนนี้ลูกหลานตระกูลหลีสร้างชื่อเสียงเรียงนาม ย่อมเกิดปฏิกริยาตอบสนอง ข้าพเจ้าพอทราบเรื่อง ถึงกับหั้งเศ้าโศกหั้งยินดี ตระกูลหลีคิดออกแบบทุนพันก้วน ขอให้อารามเดิงเชียนหล่อรูปปั้นของไฟร์พล จะได้เคยยกบักกรักษาทัพเรือแคนหลิ่งหนันเรา”

หยวนเหียนกังรับคำราหন์ จิบชาแล้วกล่าว “ไม่ทราบว่า Howe ได้ยินคำเล่าลือประการหนึ่งหรือไม่?”

“ไม่ทราบเป็นเชียนวิเศษได้สำแดงฤทธิ์อีก?”

หยวนเหียนกังกล่าวอย่างจริงจังว่า “ท่านยังไม่ทราบ? หมาวิเศษชุนผันว่ารักษาโรคให้กับพญาแมงกรลำนำจิงเหอ พญาแมงกรจึงมอบไข่มุก

* สักขิเต่ายกเหล่าจือเป็นศาสตรา ขานานนามว่าไหสั้งเหล่าจวิน พระองค์แข็งเหลี่ยมเยื้อ

ขนาดเท่าไし่อกพิราบให้ยี่สิบลูก แต่หมอวิเศษชุนไม่ชมขอบวัตถุทางโลก จึงยกให้แก่อาตามา ให้อาตามาถวายต่อฝ่าบาท"

กล่าวพลาังลังกล่องแบบจากออกเสื้อใบหนึ่ง พอเปิดกล่องออกภายในบรรจุไข่มุกยี่สิบลูกจริงๆ แต่หวินเย่ไม่ร่วมมองอย่างไร คล้ายเป็นชุดไข่มุกที่ชุนซือเมี่ยวหยิบหมายจากคลังสมบัติของตระกูลหวิน บันกล่องยังปิดสลักเขียนคำของสะสมตระกูลหวิน

หวินเย่ลอกสลากรออกกล่าวว่า "หมอวิเศษชุนมีวิชาแพทย์เป็นเลิศรักษาโรคให้กับพญามังกรไม่นับเป็นอย่างไร ข้าพเจ้ายังได้ยินมาว่ามีอยู่ครั้งหนึ่งหมอวิเศษชุนขึ้นเข้าไปหาายา ขากลับแวงพักที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งในหมู่บ้านเพิงผังพของสตรีที่คลอดบุตรยากน้ำหนัก ท่านผู้เฒ่าอนนิวันดูพบว่าไม่ถูกต้อง สตรีนางนี้มีอายุขัยอีกสี่สิบปี ทั้งยังมีลูกเติมบ้านหลานเติมเมือง ไห้เหลยตายได้ จึงสั่งให้ชุดร่างสตรีนางนั้นขึ้นมา พอผังเข็มลงไปได้ยินเสียงทารกร้องให้ดังจากท่อนล่างของสตรี จากนั้นสตรีนางนั้นลีมตาขึ้นมา..."

หยวนเทียนกังกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวว่า "เรื่องนี้อ่าตามาก็ได้ยินมา..."

หยวนเทียนกังพอจากไป หวินเย่กีความมั่นเดินทางไปยังกระท่อมปูงยา แต่ว่าวนไกด์ไม่กล้าเหยียบย่างเข้าสถานที่ของชุนซือเมี่ยว กลืนประหลาดภายในกระท่อมทำให้มันต้องหยุดเท้าไว้ หวินเย่กีปล่อยให้มันเตร็ดเตร่ออยู่รอบข้าง

บรรดาบ่าวไพรร่ายงานว่าหมอวิเศษชุนปิดประตูขังตัวเองอยู่ในห้องไม่ดีมีเกินสองวันแล้ว หวินเย่ต้องหัวรืออกมา หมอวิเศษชุนความจริงควบคุมตัวเองอย่างเข้มงวด ตอนนี้ถูกสถานการณ์บังคับ ได้แต่ช่วยประชาสัมพันธ์ให้กับลักษณ์เด่า

หวินเย่ไม่รีบร้อนเข้าไป หากเข้าครัวไปทอดขนมเปียะตันหอม ปูง

ผักป่ากัดหนึ่ง บ่าวไพร์กิต้มข้าวต้มถั่วแล้วเสร็จ จึงจัดวางในถาดไม้ยกไป
ภายในห้องมีดกะมีน หวินเย่ดึงผ้าม่านให้แสงสว่างลอดเข้ามา เห็น
ชุนซือเมี่ยวหนึ่งบนเบาะหอย ท่องสวัสดิ์เบาๆ จึงหยิบอาหารขึ้นจากถาด
ปากกล่าวว่า “ท่านคิดแต่งเรื่องเชียนวิเศษสมควรไปหาข้าพเจ้า เสาระหา
หวยนเทียนกังทำอะไร?”

ชุนซือเมี่ยวลีมตามขึ้นกล่าวว่า “ท่านมาหยอดกล้อเร้าพรตเฒ่า?”

“ต่อให้ข้าพเจ้าหยอดกล้อผู้คนทั้งแผ่นดิน ก็ไม่หยอดกล้อท่าน ท่าน
ไม่มีทางเลือกอื่นอีก ชนชาวโลกไม่อาจหลุดพ้นจากหมู่คณะ คิดรักษาหมู่
คณะไว้ ต้องให้ผู้คนหมู่มารยอมรับ ท่านปล่อยให้หวยนเทียนกังแต่งเรื่อง
รักษาโรคให้กับพญามังกร กล้ายเป็นเรื่องราวอันคร่าครึ ดิที่ข้าพเจ้านี้กษา
วิธีแก้ไขไว้ เตรียมเปิดเผยแพร่คำราเชียนจินฟางออกไป”

ชุนซือเมี่ยวตาเป็นประกาย คำราเชียนจินฟางเป็นผลงานที่ท่าน
ผู้เฒ่าคิดคันขึ้น หากสามารถเผยแพร่ออกไป ต่อให้ตนเองต้องเสื่อมเสีย
ชื่อเสียงก็คู่ควร

หวินเย่กล่าวอีกว่า “ข้าพเจ้าทอดขนมเปียะให้กับท่านสองแผ่น ฉวย
โอกาสที่ยังร้อนรับรับประทานลงไป จากนั้นพากเราค่อยๆ หารือกัน”

ชุนซือเมี่ยวพุดลูกขี้น ล้างมือทั้งสอง จากนั้นเริ่มรับประทานอาหาร
หวินเย่ก็ล้วงหยินเหอเตา (วอลนัต) ที่กะเทาะเปลือกออกมารับประทาน
พลาังกล่าวว่า “หากว่ามีคนถกถกเรื่องรักษาโรคให้กับพญามังกร ท่านก็
บอกว่าเพียงเป็นความผันดิบหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้ทั้งไม่กระทบถึงการมีของ
ท่านในหมู่ชาวบ้าน ทั้งเป็นคำอธิบายต่อชาวเมืองดางอาน”

ชุนซือเมี่ยววางขนมเปียะทอดต้นหอมในมือลง ทอดถอนใจกล่าวว่า
“ต่อให้สามารถหลอกลวงผู้คนทั้งแผ่นดิน ก็ไม่อาจหลอกตัวเองได้”

“ท่านสามารถรักษาโรคให้กับผู้คน และอบรมสั่งสอนศิษย์ต่อไป เรื่อง
ที่เหลือปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเด็กน้อย”

ชุนซีอเมี่ยวเห็นหwinเย'rับปากเป็นมั่นหมาย ค'อยคล้ายใจลง
รับประทานอาหารเป็นการใหญ่'

ให้สั้นเหลือกว่านี้สู่สิริยนั้น

สันเขางางเจียหลิ่งเกิดนิมิตหมายมงคล ต้นท้ออายุร้อยปีต้นหนึ่ง
เก่าแก่เกินไป เจ้าของเตรียมโโค่นทิ้ง ปรากฏนักพรตคิดจัดทำเป็นกระนี มี
คาดพอตต์โโค่นลง พบว่าใจกลางต้นท้อปรากฏเป็นภาพเหลาเจือออกนอก
ต่าน เพย์เห็นภาพเหลาเจือและความอย่างชัดแจ้ง

นี่ถือเป็นร่องรอยอันศักดิ์สิทธิ์ สร้างความตื่นเต้นยินดีแก่นายอำเภอ
ว่านเหนียน ทำหนังสือกราบทูลย่องเต้ ย่องเต้ทรงพระโสมนัส มีบัญชาให้
หวังกุยมาตรวัสดุ พบว่าเป็นความจริง จึงรายงานขึ้นไป

ดังนั้นถังให้จงย่องเต้ทรงสรงน้ำชำระพระวรกาย เสด็จมายังสันเขางาง
เจียหลิ่ง เปิกตัวเจ้าของต้นท้อเข้าเผา ปรากฏว่าเป็นครอบครัวชาวนา
ที่ชื่อสัตย์ มีภรรยาคู่ชีวิตให้กำเนิดหนึ่งบุตรหนึ่งบุตรสาว ก่อนหน้านี้เคย
ติดตามกองทัพทำศึกกับถูเจี้ย หลังการสู้รบขาเปื่อยบ้าง แต่ยังทำไร่โภคนา
ไม่เลิกรา

จ้างชุนของเขาก็พบกับหญิงชาวนา สร้างความแตกตื่นแก่หญิงสาว
จนคุกเข่าลง หลังเหงื่อโชมหน้า ไม่อาจกล่าวว่าได้ ครอบครัวชาวนา
เช่นนี้ไหนเลยบั้นแต่งเรื่องราวได้

ถังให้จงย่องเต้ตรัสตามทหารเก่าว่า ต้องการอันใด ทหารเก่าแก่

ศิริราชกราบทูลว่า สามารถพระราชทานวัวสักตัวแก่เข้าหรือไม่

นิสัยใจคออันซื่อสัตย์นี้สร้างความโสมนัสยินดีแก่ถังไท่จงย่องเต้ พระราชทานวัวไถสองตัว แพรพรรณสิบพับ และเครื่องปฏิมาปัณฑร้อยก้วน ถังไท่จงย่องเต้ยังทอดพระเนตรต้นห้อพบว่าเป็นไปตามคำกราบทูล ของหัวกุย บัน陀ไม้ปราภูภูภพเหลา จึงออกจากด่านในลักษณะโบราณ สุดที่ผู้คนจะลอกเลียนได้

ถังไท่จงย่องเต้ความจริงทรงพระดำรินำต้นห้อเข้าวังไปบูชา แต่ เหล่าขุนนางกราบทูลว่าของวิเศษขึ้นนี้ควรเก็บรักษาในอารามเหล่ากุน ด้วย เหลาจึงเป็นศาสดาของลัทธิเต่า เป็นบรรพบุรุษของมวลชน ควรรับการ กราบไหว้จากมวลชน ถังไท่จงย่องเต้ได้แต่เก็บรักษาต้องไม่ทิ้อารามเหล่า กุน ปราภูภูภพเหลา จึงทรงพระดำรินำมาสักการะอย่างเนื่องแน่น

วัดถุสิ่งนี้เพื่อปราภูภพเหลา ทวยเทพในนครนางอานล้วนหม่นหมองลง นำยำເກວວ່ານເහີຍນີ້ໄດ້ເລື່ອນຕໍ່ແໜ່ງສາມຂັ້ນ ເດີນທາງໄປຮັບຕໍ່ແໜ່ງ ຂຸນນາງຊື່ອຊື່ໜີ້ທີ່ໄຫວໜັນ

วันนີ້ຫວັນເຍັ່ນເຂົ້າຫ້ອງອານັ້ນຂອງຫວັງສູງ ຮັບການວັດເີນຈາກຫວັງສູຮອນ หนີ້ ຈາກນັ້ນກ່າວເບາງ ກັບຫວັງສູວ່າ “ຂອໃຫ້ລືມເລືອນເຮືອງນີ້ໄປ ໄນເຊັ່ນນັ້ນ ທ່ານຕ້ອງຕາຍໂດຍໄຮ້ທີ່ກລບັັດ”

ຫວັງສູຂານຮັບວ່າ “ໂຫວແຍ ນີ້ເປັນຝີມີຂອງເຫັນວິເຕະ ດັນຍາບເຊັ່ນ ເຮົາໄຫວ່າ ເລີ່ມເຮັດວຽກ ພຸດລຸກຂົ້ນເຊື້ອຮ່າງກາຍ ສວມໄສ່ເສື້ອຜ້າແລ້ວອອກຈາກ ອ້ອນອານັ້ນ ຕ້າຄັ້ງມີຄວາມລັບມາກມາຍ ຕອນນີ້ເພີ່ມອີກເຮືອງหนີ້ໄມ່ນັບເປັນ ອຍ່າງໄຮ

ตามหมายกำหนดการ ວັນພຽງນີ້ເສວິຍນັ້ນຈັ້ງຈະເດີນທາງເຂົ້າຄຣ ຂາງອານ ໄນທ່ານຈະເກີດກາພເຫຼຸກຮັດການົ່ວ່າ ພຸດລຸກຂົ້ນໜີ້ກັບການຮັບການຫວັງສູວ່າ ເສວິຍນັ້ນຈັ້ງເດີນທາງມາຄື່ງແລ້ວ ຂຸນນາງຕຶກຫັງຫຼູ້ຊື່ອອກນອກເມືອງ

สามสิบลี้ไปรอดต้อนรับ ขุนนางใหญ่เชี่ยวอ้วเป็นผู้อุปถัมภ์รายใหญ่ของ เสวียนจังย่องไปต้อนรับ หลีเสี้ยว กันนำหลีไห้เหยินออกไปเช่นกัน

เมื่อเกิดเรื่องคริกครีนถึงเพียงนี้ หวินเย่จะพลาดได้อย่างไร เข้า ชักชวนชานอิงให้หวินเป้าเป่ากับหลีหงข์ค้อมาถึงประตูเมืองจูเซวี่ย เลือก ทำเลที่เหมาะสม รอบอย่างมาของอริยะแห่งสงฆ์

ผู้คนมากมายยิ่ง แต่ยังไม่ถึงหมื่นคนตามที่บันทึกในประวัติศาสตร์ มองแต่ไกลเห็นเสวียนจังขึ้นมาข้าวอกจากช่องประตูเมือง หวินเย่แทบ จะจำไม่ออกว่าหลวงจีนรูปนี้เป็นเสวียนจังที่องอาจส่งงาน หากทว่าผิวดำเน ราวด้านหน้า แต่ยังก่อประด้วยพระเมตตากรุณา ครองกาสาวพัสดร์สีแดงเข้ม โดยมีหลวงจีนเด้าซินจุนม้านำหน้า ที่ด้านหลังตามติดด้วยหลวงจีนชรา คิ้วเคราขาวโพลนสีรูป ยังมีเด็กชายชุดลายโปรดอกไม้จากในตะกร้าตลอด ทาง ที่โปรดอย่างเป็นเบญจมาศเหลืองคล้ายปูเส้าด้วยทองคำ

นับจากประตูเมืองเป็นต้นมา ล้วนปูเส้าด้วยเบญจมาศ กล้ายเป็น ถนนของคำสายหนึ่ง จากนั้นเสวียนจังลงจากหลังม้า ย่อมมีคนคุกเข่าลง ยินยอมเป็นก้อนหินรองรับเท้า เสวียนจังเหยียบแผ่นหลังคนผู้นั้นลงจาก หลังม้า สร้างความยินดีแก่คนผู้นั้นจนแทบสิ้นสติไป

“แต่ (ท่านพ่อ) สุกร สุกร”

หวินเป้าเป่าขึ้นค้อหวินเย่พลันร้องบอกอุกมา สร้างความประหลาด ใจแก่หวินเย่ยิ่ง คาดว่าคงไม่มีปีศาจสุกรจริงๆ กระมัง

มารดา้มันเตอะ มีปีศาจสุกรจริงๆ ไม่ทราบเสวียนจังเสาะหา ผู้ติดตามสามคนจากที่ได บุคคลแรกสวมมงกุฎนกยูงทอง รูปร่างทั้งผอม ทั้งคำ แต่ครองผ้ากาสาวพัสดร์ มีลักษณะของบรรพชิตสูงศักดิ์อยู่ห้วย ส่วน แต่ผู้ติดตามอีกสองคนไม่อาจทันดูได หนึ่งในจำนวนนั้นท้องกลมมนูน แขนขาแคบสัน ในหน้าดำมะเมื่อม ริมฝีปากหนาเตอะ จมูกบานชี้ฟ้า หวินเป้าเป่าเรียกชานเป็นสุกร นับว่าเหมาะสมยิ่ง

คนสุดท้ายแบกหานขนาดใหญ่ รูปกาญจน์กับน้ำสูงใหญ่ ตลอดทั้งร่าง มีขนดำปุกปุย ทั้งเปลือยหน้าอก เผยเห็นขนาดมีมีน หวินเย่ถึงกับนึก เคลื่อนแคลลงสั่นไหวว่า คนผู้นี้ยังไม่ผ่านการวิวัฒนาการเป็นมนุษย์ แต่ดูจาก การที่เข้าแบกหานอันหนักอึ้ง ฝีเท้ากลับคล่องแคล่วปราดเปรียว ต้องกล่าว ตามchan อิงว่า “เจ้าผู้นี้ใช่เป็นยอดฝีมือหรือไม่”

chan อิงลดสัมเสียงเบาลง กล่าวกับหวินเย่ว่า “เพียงเป็นคนแบกหาน ผู้หนึ่ง คนส่วนมากกูญทองจึงก่อประดิษฐ์ให้หัวกันหงด อย่าได้ เห็นมันรูปร่างผอมเล็ก ในบุคคลทั้งสามนั้นเป็นยอดฝีมือที่กล้าแข็งที่สุด”

“ท่านคงไม่บอกรู้ว่าคนอ้วนนั้นก็เป็นยอดฝีมือกระมัง?”

ตามคำรำลือ ผู้ติดตามของพระถังซำจึงหันมองสามล้วนมีฝีมือไม่ ธรรมชาติ หรือว่าคนอ้วนผู้นี้เป็นตือโปยก่ายจริงๆ

chan อิงกล่าวว่า “ไม่ คนอ้วนนั้นเป็นบ่าวไพร์ผู้หนึ่ง นามวิทยาลุทธ์ ไม่ ในโลกไม่มียอดฝีมือมากมายถึงเพียงนี้ เพียงไม่ทราบว่าคนส่วนมากกูญ ทองมีฝีมือถึงขั้นใด”

“คิดทดสอบฝีมือมัน ยังมีโอกาสอีกมากนัก หากในกำหนดการของ เสวียนจังไม่มีสถานศึกษา ข้าพเจ้าจะนิ่งดูแคลนเข้า อย่าว่าแต่เสวียนจัง ทำข้อตกลงกับข้าพเจ้า ต้องรุดมาแน่นอน”

หลังจากพบท dein เสวียนจัง หวินเย่ก็ไม่มีอารมณ์สนใจชุมชนความ เทิดทูนบูชาของเหล่าสาวกที่มีต่อเสวียนจัง นำชานอิงขึ้นเหลาสุราคิด รับประทานอาหารรองท้อง จากนั้นกลับบ้านไป

ข้าวปลาอาหารเพียงยกมาถึง จากก้นที่ล้อมโดยอาหารกีดูกผลักเปิด ออก หลงจีนเต้าซีนซีงเมื่อครู่จุ่งม้าให้กับเสวียนจังเดินเข้ามา ประน姆มือ คำนับกล่าวว่า “หวินโหว สหายเก่าของท่านกลับมาจากแดนไกล เหตุใด จึงหลบซ่อนตัวไว้ไม่ออกไปพบพาน?”

หวินเย่บอกกล่าวว่า “การชุมนุมในวันนี้เป็นของเสวียนจัง เป็นของ

สถาบันสังคม หวินเย่เป็นสามัญชนคนธรรมด้า ไม่สะตอกับการเข้าพบ หลังจากที่เสวียนจั้งลับครบอันฟุ่งเพื่อออกกลับคืนสู่ความสงบนิ่ง ข้าพเจ้าย่อ้มต้องไปเยี่ยมเยือน เพื่อสตับพังชนบธรรมเนียมของต่างแดน"

"ที่แท้หวินโ喉เกิดความสนใจต่อเรื่องนี้ อย่างนั้นขอเชิญหวินโ喉นำคุณชายไปยังวัดวานานาเป็นอย่างไร?"

"ขอบพระคุณมหาสมณะที่เชิญ แต่ว่าสถานศึกษาใกล้ถึงกำหนดสอบแข่งขัน หวินเย่ไม่กล้าเพิกเฉย หลายวันนี้ปิดเข้าอีชาน ให้นักศึกษาทั้งหลายท่องอ่านหนังสือ วันนี้ที่ออกมา เพราะสายเก่าเพิ่งเดินทางกลับบ้าน จึงละเมิดกฎของสถานศึกษา ไหนเลยผิดแล้วผิดเล่า กุศลเจตนาของมหาสมณะ หวินเย่ขอรับด้วยใจ"

หลวงจีนเต้าซื่นพังว่าหวินเย่เตรียมตัดขาดจากโลกภายนอก ไม่ช่วยเหลือฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด จึงอยู่พรให้นักศึกษาของสถานศึกษาสอบไปได้ทั้งสิ้น

หวินเย่กล่าวขอบคุณหลวงจีนเต้าซื่น มองดูท่านลงจากเหลา กล่าวกับชานอิงว่า "ท่านอย่าได้ใช้ชีวิตเช่นนี้ หากควรตรัตรเตรียมเข้าสอบแข่งขันด้วย"

"พี่ใหญ่ ท่านก็ล่วงรู้ชาติกำเนิดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไหนเลยรับราชการกับศัตรูที่สังหารบิดาได้ หลังจากตอบแต่งยาโถวใหญ่เข้าบ้าน ข้าพเจ้าจะใช้ชีวิตอย่างเงียบสงบ ไม่เข้าร่วมช่วงชิงอีก"

ชานอิงไม่ซึมชอบรับราชการ หวินเย่ก็ไม่คุกคามบังคับ เลือกตับหมูชั้นหนึ่งจากในงานให้หวินเป่าเป่าขบเคี้ยวเล่น ส่วนหลีหยงสามารถรับประทานอาหารเอง ใช้ทัพพีตักอาหารเข้าปาก

ผู้คนบนห้องถนนติดตามเสวียนจั้งไปยังวัดเจี้ยนฟู วันนี้ที่นั้นเตรียมจัดการชุมนุมใหญ่ เสวียนจั้งคิดบรรยายสิ่งที่พบเห็นจากการเดินทางสู่ตะวันตก พังว่าขุนนางคุณปการในครองงานล้วนได้รับเชิญ แต่หวินเย่

หายุ่งเกี่ยวไม่

สวีญจังจำวัดที่วัดเจียนพุ หินเย่นนำบุตรชายกลับบ้าน ทางบ้านเตรียมเดินทางขึ้นเขา หงเผิงติดตั้งประตูใหญ่บนทางภูเขาแล้วเสร็จ หินเย่กับครอบครัวพ่อขึ้นเขา ประตูใหญ่ก็ปิดลงอย่างช้าๆ เนื่องจากเสียงบลง หินเย่พาตัวเข้าสู่ท่าเลอักษร เอียนจือชุยก่อนตายมอบรายชื่อหนังสือแผ่นหนึ่ง ให้หินเย่ศึกษาอย่างจริงจัง เหล่าผู้เดาภูเขาระบุหินก์ให้ผู้ดูแลห้องสมุดหาหนังสือมากองสุมอยู่เบื้องหน้าหินเย่ หินเย่รู้สึกว่าข้อมั่นเดันดูบดับ หนังสือมากมายถึงเพียงนี้ บิดาต้องอ่านถึงเมื่อใด?

ເມັນສອບແມ່ນ

ວັນນີ້ນັກສຶກຂາຂອງສຖານີສຶກຂາອ້ຳໜານສອງຮ້ອຍສົບເອົາຄົນດີດຕາມຫລືກັງແລະຫຍຸນຈາງເຊີຍເຊີງເຂົ້າຕ່ານກວ່ານໜຶນ ທ່ານການສອນເພາະພະພັກຕົວ
ດັ່ງໄທ່ຈົງຍ່ອງເຕັກຮ່າງຕຽບຂ້ອສອນດ້ວຍພະວອງຄໍເອງ ໂດຍມີຈ່າງຊຸນອູ້ຈີ່ ຕຸ້ທຸຍູ້ຍຸ່
ດັ່ງເຈີ່ນແລະພວກເປັນຜູ້ຂ່າຍ

ຫວີນເຢັ້ນຮ້ອຍຫຼຸງທີ່ຄຸນນຸ່ງເຊີຍ ລົງຈິນເປົາກີເສະຫາມ້ານັ້ນຍາວຕົວໜຶ່ງ
ໃຫ້ກັບຫວີນເຢັ້ນ ສັ່ງຄົນປຸລູກເພີ້ງບັງແດດ ທັ້ງໜີບຍືນໂຕະຕົວໜຶ່ງ ຜົງໝາປັນໜຶ່ງ
ໃຫ້ໂຫວແຫຍຣອຍູ້ໄດ້ເພີ້ງ

ຫວີນເຢັ້ນເມື່ອດຸກຜຸດນັ້ນໆ ຕົນເອງກັບໄສປາເຮີຍເປັນຄົນອອກຫວ້າຂ້ອວິຫາ
ຄໍານວດ ດັ່ງນັ້ນການວ່າເຫຼຸ່ານັກສຶກຂາຈະຕອບອຍ່າງໄໝ ແຕ່ຕົນເອງໄມ່ລ່ວງຮູ້
ຄວາມໝາຍໃນຄົມກີ່ຽວທັງທ້າ* ມີໜຳໜ້າຫີ່ກັງ ໝຍຸນຈາງ ອ້ຳໜານເຊີຍເຊີງທີ່
ຄົນອອກຫວ້າຂ້ອມີ່ແພຣ່ງພຣາຍຕ່ອຫວີນເຢັ້ນແມ້ແຕ່ນ້ອຍ

ເຫຼຸ່າຕົ້ນຂອງສຖານີສຶກຂາທັງໝົດເສີຍເຊື່ອ ທຸຍເຈີ່ ໂຫວເຈີ່ ໝຍຸນ
ເຈີ່ ເສີ່ນກົງໄທ່ລ້ວນເປັນຜລພວງຈາກການຝຶກອົບຮມຂອງຫວີນເຢັ້ນ ບຸຄຄລທີ່
ຫວີນເຢັ້ນຄຳດ້ວຍຫຼຸກຜຸດນັ້ນໆທີ່ສຸດຄືອ້າຫວັງເສີຍເຊື່ອກັບໂຫວເຈີ່

* ຄົມກີ່ຽວທັງທ້າປະກອບດ້ວຍຕ່າງໆອໍາຈິງ ພັນສືອສັ້ນຊູ ນທກວິຫຼອງຈິງ ພັນສືອທີ່ຈັນຂະຫຼາຍ

นั่งรออยู่ครึ่งค่อนวัน เห็นหัวงเสียนเชื่อเดินออกจากประตูเมือง จูเชวี่ย เข้าพบว่าหัวนียนยังอยู่ในเพิง จึงรีบวิ่งมา รินน้ำชาให้กับตัวเองถ้ายังหนึ่งดีมลงไป กล่าวว่า “เชียนเชิงไคนกระสับกระส่าย ในความเห็นของเสวี่ยเชิง* การสอบครั้งนี้นับวิชาคำนวนค่อนข้างยาก มีการเจอปนวิชา สารพัฒนา เรขาคณิตและการแพทย์เข้าไป สร้างความปวดเดียร์เวียน เกล้าแก่ผู้คน อีนๆ เป็นหัวข้อธรรมชาติ ฝ่าบาทออกหัวข้อ ให้พวกรา วิพากษ์วิจารณ์ศัตรูของตัวถัง ศัตรูที่อยู่รอบข้างตัวถังมีไม่กี่แค้วัน ด้วยศักดานุภาพของตัวถัง คิดปราบปรามพวมันง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ มีเพียงถูฟาน** กับน่านเจ้าค่อนข้างยาก เสวี่ยเชิงใช้เวลาชั่วชูปีใหม่หมดออกก็ตอบได้”

หัวนียนยังกล่าวว่า “อย่าได้ประโคนโ้อไป เกาหลีเป็นกระดูกที่ยาก ขับเดี้ยวดี”

“ความยากของการเข้าตีเกาหลีเป็นถูกหน่วยงาน การศึกไม่ทัน เปิดมากขึ้น ก็ต้องรับมือกับความหนาที่มาถึงก่อน หากมิใช่ความเห็น หน้า ราชวงศ์สุยคงบดขี้เกาหลีเป็นผุยผงแล้ว ในความเห็นของเสวี่ยเชิง แค้วันถูฟานผิดแยกแตกต่าง พวมันรวมเป็นปีกแผ่นเช่นเดียวกับพวกรา เหล่านักรบหัวหาญชาญศึก ที่น่ารังเกียจคือพวมันอยู่บนที่ราบสูง ขีด ความสามารถในการสู้รบจะเพิ่มพูน ตรงกันข้ามกับพวกรา พ้อไปถึงที่ราบสูง ความสามารถในการสู้รบจะลดลง หากคิดเข้าตีถูฟาน ต้องบุกจากข้างล่างขึ้นไป พวมันสามารถอาศัยภูมิประเทศตั้งรับ ดังนั้นเชวี่ยเชิงจัดแคร้นถูฟานเป็นการคุกคามอันดับหนึ่ง”

“ครั้งก่อนเจ้าคิดไปที่ถูฟาน ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่รับปาก ตอนนี้เจ้ายัง มีกำลังขวัญนี้หรือ?”

“เชียนเชิง ที่แล้วมาหัวงเสียนเชื่อมีขวัญกล้าบังอาจ อันว่ารู้เขารู้เรา

* คำเรียกตัวเองของนักศึกษา

** บจจุบันเป็นที่เบต

บรรร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง เสวี่ยเชิงเมื่อยีดถือถุฟานเป็นหอกข้างแคร่ของต้าถังเรา ย่อมต้องไปยังที่ราบสูงสักครา”

หвинเย่สันหนาปราศรัยกับหังเสียนเช่อ จิตใจค่อยๆ สงบลง ขณะที่นักศึกษาของสถานศึกษาทียอยออกจากรัง ห้อมล้อมอยู่รอบกายหвинเย่ สันหนาอย่างครึ่กครื้น

นักศึกษาของสถานศึกษาอย่างน้อยขาดสิ่งหนึ่ง นั่นคือจิตที่ปกติ ต่อให้ห่วงใยอนาคตของตนเอง เปเลือกนอกยังแสร้งเป็นชีดชา

หвинเย่ร่อนนั่นกศึกษาทั้งหมดล้วนออกจากรัง จึงกล่าว “พวกเจ้าสอบได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับการวินิจฉัยของฝ่าบาท ตอนนี้พวกเจ้าถือว่าออกจากสถานศึกษาอีซานแล้ว นับแต่นี้ไม่ตกลอยภัยได้ข้อบังคับของสถานศึกษาอีซาน สิบวันให้หลังค่อยกลับสถานศึกษาไปรับหนังสือสำเร็จการศึกษา ตอนนี้คิดหาซ่องทาง หรือไปเยี่ยมสหายเก่าล้วนไปเถอะ”

กล่าวจบคำ พนว่าเหล่านักศึกษาไม่มีความเคลื่อนไหวอันใด จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “หลายปีมานี้พวกเจ้าลำบากลำบน ตอนนี้ปล่อยตัวปล่อยใจสักครา ก็หาเป็นไรไม่ อย่าได้ไม่อาจหักใจไปจากสถานศึกษา เมื่อปีกกล้าแข็ง ย่อมต้องโบยบินจากไป รึปไปเถอะ”

หвинเย่ก้าวขึ้นรถม้า เพิ่งปล่อยม่านหน้าต่างรถลง ได้ยินเหล่านักศึกษาร้องบอกว่า “เสวี่ยเชิงกราบขอบคุณเชียนเชิงที่สั่งสอน ชั่วชีวิตนี้ไม่กล้าลีมเลื่อนพระคุณของสถานศึกษา ยิ่งไม่กล้าลีมเลื่อนกฎหมายของสถานศึกษา ขอเชียนเชิงกอนอมตัว เสวี่ยเชิงไปแล้ว”

หвинเย่ขับตรา้อนผ่า แทบหลังน้ำตาออกมา จึงเคาะรถม้าคราหนึ่ง หลิวจินเปาเกี๊ยงเสียงร้องคำหนึ่ง ขับรถม้าไปยังเข้าอีซาน

เสินกงให้เช้ายาดส่องรถม้าของหвинเย่เชียนเชิงจากไป ก็ผิวปากคำหนึ่ง ปรากรถม้าเลิศหรูคันหนึ่งแล่นมา เสินกงให้มิต้องเอ่ยปากชักชวนหยวนเจีย จุจง เหยาซีอ์กมุดเข้ารถม้า หั้งม้วนหน้าต่างรถขึ้น ให้ผู้อื่นเห็น

พวກเข้า

จูงกล่าวว่า “เหล่าไห่ วันนี้พวกราไปดื่มกินที่เหลาลมเมามายก่อน พอมีดคำค่ายไปยังหอเอียนให้แล ขอรอกกล่าวล่วงหน้าว่า วันนี้เราเป็นเจ้ามือ ตอนแรกเข้าสถานศึกษา เงินที่ห่านพอยัดให้กับเราหากไม่ใช้ออกไปคงขึ้นราแล้ว ผู้ใดแย่งเป็นเจ้ามือ เราจะเสียงชีวิตกับผู้นั้น”

หยวนเจียกล่าวว่า “ไม่มีปัญหา เมื่อวานตอนออกจากบ้าน เห็นยิ่งจือ* เราจัดเงินให้กับเราหนึ่งก้อน บอกว่าหากไปที่หอเอียนให้ลองย่าได้ใจ แคบ ให้รางวัลolyอย่างเต็มที่ เงินก้อนนี้สำหรับให้รางวัล ดังนั้นค่าอาหาร เที่ยวเตรือใช้เงินของห่าน”

ชายหนุ่มทั้งสามลืมตา 그럼โดยกลมโตกกล่าวว่า “เห็นยิ่งจือห่านอนุญาตห่านไปเที่ยวหอนางโอม?”

หยวนเจียลังพัดจีบออกมายกอยู่ห้าย kra กล่าวด้วยความกระหึ่มว่า “เห็นยิ่งจือเรานอกกว่า ผู้มีความรู้ขึ้นหอนางโอม จะแต่งกิวแข่ง กับหญิงสาวที่มีความรู้ นั้นเป็นจากทัศน์อัองดงงาม ฟูจิวน** เราเมวิชาความรู้เป็นเลิศ ไหนเลยไม่ได้ เพียงแต่ทางบ้านยากจน ไม่มีเงินทองมากมาย ไม่เช่นนั้นคงไปอยู่เสมอ”

จูงทอดถอนใจกล่าวว่า “บิดาเรามั่นหมายสตรีให้กับเรา รูปร่างหน้าตาพื้นเพหธรรมด้า เพียงแต่ทางบ้านมั่งมีเงินทอง การค้าให้ญี่โถกว่าบ้านเราหลายเท่า หลังจากนี้เราคิดออกมายังสตรี เกรงว่าไม่ง่ายนัก”

เหยาซือตอบให้จูง กล่าวด้วยความเห็นใจว่า “ตอบแต่งภรรยาบังคงเลือกครอบครัวเลือกประเสริฐกว่า บิดาพอถึงตาใส่ ก็ไม่กล้าขึ้นเสียงดังนั้นภายน้ำเราตอบแต่งภรรยาจะตอบแต่งสตรีของครอบครัวชวนา”

เสินกงให้โภกมือกล่าวว่า “เอ่ยถึงเรื่องเหล่านี้ทำอะไร เรายินยอม ครอบตัวเป็นโสดไปชั่วชีวิต วันนี้พวกราเมสุราพึงเมามาย หลังจากนั้นไป

* คำเรียกภรรยา

** คำเรียกสามี

หากความสำราญกัน"

กล่าวจบร้องสั่งบ่าวไพร์คำหนึ่ง รถม้าเร่งความเร็วขึ้น มุ่งหน้าไปยัง
ตลาดตะวันตก

ไม่เหยียบยำช้ำเติม

เสื่องงงให้รับประทานจนอืมหน้า นำพื้น้องทั้งสามเหยียบยำอาทิตย์ สนธยา เดินสายอาทุ ไปยังหอเอี้ยนให้ อาหารมือนี้รับประทานอย่าง สมใจ แพะคุนที่รับประทานด้วยมือซึ่งเป็นอาหารประจำเหลาเชียนหมาย ไม่ leveraging มันแต่ไม่เลี่ยน ทั้งไม่มีกลิ่นสาบแพะ พังว่าพ่อครัวของเหลา สุรานี้เล่าเรียนจากบ้านตระกูลหวิน

เสื่องงงให้ไม่จิ้มพันแค่ขี้พัน บอกกล่าวว่า “นี่ไม่ถือว่าดีเยี่ยม มี ออยู่ครั้งหนึ่งเราผู้พี่กับเวียร์อองเตี้ยนเชี้ยงกับไชปาร์เชียนเชิงและหวินโหว ออยู่ที่ห้องสมุดท่องหนังสือจนดึกดื่น ทางบ้านของหวินโหวจึงจัดเนื้อแพะ มากม้อใหญ่ เราผู้พี่ได้รับเชิญให้ร่วมรับประทานอาหาร รสชาติของเนื้อ แพะม้ม้อนนี้ยากที่จะลิ้มเลือนได้ เพียงแต่หวินโหวหวานไม่สนจากในหม้อ มาท่อนหนึ่งก่อน ไม่ทราบว่ามีเจตนาใด เมื่อครู่ดูจากเหลาสุราความหา เนื้อขึ้นจากหม้อไม่มีขั้นตอนนี้ แสดงว่าพากมันเรียนรู้เพียงผิวเผิน ไม่รู้ซึ่ง ถึงแก่นแท้ หากคิดรับประทานเนื้อแพะ ยังคงไปที่บ้านตระกูลหวิน”

จุจุกล่าวสนับสนุนว่า “อาหารของบ้านตระกูลหวินจัดอยู่อันดับแรก ครั้งครั้งโน้นผู้น้องช่วยเด็กคนน้าสองคน ทางสถานศึกษาให้รางวัลผู้น้อง เป็นเงินหนึ่งก้อน ผู้น้องจึงนำเงินหนึ่งก้อนนั้นขอให้หวินโหวปูรุจานร้อน

สี่จาน จานเย็นสี่จาน น้ำแกงอย่างหนึ่งให้ท่านพ่อลิ้มลองดู มิقاتท่านพ่อท่านแม่รับประทานอาหารจนหมด ผู้น้องนั่งอยู่ด้านข้าง ได้แต่รับประทานข้าวสวยสองชาม หลังอาหารท่านพ่อบอกว่า “เป็นอาหารเลิศรสที่สุด หลังจากรับประทานต้องตายก็ไม่เสียดายชีวิต”

หยวนเจียกล่าวว่า “ແພັນຂັນຄອຫມູ* ກະທຳຖຸກຕ້ອງ ຂັນຂາວເຮາຄິດສ້າງຊື່ໃຫ້ກັບວົງຫຼາດຕະກູລ ມາກສາມາດຂອ້າໃຫ້ຫວິນໂຫວເຂົ້າຄວັງປຸງອາຫານ ກີບເປັນຕົວເລືອກອັນດັບແຮກຂອງເຮົາ”

ເລື່ອນກັງໄທ້ຫວິວອັດັງໆ ກລາວວ່າ “ວັນນີ້ພວກເຮາໂບຍບິນອຍ່າງອີສຣເສຣີ ອຍ່າໄດ້ເອົ່າຄື່ນເຮື່ອງຮາວຫຸ້ນຫລັງ ຍັງຄົມມອງໄປໜ້າງໜ້າ ວັນນີ້ເຖິງວ່ອເອີ້ນໄຫລ ສິບປີໄທ້ຫລັງພວກເຮານັດໝາຍພບປະກັນທີ່ໂທເອີ້ນໄຫລ ດູວ່າຜູ້ໄດ້ເປັນວິຣນຸຮຸ່ງຜູ້ກຳລຳ?”

ໜ້າຍໜຸ່ມທັງສີແຕ່ງເຄື່ອງແບນຂອງສຖານີກິຈາ ກລາວວ່າຈາກໜີກຫາຜູ້ດຶງດູດຄວາມສຸນໃຈຂອງຜູ້ຄົນ ດັນຮ່າງອັນຄຸ້ມຜູ້ໜຶ່ງສຸວນຄໍາວ່າ “ມີດີເປັນວິຣນຸຮຸ່ງຜູ້ກຳລຳ ຕ້ອງຕ່ອສູ້ກັບນິດຮອບໜຶ່ງກ່ອນ”

ເລື່ອນກັງໄທ້ໄມ່ຕ່ອປາກຕ່ອຄຳດ້ວຍ ເດີນນຳໜ້າເຂົ້າຫວິນໄຫລກ່ອນກລັບໄມ່ພບເຫັນເຢ່າເໜີຍທີ່ເປັນແມ່ເລົາ ຂະະຈະຮ້ອງເຮີກ ປຣາກງູສທຣີຊຸດແດນ້າງໜຶ່ງເດີນອອກມາຮັບໜ້າ ໄມທັນເຊື່ອປາກກີ້ຫວິວກ່ອນ ຮອຍີ່ມອັນເນີດຂັ້ນກວ່າເຢ່າເໜີຍ ແຕ່ໄມ່ສ້າງຄວາມເບີກນານໃຈແກ່ຜູ້ຄົນເທົ່າກັນເຢ່າເໜີຍ ຈຶ່ງຂມວດຄົວຄາມວ່າ “ເຢ່າເໜີຍໄປທີ່ໄດ້ ທ້ອງວ່າແຕ່ງງານແຕ່ງການແລ້ວ?”

ສຕຣີຊຸດແດນກລ່າວອຍ່າງຍື່ມແຍ້ມວ່າ “ເຢ່າເໜີຍປະສົບເຄຣະຫົກຮ່ອມຖຸກທາງການໄລ່ອອກ ມີໃຫ້ນັ້ນຂອທານທີ່ເຊີງກຳແພັນຫວອກຫວູ້ ໄມ່ຕ້ອງສິຈິນາງແລ້ວ”

หยวนเจียສລາຍຮອຍຍື່ມນັນໃບໜ້າ ຄາມວ່າ “ທຽບຫວູ້ໄມ່ວ່ານາງມີຄວາມຜົດອັນໄດ້”

สตรีชุดแดงร้องโอยกล่าวว่า “เย่าเหนียงเป็นสตรีชรานางหนึ่ง หรือว่าเป็นผู้มีบุญคุณของท่าน ท่านดู หญิงสาวในหอล้วนงามปานบุปผา ไยต้องสนใจสตรีที่กระทำความผิดนางหนึ่ง?”

หยวนเจียพังจากคำพูดของสตรีนางนี้ ทราบว่าไม่อาจถามໄก่อันได้ จึงเดินออกจากหอเอี้ยนให้ล มาถึงชายคาบ้านผึ้งตรงข้าม เห็นเย่าเหนียงร่างสกปรกมอมแมม ตลอดทั้งร่างห่อหุ้มผ้าห่มเก่าขาดผืนหนึ่ง ตัวสั่นงังก มองดูหยวนเจีย โขกศีรษะกล่าวว่า “คุณชายหยวน เรายังไม่ได้แต่ไร้แวง บังคับหยวนเป้าเอื้อรับแรก สร้างความเสื่อมเสียแก่ท่าน ท่านอภัยละเว้นเราผู้เด่าเถอะ”

เสินกงให้ยกมืออุดจมูก กล่าวว่า “หยวนเจีย แล้วกันไปเตะะครั้งกระโน้นอาช้อตกระกำลำบาก เพราสถานการณ์บังคับ หลังจากนั้น นางໄก่ตัวเป็นอิสระแล้ว เรื่องนี้ไม่อาจโทษว่าเย่าเหนียง พวกราถือสา หาความนางผ่าที่ตยกานางหนึ่ง ออกจะเสื่อมเสียศักดิ์ศรีไป”

หยวนเจียสั่นศีรษะกล่าวว่า “ความแค้นสาสั้น แต่บุญคุณยังไม่ตอบแทน ลูกผู้ชายจำแหนงบุญคุณความแค้นชัดแจ้ง ตอนที่นางประสบความสำเร็จ ข้าพเจ้ายื่อมไม่แยแสสนใจนาง ตอนนี้นางตกทุกข์ได้ยาก หากไม่ช่วยประคับประคอง ก็เสียที่ท่านอาจารย์อบรมสั่งสอน”

จุจงผงศีรษะ ล้วงเงินจากอกเสื้อสองแห่ง โYNลงที่เบื้องหน้าเย่าเหนียง จากนั้นขักขวนหยวนเจียเข้าหอ คิดตอบแทนบุญคุณของสตรีเช่นเย่าเหนียงง่ายดายยิ่ง เพียงมอบเงินให้ก็พอ

หยวนเจียมองดูเย่าเหนียงกอดเงินไม่ปล่อย ค่อยคลายใจลง เงินยี่สิบก้อนเพียงพอให้เย่าเหนียงค้าขายเล็กๆ น้อยๆ สมควรหาเลี้ยงชีพได้

มีคาดที่ข้างถนนปราภูชัยฉกรรจ์สองคนพุ่งตัวออกมาน แย่งชิงเงิน ในเมื่อยে่าเหนียงไป เย่าเหนียงส่งเสียงร้าร้อง กลับถูกชัยฉกรรจ์ผู้หนึ่งถีบล้มลง จากนั้นคิดจากไป สร้างความโกรธแค้นแก่หยวนเจียยิ่ง ขวางทาง

ชายฉกรรจ์ไว้ กล่าวว่า “คนไหนไร้ยางอายถึงเพียงนี้ เงินทองเป็นสหาย เรามอบให้แก่เย่าเหนียง ท่านกลับแย่งช่วงชิงไป นับเป็นเหตุผลกลได้?”

ชายฉกรรจ์ทั้งสองหากลัวไม่ หนึ่งในสองประสานมือกล่าวว่า “คุณชายท่านนี้สมควรเป็นปัญญาชน นางเม่นนี้ก่อกรรมทำชั่ว ควรรับกรรม สนอง นางถูกกำหนดให้เป็นข้อหา ไม่อาจแต่ต้องเงินทองได้”

เสินกงให้เห็นชายฉกรรจ์เปิดเผยป้ายประจำตัวอภิมา ต้องใจหาย ว่า กระซิบบอกต่อหยวนเจียว่า “หน่วยไปฉีชือ”

หยวนเจียมองดูชายฉกรรจ์นั้น ประสานมือกล่าวว่า “เรื่องราวไม่มี ได้ไม่อาจบอกต่อผู้คน เดือนน้อยขอถามเย่าเหนียงกระทำผิดกฎหมายข้อใด ของกฎหมายต้าถัง เหตุใดข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินว่ามีบงทองโถงเช่นนี้ หรือ ว่าเป็นท่านตั้งศาลเตี้ยลงโถงเอง?”

ชายฉกรรจ์นั้นหัวร่อเขอะอะ กล่าวว่า “ท่านแต่งเครื่องแบบของ สถานศึกษาอี้ชาน ทั้งยังสวมหมวก แสดงว่าสำเร็จการศึกษา เพิ่งเข้าสอบ แข่งขัน เพียงรอประกาศของทางการ จะได้ขึ้นเป็นบุนนาค คิดเข้าหอ นางโลมกีเข้าไป เรื่องของนางเม่นนี้ยังคงอย่าได้ยุ่งเกี่ยว”

หยวนเจียสวนคำว่า “สถานศึกษาไม่ได้สอนให้ข้าพเจ้าเป็นเด่าหน หัว หากว่าเย่าเหนียงทำผิดกฎหมาย ก็ให้ม้านเมืองจัดการ หยวนเชียน เชิงบอกว่าบงทองโถงที่ใหญ่หลวงที่สุด ไม่มีได้เกินพรากรพาวิชีหาเลี้ยงชีพ ของผู้คน พวกท่านบีบบังคับคนผู้หนึ่งเป็นข้อหา หรือเพิกเฉยต่อ กฎหมายต้าถัง?”

เสินกงให้กีกล่าวว่า “นางเม่นนี้เป็นนางคณิกาสิบกว่าปี ทั้งเป็น แม่เล้าสิบกว่าปี ระหว่างนี้ไม่ทราบบังคับคนดีข้ายตัวมากน้อยเท่าใด กล่าว ได้ว่าภูตเทพลวันรังเกียจ แต่นางไม่ได้ทำผิดกฎหมาย นับตั้งแต่กวนจง* จัดตั้งสำนักหนี้ล้วนเป็นต้นมา ทุกราชวงศ์ถือว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ถูก

* เสนบคีรุณยุคชุนชิว

กกฎหมาย พວกเราสามารถสถาปัตย์สตรีนangนี้ ดูแคลนสตรีนangนี้ แต่ไม่อาจ
พراكสิทธิ์ในการดำรงชีวิตของนางไป"

ชายชาวผู้หนึ่งเดินออกมานั่งน้ำลายใส่เย่าเหนียงคำหนึ่ง จากนั้น
กล่าวกับคนของหน่วยไปฉีดซื้อทั้งสองว่า "นายท่านทั้งสอง ฝ่าบาทปกครอง
แผ่นดินโดยธรรม พວกเราไม่อาจทำลายซื้อเสียงของพระองค์ นางเม่นี้
คล้ายอาจะสุนัข หากเหยียบใส่นางเท่านั้น รังแต่แปดเบื้องเท้าตัวเอง
ยังคงซักเท้ากลับมาแล้ว"

คนของหน่วยไปฉีดซื้อทั้งสองเห็นทุกผู้คนล้วนถ่น้ำลายใส่เย่าเหนียง
เท่านั้น ค่อยรู้สึกดีขึ้น กล่าวว่า "เรื่องในวันนี้เลิกราແຕเพียงนี้ หากว่า
เย่าเหนียงกระทำเรื่องซั่วรายอึก เราจะไปหาพวกท่าน"

หยวนเจียลังกระดาษพู่กันจากร้านค้าข้างเคียง เขียนหนังสือรับรอง
ฉบับหนึ่งส่งให้กับชายฉกรรจ์ กล่าวว่า "พีท่าน นี่เป็นหนังสือรับรองของ
เรา หากเย่าเหนียงกระทำผิดกฎหมาย ท่านก็ไปหาข้าพเจ้า"

คนของหน่วยไปฉีดซื้อรับหนังสือรับรองไปอ่านดู จากนั้นประسانมือ²
ผลจากไป เย่าเหนียงกลับยืนมือดุดดึงแขนเสื้อของหยวนเจียไว้ กล่าวว่า
"เงินทอง"

หยวนเจียลังเงินหนึ่งก้อน วางลงบนฝ่ามือเย่าเหนียง กล่าวว่า
"ท่านเข้าพักโรงแรมเดี่ยม อาบน้ำชำระกาย ซื้อเสื้อผ้าผลัดเปลี่ยน วันพรุ่งนี้
ติดตามข้าพเจ้ากลับเข้าอีซานเถอะ"

เสื่นกงให้มองดูเย่าเหนียงจากไป ค่อยเดินเข้าหอเอียนให้ล ประسان
มือร้องบอกว่า "หყูิงงามอยู่ที่ได หากเป็นหყูิงธรรมดากำมัญ เรากู้พีจึง
ไม่เหลือบแล"

ไม่สตาร์ทสูงเกินไป

ชินเยี่ยพอลบครานประทินโฉม ปล่อยผนเสียงประบ่า ใช้น้ำสะอาด
ชำระใบหน้า ก็ถ่ายทอดความงามตามธรรมชาติอกรมา

หากมิใช่หวินเป่าเป่ากับหลีหยงเข้ามาคำนับ ไม่แน่ว่าจะประกอบ
กิจทางเพศกลางวันแสงๆ สาวนางนี้ยังมีอายุมากขึ้น ยิ่งทรงเสน่ห์น่า
ลุ่มหลง อาจบางที่สตรีที่อายุยี่สิบสองปีเป็นช่วงเวลาที่เดิดฉันที่สุด

เมื่อมองดูนาางจุ่งมือหวินเป่าเป่าและหลีหยงออกไป ปลิดผลไม้ที่
สุกของจากต้นผลไม้ วางลงในตะกร้าใบน้อยของเด็กชาย หวินเยี้ยสีกัว
จิตใจเต็มเปี่ยมด้วยความสุข

ถังไห่จงย่องเต้ทรงพระประชวร หลีอันหลันเข้าวังไปถวายการ
ปรนนิบติ ที่ว่าการถวายการปรนนิบติเป็นพิธีริบองประการหนึ่ง ไดแต่เข้า
วังไปเยี่ยมพระอาการ จากนั้นเวลาส่วนใหญ่รังอยู่ในวัง รอให้พระบิราเบิก
ตัวเข้าเฝ้า สำหรับกับคนป่วย ต้องการความห่วงใยจากคนในครอบครัว
โดยเฉพาะถังไห่จงย่องเต้ปวดพระทันต์ พระปrongบวมเป่งไม่สามารถ
พบพานคน

ถังไห่จงย่องเต้ความจริงมีพระพลามามัยสมบูรณ์ เสรวยได้บรรทม
ได แต่หลังจากการสอนแข่งขัน ปรากฏมหาบัณฑิตมาเข้าเฝ้า ทุกวันสดับ

ตรับพังค์ค่ากราบทูลมากมาย ดังนั้นรากราชทันต์ของพระองค์จึงก่อกรกฎแล้ว

ขณะที่หวินเย่เข้าเยี่ยมพระอาการ บนโต๊ะเบื้องหน้าพระองค์จัดเรียง yan น้ำดับไฟที่สูมทรวง การแพทย์จีนมิใช้รักษาโรคปวดพันไม่ได้ เพียงแต่เห็นผลช้า

ถังไห่จงช่องเต้อหออดพระเนตรพบหวินเย่ ก็ตรัสว่า “เด็กน้อย รับนิเกหัวธิให้ข้าไม่ปวดพัน เราจะยกเครื่องเคลือบจีมก้อนชุดนั้นแก่เจ้า เป็นเครื่องเคลือบที่เจ้าหมายตาตั้งแต่แรก”

หวินเย่สูดดม yan น้ำต่างๆ ราวกับสูนขึ้ตัวหนึ่ง เลือกชามที่ออกฤทธิ์รุนแรงชามหนึ่งดีมลงไป จากนั้นเช็ดมุมปาก กล่าวว่า “มีตัวยาระงับปวดแต่หากพระองค์คิดรักษาให้หายขาด ต้องดีม yan น้ำเหล่านี้ลงไปให้หมดสิ้น”

“รับมอนมา ให้ระงับปวดก่อน จะได้นอนหลับสักจีบแล้วค่อยว่ากล่าว”

รับสั่งพลางแบบพระหัตถ์ต่อหวินเย่ จางชุนของเขาก็มีพระพักตร์ร้อนรุ่ม ส่องเตี้ไม่ได้บรรทมมาสองวันสองคืนแล้ว

หวินเย่ล้วงกล่องหินหยกขาวจากอกเสื้อ ภายนบนรรจุด้วยดอกผึ้นป่าที่ซิงนำมาจากสุดแคนเหนือ นี่เป็นวัตถุระงับปวดที่ดีที่สุด มิหนำซ้ำไม่เสพติด เป็นชุนซือเมี่ยวปรุ่งเป็นลูกกลอน รับประทานกับน้ำอุ่น จะเห็นผลโดยเร็ว

ถังไห่จงช่องเตรับกล่องหินหยกไป ทรงหยินยาเม็ดขึ้นมาเม็ดหนึ่ง ตรัสตามว่า “เป็นดอกผึ้นป่าที่เจ้าพูดถึงหรือ?”

“นี่เป็นดอกผึ้นป่า มีประสิทธิภาพในการระงับปวด ทั้งไม่ทำให้เกิดภาพหลอน ที่หายากยิ่งคือไม่เสพติด เป็นสหายข้าพเจ้านามาจากสุดแคนเหนือ มาจากแหล่งเดียวกับหนังหมีขาว หม้อวิเศษชุนปรุ่งเป็นลูกกลอน มีเพียงกล่องเดียว หากมิใช่ท่านเจ็บปวดสุดทันทาน เดินผู้น้อยคงไม่นำ

ออกมา"

ถังไท่จงย่องเดี๋รงค่าคำนึง ตรัสถามถึงวิธีรับประทาน จากนั้น เสวยครั้งเดียวสองเม็ด

ตัวยาต้องใช้เวลาครึ่งชั่วปีมายาค่อยออกฤทธิ์ ถังนั้นหวินเย่ไม่สามารถจากไป จึงนั่งบนผืนพรมสนทนาเป็นเพื่อนกับถังไท่จงย่องเดี๋ยว ในตำแหน่งบรรทมมีเก้าอี้ตัวเดียว หงงจัดตั้งอยู่หลังโต๊ะ เก้าอี้ของย่องเดี๋ยวได้นั่งผู้นั้น ต้องเคราะห์ร้าย

ถังไท่จงย่องเดี๋ยวลับพระเนตรอให้ตัวยาออกฤทธิ์ ทางหนึ่งตรัสถามว่า "หวินเย่ ลองบอกต่อข้า เจ้ามีความเห็นต่อการสอบแข่งขันอย่างไร ทำอย่างไรจึงตัดสินข้อดีข้อด้อยของนักศึกษาสถานศึกษากับนักศึกษาทางการ?"

"ทูลฝ่ายบาท เนินผู้น้อยเห็นว่าพวกราไม่สามารถแยกแยะว่ามีซ้ายกับมีขวาข้างใดสำคัญกว่า อัตราส่วนของการเรียนรู้หนังสือของตัวถังเรา น้อยนิดยิ่ง ในผู้คนร้อยคนยากจะมีคนรู้จักหนังสือสักคน เมื่อไม่รู้จักหนังสือ ก็ไม่สามารถสร้างรูปแบบชีวิตใหม่ ได้แต่สืบทอดของเก่าที่ตอกทอดมาแต่บรรพบุรุษ นับตั้งแต่แรงงานจนถึงกิจกรรม ท่านก็ทราบว่าเครื่องห่อผ้าที่ซึ้งเชี่ยวจัดสร้างออกมา เครื่องเดียวทำงานหนึ่งวันเทียบเท่ากับหภูมิชาวน้ำบ้านทำงานหนึ่งเดือน หากมิใช่พระองค์สั่งห้ามให้เผยแพร่เครื่องจักรนี้ ออกไป หภูมิชาวน้ำบ้านก็ไม่สามารถห่ออีกต่อไป"

ถังไท่จงย่องเดี๋มพระเนตรขึ้น ภาดพระเนตรมาบังหวินเย่ วนหนึ่ง ตรัสว่า "เล่นลิ้นอันได ข้าถามถึงนักศึกษา ไม่ได้ถามถึงหภูมิชาวน้ำบ้านห่อผ้า"

"มิใช่เนินผู้น้อยเล่นลิ้น หากทว่าเนินผู้น้อยอยู่ในเหตุการณ์ ไม่สามารถตัดสินชีขาดได หากบอกว่านักศึกษาของสถานศึกษาเหนือล้ำกว่า ท่านคงเข้าใจว่าข้าพเจ้าประโคมโอ' หากฟื้นใจบอกว่าปัญญาชนเหล่านั้น

กล้าแข็งกว่าสถานศึกษา เนินผู้น้อยก็ผิดต่อมโนธรรม ดังนั้นเนินผู้น้อยยังคงใช้เครื่องท่อผ้าทำการเปรียบเทียบ ส่วนคำตัดสินชี้ขาด ยังคงยกให้กับฝางเสียง (เสนาบดีฝาง) กับพวง ไม่ว่าผลเป็นอย่างไร เนินผู้น้อยล้วนยอมรับ ท่านไม่ต้องการนักศึกษา ที่เบื้องนอกมีตระกูลใหญ่และพ่อค้าคหบดีที่คิดดีงตัวพวkmันเข้าร่วม พังว่าพวkmันคิดใช้แผนงานดึงดูดนักศึกษาของสถานศึกษาแล้ว"

จ่างชุนของเขาก็ตั้งใจท่องเที่ยวท่องเที่ยว แต่พระสวามีทรงปัวพระทันต์ ไม่สะดวกกับการทรงพระสรวลออกมานั่น ได้แต่สะกดชั่มกลั้นไว้

ถังไห่จงย่องเดินแฉ่เสียงดังเช่น ตรัสว่า "คนที่สถานศึกษาฝึกอบรมออกมล้วนเป็นเช่นนี้หรือ ของเขานำหนังสือกราบทูลของฝางเสียนหลิงออกมานี้ให้หวินเย่ชุด ศิษย์ที่มั้นฝึกอบรมออกมล้วนเป็นตัวบัดซบ จะให้ข้าจัดการอย่างไรดี?"

หวินเย่รับหนังสือกราบทูลของฝางเสียนหลิงจากพระหัตถ์ของจ่างชุนของเข้า พออ่านดูค่อยทราบว่าฝางเสียนหลิงเห็นเหตุการณ์ที่หน้าหอเอียนไห่ ทำหนังสือกราบทูลขึ้นมา

หวินเย่ไม่ประหลาดใจต่อบสรุปของเย่าเหนียง แต่เมื่อเห็นการแสดงออกของเสี่่งกงให้ หยวนเจีย จุจงและเหยาซือ อดภาคภูมิใจไม่ได้

ถังไห่จงย่องเดตั้งสว่า "ใช่ภาคภูมิใจหรือไม่ หากว่าข้าเป็นเจ้า ก็เกิดความปลาบปลื้มยินดี ซึ่งเชี่ยวนอกกว่าสถานศึกษาไม่มีคนโน่เข้ามา เมื่อประสบเหตุ สามารถนึกหาแผนรับมือได้ หากทว่าเกิดเรื่องเช่นนี้กับนักเรียนเขตปักครองอื่น พวkmันมิใช่หลึกเลี่ยง ก็เสียงด้วยกราบทูลนอกจานนี้ไม่มีทางเลือกอื่นอีก"

เมื่อเกิดเรื่องเห็นความคาดหมาย ไม่ว่าเป็นเรื่องดีหรือร้าย ถังไห่จงย่องเดล้วนเกิดความตื่นตัว มีแต่พลังที่อยู่ในความควบคุมของพระองค์ จึงถือเป็นพลัง นี่เป็นคำขวัญของถังไห่จงย่องเด้

หвинเย่กราบทูลว่า “ฝ่าบาทไม่ต้องลำบากใจ ขอเพียงท่านสอบถามเหล่านักศึกษาว่าต้องการทำอะไร มิใช่ทราบได้หรือหรือ หากชุมชนบังคับตัดถนนสร้างสะพาน ก็ส่งพวกรรมนำไปตัดถนนสร้างสะพาน หากชุมชนชอบการกสิกรรม ท่านก็ส่งไปยังหน่วยซื้อหนังซื่อ หากพวกรรมคิดออกไป ท่านก็ส่งไปยังที่ห่างไกล หากชุมชนชอบสร้างผลงาน ท่านก็ยกพื้นที่แห้งแล้งให้มันดูแล ขอเพียงใช้เรื่องราวผูกมัดมันไว้ หลังจากศึกษาดูสักระยะหนึ่งจะทราบเอง”

หвинเย่ไม่ต้องการให้นักศึกษาของสถานศึกษาเริ่มต้นสูงเกินไป พวกรเขายังไงไรยังเยาว์วัย อาจศึกษาวิชาความรู้เฉพาะทาง แต่หลักการครองตนในสังคม ต้องผ่านการคลุกคลีสักระยะหนึ่ง อย่างนั้นให้นักศึกษาสองร้อยกว่าคนเก็บเนื้อเก็บตัวประเสริฐกว่า

ถังไห่จงย่องเต็ตรสว่า “เจ้าเห็นว่าเข่นนี้ไม่สร้างความคับแค้นใจแก่พวกรรมหรือ?”

“ไม่สร้างความคับแค้นใจ เมื่อเป็นนักศึกษาต้องทำงานอย่างเป็นรูปธรรม ให้พวกรรมเป็นชุนนางหลัก ไม่ว่าใหญ่หรือเล็ก พวกรรมล้วนยินดีกระทำ หลังจากนั้นทางการจะพิจารณาผลงานทำการเลื่อนตำแหน่ง ไม่ต้องดูว่าพวกรรมมาจากสถานศึกษาหรือไม่?”

ไม่กราบคำกราบทูลของหвинเย่ ช่วยดับไฟในพระอุระของถังไห่จงย่องเต้ หรือตัวยาออกฤทธิ์แล้ว ถังไห่จงย่องเต้ซึ่งประทับพิงพระเขนยเริ่มทรงกรนออกมานั่งซุนชองเข้าจัดให้พระองค์บรรทมจากนั้นทรงนำหвинเย่อออกจากทำนักบรรทม

ເຄົາຮັດເຄົາປັບປຸງ

ຈຳຈັນຂອງເຫຼົາໄມ້ໄດ້ກັບດໍາທັນກ່າວເລີຍອີ້ນທີ່ປະກັບ ພາກເສດຖາມາດີງ
ຕັດຕິກ່າວລັງທີ່ນີ້ ໄນກັນເຂົ້າປະຕູ ອວນເຍັກໄດ້ຍືນເສີຍໃນປັ້ນດ້າຍທີ່ຄຸ້ນຫຼຸ ເພື່ອ
ຂັ້ນທີ່ເປີດປະຕູຕິກອກ ອວນເຍັກຄູກສກາພເນື່ອທັນສະກັດຈຸດລຶງລານ

ນາງກຳນັດທັງສູງອາຍຸແລະເຍົວວ່ານັບຮ້ອຍກຳລັງປັ້ນດ້າຍຂນສັດວ ເຄື່ອງ
ປັ້ນດ້າຍນັບຮ້ອຍເຮັງຮາຍເປັນແຕວເດືອວ ຍັງມີຂັ້ນທີ່ສົມໄສ່ເສື່ອຜ້າເນື້ອຫຍານ
ຫອບດ້າຍຂນສັດວພ້ອມດ້ວຍວັງລັອໄປເກີບຮັກຈາໃນຫ້ອງດ້ານຂ້າງ

ທໝົງສາວສົມເສື່ອສີ່ນາງທີ່ນີ້ນັ້ນອູ່ຫຼັງໂຕະ ທຳກາຣຈົດບັນທຶກ
ອວນເຍັກເທິ່ງເປັນອອງຄໍທໝົງເກາຫຍາງ ພັນເຂົ້າໃຈວ່າເປັນເຮືອງຮາວໄດ ຕ້ອງກລ່າວ
ວ່າ “ເໜີຍເໜີຍ ທ່ານລຳເອີ້ນໄປແລ້ວ ອອງຄໍທໝົງຫລັນຫລິງຄິດຄ້າຂາຍ ໄດ້
ແຕ່ຂ້າຍນ້ຳຕາລນມ ສ່ວນອອງຄໍທໝົງເກາຫຍາງຄ້າສິ່ງທອນສັດວ ອອກຈະເກີນເລຍ
ໄປແລ້ວ”

ຈຳຈັນຂອງເຫຼົາໄມ້ກື້ອສາ ພາກຍ້ອນຄາມວ່າ “ສິ່ງທອນສັດວທຳກໍໄວເງິນ
ທອງ?”

“ໄໜ່ເລຍເພີ່ງກໍໄວເງິນທອງ ພາກເປັນກາຣປັ້ນທີ່ຫຼັກ ປັ້ນທີ່
ໂດຍໃຊ້ໜ້ອງຮາສຳນັກ ເຄີນຜູ້ນ້ອຍຄິດເຂົ້າຫຼຸດດ້ວຍເປັນອຍ່າງໄວ?”

ราชสำนักค้าสิ่งทอขนสัตว์ กล้ายเป็นเรื่องน่าขับขัน หากขายแพงไป กลัวเหล่าขุนนางคัดค้าน หากขายถูกเกินไป ก็ไม่สามารถคืนทุน ต่อมาไม่ทราบเป็นผู้ใดตั้งราคากลางขึ้น คนขององค์หภูมิเงาหヤงไปเช่าร้านที่ตลาดตะวันตกร้านหนึ่ง ตั้งชื่อร้านว่าสุยเยี่ยเชวียน ในร้านกองสุมสิ่งทอขนสัตว์ รอให้ลูกค้ามาหา ชาวบ้านไม่ทราบว่าร้านค้านี้ขายสินค้าได้ ดังนั้นไม่มีผู้ใดมาอุดหนุน

ผ่านไปสองเดือนขายไม่ออก ผู้จัดการร้านถึงกับคิดผูกคอตาย สุดท้ายปรากฏถูกค้าหภูมิเงาหヤงคนหนึ่งเดินผ่านมา กล้ายเป็นผู้ช่วยชีวิตของผู้จัดการร้าน พอเห็นสิ่งทอขนสัตว์ สอบถามราค้าดู ตกลงรับซื้อทั้งหมด ให้ผู้จัดการร้านส่งไปยังบ้านตระกูลหวิน แล้วจ่ายเงินให้ ทั้งทำสัญญา กับผู้จัดการร้าน รับซื้อสินค้า เช่นนี้สิบหมื่นพัน เท่ากับว่าทำหนักขององค์หภูมิเงาหヤงต้องใช้เวลาผลิตถึงสามปี

พังว่าทำหนักขององค์หภูมิเงาหヤงเฉลิมฉลองสามวัน เมื่อมีลูกค้าที่ดีเพียงคนเดียว ก็พอ ดังนั้นปิดร้านที่ตลาดตะวันตก ขอเพียงรวมสิ่งทอขนสัตว์ได้หนึ่งพันพัน ก็ส่งไปยังบ้านตระกูลหวิน จากนั้นรับเงินขาวๆ กลับไป

จังชูนของເຫດຕັ້ງທຸວນคำว่า “ทำกำไรหรือ ทราบหรือไม่ว่าค่าแรงของนางกำนัลเราเป็นคนจ่ายให้ ทราบหรือไม่ว่าคิดบันชนແກະเป็นสิ่งทอขนสัตว์ ต้องผ่านขั้นตอนมากน้อยเท่าใด ทราบหรือไม่ว่าเราไปยังร้านขายสิ่งทอขนสัตว์ที่ตลาดตะวันออก เห็นราคากี่ตั้งไว้ ถึงกับคิดເພາດตลาดตะวันออกให้วอดวาย เจ้ายังมีหน้าคิดเข้าหุนด้วย?”

พระนางเข้าพระทัยว่าสิ่งที่ในวังจัดทำขึ้นอย่างยากเย็น ถูกผู้อื่นทำกำไรเงินทอง ให้แลຍไม่กริวได้ พระนางไม่ไปทະເລະວິວາທັນສິນເຍື່ອเพียงเพระคำนึงถึงหน้าตาของพระนาง

หวินเย่โอดครวญว่า “เห็นຍັງເຫັນຍັງ ອົງຄ້າຫົງເກາຫຍາງເປີດຮ້ານ

หlayside เดือน สิงหายนสัตว์ กองสุมดุจภูษา ไม่มีผู้ใดสอบถ้ามาราคา ทูหิน เรากลัวกระทบกระเทือนถึงหน้าราชสำนัก จึงยอมขาดทุน กระทึ้งราคาก็ไม่ต่อรอง รับซื้อสินค้าทั้งหมดเอาไว้ แบกรับภาระแทนราชสำนัก คุณธรรมอันสูงส่งนี้ ไม่ได้รับคำชมเชยจากเห็นด้วยเห็นด้วย กลับบอกว่า นางเอารัดเอาเปรียบ เนินผู้น้อยไม่อาจทนดูได้ คิดขอแก้ไขสัญญา ปรับราคาย่ำลดลง ไม่ทราบเห็นด้วยเห็นเป็นอย่างไร?"

จ่างชุนของเข้าต้องเสวยน้ำสามถ้วยค่อยส่งบพระทัยลงได้ องค์หყิง เกาหยางถือสมุดบัญชีรุดมา เห็นของเข้าไม่พอใจพระทัย จึงยกชุดบัญชีขึ้น ตรัสว่า "พระมารดา ท่านดู เดือนนี้พวกเรายอดลิตสิงหายนสัตว์ได้สอง พันสามร้อยห้าสิบพับ พอดีสิบเดือนจะผลิตได้สามพันหกร้อยพับ รอจน สตรีเกาหลีเกิดความชำนาญ ผลผลิตของพวกเราจะเพิ่มขึ้น เดือนนี้จะได้ รับเงินของตระกูลหวินมากกว่าเดิม"

กล่าวพลางชำเลืองมองหวินเยี่่วนหนึ่ง เซิดหน้ายีดอกขึ้น เหมือน ช่วงคงกรรมหง ราหท่านฟ้าที่จองหอง

จ่างชุนของเข้าฝืนแย้มพระโอชร์ ทรงลูบไล่ใบหน้าองค์หყิง เกาหยาง ตรัสว่า "เป็นเด็กที่สามารถจริงๆ เจ้าไปเถอะ พระมารดา มีคำพูด คิดกล่าวกับหวิน Howe"

รอจนองค์หყิงเกาหยางจากไป จ่างชุนของเข้าค่อยตรัสถ้ามหวินเย่ ว่า "fang อี้อ้ายได้รับการกล่อมเกลาจากพวกเจ้า ตอนนี้รับตำแหน่งในกรม กลาโหม เจ้าเข้าใจว่าเกาหยางสามารถกำราบมันหรือไม่?"

"เกรงว่าไม่จ่ายนัก องค์หყิงเกาหยางอารมณ์ร้อนนุ่ว่รวม ได้รับการ ตามใจจากฝ่านบาท ตามใจจนเหลิง กระทำการตามอ้ำเงอใจ ขอเพียง fang อี้อ้ายจับจุดอ่อนขององค์หყิงเกาหยางได้ สุดท้ายจะเป็นผู้ชนะ"

จ่างชุนของเข้าพลันทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า "เราไม่ขออยุ่งเกี่ยว กับการค้าขายของพวกเจ้า ปล่อยให้พวกเจ้าเจรจา กันเองเถอะ"

หвинเยี่ยนดียิ่ง ขอเพียงจ้างชุนของเขามาี่ยุ่งเกี่ยว ราชสำนักไม่สนใจ
ในการค้าขาย อาศัยอะไรต่อกรกับตนเอง?

ความคิดไม่ทันสั่นสุด ที่ด้านหลังบังเกิดสัมเสียงอันเกียจคร้านเสียง
หนึ่งดังว่า “ไม่พบกันนานวัน พี่หвинยังมีบุคลิกดังเดิม นับเป็นที่น่ายินดี
น่าอวยพร”

หвинเย่เหลี่ยวนำ้าไป ก็เห็นใบหน้าอันหล่อเหลาของหลี่เค่อ ต้อง
กล่าวว่า “เสี่ยวเค่อ ท่านกลับจากแดนสูตั้งแต่เมื่อไได เหตุใดไม่ส่งจดหมาย
มาบอกกล่าวสักคำ?”

ดวงตาของหลี่เค่อปรากฏะมองน้ำขึ้น จากนั้นกลับคืนสู่ความ
กระจ่างแจ่มใส ประสานมือกล่าวว่า “เราก็คิดถึงพวกท่านนัก เรายู่ที่เดน
สุคนเดียว ถึงแม้ที่นั้นมีอากาศอบอุ่น ทิวทัศน์งามตระการ แต่ไม่สบายเข่น
ที่ฉางอาน ดังนั้นพระมารดาพอส่งจดหมายสั่งให้เราเข้านครหลวง เรายัง
โดยสารเรือเดินทางวันละพันลี้ ดังนั้นไม่ต้องส่งจดหมายมาแล้ว”

“เมื่อครู่เห็นยังเห็นยังบอกว่ามีคนเจรจา กับข้าพเจ้า คงมิใช่เป็นท่าน
กระมัง?”

“เป็นผู้น้องของ พี่หвинชั่มเหงนองสาวเรา สร้างความชุ่นแค้นแก่
ผู้น้องยิ่ง เห็นว่าพี่หвинหลงเดินทางผิด ผู้น้องคิดแก้ไขให้ถูกต้อง”

“ตอนนี้กล่าวเช่นนี้สายเกินไปหรือไม่ ท่านดู นี่เป็นหนังสือสัญญา
ขอเพียงกฎหมายต้าถังคำร่องคงอยู่ ต้องทำตามสัญญาที่ทำไว้ คิดแก้ไข
สัญญาไม่ง่ายนัก แต่เห็นแก่หน้าท่าน ข้าพเจ้ายอมถอยก้าวหนึ่ง ชดใช้เงิน
แก่ท่านหนึ่งหมื่นก้วน ข้าพเจ้าจะแก้ไขสัญญา”

การมาของหลี่เค่อ สร้างความตื่นตัวแก่หвинเย่ ผู้มาไม่มีเจตนาดี
เจตนาดีไม่มา คนผู้นี้ผ่านการฝึกฝนมาหลายปี ต้องรับมือด้วยความ
ระมัดระวัง

จ้างชุนของเขายับว่าทั้งสองพอบหน้าก็ไม่ยอมคราวาซอกกัน

สร้างความพอพระทัยยิ่ง ประทับอยู่ใต้ไม้ดอก จิบพระสุคนธรสชา ดูท่า
มองอ่าน่าจะในการตัดสินใจแก่หลีเค่อ

ເກາຫຍານປະຕັບໄປຫຼາສາ

ທລື່ເຄື່ອນອົກກ່າວວ່າ “ພື້ນວິນກ່າວພິດແລ້ວ ເນື້ອທ່າສັງຄູາຕ້ອງໃຫ້ຄວາມເຄາະ ທ່ານເຫັນແກ່ຫຼາຜູ້ນອັນຍອມແກ້ໄຂ ສ້າງຄວາມລະອາຍແກ່ຜູ້ນອັນຍື່ງ”

ກ່າວພລາງກວັກມີເຮັດວຽກຫາອງຄໍ້າຫຼົງເກາຫຍານເຂົ້າມາ ສອງພື້ນອັນມີຄວາມສັນພັນຮັບອັນດີ ອອງຄໍ້າຫຼົງເກາຫຍານພອເຂົ້າມາ ກີ່ຍືດຈັບແນນເສື່ອທລື່ເຄື່ອນໄປໆ ພ່ອລ່ອຍ ທລື່ເຄື່ອນຍື້ມພລາງລ້ວງປິ່ນຈາກອກເສື່ອອັນຫົ່ງ ເສີຍບລັງບນຕີຮະຊອງອອງຄໍ້າຫຼົງເກາຫຍານ ຍື້ມພລາງກ່າວວ່າ “ນອງເຮົາ ທ່ານລ່ວງຮູ້ມຸລຄ່າທີ່ແທ້ຈິງຂອງສິ່ງທອນສັດວ່າ ອີ່ໄໝ ມາຍຄວາມວ່າຫລັງຈາກທັກຕັນຖຸນ ມີມຸລຄ່າທາງຕາດອ່ອງໆໄວ?”

ອອງຄໍ້າຫຼົງເກາຫຍານສັນຕິຮະອ່ອງໆໄວ່ ທລື່ເຄື່ອນຄາມອີກວ່າ “ຍັງມີ ທ່ານລ່ວງຮູ້ຄວາມສັນພັນຮັບອັນດີຂອງປິ່ມາດແລະຮາຄາຫຼົງໄວ່?”

ອອງຄໍ້າຫຼົງເກາຫຍານຍັງຄົງສັນຕິຮະ ທລື່ເຄື່ອນລູບຕິຮະຂອງນັ້ນສາວກ່າວວ່າ “ທ່ານດູ ທ່ານໄໝເຂົ້າໃຈອັນໄດ ກີ່ທ່າສັງຄູາກັບຜູ້ອື່ນ ຖຣາບຫຼົງໄວ່ວ່າຄວາມສະເພົ່າຂອງທ່ານທ່ານທ່ານເສີຍຫາຍແກ່ຮາຊສຳນັກຍ່າງນ້ອຍທ້ານມີນັກວຸນແຕ່ຄວາມເສີຍຫາຍດ້ານການເງິນ ຮາຊສຳນັກຍັງໄມ່ເຫັນອູ້ນໃນສາຍຕາ ແຕ່ວ່າ

เครื่องทอผ้าเป็นการคิดค้นอันดับหนึ่งของต้าถัง เพราะว่าผู้อื่นไม่มี ดังนั้น ซึ่งเชี่ยวคิดช่วงชิงเวลาให้กับราชสำนักห้าปี หมายความว่าหากคิดทำกำไร เวลาห้าปีนี้ดีที่สุด ท่านขายสิ่งทอชนสัตว์ในราคาย่อมเยาไม่เป็นไร แต่ท่าน ไม่ควรทำสัญญาสามปี เหล่าพ่อค้าหน้าเลือดจะใช้เวลาสามปีนี้ໄลกวด ตามทัน ถือเป็นความสัญญาเสียมากกว่าเงินทองอีก”

องค์หญิงเกาหยางอ้าปากค้าง มองไปยังจ่างชุนของเข้าเป็นเชิงขอ ความช่วยเหลือ จ่างชุนของเขารองผงกพระเตียร สีหน้านางถึงกับกลั้ย เป็นชีดขาว คิดอ้าปากขอให้หัวนียนย่องกลิ้งสัญญา แต่ความถือดีของนางไม่ อนุญาตให้นางทำเช่นนี้

หัวนียนย่องกลั้ง เกาหยางกล่าวว่า “เสี่ยวเค่อ คราครังนี้พวกท่านเสียเปรียง แน่แล้ว นอกจากท่านสามารถลบข้อความในสัญญาทิ้งไป ตอนนี้น่าจะ ฉางอานชุมนุมเทพเทวะ ท่านลองขอความช่วยเหลือจากทวยเทพ เพียง ไม่ทราบทวยเทพมีเวลาว่างหรือไม่?”

“นั่นกลับมิต้อง คำขวัญของสถานศึกษาคือร้องขอผู้คนมิสู้ขอร้อง ตัวเอง ท่านเข้าใจว่าสัญญาของท่านไม่มีช่องว่างจุดอ่อนหรือ เมื่อเป็น สัญญาที่ถูหินท่านทำขึ้น ต้องมีจุดอ่อนให้โจมตีได้”

หัวนียนย่องมองมา บอกไปให้หลีเค่อกล่าวสืบต่อ

หลีเค่อกล่าวว่า “พี่หัวน สองวันนี้เรารื้อคันตัวอย่างค้ำดั้สินที่อำเภอ ฉางอาน ในที่สุดพบว่าอยู่นั่นหนึ่งมีแม่น้ำหนึ่งอยู่ร่วมกับบุตรชาย ของมคนหนึ่ง บุตรชายผู้นี้แม่ปั่งม แต่ตามกฎหมายต้าถังถือเป็นเจ้าบ้าน มีอยู่วันหนึ่งที่บ้านไม่มีข้าวสารกรอกหม้อ บุตรชายปั่งมบังเอิญรื้อคัน พับเห็นหยกประดับชินหนึ่ง จึงคิดขายให้กับพ่อค้าคนหนึ่ง และเป็นเงิน ทอง จะได้ซื้อข้าวสารกลับมา

“ที่มันพบพาเป็นพ่อค้าหน้าเลือดคนหนึ่ง หยกที่ตกทอดมาจาก ยุคเลียดกิก เพียงขายได้สามร้อยหุน เพื่อมให้ผู้ขายบิดพลิ้ว จึงให้บุตรชาย

โง่งมลงซื้อในหนังสือจะซื้อจะขาย บุตรชายโง่งมพอกลับถึงบ้าน กับอกต่อมา darüber ตนเองขายหยกไป ได้เงินมาสามร้อยหุน สร้างความตื่นตระหนกแก่แม่เฒ่ายิ่ง นี่เป็นมรดกตกทอดมาแต่บรรพบุรุษ ไหนเลยขายออกได้ ต่อให้ขายออก อย่างน้อยต้องขายได้ร้อยก้วน จึงฟ้องร้องต่อทางการ

“ทางการลำบากใจยิ่ง เนื่อง เพราะหนังสือจะซื้อจะขายอยู่ในมือพ่อค้าเป็นของจริงแท้ ทั้งไม่ได้บังคับขาย ท่านนายอำเภอจะตัดสินชี้ขาด บังเอิญรื้อคันแฟมคดี พบว่าเมื่อปีที่สามในรัชศกเจนกวน พระบิดามีหนังสือสั่งการฉบับหนึ่ง ห้ามมิให้ชาวถังข่มเหงคนอ่อนแ้อย ห้ามหลอกลวงคนไม่รู้ความ ถือหลักกตัญญู รู้พิธีริตอง รักใคร่กลมเกลียว ไม่กลัวเกรงศัตรุเข้มแข็ง”

หวินเย่ยกมือลูบจมูกกล่าวว่า “อีนๆ อาจไม่มีประโยชน์ แต่คำสั่งห้ามหลอกลวงคนไม่รู้ความ คงถูกนายอำเภอตีงมากหยินใช้”

หลีกเอ่ยโภกพัดจีบกล่าวว่า “มิผิด คำสั่งของพระบิดาแม้ไม่เที่ยบเท่ากันหมาย แต่คิดจัดการกับพ่อค้าหน้าเลือดกีเกินพอ”

“เมื่อกล่าวคำพ่อค้าหน้าเลือด ท่านมองดูข้าพเจ้าทำอะไร ท่านเข้าใจว่าพวงท่านกำชัยเป็นมั่นหมายหรือ?”

“เมื่อครู่เรารสบตามเกาหยาง นางไม่ล่วงรู้ว่าหลังจากหักดันทุนมูลค่าทางตลาดเป็นอะไร ทั้งไม่ล่วงรู้ความสัมพันธ์ของปริมาณกับราคาระบุลหวินอาศัยความไม่รู้ของเกาหยาง รีดเร้นเงินทองจากเกาหยางเท่ากับขัดคำสั่งของพระบิดาเรา ไม่ถือเป็นชาวถัง เชื่อหรือไม่ว่า เราจะนำราชองครักษ์ไปยึดทรัพย์ของระบุลหวิน?”

องค์หญิงเกาหยางสวมกอดหลีกเอ่ยความยินดี จากนั้นแบมือต่อหวินเย่ กล่าวว่า “คืนสัญญาแก่ข้าพเจ้า ไม่เข่นหนัข้าพเจ้าจะยึดทรัพย์บ้านท่าน”

หวินเย่กล่าวว่า “พวงท่านยินดีเร็วกว่าเหตุไป คดีรายนี้เพียงใช้กับ

จ้างชุนของເຫັນລ້າຍຄາດການຟິໄດ້ແຕ່ເຮັດວ່າວິນຍີຕ້ອງກລ່າວເຊັ່ນນີ້
ຈຶ່ງຕັ້ງສ່ວ່າ “ເຂົ້າວັນນີ້ຝ່ານາທເພີ່ມຮັບສັ່ງວ່າ ເກາຍຢາງເປັນຍາໂຄວໂງ່ນມ ຕ້ອງການ
ໃຫ້ໄປຢັນກັນຕ່ອ້ອນຳຝ່ານາທຫຼືໄມ່?”

ซึ่งความจริงผู้ที่ออกกฎหมายเป็นตระกูลหลี ต่อให้ถังไห่จงช่องเต้ ไม่ได้รับสั่ง ตอนนี้รับสั่งก็ไม่สาย หวินเย่ต้องหอดถอนใจ ลังเครื่องประดับ ขั้นหนึ่ง ยื่นส่งให้กับองค์หญิงเกาหยาง กล่าวว่า “ทุกครั้งที่ข้าพเจ้ากระทำ เรื่องโง่เขลาจะใส่เครื่องประดับนี้ ขังตัวเองอยู่ในห้องหนึ่งวันเป็นการลงโทษ ท่านเมื่อเป็นยาโกรโง่ ม ต้องสวมสิ่งนี้เป็นการลงโทษตัวเอง”

องค์หน่วยเภาทยังรับเครื่องประดับไป ถามว่า “นี่เป็นใบอนุกระดายหรือ?”

“มิใช่ เป็นใบหลาคู่หนึ่ง ผู้ที่กระทำผิดก็อเป็นลา ไม่มีไดต้องปิดบัง”

กล่าวพลางลังหนังสือสัญญาคืนให้แก่นาง กล่าวว่า “หนังสือสัญญาคืนให้แก่ท่าน สิ่งทอขนสัตว์ยังอยู่ในคลังสินค้า หากคิดเปิดตลาดสิ่งทอขนสัตว์ ให้สอบถามหลันหลิงกับฝางอี้อ้าย พวกมันจะนีกหาวีธีให้แก่ท่าน”

จ้างชุนของเขาทอดพระเนตรองค์หยิงเกาหยางจากไป ทรงพระดำริแล้วตรัสว่า “เห็นยังจื่อบ้านท่านคล้ายมีการณ์ใกล้กว่าองค์หยิงทั้งหลายเจ้าไม่คิดเกี่ยวดองกับราชสำนักหรือ?”

หวินเย่กกล่าวว่า “เป็นไปไม่ได้ นอกจากเป็นความสมัครใจของพวกราชบุตรชายที่ยังไม่แต่งงานของท่านมีศักดิ์เป็นชิงอ่อง อาศัยเสี่ยวตงกับพวงหั้งสี่ยังไม่มีฐานะเทียบเท่า ส่วนยาโถรองหากแต่เข้าวัง อาจ

อาลสะวัดวังในจนพังทลาย ยังคงให้นางอยู่บ้านเดออะ"

"เรามายถึงศิษย์ของเจ้า ยกตัวอย่างเช่นเสี่ยวอู่ยังไม่เลว ยังมีสือซือ พวกรางเป็นศิษย์ของเจ้า มีศักดิ์ฐานะเพียงพอ"

หวินเย่หัวร่องอย่าง หลีกเอ่ที่ด้านข้างกล่าวว่า "พระมารดา ท่านคิดให้น้องชายของเรางูได้กระกำลำบาก เสี่ยวอันหรือว่าเสี่ยวโป่ว พวกรัตน์ใช่คู่มือของเสี่ยวอู่ แต่หากให้เสี่ยวอันตอบแต่งสือซือ ผู้บุตรเห็นพ้องด้วย หากพระมารดาเห็นด้วย ผู้บุตรจะไปหารือกับมารดาเรา ปืนเสี่ยวอัน อายสิบหก สมควรนึกถึงเรื่องการแต่งงานแล้ว"

จ่างชุนของเขารับสั่งว่า "เจ้าเป็นพี่ชายของเสี่ยวอัน ย่อมไม่คิดร้ายต่อมัน เจ้าเมื่อเห็นด้วย ก็ไม่บอกนางหยางเพยสักคำ หวินเย่ เจ้าไม่มีปัญหากระมัง?"

หวินเย่ตอบว่า "ไม่ว่าผู้ใดคิดแต่งกับศิษย์ของเราก็ได้ ต่อให้เป็นคนตัดฟันก์ไม่มีปัญหา แต่ต้องเป็นความสมัครใจของนาง หากว่าเสี่ยวอัน สามารถพิชิตใจของสือซือ ข้าพเจ้าย่อมไม่คัดค้าน"

จ่างชุนของเขารงยืนขึ้น สาวพระบาทจากไป รับสั่งโดยไม่เหลียวพระพักตร์กลับมาว่า "เป็นอันว่าตกลง ในวังจะรับตัวสือซือเข้าวัง เรายไม่เชื่อว่าซึ่งอ่อนผู้สูงศักดิ์พิชิตใจของหญิงสาวชนบทนางหนึ่งไม่ได้"

พระนางคาดเดาว่าถังไห่จงซ่องเต็คงตื่นจากบรรทมแล้ว คิดไปกอดพระเนตรว่าฤทธิ์ยาเสื่อมแล้วหรือไม่ ส่วนหวินเย่กับหลีกเอ้ออกจากวังกลับเข้าอีซานไป

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาไม่สามารถอาศัยอยู่บนเข้าอีซานอีกส่วนต้องย้ายออกไป ราชสำนักก็จัดรถม้ามารับตัวทั้งหมดไป ทางการรับนักศึกษาที่เข้าสอบทั้งหมดไว้ ให้ทำงานตามหน่วยงานต่างๆ สักหลายปี

ส่วนนักศึกษาที่มาจากตัวเมืองต่างๆ ถังไห่จงซ่องเต้เพียงรับไว้

สามสิบสองคน จึงเกิดเสียงตัวพ้อต่อว่าดังนี้ แต่หลังจากที่ปัญญาชนทั้งหลายศึกษาดูข้อสอบของนักศึกษาสถานศึกษาอีซาน ล้วนปิดปากลงยอมรับความรู้ความสามารถของนักศึกษาสถานศึกษาจนหมดใจ

ยาโถวไหญ์วัวห์

ในที่สุดถึงวันแต่งօอกของยาโถวไหญ์ ย่อมมีแขกหรือมาอวยพร อย่างคับคั่ง ก่อนหน้านี้ตระกูลหิวันแต่งหญิงสาวสองคน แต่ไม่อาจเทียบ เท่ากับยาโถวไหญ์ อีเหนียงไม่ถือสา เพียงยินดีแทนยาโถวไหญ์ แต่ รุ่นเหนียงที่ถือดีเห็นบนถาดลงรักสีแดงจัดวางดอกไม้ที่ได้รับพระราชทาน จากในวังถึงสิบสองดอก ถึงกับตร้อนผ่าวอญูบ้าง

ฉินเหล่าเอ้อ (อันดับสองแซ่ชิน) ต้องปลอบโยนว่า “ถูหยิน ท่านเป็น ญาติห่างๆ ของตระกูลหิวัน ยาโถวไหญ์เป็นสายตรงของหิวัน Howe สมควร ได้รับเกียรติเช่นนี้ รอดูเรากลับจากสมรภูมิ ค่อยนำดอกไม้พระราชทาน มาให้กับท่าน ตอนนี้ท่านเพียงดูแลการในท้องให้ดี”

รุ่นเหนียงค่อยยืนมอง ลุบหน้าท้องที่นูนออกมานะ ประณาน่าให้การ รับอภิมาดูโลกโดยเร็ว

ชาనอิงได้รับการจัดการจากเฉินถูหยินจนองอาจผึ่งผาย ชี้ม้าดำเน พวงพีสูงไหญ์ สามารถรับคำว่าคนหล่อเหลาประดุจหยก ม้าคีกคักดั่งมังกร พอยไปถึงที่ได้ ได้รับเสียงໂหร็องช์มเชย หลังใบหยังหัดดอกใบตันช่อโต หาก มองจากด้านหลังมองไม่เห็นศีรษะ สมชุดมงคลสีแดงเข้ม เพียงแต่ใบหน้า ไม่ได้พอกแป้ง จึงไม่งามสมบูรณ์พร้อม

การตอบแต่งภารายของชานอิงถือเป็นดำเนินบทหนึ่ง เข้าความจริงเป็นเด็กยากไร้ผ่าหมูขายเนื้อ ไม่ทราบบรรพชนสะสมบุญกุศลใด จึงสามารถตอบแต่งคุณหนูให้ญี่ตระกูลหวินไป เรื่องราวของเขากลายเป็นบทเรียนสอนใจ ให้เด็กหนุ่มยากไร้มุ่นมาจะกว่าเดิม รอจนทั้งหมดเห็นเจี้ยวจวง* ของตระกูลหวิน ต้องร้องอุทานออกมา

เห็นสุกรสีทองตัวหนึ่งหมอบอยู่บนถาด ตระกูลชุนนางให้ญี่เวลาแต่งบุตรสาวจะมีสิ่งของนี้ เห็นผู้คนสีคนแบกเจี้ยวจวงจนแยกเขี้ยวยิงพันออกมายโดยทั่วไปแล้วสุกรสีทองเพียง枇杷ทาสีทองชั้นหนึ่ง ส่วนข้างในทำจากไม้ ตามเหตุผลไม่สมควรหนักอึ้งถึงเพียงนี้

แต่ตระกูลหวินไม่ทำของปลอม ท่านย่าใช้ทองคำแปดร้อยคำลีสั่งทำสุกรตัวนี้ โดยให้หลีสือออกแบบ สุกรทองคำหมอบอยู่บนถาด ท่าทางน่ารักยิ่ง

หวินเยี่ยงกับชินเยี่ยนนั่งอยู่ข้างกายท่านย่า รับการกราบกรานจากเจ้าป่า ท่านย่ายินดีจนไม่อาจกล่าวว่าชาได้ได้ หวินเยี่ยกลับตักเตือนชานอิงว่า หากวันหน้าไม่ตีต่อยาโถวให้ญี่ เข้าจะพาดขาดชานอิงจนหักไป

ชินเยี่ยเห็นหวินเยี่ยกล่าวตักเตือน จึงทำหน้าที่พีระไก ไม่เพียงปลอบใจชานอิง ยังกำชับยาโถวให้ญี่ทำหน้าที่ภารยา สุดท้ายกล่าวคำอวยพรคู่บ่าวสาวเที่ยวหนึ่ง

โก้วจือที่ล้านตีกร้องบอกว่าถึงเวลาอันเป็นมงคลฤกษ์แล้ว จากนั้นโปรดเรียญุกษาปณ์ออกมานดูจ่าฟัน หวินเยี่ยแบกยาโถวให้ญี่ ส่งนางขึ้นรถม้า ชานอิงตระเตรียมเดินทางกลับเมืองลัวหยางทั้งยามวิกาล ที่นั้นมีผู้คนหลายร้อยคนเตรียมเคลิมฉลอง รถให้ญี่กีจัดเตรียมไว้แล้ว หภูมิรับใช้คนใหม่ของยาโถวให้ญี่ล่วงหน้าไปรออยู่ก่อน ตระกูลหวินไม่จัดหภูมิรับใช้แต่งออกพร้อมกับเจ้าสาว

* สินเดิมที่แต่งออกพร้อมกับเจ้าสาว

ยาโถวใหญ่ที่หลังน้ำตาลของหน้า ถูกส่งมาถึงริมแม่น้ำป้าเฉียว หินเยี่ยนกมือล้ำ หมุนตัวจากไป ได้ยินเสียงลูกเรือส่งสัญญาณให้บังคับเรือออกจากฝั่ง รู้สึกไม่สบายใจยิ่ง กลับได้ยินเดินเย่าจินรำพึงรำพันว่า “ได้เห็นบุตรอันประเสริฐแต่งงานแต่งการ เหล่าชาาน (คนแซ่ชาาน) ต่อให้ท่านเกิดความคับแค้นใจ สมควรสองบลงแล้ว”

หินเยี่ยนทราบว่าชาานสองชั้นยินดีหรือไม่ แต่เหล่าภูตผีป่าจainเมืองถูกเทพเทวที่ใหญ่กว่าขับออกจากหมาดงาน ตอนนี้อารามเหล่าจินเร่งก่อสร้างเป็นการใหญ่ วัดดือเอินกีเร่งงานก่อสร้าง ขณะที่ย่า่นดงหนิงกีเร่งสร้างวิหารบูชาเพลิงเป็นการใหญ่”

พระคัมภีร์ที่เสวียนจั้งนำกลับมาแท้จริงเป็นคัมภีร์ใบลาน สิ่งนี้ต้องเก็บรักษาในที่แห้งและอากาศถ่ายเท ไม่เช่นนั้นจะถูกมดปลวกกัดแทะเสียหาย

ไม่ทราบเป็นผู้ใดบอกว่าครรภานมีพื้นที่กร้างแห่งหนึ่งดึงดูดห่านป่าใหญ่ร่อนลงมา เหล่าหลวงจีนจึงคิดสร้างเจดีย์องค์หนึ่ง ตอนนี้กำลังเรียไรให้จัดสร้างระมังสำหรับแขวนที่ชาายคาเจดีย์ พังว่าเสียงระมังดังหนึ่งครั้ง เท่ากับขอพรหนึ่งครา ระมังที่ท่านบริจาคจะส่งคำอธิษฐานของท่านถึงทวยเทพเบื้องบน

ตระกูลหินมีธิดามากมาย ไม่ทราบอนาคตเป็นอย่างไร ท่านย่าเห็นว่าการแขวนระมังเป็นโอกาสอันดี จึงแขวนระมังบนชั้นที่เก้าของเจดีย์ตลอดทั้งชั้น

จุบกระทั้งท่านย่าขยับเงินออกจากคลังสมบัติ หินเยี่ยค่อยทราบว่าระมังบนเจดีย์ห่านป่าใหญ่ต้องเป็นเงิน ความทรงจำของหินเยี่ย ระมังบนเจดีย์ห่านป่าใหญ่เป็นทองเหลือง ใจกลับกลایเป็นเงิน ทั้งยังต้องหนักเก้าต่ำลึงเก้าสิบ เมื่อแขวนระมังที่ทำจากเงิน ไม่มิใช่ล่อตาจรอกรอหรือ?

ท่านย่าร้องเพียดุว่า “เย่อร์ รีบขอขอมาต่อพระโพธิสัตว์ ขอให้

พระองค์ยกโทษให้ ผู้ได้คิดขโมยระษังบนเจดีย์ ไม่กลัวดกนรกมากใหม่หรือ?"

ซึ่งความจริงหвинเยี่ยคิดขโมย ในยุคหลังแม้กระทั้งกระถางไม้มัดตั้งที่จัดตั้งบนลานจัตุรัสยังไม่ปล่อยประลักษณ์ เว้น อย่าไว้แต่ระษังเงิน ข้าวสารในยุคต้าถังราคาเจดทุน เงินเหล่านี้สามารถซื้อข้าวสารได้เท่าได

เมื่อเอ่ยถึงเรื่องนี้ต่อฝางเสียนหลิง ฝางเสียนหลิงยิ้มพลาสกล่าวว่า "นี่เป็นยุคถังรุ่งเรือง สมควรแสดงความมั่งคั่งออกมา ราชสำนักไม่ขัดสนเงิน 梧 กว่าเพื่อส่งทุกมามากกว่านี้ ทุกปีจะส่งเงินมา เงินจะหนักเท่ากับผู้คน เล่าสู่กำลังพิจารณาว่า นักเรียนเกาหลี ชิลล่า หรือว่าแค้วันอื่นสามารถจ่ายเงินจำนวนนี้หรือไม่?"

"หมายความว่าเตรียมเก็บค่าเล่าเรียนแล้ว?"

"ใช่แล้ว เงินทองมีราคา ความรู้ประเมินค่าไม่ได้ พวkmันคิดเล่าเรียนวิชาจากต้าถัง ย่อมต้องจ่ายเงินให้ องค์หญิงแדןอาทิตย์อุทัย บอกว่าหากสถานศึกษาอี้ชานยอมรับนักเรียนของว่า ยินดีจ่ายเงินให้อีกเท่าตัว"

"ต่อให้พวkmันจ่ายเงินเป็นทองคำ สถานศึกษา ก็ไม่รับ 梧 กว่าอยอมจ่ายค่าตอบแทนถึงเพียงนี้ แสดงว่าแค้วันของพวkmันตระเตรียมปฏิรูปการศึกษาของสถานศึกษาจะไม่ปล่อยให้รั่วไหลออกไป"

ฝางเสียนหลิงมองดูหвинเยี่ยอย่างประหลาดใจ กล่าวว่า "เล่าสู่บคิดไม่เข้าใจ หвинโหวได้แต่ตั้งข้อรังเกียจต่อ梧 กว่า เกาหลี ชิลล่า กับแพกเจ พวkmันถือเป็นแค้วันให้ญี่ หากว่าต้าถังเกิดความคิดช่าพัน พวkmันก็ยากรอดพันจากชะตากรรม ไยต้องระวังป้องกันถึงเพียงนี้ กล่าวถึงที่สุด เกทภัยของจงหยวนซื่อชนผ่าอันป่าเดือนบนทุ่งหญ้า"

หвинเยี่ยอับจนถ้อยคำ เกาหลีกับ梧 กว่าในยุคสมัยนี้ถือว่าเป็นมิตรกับต้าถัง ไม่ว่าในเมือง ตลอดจนการกินการอยู่ พวkmาน่าเล่ากวดตามฝีเท้าของต้าถัง หากเปรียบกับเกทภัยบนทุ่งหญ้า พวkmาน่าไม่เป็นพิษเป็น

ภัยแต่อย่างไร เนื่อง เพราะ หвин เย่ บังเกิด จิตกริ่ง เกรง ฝางเสียน หลิง จึง พิจารณาถึง การ คุก คาม จาก แวน แคร์วัน เหล่านี้ สุดท้าย พนวัน อก จำก กาหลี ที่ ต้อง กำจัด แล้ว แวน แคร์วัน อีน ไม่มี ความ จำเป็น ต้อง จัด การ

หвин เย่ ไม่ สามารถ บอก ว่า อย่าง ไม่ กระทำ ความ ผิด ตอน นี้ อย่า ว่า แต่ วอก ว้อย กทพ เหียบ ผืน แผ่น ดิน ต่อ ให้ ทำ ราย เรื่อง พาณิชย์ บัน ห้อง ทะล กี ถูก ตาม ล่า ถึง ที่ สุด ที่ เลี้ว มา มี แต่ พ่อ ค้า วานิช ชั่ม แหง ผู้ อีน ไม่ เคย ได้ ยิน ว่า ต้า ถัง ถูก ผู้ อีน รัง แก

แต่ ว่า ต้า ถัง มั่ง คั่ง แล้ว หรือ เหตุ ใด มี ช่าว จาก แคน ไก ล ว่า เกิด ความ อุด อย าก ?

เมื่อตีนหลับนอนกับผู้ใด

ชนเรียกตั้งครรภ์แล้ว บ้านตระกูลหินเต็มไปด้วยความยินดี ท่านย่าหัวรือจนทุบปากไม่ลง ขอพรให้กับทารกที่ยังไม่ลิมตาดูโลก จวนกระทั้งได้ยินว่ารอบเดือนของหลีอันหลันไม่มา ท่านย่าก็ดึงอ่านจากบ้านช่องกลับไป ทั้งสังห้ามให้หลีอันหลันกลับแคนหลังหนัน หลังจากคลอดทารกออกมา นางคิดทำอะไรก็ทำเช่นนั้น มิหนำซ้ำทารกผู้นี้ต้องแข็ง健 หิน

ท่านย่ารับความดีความชอบไปที่รังเงิน รังเงินทั้งสิบสองใบ สันไหวยู่กลางสายลม เทพเบื้องบนรับฟังจนรำคาญ จึงประทานทารกให้สองคน หินเย่ฟังจากปากคำท่านย่า คล้ายกับว่าทารกทั้งสองไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตนเอง หากเป็นฝีมือของเทพเบื้องบน

สตรีมีครรภ์ไม่อาจปรนนิบัติผู้คน ท่านย่านีกถึงเรื่องที่หินเย่มีหนึ่งภารຍาหนึ่งอนุภารຍา ช่างอับอายขายหน้า ไม่ว่าโหวແຍบ้านได้ล้วนມีภารຍาอนุภารຍาเจิดแปดคน ส่วนใหญ่รับใช้ประจำห้องหับมีมากมายนับไม่ถ้วน ท่านดูตระกูลชุย มีสมาชิกตั้งแต่ชุยอี้หลาง (ที่หนึ่ง) จนถึงชุยชันสือจิวหลาง (สามสิบเก้า) มีบุตรรือแต่งออกนับไม่ถ้วน ตระกูลหินถือว่าล้าหลังกว่ามากนัก

หินเย่ไม่คิดเลียนแบบพี่น้องตระกูลชุย เห็นว่าการหักห้ามความ

ต้องการเป็นผลดีต่อสุขภาพ เลียนแบบหมอมวิเศษชุนก็ไม่เลว ระหว่างนี้ เวี่ยดีอึ้งเต้อกลับครองชุดพรตเกล้ามวยหม ดูไปไม่คล้ายนักพรต หาก คล้ายใจภูเขามากกว่า ตราชุลเวี่ยดี้มีสมាជิกไม่มาก เวี่ยดีอึ้งเต้อ ตอบแต่งภารยาสองคน มีบุตรชายคนเดียว ต่อมาวีเยดีอีเปาหลินแต่งงาน กับน้องสาวของชวอจู เวี่ยดีอึ้งเต้อกับนบานศาลากรล่า สรุท้ายเวี่ยดีอี เปาหลินไม่สร้างความผิดหวังแก่ผู้คน สองเดือนให้หลังบุตรสะไภ้กิตติครรภ์ เวี่ยดีอึ้งเต้อกีจัดสุกรสามตัวไปแก็บน้ำที่อรามพรต คุกเข่ารำให้ในโนบส์ หลังจากกลับถึงบ้าน เวี่ยดีอึ้งเต้อกีเปลี่ยนเป็นครองชุดพรต ไม่รับประทานเนื้ออีก

หวินเย่แสดงความยินดีต่อเวี่ยดีอึ้งเต้อว่า “นีถือเป็นข่าวดี เปาหลิน มีทารกแล้ว ท่านกับท่านป้าสมควรวางใจได้ แต่ยังมีข่าวดียิ่งกว่าข้อบอก ต่อท่าน ภารยาเราตั้งครรภ์ อันหลันกีเช่นกัน”

ปฏิกริยาของเวี่ยดีอึ้งเต้อสุดที่หวินเย่จะคาดคิดมาก่อน เขาไม่ได้ แสดงความยินดีและไม่ดื่นเด้นงสัย หากวบคัวคือเสื้อหวินเย่ไว้ คาดคัน ตามว่า “เดือนน้อย รับบอกเคล็ดลับของมา เรายังไม่บุตรชายคนเดียว ตอนนี้เสียชวอเอ้อตั้งครรภ์ เป็นเทพสวรรค์ดลบันดาลให้ ครั้งต่อไปขึ้นอยู่ กับเคล็ดลับของเจ้า รับบอกเคล็ดลับของมา เจ้าต้องการอันได้จากเรา สามารถหยินด้วยจากบ้านเรา”

“เรื่องนี้ท่านสมควรสอบถ้าหมอมวิเศษชุน ใจนสอบถ้าผู้หลาน?”

“สอบถ้ามแล้ว แต่เหล่าชุน (คนแซ่ชุน) คัวไม่กวดดีไล่เล่าสู่อก จากระท่อม ดูท่ามันเก็นจำไว้ไม่บอกต่อผู้คน เจ้ามีความสัมพันธ์อันดีกับ มัน คงไม่ปิดบังเจ้า รับบอกของมา หลังจากที่เสียชวอเอ้อคลอดบุตร จะได้ใช้เคล็ดลับนี้”

สวรรค์ เวี่ยดีอึ้งเต้อเสียสติแล้ว บุตรสะไภ้เพิ่งตั้งครรภ์ เขากีเตรียม คลอดหลานคนต่อไป แต่ว่าเขาใจนไม่ให้บุตรชายตอบแต่งอนุภารยา?

เวี่ยดดีอิจจ์เต้อกລ່າວວ່າ “ກරຍາຍັງຄົມມືຄນເດີຍ ທ່ານປ້າເຈົາກັບເຮົາ ລຳບາກມາຄົງຫົວິຕ ຄຶງແມ່ນຫັດາວັບລັກຊັນ ແຕ່ວ່າກරຍາວັບລັກຊັນຈຶ່ງເປັນ ຂອງວິເສດຖານີໃນບ້ານ ປະກັບປະກອບກັນແລກັນຂ້າວໜີຫົວິຕ ຮສ່າດິນສຸດທີ່ຄົນອກຈະລ່ວງຮູ້ໄດ້ ເປົາຫັນກັບເສີ່ວຍຫວ່ວອເອົ້ກີຈະອູ່ກິນໄປຂ້າວໜີຫົວິຕ ມັງໄທ້ເສີ່ວຍຫວ່ວອເອົ້ຄລອດບຸຕຽມາກກວ່ານີ້ ຈະໄດ້ເປັນພື້ນ້ອງທ້ອງເດີຍກັນ”

ຄຳພູດນີ້ສ້າງຄວາມຫຼຸດຫຼູໃຈແກ່ຫວິນເຢືນມາ ນາຍເອົມນູ່ນຳບຸຕຽດກະກຳລຳບາກທີ່ຖຸງຫຼູ້ ໄລື້ອັນຫລັນຫາກມີໃຫ້ຕັ້ງຄຣວົງ ຄົງເດີນທາງກລັບແດນຫຼິ່ງໜັນຕັ້ງແຕ່ແຮກ ຕ່າງເປັນເລືອດເນື້ອເຂົ້າໃຫ້ອອນດນເອງ ແຕ່ຕ້ອງອູ່ຄຸນລະທິກລະທາງ

ຍາມກລັດກລຸ່ມໃຈຕ້ອງດື່ມສຸຮາ ມີຫັນໜ້າດື່ມຈົນເມາມາຍ ໄນກ່າວວ່າ ກລັບບ້ານມາຍ່າງໄຮ ຕື່ນເຢືນມາກລາງດີກ ພວຍເຫຼື່ອສຶກຄອແທ້ງຜາກ ມືຄນປ້ອນນ້ຳໃຫ້ກັບເຂົາ ພວຍເກະຮ່າທັ່ງລື່ມຕາຍັງຄຣານທີ່ຈະລື່ມຕາເຢືນ ຈະຍ່າງໄຮມີໃໝ່ ເຊີນເຢືຍກີເປັນຫລື້ອັນຫລັນ ພລັງຈາກດື່ມນ້ຳ ກົມດູລາກຄນປ້ອນນ້ຳໃຫ້ເຢືນເຕີຍໂອບກອດເຮືອນຮ່າງອັນນຸ່ມນິ້ມແລກໂອມກຽ່ວິໄວ້ ອ້າປາກຫາວຄຣານີ່ຫລັບໄລ ຕ້ອໄປ

ກາຮລັບໃຫລຄຣັງນີ້ຫລັບໃຫລຈນຄຶງຍາມເຖິງຄ່ອຍຕື່ນເຢືນມາ ດັ່ງນັ້ນເດີນຄຶງລານຕີກ ຄີດໃຫ້ນ້ຳບ່ອລ້າງໜ້າ ພວຍເຫັນຂອບໃຫ້ນ້ຳເຢືນລ້າງໜ້າ ເຊັ່ນນີ້ຂ່າຍໃຫ້ສົດຊື່ນຕລອດທັ້ງວັນ

ເດີກຫາຍທັ້ງສອງວິ່ງມາຂ່າຍເຫຼືອ ສ້າງຄວາມຍິນດີແກ່ຫວິນເຢືນຍ່ອດັ່ງ ໄຫນູ່ຕະຫຼາຍເຫັດໜ້າໃຫ້ກັບຕົນເອງ ພລັງຈາກນັ້ນໃຫ້ຄວາມຮູ່ສຶກໄມ່ຕ່າງກັບອານ້ຳ ຈຶ່ງອຸ່ນນູ່ຕະຫຼາຍໄປຢັ້ງຫ້ອງໂຄງເຕີຍມຮັບປະການອາຫາຮເຂົ້າ

ກລ່າວໄປປະຫລາດແທ້ ຍາມປຽກຕິໂຫວແຫຍກົດຮັບປະການຂ້າວກີໄດ້ຮັບປະການຂ້າວ ໂຫວແຫຍກົດດື່ມນ້ຳ ກົມນ້ຳດື່ມ ວັນນີ້ສາມພ່ອລູກນັ້ນອູ່ຫັ້ງໂຕະເປັນເວລານານ ທາມມືຜູ້ຄົນເຂົ້າມາຮັບໃໝ່ໄໝ

ຫວິນເຢືນໄໝມາຈາກທີ່ໄວ້ໄດ້ ເຫັນນູ່ຕະຫຼາຍທັ້ງສອງມອງໄປທີ່ຫັ້ນປະຕູ

แสดงว่าหิวโหยเช่นกัน ดังนั้นมีโภชนะขึ้นมา ออกจากประตูร้องถามว่า “ผู้คนตายหมดสิ้นแล้วหรือ?”

ชินเยี่ยไม่ทราบมุดมาจากที่ใด ตอบหลังสามีคาดหนึ่ง ถามคำถามที่ต่าข้าว่า “เมื่อคืนหลับสบายหรือไม่?”

“สหายอันได หิวແບບตายแล้ว รับยกอาหารมา เป็นมาตราได ไม่เห็นบุตรหิวโหยแล้ว รับจัดbamหมี่มาชามใหญี่ ใส่พริกน้ำส้มสายชูใหมาก รับไป”

ชินเยี่ยมองดูหิวเย่ออย่างสงสัยใจ ถามว่า “ท่านไม่ทราบ?”

“ทราบอันได รับไปจัดหาอาหาร จัดหาอาหารมาถือว่าช่วยชีวิตผู้คน ยกน้ำหมี่มาชามหนึ่งด้วย”

กล่าวจบเดินกลับเข้าห้อง ทางบ้านยังมายิ่งไม่มีภูมิเกณฑ์ กลับปล่อยให้หิวແບບหิวโหยถึงเพียงนี้

ชินเยี่ยเรียกหาหิวญิงรับใช้มา สั่งให้ไปต้มbamหมี่ ส่วนตัวเองนั่งลงที่เบื้องหน้าหิวเย่ จับจ้องมองตาไม่กะพริบ ระหว่างนี้พอเห็นยัง* นึมกับเป็นเช่นนี้ บางครั้งแอบหัวร่อ ไม่ทราบ เพราะเหตุใด

bamหมี่ยกมาแล้ว สามพ่อลูกรับประทานคนละชาม ความเคลื่อนไหวคล้ายเหมือนกัน ไม่มีคุณสมบัติของคนตระกูลสูงศักดิ์ ชดเสียงดังโยกหือ หิวเย่ไม่เปลี่ยนแปลง หากไม่รับประทานbamหมี่เช่นนี้ bamหมี่จะไม่หอมหวาน

ชินเยี่ยดูแลเด็กชายทั้งสองรับประทานเสร็จ จากนั้นไล่พวกล้ม ออกไปวิ่งเล่น ตัวเองนั่งลงจ้องมองหิวเย่ใหม่

หิวเย่กล่าวว่า “ดูอันได ท่านตั้งห้องแล้ว จัดการท่านไม่ได้ ดูไปกีเสียเที่ยวเปล่า”

ชินเยี่ยพลันถามว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าเมื่อคืนหลับนอนกับผู้ใด?”

* คงกับคำว่าภารยาของไทย

ຮັບອຸນຸກຮຽນ

ຜລທີ່ເກີດຂຶ້ນຄົວເມື່ອຄືນຫລັບນອນກັບເສື່ອວ່າລົ່ງຕັ້ງ ຄຶ້ງແນ້ມເພື່ອງຫລັບນອນຄືນໜຶ່ງ ສຸດທ້າຍຫວີນເຢີຕ້ອງຮັບເປັນອຸນຸກຮຽນ ເມື່ອເຫັນສາຍາທີ່ເຫັນຍົດຫຍາມຂອງຫລືອັນຫລັບກັບຊືນເຢີ່ຍໍ ຫວີນເຢີ່ກ່າວນວ່າຂໍ້ອເສີ່ງອັນດິງມາຂອງຕົນເອງຈົບສິ້ນແລ້ວ

ຜູ້ທີ່ຍືນດີມີແຕ່ທ່ານຍ່າ ຄຶ້ງກັບຍົກທັງພົມທີ່ເກີບຫອມຮອມຮົບໄວ້ໄທແກ່ເສື່ອວ່າລົ່ງຕັ້ງ ພ່ອນ້ານດ້ອງວົງເຕັ້ນໄປທີ່ກ່ຽມພິທີການສາມເທິ່ງ ດ້ວຍກຳຫົນດັກດີ່ ຖ້ານະຂອງເສື່ອວ່າລົ່ງຕັ້ງ ທັກຫອບເຄື່ອງແບນຫຼຸ້ມຍືນຕາຕັ້ງກລັບມາຫຼຸດໜຶ່ງ

“ຝ່າຈົນ ລົ່ງຕັ້ງອາຍຸມາກເກີນໄປແລ້ວ ປິນ້ອາຍຸຍື່ສົບ ທ່ານລອງເລືອກອຸນຸກຮຽນນ້ອຍກວ່ານີ້ອີກຄົນໜຶ່ງດີ່ຮ້ອມໄນ່”

ຊືນເຢີ່ໄມ້ໄສໃຈວ່າເສື່ອວ່າລົ່ງຕັ້ງເປັນອຸນຸກຮຽນຫຼືໄມ່ ທີ່ນາງໄສ່ໃຈຢືນກວ່າເປັນໜ້າຕາຂອງຕະກູລຫວີນ ກລ່າວຕາມຄວາມສັດຍົງ ການຮັບອຸນຸກຮຽນອາຍຸຍື່ສົບປິນ້າງໜຶ່ງອົກຈະຂາຍຫັນອູ້ນ້ຳ ພ່ອນ້ານເລີຍນທງໄປທີ່ກ່ຽມພິທີການທາງການກົມາຕຽບສອບວ່າຕະກູລຫວີນຮັບອຸນຸກຮຽນຈົງຫຼືໄມ່ ເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ມາສອບຄາມຄຶ້ງກັບຖຸກຫວີນເຢີ່ໄລ່ກວດເປັນຮະຍະທາງສາມລື້

ໄມ່ວ່າຜູ້ໄດ້ກີ່ໄມ້ເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຫວີນເຢີ່ ສໍາຮັບເສື່ອວ່າລົ່ງຕັ້ງຫວີນເຢີ່ຕັ້ງຕົນເປັນພື້ນຍາຍ ແຕ່ແລ້ວນາງກລັບກລາຍເປັນກ່ຽມຂອງຕົນເອງ

มิหนำซ้ำตนเองเป็นฝ่ายกระทำ หากว่าเขานอกต่อผู้อื่นว่าตนเองไม่มีความคิดเช่นนี้อยู่ก่อน อย่างนั้นเสียวหลึงดังนอกจากผูกคอตาย ไม่มีหนทางอื่นอีก

ทุกปีในครรภางาน ไม่ทราบมีทภภึงรับใช้มากันน้อยเท่าใดหลับอน กับจุ่นเหยิน (นาย) แต่หลังจากหลับนอนได้เลื่อนตำแหน่งเป็นอนุกรรมการมีเพียงไม่กี่คน หвинเย่ความจริงคิดอธิบาย แต่เห็นสีหน้าอันเอียงอายของเสียวหลึงดัง ทำให้เขามิอาจกล่าวว่าใจได้

แต่ว่าซินเยี่ยเชื้อสามี เสียวหลึงดังเป็นทภภึงสาวที่บวชสุทธิสตใส แต่หลายปืนหвинเย่ไม่เคยกระทำถูกมาก่อน เมื่อคืนไนน์เกิดเรื่องขึ้น จากสีหน้าของสามี นางแนใจว่าตอนนั้นสามีคงยึดถือเสียวหลึงดังเป็นตัวเอง หรือหลีอันหลัน

หвинเย่นอกกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดไปตุ้มมีเยี่ย* มีเพียงข้าพเจ้ากับหลึงดังสองคน พวกท่านอยู่บ้านขบเมล็ดแตงไม่เกอะ”

หลีอันหลันไม่นำพาน นางคิดยัดเยียดเสียวหลึงดังให้กับหвинเย่ตั้งแต่แรก ตอนนี้ค่อยสมมาดปรารถนา ต่อให้นั่งขบเมล็ดแตงไม่ก็หาเป็นไร่ไม่ปากกล่าวว่า “เมื่อมีคนใหม่ ก็ลืมคนเก่า ถือเป็นสันดานของบุรุษ ท่านไม่เกอะ ข้าพเจ้าจะดูแลหลีหยงเอง”

ปากกล่าวว่าຈານ่าเศรษฐา แต่ท่าทีที่ไม่อินังขังขอบสร้างความชุ่นข้องใจแก่ผู้คนนัก เสียวหลึงดังแอบอิงกับอ้อมอกหลีอันหลัน อาละวาดอย่างชุ่นเคืองแรงอน

หลีอันหลันมองดูหвинเย่ด้วยความประหลาดใจ กลอกตาตลาดหนึ่ง พลันหัวร่องอหาย กระซิบกระซับกับซินเยี่ยอยู่ครู่หนึ่ง ทั้งสองสูมกอดกันหัวร่องจนตัวอ เสียวหลึงดังถูกหัวร่องจนมุนงงสังสัย เข้าใจว่าสตรีสูงศักดิ์ ทั้งสองเป็นโรคลมบ้าหมูเสียอีก

หวินเย่กีหัวร่อออกมา อย่างยกเย็นหลีอันหลันค่อยซังก์เสียงหัวร่อ ชุดลากเสี่ยวหลึงตั้งไปยังห้องนอน หวินเย่ทราบว่าในห้องของนางมีหนังสือ ลมวันต์* เล่มหนึ่ง

ชินเยี่ยหยอกล้อหวินเย่ว่า “หญิงสาวอายุยี่สิบยังไม่ล่วงรู้เรื่องในหอ หยก พุจิน ท่านคิดสอนนางก่อน แล้วค่อยเข้าหอหรือไม่?”

ตระกูลหวินมีฐานยินคนที่สาม เหล่าชายในครองงานล้วนทราบเรื่อง จ่างชุนชงถึงกับเดินทางมาจากเขตจิงโจว เพื่อชุมดูว่าพี่สะไภ้เป็นโอมสัครามยุเยี่ยงไร

เดินชั่ม่อเพิ่งแต่งงานกับองค์หญิงไม่ถึงสิบห้าวัน พอทราบเรื่องกี ละทึ้งภรรยา วิ่งมาชุมดูด้วย มีคำกล่าวว่าตามแต่ภรรยาตามแต่จริยา รับอนุภรรยาเพราะรูปโอมโนมพรรณ หวินเย่เมื่อนั้นตาสูงอยู่เหนือศีรษะ อนุภรรยาของเขามีรูปโอมงดงามถึงเพียงไหน

เสี่ยวหลึงตั้งพ้อออกมารับแขก ทั้งหมดถึงกับแตกซือออกไป มิใช่เสี่ยวหลึงตั้งไม่ดงงาม หากกว่าคุณหน้าเกินไป พวกร้ายยังเข้าใจว่าเสี่ยวหลึงตั้งเป็นหญิงรับใช้ร่วมห้องของหวินเย่ตั้งแต่แรก ที่แท้เพิ่งรับไว้เป็นอนุภรรยา

ในห้องอาบน้ำของหงสุ หวินเย่กับพวกร่วมเจิดคนเปลี่ยนกายแซร่างในน้ำ เดินชั่ม่อโอดครวญว่า “น่าเบื่อนัก วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าไม่ไปเข้าเวร ในวังแล้ว ชีวิตเข่นนั้นน่าเบื่อยิ่ง ไรสาระยิ่ง...”

จ่างชุนชงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าไนนรับปากท่านพ่อไปยังเขตจิงโจว ที่นั้นผู้คนบางตา มีแต่สัตว์ร้าย ข้าพเจ้านอกจากล่าสัตว์ได้แต่ล่าสัตว์ ปราภูมิจิรภูเขายield ของหัวยหนองคลองบึง ข้าพเจ้าครรานที่จะคบค้ากับจิรภูเขา หากคบค้ากับพวกรัตน ข้าพเจ้าคงกลับกล้ายเป็นตัวโง่มตุนหนึ่ง”

* ภาพร่วมรักของบุรุษสตรี

หลีเคนเจียนกล่าวว่า “เรายังไม่เลว มีหนังสือให้อ่านไม่หมดสิ้น มีคำกราบบุพเพศรีให้ตรวจทานไม่หมดสิ้น ทุกวันพอลีมชา็นก์ทำงานวุ่นวาย จบกระทั้งดับโคมลงค่อยเข้านอน”

หลีไห้เหียนหัวร่อคิกกล่าวว่า “ตอนนี้ท่านพ่อชุบเลี้ยงเราราวกับสุกร ขอเพียงไม่ออกไปก่อเรื่องให้อยู่บ้านเดินมากกับท่านผู้เฒ่าก็พอ แต่ว่าฝีมือมากของท่านผู้เฒ่าย่ำแย่ยิ่ง เราต่อให้หนึ่งรถหนึ่งม้า ยังเข่นฆ่าท่านผู้เฒ่าจนแตกพ่าย”

หลีเค่อแบะปากกล่าวว่า “ล้วนเป็นคนธรรมดายังครับ พวกเราดูไปไม่ผลมีบุปผา ดูร้อนมีไปไม่ ดูสารทมีผลไม้ ดูหน้ามีทิมะยามอยู่ว่างมีหัญิงงามอยู่เป็นเพื่อน ดีดพินสอนรับกัน ไม่ทราบเป็นความสุนทรีย์ถึงเพียงไหน แต่ต้องอดทนอยู่ร่วมกับคนครัวครึ่ธรรมดายังพวกท่าน”

หลีไห้ก็กกล่าวว่า “สมควรยืดเส้นยืดสายแล้ว เรายุ่สึกว่าตัวเองขึ้นสนิม ยามเดินเหินกระดูกข้อต่อเสียดสีเป็นเสียงดัง โดยเฉพาะที่ได้ทำนักอู่เต้อ ยิ่งเงียบงันจนน่ากลัว บันฑิตเยี้ยฟ้านนกลายเป็นนกเค้าแมวแล้ว”

หลีเคนเจียนกล่าวว่า “เสี่ยวเย่ เรากำลังคิดนำทัพสิบหมื่นออกศึก เราเป็นแม่ทัพใหญ่ ชูมือเป็นทัพหน้า ฉงจือ* เป็นปีกซ้าย ไห้เหียน เป็นปีกขวา ท่านเป็นกองหลัง ชิงเชวี่ยคุมไพร์พล เสี่ยวเค่อดูแลสนับยิง พวกเรารอจากด้านอีเหมินกวน มุ่งตะวันตกตลอดทาง ดูว่าสุดท้ายเป็นอะไร”

หวินเย่ลูกขี้นั่ง มองดูคนหนุ่มที่เพ้อฝัน ร้องบอกว่า “หากว่าท่านร้ายก้าวพอ ต่อเรือให้ญี่สำเร็จ พวกเรามุ่งตะวันตกตลอดทาง สุดท้ายพบว่าเข่นฆ่ากลับมาอยังต้าถัง มีหน้าซ้ำที่ขึ้นผึ้งเป็นเมืองเติงโจว รับรองว่าไม่ผิดพลาด”

* แปลว่าตัวหนอน เป็นชื่อเล่นของจ่างชุนชง

จ่างซุนซงไม่พอใจที่หวินเย่กล่าวเหลวไหล กล่าวว่า “เป็นไปไม่ได้ พวกรามมุ่งตะวันตก ทั้งไม่ย้อนกลับ ไหนเลยไปถึงเมืองเติงโจว ที่นั้นอยู่ทางตะวันออก ท่านเดินหลงทาง พวกราจึงไม่”

หวินเย่กล่าวว่า “คงจื่อ พวกราเดิมพันสักครา ข้าพเจ้าไม่สนใจว่า ท่านมุ่งตะวันออกหรือตะวันตก ถึงกับขึ้นเหนือหรือล่องใต้ ขอเพียงท่านเดินโดยไม่หยุดหย่อน ท่านจะพบว่าเดินถึงจุดเริ่มต้น ขอให้เชื่อข้าพเจ้า รับรองไม่ผิดพลาด นี่เป็นเรื่องที่ผู้คนจ่ายค่าตอบแทนอย่างมาก ค่อยพิสูจน์ ยืนยัน ขอให้ท่านยึดถือว่าพวกรามมีชีวิตอยู่บนลูกโลกที่ใหญ่ลูกหนึ่ง”

บัวใหม่ปلامัน

หวินเยี่ยมเข้าจะเป็นเพื่อนเสี่ยวหลิ่งตั้งเดินเล่นบนเข้าอีชาน
บัดเดียวมุตเข้าพงหญ้าดูว่ามีกระต่ายหรือไม่ บัดเดียวไปที่ชายหาด เก็บ
ก้อนหินที่มีลวดลายสวยงาม หลังเที่ยงทั้งสองจะนอนบนเก้าอี้เอนนอน
บนดาดฟ้า จิบชาหอมกรุ่น พังหวินเยี่ยเล่านิทาน เสี่ยวหลิ่งตั้งเป็นผู้พังที่ดี
บางครั้งอ่านวายพรต่อคุ้รัก บางคราวหลังน้ำตาต่อชากรรมของตัวเอง

ในยุคปัจจุบัน หญิงสาวอายุยี่สิบจัดอยู่ในวัยสาวสะพรั้ง แต่ในยุคต้า
ถัง พอล่วงเลยอายุสิบแปดปียังแต่งไม่ออก คงเป็นสตรีที่มีบัญชา ยกนัก
ที่เสี่ยวหลิ่งตั้งรักษาจิตใจอันบริสุทธิ์ไว้ หากมิใช่พบร้านคนดี ด้วยนิสัยที่
กล้ากลืนฝืนหนของนาง ไม่ทราบว่าต้องได้รับความลำบากถึงเพียงไหน

สำหรับกับสตรีที่อ่อนแอด บุรุษมักนีกรักเวหนาต่อนาง ขอเพียงเห็น
ท่วงท่าอันอ่อนอ้ายของเสี่ยวหลิ่งตั้ง หวินเยี่จะนึกโงงไปถึงเตียงใหญ่ในหอ
น้อย เมื่อยุ่บันเตียง เสี่ยวหลิ่งตั้งจะปล่อยให้จัดการตามอำเภอใจ ที่ผ่าน
มาเสือร้ายไม่เวทนาสังสารกระต่าย ดังนั้นทุกค่าคืนหวินเย่จะแสดงออก
อย่างดุร้าย

ในนิทานของเจ้าชายกับหญิงสาว ต้องไม่ขาดแม่มด อย่าไว้แต่ใน
บ้านตระกูลหวินมีแม่มดทึ่งดงมสองนาง ทุกเข้าตຽรุ่จະบุกเข้าห้องนอน ใน

เสียงกรีดร้องของเสียวหลิ่งตั้ง ผ้าห่มถูกเลิกขึ้น เผยแพร่หินคู่รักที่เปลี่ยนเป็นล่างหันคู่

เสียวหลิ่งตั้งยกมือปิดหน้าอก ถูกสตรีทั้งสองนางลูบคลำทั้งบนล่างคิดว่าให้แต่ไร้น้ำตา

ซินเยี่ยจุ่ปักษ์แซย์ว่า “ฟูจิวนช่างโชคดีนัก ท่านดูหลิ่งตั้งรูปร่างอ่อนแอนถึงเพียงไหน มิน่าเล่าฟูจิวนเพลิดเพลินจนลีมกลับใช่วยา* พวกเรารู้ที่ผ่านการคลอดบุตรไม่สามารถเทียบเปรียบได้ ท่านเห็นว่าหลังจากที่พัวเราคลอดบุตร สมควรไปฝึกวิชา กับสมมอสูรฟ้าหรือไม่ จะได้เห็นว่ารังจิตใจของฟูจิวนกลับมา?”

หลีอันหลันหัวร่ออิยะ ตอบกันของเสียวหลิ่งตั้งคาดหนึ่ง ทั้งยังยกมือขึ้นรอที่ริมจมูก สุดมีคราหนึ่ง จากนั้นแบะปากสั่นศรีษะ เป็นความหมายว่าสาวตาติไม่ดีนัก

เมื่อเป็นเช่นนี้ เสียวหลิ่งตั้งคิดข้าแรกร่างลงไปยังใต้เตียง หวินเย่เห็นเช่นนั้น จึงแย่งชิงผ้าห่มมาห่มคลุมให้กับเสียวหลิ่งตั้ง เห็นนางห่อหุ้มร่างตัวเองไว้อย่างมิดชิด ตนเองก็ยินเปลี่ยนเปล่าล่อนจ้อน ให้ซินเยี่ยสวมใส่เสื้อผ้าให้กับตนเอง

เมื่อหลีอันหลันเดินออกจากห้อง พบร่วาหินเย่ยังสวมใส่เสื้อผ้าไม่เสร็จ ส่วนซินเยี่ยก็หมดผ้าอยู่แล้ว เหยิง ต้องด่าอย่างยิ่มแย้มว่า “อย่าได้เหลวให้หลีอันหลันต้องการให้เข้าห้องไป ที่นั้นมีบุปผาซ่องงาม ยังไม่สวมใส่เสื้อผ้า สตรีมีครรภ์ไม่อาจย่ามใจไป อาบุปูนนี้ยังไม่รู้จักบันยะบันยัง”

หวินเย่กับซินเยี่ยเปลี่ยนเป็นร่วมมือกันเปลืองเสื้อผ้าของหลีอันหลันจนกึ่งเปลี่ยน หลีอันหลันได้แต่กัดฟันกรอต ปล่อยให้มือของหวินเย่เคลื่อนไหวบนร่างกายตัวเอง เพียงคุ้มครองหน้าห้องมีให้ฟูจิวนทราบถูกพอยเหลี่ยวหนามอง เห็นเสียวหลิ่งตั้งลีมหากลมโถมองดูตัวเอง สร้างความ

* บราคาก็ซึ่งหลีอันหลัน

อันอายอยู่บ้าง ขณะจะส่งเสียงร้องออกมา กลับเห็นหัวนเย่ผุดลูกขึ้น หัวร่อ ยาวยัดแข็งเสื้อผ้าให้เรียบร้อย จากนั้นล้างหน้าบ้วนปาก โนกมือต่อเหล่า ภรรยาอนุภรรยา ยกมือไฟล์หังเดินจากไป วันนี้เป็นวันประกอบพิธี สถาปนาชุนชือเมี่ยว หากว่าไปสายถือว่าเสียมาภายาท

ครั้งก่อนชุนชือเมี่ยวไม่รับการสถาปนาจากยองเต้ หากนำเย่าเหยิน หลบเร้นเข้าป่าเขา เป็นเวลาครึ่งปี หลังจากกลับมา ยองเต้ไม่รับสั่งถึง หมօ วิเศษชุนกียินดีลีมเลือน แต่หยวนเทียนกังไม่ลีมเลือน หากเดินทางเข้าวัง สามครั้งครา ยองเต้ค่อยเปลี่ยนพระทัย ทรงแต่งตั้งชุนชือเมี่ยวเป็น เมี่ยวอิงเชวียนหัวจินหยิน

บันเข้าอีชานความจริงไม่อนุญาตให้สร้างวัดวาอาราม แต่หยวน เทียนกังไม่ทราบเกลี้ยกล่อมชุนชือเมี่ยวอย่างไร จึงเปลี่ยนกระท่อมปรุงยา เป็นอารามเย่าหลุกวุน ขนย้ายรูปปั้นชำชิง* จากอารามเหล่าจิน รอจน หวินเย่ทราบเรื่อง อารามเย่าหลุกวุนก็คงอยู่มาเจ็ดแปดวันแล้ว จึงได้แต่ ยอมรับ

ชุนชือเมี่ยวพอพนหน้าหวินเย่ ได้แต่แสดงความรู้สึกเสียใจ หลาย ปีมานี้หวินเย่กับชุนชือเมี่ยวถือเป็นครอบครัวเดียวกัน สมควรกว่า สามารถஸละชีวิตให้ได้

หยวนเทียนกังเบิกบานใจยิ่ง อารามนักพรตขยับขยายไม่หยุดหย่อน เช่น อารามกำอิ่งกวนภูเขาหลงหู่ชาน โพธิมณฑลของพระกาษติครรภ์ โพธิสัตว์ภูเขาจิ่วหัวชาน ตอนนี้บันเข้าอีชานยังเพิ่มอารามเย่าหลุกวุนหลัง หนึ่ง ถือเป็นมากที่คาดไม่ถึง

ชุนชือเมี่ยวได้รับสถาปนาเป็นเมี่ยวอิงเชวียนหัวจินหยิน บันเข้า อีชานเพิ่มอารามนักพรตหลังหนึ่ง ถือเป็นขัยชนะของลักษิเต้า สุดที่สถาบัน สงเคราะห์ໄล่กวดตามทัน

* เทพเจ้าทั้งสามของลักษิเต้า ได้แก่ อี้ซิ่งหยวนชือเทียนจุน สังขิงหลิงเป่าเต้าจิน และไหซิงไหสังเหล่าจิน

เวี่ยดนามจึงต่อ拗公约หน้าหินเย่ ก็ร่ำร้องว่า “เด็กน้อยใจคับแคบ
เล่าัญร้องขอต่ำรับลับจากเจ้า ไม่มอบให้ก็แล้วกันไป พอกลับไปก็
รับอนุภรรยา คาดว่าคงรับประทานยาไวเชษจนหมดสิ้น ไม่นึกเวทนาเล่าัญ
คิดอุ้มหลานมากกว่านี้ เหล่าชุน (คนแซ่ชุน) ยามปกติใจกว้าง หลาย
วันนี้เปลี่ยนเป็นใจคับแคบเช่นกัน เล่าัญบริจาคมเงินช่วยมันปรับปรุงอาرام
พรต มันไม่รับน้ำใจ วันนี้เล่าัญมาแสดงความยินดีต่อมัน มันกลับชู่ค่ำราม
ใส่เล่าัญ”

ห่วงเย่ทราบว่าระหว่างนี้ชุนซือเมี่ยวหงุดหงิดใจเรื่องอารมณ์ผลกระทบ
ยามนี้พับพาคนบันการอยู่หลังจาก ยังบันสีหน้ายินดีก็เปลกไปแล้ว

ตรากูลหwinมีตำรับลับมากมาย เพียงแค่เหล้าดีมลงไป ยกตัวอย่าง เช่น นำเนกซ์ยังกับอิมอี้ชัก ที่เสริมพลังทางเพศ โสมคนและเก้ากี้+ ที่บำรุงร่างกาย นำไปแขวนเหล้า ทุกวันเดี๋มวันละถ้วยยังเกิดผล พังว่า ขันทีดีมลงไป ยังเกิดอาการน้ำทึบ หากต้องการมีบุตร นอกจากลงแรง ไถคราดแล้ว ไม่มีวิธีอื่นอีก นี่เป็นตำรับลับที่ได้จากผู้คุณคุกที่เคยพากอาศัยอยู่ติดกัน พังว่าทีมากของตำรับลับแปลกพิสดาร เป็นนักโทษที่กำลังจะถูกประหารไม่อาจหักใจปล่อยให้ตำรับลับสาบสูญจากการถ่ายทอด เห็นผู้คุณคุกเพิ่มเนื้ออีกสองชั้ง จึงถ่ายทอดตำรับลับให้ ทั้งบีบบังคับให้สัตย์สาบานว่า จะไม่เผยแพร่ตำรับลับออกไป

ซึ่งความจริงบุรุษที่แต่งงานแล้วล้วนต้องบำรุงร่างกาย นี้เป็นหลักเหตุผลที่ไม่ว่าใครล้วนทราบดี เพื่อมิให้เว่ยเมืองจังเต้อมา rubbed กวนตนเอง จึงบอกคำรับลับออกไป แลกกับดาวสันของเว่ยเมืองจังเต้อ ดาวเล่นนี้ ความจริงเป็นดาวยาวของแม่ทัพข้าศึกสังหารไฟร์พลนับไม่ถ้วน ต่อมากลีจังดำเนินอุบາຍทำการสับเปลี่ยน มอบดาวให้หลีซื่อหมินซึ่งเป็นฉินอ่องฉินอ่องไม่ต้องการถือครองอาวุธร้ายของศัตรู จึงสั่งช่างตีเหล็กใช้ค้อนเหล็ก

- ชื่อตัวยาทั้งหมดจะออกเสียงเป็นจีนแต่รู้

ทุบทักเป็นสองท่อน ท่อนหนึ่งถูกเว่ยฉีอจิ้งเต้อดัดแปลงเป็นดาบสั้น อีกท่อนหนึ่งพังว่าตอกอยู่ในเมือหลี่จิ้ง ยามประคิเก็บรักษาอย่างมิดชิด ไม่ยอมอวดโอ่ต่อผู้คน

เว่ยฉีอจิ้งเต้อจดบันทึกตำรับลับไว้บนผ้าเชือดหน้า ตามย้ำว่า “เด็กน้อย เจ้าแน่ใจว่าสิ่งนี้มีประโยชน์ หากกว่าไม่มีประโยชน์เล่าถูกก็ขาดทุนมากแล้ว”

“ท่านวางใจ ท่านลุngก์สมควรดีมีสักเล็กน้อย ไม่แน่ว่าปีหน้าท่านป้าจะเป็นหอยเก่าให้กำเนิดมูก*”

เว่ยฉีอจิ้งเต้อบันดาลโถะ ตอบผ้ามือใส่ต้นคอของหวินเย่ค่าหนึ่งจากนั้นขอตัวต่อพื้นองในงานเลี้ยง เข้ากระห่อมปรุงยา ให้เด็กรับใช้ที่ดูแลกระห่อมปรุงยาจัดตัวยาที่หวินเย่ระบุไว้ นำกลับบ้านไป

* หมายถึงสครีสูงอายุให้กำเนิดบุตร

ເງົາແກ່ນໄມ້

ວັນທີສອງທິນເຢັ້ງລັບຄືນບ້ານ ເຊື່ອເຖິນຊາງກີເດີນທາງນາເຍືອນ ສົງຂ່າວ
ຕ່ອທິນເຢັ້ງວ່າ ສ້ານັກພຣະປະກາມນໍາໄວ່ນາທີ່ມີຍູ້ເຂົ້າສູ່ຮະນນການໜີ້ຂອງທາງການ
ກັ້ງທຸລຂອອກຍັກໄທຍະຕ່ອ່ອງເຕີ້ກໍາລກກ່ອນຄົດເຫັນແກ່ຕົວ

ນີ້ຍ່ອມເປັນການປັບຕົວຂອງອາຮາມນັກພຣະ ມັງຄຣອງໃຈຮາຍສຳນັກ
ຮະຫວ່າງນີ້ຄຣາງອານໄດ້ຮັບກາຣູແລຈາກພຸທະະ ປຣາກງູດອກນັວໂປຣຍປຣາຍ
ລົງຈາກຝ້າ ສົງກລິນໂອມອນວລ ຂາວເມືອງຄຣາງອານທີ່ໂຄດເບົລາພາກັນໂອນ
ກຣາບກຣານ ຮໍາໄໝຕ້ວຍຄວາມຍິນດີ

ກາຮແສດງຮຣມທີ່ວັດເຈັ້ນຝູປະສົບຄວາມສໍາເຮົາ ພຸທຮຽບສູງສາມວາ
ປະດີຈູານຍູ້ໄຕໜ້າ ດົນຍືນຍູ້ແບບພຣະນາທຂອງພຣະອອງຄ ຂ່າງເລີກກະຈ້ອຍ
ຮ່ອຍນັກ ພຸທຮຽບປີ້ພຣະເນດຣທີ່ເປີ່ຍມດ້ວຍຄວາມເມຕຕາມອົງດູ້ໜ້າລົກ ເໜ່າ
ສ້າງໃຊ້ກິ່ງໜີວ່າມັນນ້ຳສະວັດສຽງນ້ຳໃຫ້ກັບພຸທຮຽບ ປລ່ອຍໃຫ້ນ້ຳສະວັດໄໝລ
ລົງຈາກພຸທຮຽບ ທິນເຢັ້ງເຫັນຜູ້ຄນອ້າປາກຄົດຮອງຮັບນ້ຳທີ່ໄຫລສົງຈາກພຸທຮຽບ
ນັ້ນເກີດຄວາມອັດອັນຕົ້ນໃຈຍິ່ງ

ຫລວງຈິນຝ່າເອີ້ນປະນມມີອສົງເສີຍສຣເສຣົງພຣະຄຸນ ຕ້ອນຮັບການ
ມາຂອງທິນເຢັ້ງ ວັນນີ້ເປັນວັນສຸດທ້າຍຂອງກາຮແສດງຮຣມຂອງວັດເຈັ້ນຝູ ພອ
ຄືນວັນພຽງນີ້ ພຸທຮຽບຈະປິດຄລຸມຜ້າມ່ານ ຮອປະດີຈູານໃນໂບສົດພຣະປຣາຍ

มีพุทธรูปก่ออนค่ออยมีโบสถ์ พระมหาไไวโรจนพุทธเจ้าสำแดงฤทธิ์ได้รับการกราบไหว้จากชาวเมืองฉางอาน ปรากฏวันธูปตบอบอวล การสร้างโบสถ์พระประภานไม่อาจขัดได้ หвинเย่มองดูซ่างแรงงานรอบข้างส่วนใหญ่มาจากบ้านชนบทระดูหวิน ยังมีกกลุ่มคนหนุ่มที่กงซูฝึกอบรมขึ้น ถือเครื่องมือขีดเส้นของซ่างไม้ตีเส้นตามที่ต่างๆ ประดูหลังของวัดวาประภูรตม้าเข้าออกไม่ขาดสาย บรรทุกวัสดุก่อสร้างต่างๆ มาถึง รวมทั้งกระเบื้องเคลือบด้วย ดูทำตัวโบสถ์มีโครงสร้างไม่เบา

หвинเย่ติดตามหลวงจีนฝ่าเยี่ยนเข้าสู่ส่วนลึกของวัด เห็นเสวียนจั้งครองจีรสีขาวนวลนั่งอยู่บนเบาะ ผงศรีษะให้กับหвинเย่ ที่ด้านหลังนั่งไว้ด้วยผู้ติดตามทั้งสาม เจ้าแห่งนกยูงที่สวมหมวก รูปลักษณ์คล้ายวานรกลับนั่งอยู่บนก้อนหิน หвинเย่สามารถเห็นขันยาวที่เท้าของเข้า

“หвинไหวอย่าได้ประหลาดใจ มั่นความจริงเป็นนักบุชที่บำเพ็ญทุกรกิริยา ถือห้องฟ้าเป็นม่าน พสุราเป็นตั้งเตียง ถือเดือนดาวเป็นเครื่องประดับ ไม่ผลักเปิดหน้าต่างก็สามารถโอบกอดบุนเข้า เป็นอิสรเสรีไร้ข้อผูกมัด อาทามานิยมเลื่อมใสยิ่ง”

ดวงตาเสวียนจั้งประภูรอยยิ้มอันอบอุ่น ไม่ประภูเต้าความกลัดกลั่น และไม่เห็นความเครียโศกศัลย์ คนนั่งบนเบาะ เป็นพุทธะกว่าพุทธรูปองค์นั้นอีก

หвинเย่ มีความรู้สึกว่าการเดินทางไกลของเสวียนจั้งเป็นการบำเพ็ญเพียรประการหนึ่ง ยังเกิดผลกว่าหอบพระคัมภีร์กลับมาอีก ซึ่งความจริงขอเพียงท่านไปถึงชุมพุทธวีป ถือว่าบำเพ็ญเพียรสำเร็จ ไม่จำเป็นต้องหอบคัมภีร์ใบลานกลับมา

หвинเย่กล่าวว่า “หลวงจีนใหญ่ บำเพ็ญเพียรกีส่วนบำเพ็ญ นำข้าวของกลับมาทำอะไร ทั้งยังนำบุคคลที่น่ารังเกียจมาสามคน ท่านเห็นว่าแผ่นดินจะหยวนไม่วุ่นวายพอหรือ?”

เสวียนจังยิ่มพลางกล่าวว่า “ท่านมิใช่เรา ไหนเลยล่วงรู้ความยินดีของเรา ข้าวของในสายตาท่าน สำหรับเราเป็นสำเนียงอันมหัศจรรย์ บุคคลที่น่ารังเกียจในสายตาท่าน สำหรับกับเราถือเป็นภิกษุผู้เจริญแล้ว

“ฟังว่าท่านผลัดตกลงสู่โลเกียร์ ตลอดทั้งวันวิ่งเดินให้กับครอบครัว ก่อการม่าพันนับไม่ถ้วน มีสุสัลละทิ้ง ติดตามเราขึ้นเขาไปบำเพ็ญเพียร จะได้ข้ามหารดอกบัวแดง บรรลุถึงฝากผึ้ง”

หวินเย่กล่าวว่า “ท่านมิต้องกล่าวกระเพื่อยุยง ท่านอยู่เคียงคู่กับโคมเขียวพุทธองค์ ไหนเลยเทียบเปรียบกับความสุขของการอยู่ร่วมฉันสามีภรรยาได้ ยังมีผักเขียวก้อนเดาหู้ ไหนเลยประชันขันแข่งกับเนื้อชื่นใหญ่ ปลาตัวโตได้ ที่ว่าหารดอกบัวแดงอยู่ที่ได ขอเพียงท่านหาพน ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไป หากบอกไม่ได ถือว่าท่านมุสาวาจา คนมุสาวาจាត้องตกรากหมกใหม้”

“หวินโหว ท่านเป็นผู้ก่อประดั้ยรากเหง้าแห่งปัญญา ไม่ว่ากระทำเรื่องราวใดล้วนพบกับความสำเร็จโดยที่ลงแรงเพียงครึ่งหนึ่ง ไยไม่ละทิ้งความสุขส่วนตัว เป็นอิสระโดยไร้ข้อผูกมัด”

“เสวียนจัง ท่านออกบวชตั้งแต่วัยเยาว์ ไม่ล่วงรู้ความสุขในโลเกียร์ มีสุให้ข้าพเจ้านำท่านไปยังหอเอียนไหล ลองเกลือกกลัวกับทางโลกล้มลงร Schaดิความชีวิไลซ์ และค่อยเอยถึงแคนสุขวดีเป็นอย่างไร?”

คำพูดของหวินเย่นนี้แทนถือเป็นการลบหลู่ แต่สีหน้าเสวียนจังปราศจากความเปลี่ยนแปลง เพียงมองดูหวินเย่ด้วยความเหวนา คล้ายกับพบเห็นคนผู้หนึ่งสามารถรับประทานอาหารเลิศรส พานวิ่งไปรับประทานอาหาร

เสวียนจังกล่าวว่า “หากว่าอาทมาสามารถส่งเสริมหวินโหวที่หอนางโลม ต่อให้สังขารนี้ได้รับความมั่วหมองจะเป็นไร หอนางโลมเป็นสถานที่รวมความทุกข์โศกของทางโลก ขอพุทธองค์ทรงเมตตา วันพรุ่งนี้

พวกร้าไปที่หอเอียนไหลเป็นอย่างไร?”

หวินเย่อับจนถ้อยคำ หลวงจีนรูปนี้ยืดถือทุกผู้คนทุกแห่งหนเป็น เช่นเดียวกับท่าน ระหว่างหอนางโลมกับกุฎิของท่านไม่มีข้อผิดแผล นางคณิกากับหวินเย่ไม่มีข้อแตกต่าง นิ่งถึงตอนนี้หวินเย่บังเกิดโถะอยู่บ้าง ร้องบอกว่า “ก่อนนี้ข้าพเจ้าตกอยู่ในห้วงมายา ในห้วงมายามีพระกระรูปหนึ่งคิดช่วยเหลือคนช่วยเก้าภาพผู้หนึ่ง ขอทานเก้าภาพผู้หนึ่ง นางคณิกา เก้าภาพผู้หนึ่ง แต่ถึงแม้ใช้ความพยายามทั้งมวลยังไม่บรรลุ เนื่อง เพราะวิญญาณของพวกรัตนถูกพญามารอันกล้าแข็งผู้หนึ่งคร่ากุมไป พระกระรูปหนึ่ง หายญามาร ร้องขอดวงวิญญาณกลับมา พญามารกล่าวคำพูดประโัยคหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่ามีเหตุผลยิ่ง”

“ไม่ทราบว่าพญามารนั้นกล่าวว่าอะไร หวินโหวจึงจดจำไว้รู้ลืม?”

“พญามารบอกว่าให้พระศรีศาภยมุนีมาเจรจา กับเรา พญามารนั้น ผ่าคนร้อยหมื่น ก็สำเร็จเป็นพญามาร ข้าพเจ้าม่าคนที่เหลือทางสิบหมื่น ไม่อาจสำเร็จเป็นพญามาร สมควรเป็นพญามารน้อยได้ เสวียนจัง ให้พุทธะ มาส่งเสริมข้าพเจ้าเถอะ”

เสวียนจังกล่าวว่า “หนึ่งเม็ดทรายหนึ่งโลกราตุ โลกคล้ายเม็ดทราย ในแม่น้ำคงคา มีจำนวนนับไม่ถ้วน พุทธะในเก้าฟ้าสิบดินก็มีมากมาย เหลือคนนาบ เราเป็นพุทธะ พุทธะเป็นเรา ท่านเป็นพุทธะ มันเป็นพุทธะ ภูเขาเป็นพุทธะ สายน้ำเป็นพุทธะ แมกไม้เป็นพุทธะ ตัวหนอนก็เป็นพุทธะ พุทธะคงอยู่ทุกแห่งหน หวินโหวเป็นผู้ทรงภูมิปัญญา ไยต้องยืดติดกับภาพลักษณ์ของพุทธะ?”

“ช่างเถอะ ไม่รบกวนท่านแล้ว วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะจับจั้นพุทธะ ทำการชุบเลี้ยง ให้มันค่อยๆ กล่อมเกลาข้าพเจ้า คาดว่าผ่านไปสักหนึ่งร้อย แปดสิบปีจะบังเกิดผล”

เสวียนจังหัวรืออกมา ชี้หน้าหวินเย่กล่าวว่า “ช่างซุกซนนัก”

จากนั้nl้วงหนังสืออุกมาเล่์หนึ่ง ส่งให้แก่หินเย่ กล่าวว่า “เหตุเมื่อการก่อน เกิดผลของวันนี้ บันทึกการเดินทางสู่ประเทศตะวันตกเล่มนี้ เรียนขึ้นระหว่างที่เราเดินทางกลับประเทศ เอ่ยถึงแวนแคร์วันตะวันตกห้าสิบหกแคนวัน หลังจากบรรลุเหตุและผลของท่าน อาทماจะได้สำเร็จมรรคผลแต่เนินๆ”

หินเย่กล่าวด้วยความยินดีว่า “เหตุและผลของท่านในวันนี้ใหญ่ยิ่งข้าพเจ้าที่ต้องการบันทึกการเดินทางสู่ประเทศตะวันตกของท่าน เพื่อที่ต้าถังจะได้กรีราห์พสู่ห้าสิบหกแวนแคร์วันตะวันตกโดยสะดวก เมื่อมีบันทึกการเดินทางสู่ประเทศตะวันตกเล่มนี้ ม้าเหล็กหลายสิบหมื่นจะมีวนกวดหัวดินแคนตะวันตก ไม่ว่าเก้าแข็งเจาอู่ แคนกุยจืออวีเดียนอันได ล้วนถูกลงชื่อไป ในความเห็นข้าพเจ้า พวกเรายังสองคงต้องตกนรก กลับกลายเป็นพญารามากกว่า ข้าพเจ้าล้วงหน้าไปจัดขบวนทัพก่อน ส่วนท่านนั้งท่องสวามนต์ในที่นี้ รอให้วันหน้าพวกเรารบทันในชุมนรก หากว่าชุมนรกมีสภาพแวดล้อมไม่ดี ค่อยถกถึงการวางแผนปะทะ สำเร็จเป็นอรหันต์”

เสวียนจั้งหามีโถสะไม่ เพียงส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง กล่าวว่า “ครั้งกระโน้นพระกษิติครรภ์โพธิสัตว์ทรงตั้งปณิธานว่า หากชุมนรกไม่ว่างเปล่า จะไม่ตรัสรู้ หลังจากสัตย์สาบานสามครั้ง ผ้าดินเกิดกัลป์สามคราน่าเป็นไรไม่ หากเป็นนาปของเรา อาทماอย่ามสมควรแอบกรันไว้”

อาจบางที่พระเคราะเป็นเช่นนี้ กลับกอปรด้วยจิตใจอันกัวงขวางไม่มีสิ่งใดรุกล้ำก้ากรายได้ ถึงแม้ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงอะโวยวายท่านก็หาหัวนิหวนไม่

หินเย่ซึ่มือไปยังเบื้องนอก กล่าวว่า “ท่านพัง ที่เบื้องนอกวุ่นวายແบนถล่มทลาย คงมีคนมาก่อการแสลงธรรม ท่านยังไม่ไปห้ามปราบ อีก ด้วยศักดิ์ฐานะของท่าน คาดว่าไม่มีผู้ใดกล้าวุ่นวาย”

เสวียนจั้งเดินช้าๆ ออกไป เดินพลาลงกล่าวพลางว่า “เป็นความจริง

ไม่แบกลบлом แบกลบломไม่เป็นความจริง คนตายจะพื้นคืนชีพ ครั้งกระโน้นพากเราเคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาแล้ว จึงไม่ประหลาดใจ เมื่อเป็นเหตุที่ตัวเองก่อขึ้น สมควรรองรับผล ไม่ว่าเป็นผลโพธิ์กีด หรือผลขมกีช่าง ล้วนต้องรับประทานลงไป”

หвинเย่มองเสวียนจังจากไป จึงกล่าวกับเจ้าแห่งนกยูงว่า “ราชติของพุทธองค์เป็นอย่างไร กลืนกินลงไปได้หรือไม่?”

เจ้าแห่งนกยูงซึ่งเป็นนักบวชที่บำเพ็ญทุกริริยาพุ่งตัวเข้ามา คัวแขนของหвинเย่ไว ขณะจะใช้กำลัง ฝ่ามือพลันปัดเปลบอย่างรุนแรง หากยังสะกดกลั้นอาการบาดเจ็บ ผลักใสหвинเย่ออกไป เมื่อมองดูฝ่ามือทั้งสองเห็นมีรูเล็กๆ มากมาย โลหิตไหลซึมออกมาน้ำที่น่าประหลาดคือนอกจากตอนแรกที่ปัดเปลบเล็กน้อย ตอนนี้สองมือไม่มีความรู้สึกใด ยามตื่นตระหนกต้องการดตามองไปยังหвинเย่

หลิวจินเป่าซึ่งเตรียมพร้อมอยู่ก่อน รับเห็นร่างเข้ามารับร่างหвинเย่ไว กลั้งตัวไปตามพื้นดินตอบหนึ่ง สายพลังที่แฝงมา ประคองโหวหายืนตรง

หвинเย่ปัดฝุ่นละอองบนร่างกาย ม้วนแขนเสื้อขึ้น ดึงปลอกแขนออกมาคุ่หนึ่ง บนปลอกแขนเต็มไปด้วยหนามแหลม ปรากฏเป็นสีครามลึ้บ

เจ้าแห่งนกยูงสีบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ขณะจะลงมือ กลับพบเห็น กองกำลังส่วนตัวของตระกูลหвинรายล้อมอยู่รอบข้าง ในมือทุกผู้คน ถือหน้าไม้แกร่งคันหนึ่ง ขอเพียงเขากล้าขยับเคลื่อนไหว ตอนนี้ต้องถูกยิงเป็นตัวเม่นที่ปฐพรุน

หвинเย่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าซึ่งซังผู้ที่คัวแขนข้าพเจ้าที่สุด ข้าพเจ้าเพียงคิดทดสอบดูว่าท่านสามารถพูดภาษาจงหยวนหรือไม่ คิดไม่ถึงท่านพูดได้ ตอนนี้ข้าพเจ้าตามท่าน เย่หวอ* ตายแล้ว เดียนเชียงจือกีดายแล้ว

ท่านเดินทางเป็นหมื่นลี้มายังแผ่นดินจงหยวนทำอะไร ท่านสมควรเป็นน้องชายของเย่ทวอกระมัง ดูจากรอยสักที่เท้าของท่านก็ทราบได้”

เจ้าแห่งนกยูงรำร้องว่า “เจ้าทราบได้อย่างไร?”

“หลวงจีนบอกต่อข้าพเจ้า เย่ทวอตายแล้ว ข้าพเจ้ายังเห็นศีรษะของมัน แต่น้องชายของเย่ทวอกลับตายแล้วพื้นคืนชีพ ท่านไม่ทันสังเกตว่า หลวงจีนกล่าวว่าจากนั้นข้าพเจ้ามากมายหรือหรือ?”

ເທັນຖານທວານໂຮງ

ຜູດຕາມຂອງເສວິຍນຈັ້ງອົກສອງຄນລ້ວນໜອນການກັບພື້ນ ໄນກຳລັງ
ມອງດູຫວີນເຢ່າ ເຈົ້າແທ່ງນກຢູ່ມອງດູສອງມື້ອີກທີ່ນຳມາເປັ້ນຂຶ້ນ ດັກລັບສົນ
ເຍືອກເຍື່ນລົງ ກລ່າວໜ້າ ວ່າ “ເຮົາໄມ່ມີຄວາມຄິດຍ່າງອື່ນ ເຮົາເພີ່ມຄິດໄປທີ່
ໝາຍຸກວົປ ຈຶ່ງຕິດຕາມເສວິຍນຈັ້ງໄປ ຄັ້ງນີ້ດັກລັບມາຍັງແພ່ນດີນຈົງຫຍວນ ເພີ່ມ
ເພື່ອຄິດໝາຍຸກຕົ້ນຍົກພາບຂອງຈົງຫຍວນ”

ຫວີນເຢ່ມອງດູເຈົ້າແທ່ງນກຢູ່ຍ່າງປະຫລາດໃຈ ພລານນັບໃນໃຈ ຈະ
ກະຮ່າງນັບດຶງແປດສົບ ເຈົ້າແທ່ງນກຢູ່ຍັງຍືນຫຍັດກັບທີ່ ສ້າງຄວາມສົງສ້າຍໃຈ
ແກ່ເຂົາຍິ່ງ

ເສວິຍນຈັ້ງໄປແລ້ວຍັນດັກລັບມາ ບອກກລ່າວວ່າ “ຫວີນໂຫວ ຊມພູກວົປມີ
ວິຊາຜົນມື້ອີກແນ່ນໜີ້ ເມື່ອຄວາມເປັນກາໜາຈ່າງຫຍວນເຮີຍກວ່າໂຍຄະ ດັກຜູ້ນີ້
ເປັນຍອດຝີມື້ອີກທາງດ້ານນີ້ ສາມາຮັດຄວບຄຸມບັນດັບສ່ວນຕ່າງໆ ຂອງຮ່າງກາຍໄວ້
ທ່ານລືມເລືອນວ່າເຢ່າທ່ວອໃຫ້ໜ່ວງເໜີກ”

ຫວີນເຢ່າຄ່ອຍໄດ້ຄິດ ເຫັນໃຈກາລັງຝ່າມື້ອີກຂອງເຈົ້າແທ່ງນກຢູ່ປຣາກງົງໂລຫິດ
ຫຍດຫຍາດອອກມາ ແສດງວ່າຄິດຮີດເຮັນໂລຫິດໜຶ່ງເຈືອປ່າຍ້າອອກຈາກຮ່າງ
ຕະເທີຍມລົງມື້ອີກ

ຫວີນເຢ່າອົກຄຳສັ່ງວ່າ “ລົງມື້ອີກ” ກອງກຳລັງສ່ວນຕ້ວສອງຄນກີໂຄມເຂົາມາ

คลี่สะบัดร่างແຫປາກහິນ່ອຮອບຄຸມລົງຫາ ເຈົ້າແທ່ງນກຢູ່ໄມ່ວ່າບິດຕັ້ງ
ອຍ່າງໄຮກ໌ໄມ່ອາຈັດໜຸດໄດ້ ເນື່ອເພົະບນ່ອຮ່າງແຫດຂອງເກີຍວເອາໄວ້ ຂອງ
ເກີຍວຈົມລຶກໄປໃນເລືອດເນື້ອ ລົງຈິນເປົ້າສີບເທົ່າເຂົ້າມາ ເງື່ອຝັດຕານຫວດໄສ່ກົກຫຼູ
ຂອງເຈົ້າແທ່ງນກຢູ່ ເຈົ້າແທ່ງນກຢູ່ຂັກຮະດຸກສອງຄຣາ ກີ່ໄມ່ຂັບເຄື່ອນໄຫວ
ອີກ

ກອງກຳລັງສ່ວນຕົວຮັບເສັນລວດຈາກຫວິນເຢັ້ມດັບພັນຮານການເຈົ້າແທ່ງ
ນກຢູ່ໄວ້ ເສັນລວດຈົມລຶກໄປໃນເລືອດເນື້ອ ຮັດຮະດຸກຂົອຕ່ວໄວແລ້ວຄ່ອຍຫຍຸດມື້ອີກ

ເຫັນກອງກຳລັງສ່ວນຕົວຄິດມັດພັນຮານການຜູ້ຕິດຕາມຂອງເສວິຍນຈັ້ງອີກ
ສອງຄນ ເສວິຍນຈັ້ງກລ່າວວ່າ “ຄນທັ້ງສອງນີ້ເປັນປ່າວໄພຣ໌ທີ່ພຣະຣາຈແຄວັນ
ຈຍາໂຫລວມອບແກ່ເຮາ ມີໃໝ່ພວກເດືອກກັນມັນ”

ກອງກຳລັງສ່ວນຕົວຂອງຕະກູລຫວິນຄ່ອຍລ່າຄອຍໄປ ຫວິນເຢັ້ກລ່າວວ່າ
“ເນື່ອຄຽງໜຸ່ງໃນອັນດຣາຍ ມີຄຳພູດມາກຫລາຍໄມ່ສາມາດນົບອກກລ່າວ
ຕອນນີ້ສາມາດນົບອກວ່າໃດນີ້ໃຫ້ຄນຜູ້ນີ້ຕິດຕາມທ່ານໄປຢັງໜີ່ວິປີ”

ເສວິຍນຈັ້ງກລ່າວວ່າ “ຕອນແຮກເຮາທ່ານລ້ວນຖຸກເຢ່າວວອຈັບຕົວໄວ້ ເຮາ
ໄດ້ແຕ່ຮັບປາກເຢ່າວວ່າຈະນຳນົອງໝາຍມັນໄປຢັງວັດລັນຄົວໜີ່ວິປີ ຄ່ອຍ
ຮັກຊາຍືວິດພວກເຮາໄວ້ ຄນຜູ້ນີ້ພອໄປຄື່ງໜີ່ວິປີ ກີ່ສໍາແດງຜືມື້ອີກ ຈນໄດ້ເປັນ
ເຈົ້າແທ່ງນກຢູ່ ພລາຍວັນນີ້ອາຕມາເຝົາຮອທ່ານ ຈນບັດນີ້ທ່ານຄ່ອຍມາຄື່ງ”

ຫວິນເຢັ້ກຮັບຍາຍວ່າ “ຂ້າພເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ເວລາສຶກຂາ ຈົບຈັນແນ່ໃຈໃນສັກດີ
ສູານະຂອງມັນ ພາກມີໃໝ່ວັນນີ້ພບເຫັນຮອຍສັກ ຂ້າພເຈົ້າຍັງໄມ່ແນ່ໃຈ”

“ຕກລົງ ທ່ານໄປເຖີ່ວະ ພັລັງຈາກນີ້ໄມ່ຕ້ອງມາຫາເຮາອີກ ທ່ານມາຫາເຮາ
ຄັ້ງໜຶ່ງ ຈົດພຣມຂອງເຮາຈະລົດທອນລົງສ່ວນໜຶ່ງ ໄດ້ພບມີສູ້ຍ່າໄດ້ພບ ທ່ານ
ເຂົ້າສູ່ເສັນທາງມາຮາ ຖຸກປະກາດລ້ວນແລ້ວແຕ່ທ່ານ”

ເຈົ້າແທ່ງນກຢູ່ຖຸກບຣຈຸໃນຖຸນຜ້າ ກອງກຳລັງສ່ວນຕົວຂອງຕະກູລຫວິນ
ແບກອອກໄປ ພອອອກໄປຢັງດ້ານນອກ ເຫັນຜູ້ຄົນຍັງເນື່ອງແນ່ນ ແຕ່ຫວິນເຢັ້ມື້ອີກ
ເວລາເປີດໂປ່ງລວດລາຍຂອງວັດເຈີ້ຍຸພຸ ຄິດຈັດການເຮືອງຂອງເຈົ້າແທ່ງນກຢູ່

ประเสริฐกว่า หвинเย่พบว่าศัตต์รุของตนเองคล้ายปราภูตัวไม่หยุดหย่อน หากว่าพวกเขามีส่วนเกี่ยวโยงกัน ก็น่ากลัวมากแล้ว

เมื่อกลับมาถึงคุกใต้ดินของบ้านตรากูลหвин เจ้าแห่งนกยูงถูกจับเปลืองเสือผ้า กางแขนเหยียดขาบนบานประตูบานหนึ่ง อาการบวมที่มือของเขาลดลง ไม่มีโลหิตหลงไหลอีก แต่ความรู้สึกคันเดี่ยวกรำเข้าจนแทบคลั่มคลัง ไม่ว่าสงบจิตใจอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ ต้องใช้ศรีษะชนใส่บานประตู คิดอาศัยความเจ็บปวดลดthonอาการคันที่จับจิตจับใจ

สมมอสูรฟ้าถูกเรียกตัวมา หвинเย่กับสมมอสูรฟ้าล้วนสูมที่ครอบจมูกปุ๊ก เขาโยนเห็ดม่อถูกอกหนึ่งลงในครกบดยา ตำให้ละเอียด ความเคลื่อนไหวของเขามีเพิ่มไปด้วยความระมัดระวัง

หลังจากที่ตำอยู่สิบกว่าครั้ง สมมอสูรฟ้าก็เติมก้อนผลึกสีครามลงไปจุดหนึ่ง ดูท่าทีทั้งสองร่วมงานกันมาก่อน จับผสานอย่างกลมกลืน

เห็ดม่อถูกตำเป็นผง หвинเย่ใช้ทับพีเล็กๆ ตักขึ้นมาเล็กน้อย ยกขึ้นมาถึงระดับสายตา มองดูแล้วยืนส่งถึงเบื้องหน้าสมมอสูรฟ้า เห็นสมมอสูรฟ้าผงกศรีษะ ค่อยยื่นทับพีถึงริมจมูกของเจ้าแห่งนกยูง

เจ้าแห่งนกยูงถูกอาการคันเดี่ยวกรำจนแทบคลั่มคลังพื้นเพื่อน ลมหายใจกระซิบเร่งร้อน จึงสูดลมหายใจคราหนึ่ง กลับสูดผงของเห็ดม่อถูกทับพีเล็กๆ เข้าไปจนหมดสิ้น

เจ้าแห่งนกยูงพลันพบว่าอาการคันบนร่างลดลงอย่างรวดเร็ว ค่อยสังเกตดูสภาพอันประหลาดพิกลของหвинเย่กับสมมอสูรฟ้า จากนั้นนึกถึงชาตกรรมของตนเอง กล่าวเสียงແบพร่าว่า “ท่านคิดถูกอันได้ก็ถูก เถอะ เราจะบอกกล่าวออกไปทั้งหมด เราทราบว่าตนของไม่มีชีวิตอุดสีบไปเพียงหวังว่าก่อนตายจะได้รับความสงบสุข”

หвинเย่ถามว่า “ท่านมายังฉางอาณคิดทำอะไร?”

“เพื่อเผยแพร่ศาสนาพุทธ ถ่ายทอดพระสูตรอันล้ำเลิศของมหาyan

มายังต้าถัง นี่เป็นหน้าที่ของเรา และเป็นศรัทธาความเชื่อของเรา"

"เย่ทวอผู้เป็นพี่ชายท่านตายแล้ว ท่านไม่คิดแก้డេន?"

"พวกท่านชาวจงหยวนบอกว่าคนตายเอกเช่นตะเกียงดับสูญ ละทิ้งสังขารอันเหม็นคลุ้ง ไม่ยินดีไม่โศกศัลย์ เมื่อเพาะเหตุไว้ ต้องรองรับผลที่เกิดขึ้น เป็นสงสารวัญ ไม่จำเป็นต้องแก้డេន"

"พวกท่านมาทั้งสิ้นเท่าใด ข้าพเจ้าหมายความว่ามาทั้งสิ้นกี่คน?"

"เส้นทางมุ่งตะวันออกยาวไกล อาศัยพวกเรารสีคนคิดก่อตั้งนิภัย ไหนเลยง่ายดาย สาธุ สาธุ"

สมมอสูรฟ้าพลันชี้มือไปที่ประตู หวินเย่เชื่อฟังว่าเจ้าเป็นอย่างดี เดินออกจากรถได้ดิน ทั้งปิดประตูลง เฝ้าอยู่หน้าประตูด้วยตนเอง แต่ที่ครอบจมูกรูปสุกรแม้ตายก็ไม่ยอมถอดออกจาก

ผ่านไปเนินนาน สมมอสูรฟ้าค่อยเดินออกจากรถได้ดินในสภาพหลังเหงื่อโชมกาย นางปลดที่ครอบจมูกรูปสุกรออก สูดลมหายใจเข้าไป ค่อยมองกระดาษแผ่นหนึ่งต่อหวินเย่ จากนั้นกลับตีกหลังไป

คำคืนนั้นหลวจินเป่าแบกถุงผ้าใบหนึ่งไปยังโรงกลั่นสุราของตรรกะลหวิน ยัดถุงผ้าไปในช่องได้เตา ทหารเก่าเหล่าเจียงก์ราดสุราร้อนแรงให้หนึ่งลงบนถุงผ้า แล้วเปิดประตูลม เป่าวไฟสีแดงแสดงกีลูกพีบชื่น แผลเปาถุงผ้าทั้งใบ หลวจินเป่ายืนรออยู่หนึ่งชั่วขาม ใช้พลั่วเคาะดูสองครา แน่ใจว่าไม่ได้ทิ้งอันใดไว้ ค่อยกลับมายังบ้านตรรกะลหวิน ผงกศีรษะต่อหวินเย่ ซึ่งนั่งอ่านหนังสือในห้องหนังสือ จากนั้นกลับห้องของตนเอง

การบริหารทรัพยากรบัค

คืนนี้ประจวบกับเป็นคืนเดือนเพ็ญ ดวงจันทร์ที่นookหน้าต่างทึ่กลม
ทึ่กลมใหญ่ ทวิ่นเย่พุ่นหน้าอยู่บนโต๊ะ มองดูดวงจันทร์บนห้องพ้า หังที่กราบ
ว่าที่นั้นไม่มีฉางเอ้อ* ไม่มีกระด่ายหยก ยิ่งไม่มีต้นอบเชย แต่ดวงดาวของ
เขายิ่งมาอย่างดงนสนเท่า เอือนเบาๆ ว่า “เมืองหยกขาวสุราลัย ห้าหอยใหญ่
สิบสองนคร เซียนวิเศษลุบคลำข้ม่อม ประทานพรยังยืนยาว”

เสียวหลึงตั้งเดินเข้ามาย่างแผ่วเบา หยิบชามข้าวต้มจากในสำรับอาหาร ยังมีผักอีกสองอย่าง หัวนิย่ำชอมข้าวต้ม แต่ไม่ชอมชอมน้ำแกง เห็ดหูหนูข้าวกับเม็ดบัว เห็นสามีพุ่ยข้าวต้มจนหมดชาม จึงผลักจานผักไปเบื้องหน้า เป็นความหมายให้ล้มลงดู

หวินเย่เพียงรับประทานอยู่สองคำก็วางแผน ฟุบหน้านบนโต๊ะ มองดูดวงจันทร์สีบุตต์ พลันได้ยินเสียงหัวลิ่งตั้งสะอื้นให้เบาๆ สร้างความสงสัยใจแก่หวินเย่จนถ้ามารว่า “เป็นไรแล้ว ที่ได้ไม่สบาย หรือว่าซินเยี่ยรังแกท่าน?”

เสี่ยวหลิงตั้งกล่าวด้วยน้ำตาคลอเบ้าว่า “ไม่ ถูกยินดีต่อข้าพเจ้ายิ่งเป็นข้าพเจ้าทำได้ไม่ดี สร้างความชุ่นเคืองใจแก่ท่าน”

“ไม่มีเรื่องเช่นนั้น หลังตั้งเชือพังวาจา เราผู้เป็นสามีมีแต่รักถอนมห่าน ไหนเลยมีโถะต่อห่าน วันนี้เกิดเรื่องบางประการ ดังนั้นอารมณ์ไม่ดี หากห่านรังเกียจว่าห้องหับเงียบเหงาก็อยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้าในห้องหนังสือชุดดวงจันทร์ ทุกวันเพียงเดือนแปด ข้าพเจ้าจะชุ่นช่องใจ ไม่ว่าบ้านใดล้วนคลองวันให้พระจันทร์กัน ตอนนี้พวงเรซุชุดดวงจันทร์ ถือว่าเป็นเพื่อนผ่านวันให้พระจันทร์ด้วยกัน”

เสี่ยวหลิ่งตั้งกล่าวเบาๆ ว่า “วันให้พระจันทร์รับประทานขنمเปียกัน”

“อย่างนั้นพวงเราไปรับประทานขنمเปียก วันนี้ข้าพเจ้าจะทำขنمเปียกให้กับพวงห่าน ห่านไปนำแม่พิมพ์ออกม้าล้างให้สะอาด ข้าพเจ้าจะใช้น้ำมันหมุกแม่พิมพ์”

เสี่ยวหลิ่งตั้งพอฟังรับวิ่งออกไปด้วยความยินดี ยังยินดีกว่าามปรกติอีก ถูหยินหั้งสองเข้านอนแล้ว คืนนี้ฟูจุนเป็นของเราแต่ผู้เดียว

หวินเย่ไม่แม่บ้านที่มาช่วยเหลือจนเสร็จกลับไปนอน ยัดขنمเปียกที่ทำเสร็จใส่เตาอบ จากนั้นนั่งกอดเข่าอยู่หน้าประตูห้องครัวกับเสี่ยวหลิ่งตั้ง รอจนขنمเปียกอบเสร็จ ขنمเปียกของต้าถัง หวินเย่ไม่กล้าลิ้มลองขنمเปียกให้ภูมิใจถังชา* ลงไปหนึ่งทัพพี ครอบครัวที่มีอันจะกินยังโรงaga กับเมล็ดลูกห้อ ตามแบบโบราณ หวินเย่ไม่มีความกล้าลิ้มลองดู

เสี่ยวหลิ่งตั้งยืนให้กับหวินเย่อย่างโง่งม หวินเย่แสยะหน้าล้อเลียนเสี่ยวหลิ่งตั้งกិนดือยู่ครึ่งค่อนวัน คนมีความรักแม่ตีมน้ำยังอิ่มหนำ ตอนนี้ผู้ใดสนใจดวงจันทร์บนห้องฟ้าอีก

หวินเย่ลิ้มลองขنمเปียกผลไม้ชั้นหนึ่ง ก็มวดคิ้วเข้าหากัน รสชาติทั้งหวานทั้งเปรี้ยวบรรยายไม่ถูก เสี่ยวหลิ่งตั้งกลับรับประทานขنمเปียร์ส สาลีชั้นหนึ่ง ขنمเปียร์ลูกเกดชั้นหนึ่ง ขنمเปียร์แดงหวาน รวมสามชั้น

หลังจากนั้นหвинเย่ห้ามมิให้นางรับประทานอีก ยามค่ำคืนรับประทานมากไปจะไม่ย่อย เสี่ยวหลิ่งตั้งกลับคิดรับประทานข้มเปีะให้หมดสิ้น

กระดิ่งที่ติดตั้งอยู่ในห้องครัวพลันส่งเสียงดังขึ้น หвинเย่จึงหยิบเสื้อผ้าของน่าวaireรับนแคร์ชุดหนึ่งให้เสี่ยวหลิ่งตั้งผลัดเปลี่ยน ทั้งให้ซ่อนตัวอยู่ข้างในอย่าได้ออกไป ส่วนตนเองยืนดูอยู่ริมหน้าต่าง

เจาร่างอันปราดเปรียวสามสายกระโดดข้ามกำแพงตีกลงมายังลานตีก ได้เท้าปราศจากสัมเสียงผิดปกติแม้แต่น้อย สุนัขที่ลานบ้านสองตัวเพิ่งส่งเสียงร้องออกมาน กีล้มระทวยลงกับพื้น หвинเย่ตាមอประกายอ่อนหิดวูบ ปลดกระดิ่งในห้องครัวลงมา ดีดนิ้วใส่เส้นเชือกสีครั้ง จากนั้นกลับมาที่ริมหน้าต่าง มองดูตำแหน่งของห้องหนังสือ ที่นั้นจุดไฟสว่างไสว

เจาร่างสามสายเลียนเชิงกำแพงที่มีดมิดเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว เป้าหมายแสดงว่าเป็นห้องหนังสือของหвинเย่ หвинเย่รออีกครู่หนึ่ง ปรากฏ คนชุดดำอีกสองคนแสดงตนขึ้น ยืนหันหลังชนกันที่เชิงกำแพง คล้ายประสานงานกับผู้คนที่มาก่อนทั้งสาม หвинเย่ยืนมือปัดเส้นเชือกโดยแรงได้ยินเสียงลูกธนูแหกฟ้าอากาศ คนชุดดำผู้หนึ่งถูกลูกธนูยิงใส่ ร่างลอยลิ่วขึ้นไป ประชานกับกำแพงปรากฏโลหิตฉีดพุ่งออกมาน

คนชุดดำอีกผู้หนึ่งแทกตื้นตระหนกยิ่ง คิดกระโดดขึ้นบนกำแพง กีลูกธนูยิงใส่กลางหลัง ชากระหบมุนคัวงอกนอกบ้าน ต่อจากนั้นหลิวจินเป้ามาถึงห้องครัว เห็นหвинเย่กับสุหยินสามล้วนอยู่ภายใน จึงกล้ำกลืนคำพูดที่คิดกล่าวเอาไว้ เสี่ยวหลิ่งตั้งทราบว่าที่บ้านเกิดเรื่องขึ้น จึงติดตามผู้พิทักษ์ตีกไปยังตีกหลัง แต่ไม่ล้มหยิบฉวยข้มเปีะไป

หลิวจินเป่ารายงานว่า “โหวແໜຍ ຜູ້ມາມີທັງສິນເຈັດຄົນ ທີ່ອກກຳແພັງຕືກຍັງມີອີກສອງຄົນ ຖຸກທ່ານອາເຈີຍກັບພວກຈັບຕ້ວໄວ້ ດົນທີ່ເຂົ້າຫຼັກຫຼັກ ທັງສາມຈັບເປັນຄົນໜຶ່ງ ເສີ່ວະລິ່ງຕັ້ງທຽບວ່າທີ່ບ້ານເກີດເຮືອງຂຶ້ນ ຈຶ່ງຕິດຕາມຜູ້ພິທັກໝົດຕືກໄປຢັງຕືກຫຼັກ ແຕ່ໄມ່ລື້ມຫຍົບຈວຍຂົມເປີຍໄປ

“ประเสริฐมาก สั่งพวkmันเฝ้ารักษาการณ์ต่อไป พวkmเราไปดูว่าผู้มาเป็นใคร”

เมื่อไปถึงห้องหนังสือ พบว่าผ้าคลุมหน้าของคนชุดดำถูกปลดลงมา หวินเยี่มมองประตูเดียว ก็ทราบว่าคนเหล่านี้เป็นสาวนิกรายบุคคลเพลิง จึงกล่าวเสียงเครียดว่า “ตระกูลหวินกับนิกรายนอกรีตไม่มีข้อbadหมายมากกัน เหตุใดเข้าบ้านเรายามวิกาล ตอนนี้ต่างกับกาลก่อน พวkmท่านปลูกสร้างวิหารใหญ่โตที่ย่านฉงหนิง คิดรือทำลายไปไม่ง่ายดาย เป็นสาเหตุใดทำให้พวkmท่านตั้งตัวเป็นศัตรุกับเรา Howe แhey?”

คนชุดดำที่ถูกจับเป็นกล่าวว่า “นับตั้งแต่ท่านพบกับเจ้าแห่งนกยูง คนกี hairy สาบสูญไป ถูกกลับชาติเกิดใหม่ของเขากองตกลอยู่ในเมืองท่าน กระมัง ขอให้คืนแก่พวkmเรา พวkmเรียนดีจ่ายค่าตอบแทนทั้งมวล เทพเร่องโรจน์กำลังจะมาถึง หากมอบถูกกลับชาติเกิดใหม่แก่พวkmเรา พวkmเรียนดีมอบสมบัติและสาวพรหมจารย์แลกเปลี่ยนกับท่าน ไม่เช่นนั้นท่านตายแล้ว ต้องถูกพิพากษาให้ตกอยู่ในขุนนรกคำมีดตลอดไป?”

“พวkmท่านหมายถึงสิ่งนี้?”

หวินเยี่ยกกล่าวพลางล้วงหยิบถุงทองเหลืองซึ่งจัดวางอยู่บนขาหงี้ รูปสัตว์ออกแบบลวงบันโธึก คนชุดดำที่ถูกจับมั่นดราวนมจังส่งเสียงร้องในลำคอ คิดขยับเข้าใกล้ถุงทองเหลืองใบนั้น

หวินเยี่ยกกล่าวว่า “ข้าพเจ้านี้ก็ประหลาดใจ สิ่งของนี้ตอนอยู่ในเมืองเจ้าแห่งนกยูง พวkmท่านกระทบยังไม่กล้ากระทบถูก เหตุใดพอเปลี่ยนมือมาอยู่ที่ข้าพเจ้า พวkmท่านก็มาแย่งซิงหั้งยามวิกาล ข้าพเจ้าสามารถช่วยเหลือได้ง่ายกว่าเจ้าแห่งนกยูงหรือ?”

คนชุดดำที่นำขบวนผมเผาคิ้วเคราล้วนขาวโพลนบอกกล่าวว่า “หวิน Howe ของสิ่งนี้ไม่มีประโยชน์ต่อท่าน แต่สำหรับกับพวkmเรา นี่เป็นเครื่องเช่นให้ว่าที่ล้ำค่าที่สุด พวkmเรารอนแรมจากทະເລທຣາຍມາถึงชาบาน

เพราเพื่อให้ไฟศักดิ์สิทธิ์ลูกใหม่ตลอดไป หากปราศจากถ้าดเข่นสรวง
พวงเราจะเป็นวิญญาณเรร่อน ต่อให้ไฟศักดิ์สิทธิ์ลูกโชนกว่านี้ ก็เพียงเป็น
อัคคีกลุ่มหนึ่ง เมื่อไม่มีที่ฝากผงวิญญาณ พวงเราได้แต่เดินอยู่ในความมืด
หวนหวน วิงวนท่านให้แก่พวงเรา พวงเรายินดีรับปากเงื่อนไขของท่าน"

หวนเย่กล่าวเสียงเย็นชาว่า "ตอบคำถามข้าพเจ้ามา พวงท่านไคน
ไม่แย่งชิงจากมือเจ้าแห่งนกยูง?"

"พวงเราไม่อาจแย่งชิง มันเป็นทุตจัดส่งถ้าดเข่นสรวง หากแย่งชิง
จากมีอมัน เชือไฟศักดิ์สิทธิ์จะไม่บังเกิดขึ้น มีแต่ผู้ที่ใกล้ชิดกับเทพสุริยัน
ที่สุดจึงสามารถหยิบฉวยไฟศักดิ์สิทธิ์ ไฟศักดิ์สิทธิ์ไม่อาจลงหลูได"

"ทราบแล้ว พวงท่านเกรงกลัวบุคคลที่อยู่เบื้องหลังเจ้าแห่งนกยูง
ไม่กล้าล่วงเกินมัน ดังนั้นมาข่มเหงข้าพเจ้า ช่างน่าคลั่งใจนัก วันนี้จะให้
พวงท่านเห็นจุดจบของการข่มเหงรังแกข้าพเจ้า"

กล่าวจบ ชักดาบสั้นออกมา ในเสียงอุทานของคนชุดคำ ถ้าด
ทองเหลืองถูกพันแยกออกเป็นสองส่วน

"เจ้าต้องลงนรก เจ้าต้องตกนรก"

ชายชราหนึ่นพิมพ์ว่า "เทพเรืองโรจน์เราเห็นอันได เทพเรืองโรจน์
เราเห็นอันได..."

สัมเสียงของเขายิ่งมายิ่งแ่าวทุ่ม ศีรษะตกห้อยลง หลิวจินเป่ายืนมือ²
แต่สัมผัสถักกับลำคอของเข้า กล่าวกับหวนเย่ว่า "หัวแหลม มันตายแล้ว"

เป็นໂຄห່າປະເສົາກວ່າ

คนที่เหลือหвинເຢີມໄດ້ຈັດການ ຫາກສົ່ງມອບໃຫ້ກັນເຂົ້ອເຖິນຊາງ ຜົ່ງ
ຄວນມ້າມາຄື່ງຕັ້ງແຕ່ເຫຼົ້າ ດັນທັ້ງເຈັດໄມ່ວ່າເປັນຫຣອຕາຍ ລ້ວນຖຸກເຂາຈັນຍັດໄສ
ກະສອນປ່ານ ສຸນຊ້ອນຮາວກັນສິນຄ້າ ຍັດໄສຮັດນັກໂທໝໍສ້າງຈາກເຫັນກຸລ້າ

ເຂົ້ອເຖິນຊາງໄມ່ຢືດຄື່ອພວກເຂາເປັນຄົນ ສອງຄົນທີ່ມີຊີວິຕອຍໆຢ່າກຈະມີ
ຊີວິຕສືບຕ່ອ ຂອເພີ່ງມີໃໝ່ໜ້າຕ້າສັ້ງ ເຂົ້ອເຖິນຊາງຈະໄມ່ຢືດຄື່ອພວກເຂາເປັນ
ຄົນ ອຍ່າວ່າແຕ່ຜູ້ທີ່ລອນເຂົ້າບ້ານຕະກູລຫວິນຍາມວິກາລ ມີໃໝ່ໂມຍກີເປັນໂຈຣ

ເຂົ້ອເຖິນຊາງກລ່າວວ່າ “ຫວິນໂຫວ ມອບຄາດເທັນເຮືອງໂຮຈົນແກ່ເຮົາເຖະະ
ເຮາທຽນວ່າທ່ານໄມ່ຜ່າມນັ້ນ ເພີ່ງຄົດໜູ້ຂວັງໝາວເປົອຮັບເຊີຍເຫຼຸ່ນນັ້ນ”

ຫວິນເຢີ່ພົກສີຮະະ ໃຫ້ຫລົວຈິນເປົ່າມອບຄາດທອງເຫັນທີ່ແຍກອອກເປັນ
ສອງສ່ວນແກ່ເຂົ້ອເຖິນຊາງ ເຂົ້ອເຖິນຊາງພອເຫັນຄາດທີ່ຖຸກຝ່າແຍກອອກ ຕ້ອງ
ຮ້ອງອອກມາວ່າ “ທ່ານທໍາລາຍຄາດເທັນເຮືອງໂຮຈົນໄປຈິງໆ?”

“ໄມ່ຄື່ອວ່າທໍາລາຍໄປ ທ່ານເສະໜ້າຊ່າງຟື້ມີອ້າມຕ່ອເຂົ້າດ້ວຍກັນໃໝ່
ຍັງຮໍາຮອງອັນໄດ?”

“ເ້ອມຕ່ອເຂົ້າດ້ວຍກັນ ຂອງສິນນີ້ພອດກົງຝຶ່ນຄື່ອວ່າມ້ວ່າມອງ ທ່ານຝ່າ
ມັນອອກເປັນສອງສ່ວນ ຍັງນອກວ່າໄມ່ໄດ້ທໍາລາຍ ທັ້ງຍັງໃຫ້ຊ່າງຟື້ມີອ້າມຕ່ອເຂົ້າ
ດ້ວຍກັນ ທ່ານເຂົ້າໄຈວ່ານີ້ເປັນກະໂຄນປັສສາວະຫຼືອ ເມື່ອຄືນມີຄຸນຫຼຸດດຳມາທີ່

บ้านท่านเจ็คคน คืนนี้ต้องมีคนชุดดำรุดมาเจ็ดสิบคน ท่านอย่าคิดหมายอยู่อย่างสุขสงบได้"

เอ่อเทียนชางขอบคิดไม่เข้าใจว่าหвинเยชิ่งกระทำการอย่างเป็นขั้นเป็นตอน ครั้งนี้ไนนกระทำอย่างเดียบขาดถึงเพียงนี้ กลับไม่เปิดซองให้กับเหล่าผู้เช่นสรวงของนิกายนอกรีตแม้แต่น้อย

หвинเยกกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นคนผ่าแยกถาด คนของนิกายบูชาเพลิงมาหาข้าพเจ้าทำอะไร?"

"แต่ท่านเพิ่งบอกว่าท่านเป็นคนผ่าแยกถาด คนชุดดำทั้งสองก็กล่าวเช่นนี้ มีทั้งพยานบุคคล และพยานหลักฐานพร้อมสรรพ ท่านยังบ่ายเบียงแก้ตัวอีก?"

"ข้าพเจ้าเป็นโหวແຍ ชุนนางไหญพึงพาอะไร เป็นการกล่าวเพื่อเจ้อเหลวไหล เมื่อครู่ข้าพเจ้าบอกว่าข้าพเจ้าเป็นคนผ่าแยกถาด ตอนนี้ข้าพเจ้าบอกว่าข้าพเจ้าไม่ได้เป็นคนผ่าแยกถาด ตอนนี้กับตอนนั้นผิดแผกแตกต่าง"

เอ่อเทียนชางกรธแคนจนร่างสันติริก ชี้หน้าหвинเยกกล่าวว่า "ลูกผู้ชายไนนพุดกลับไปกลับมา ไรย่างอายถึงเพียงนี้?"

หвинเย่นงบแก้ อี้ ใช้ฝ่าถวายปัดใบชาในถวายชา กล่าวอย่างจริงจังว่า "ครากก่อนท่านอยู่ที่บ้านข้าพเจ้า ดูว่าฝางเสียนหลิงอย่างไร ยังจำได้หรือไม่?"

"ย่อมจำได้ เราบอกว่ามันเล่นลิ้นความเป็นโจรเท่าที่ไรย่างอายผู้หนึ่ง"

"ก่อนนี้ท่านวิจารณ์ว่าตู้หยูชี่ยุ่ยตัดสินข้อพิพาทนหุ่งหยาอย่างไร?"

"เออะ มันไม่ถูกไม่ผิดถูก เพียงดูว่าชนเผ่าใดกล้าแข้งกว่า ก็ตัดสินว่าผู้นั้นมีเหตุผล ไม่สนใจความเป็นความตายของชนเผ่าที่อ่อนแอกว่า ปล่อยให้บันทุ่งหยาเลือดหนองเป็นท้องธาร"

“ท่านดู ท่านกล่าวมีเหตุผล พวกมันหั้งสองเป็นโจรເຜົ່າທີ່ຕຳຫ້າ ພວກເຮົມມຸມມອງຕຽງກັນ ແຕ່ວິທີກະທຳແຕກຕ່າງກັນ ຂ້າພເຈົ້າເພີ່ຍພາຍາມເປັນ ໂຈຣນ້ອຍທີ່ໄຮຍາງອາຍ ດັ່ງນັ້ນຂ້າພເຈົ້າມັ້ງຄົ່ງຮ່າງວຍ ມີກວດຍາອຸ່ນກວດຍາ ມາກມາຍ ສ່ວນທ່ານຫ່າງໄກລາຈາກເປົາໝາຍອັນຍຶ່ງໃໝ່ ມາຮາຊາຮາຄີດຮັບ ປະການຂອງດີ ຕ້ອງຫຍີບຄວຍຈາກບ້ານເຮົາ ສ່ວນໂຈຣເຜົ່າສາມາດຄຸ້ມ່າຄຸນຕາມ ຄຳເກອໄຈ ຮ້າກວ່າຍີ່ສົບປີໃຫ້ຫລັງຂ້າພເຈົ້າຖຸກຂູນນານນຳວ່າໂຈຣເຜົ່າ ຕື່ອວ່າ ໄມເກີດມາເສີຍເຖິງເປົ່າປ່ານ”

ເຂົ້ວເຖິນໜ່າງເໝ່ອມອຸ່ນຫົວໜ່າ ເຂົ້າໄໝກໍາລັກຄົດວ່າຄຸນຜູ້ນີ້ຫາກ ກລັບກລາຍເປັນໂຈຣເຜົ່າ ຜູ້ອື່ນຈະມີຫົວໜ່າໄດ້ຍ່າງໄວ?

ສຸດທ້າຍເຂົ້ວເຖິນໜ່າງຕັດສິນໃຈວ່າຈະໄໝເປັນສອງຂບດີມາກຄວາມ ຖາກຄາມຕຽງໆ ວ່າ “ທ່ານພູດກລັບໄປກລັບມາເຊັ່ນນີ້ ທີ່ແກ້ຄົດທ່າວ່າໄວ?”

“ຂ້າພເຈົ້າເພີ່ຍງເຫັນວ່າມີຄົນໂງ່ນກລຸ່ມໜຶ່ງສາມາດຫລອກໃຊ້ ພາກ ປລ່ອຍໃຫ້ພວກມັນຖຸຜູ້ພິທັກຍີຕຶກໃນບ້ານຂ້າພເຈົ້າຍິງຕາຍໝາດສິ້ນ ມີສູ້ໃຊ້ສອຍ ເປັນປະໂຍ່ນໆ”

“ທ່ານຄົດໃຊ້ສອຍພວກມັນຍ່າງໄວ ພາກຄົດໃຊ້ສອຍພວກມັນນິບຮຸລຸ ຈຸດໝາຍທີ່ໄມ່ອາຈນອກກລ່າວກັບຜູ້ຄຸນຂອງທ່ານ ເຮົາຈະໄໝຮັບປາກ ຂອເພີ່ຍງມີ ຂ່າວດັ່ງຄຸນໜຶ່ງຕົກຕາຍ ຂ້າພເຈົ້າຈະຄາດໂທ່າຈາກທ່ານ”

ຫົວໜ່າກ່າວວ່າ “ຜູ້ໄດ້ບອກວ່າມີຄົນຕາຍ ດັນເຫັນນີ້ຫລັບໜີຈາກທະເລ ທຣາຍຄື່ນຕ້າຄັ້ງ ມີໃຊ້ຄົດຈຸດໄຟສັກດີສິທິຂຶ້ນໄໝ່ມ່ວຮອກຫວູ້ ຄື່ນກັບຄົດຈັດຕັ້ງ ປະເທດໃໝ່ຂຶ້ນ ຂ່າວເປົ່ວໂຮງເຊີຍກລຸ່ມໜຶ່ງໄໝ່ນ່າກລ້ວ ຂ່າວເປົ່ວໂຮງເຊີຍທີ່ຮົມຕົວ ເຂົ້າດ້ວຍກັນຈຶ່ງນ່າກລ້ວ ໃນການນີ້ສາສນາເກີດແຮງເກະຕົວທີ່ແຂັງກັ້າ ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພເຈົ້າພອລ່ວງຮູ້ຄວາມສຳຄັງຂອງຄາດໃບນັ້ນ ຄວາມຄົດປະກາດແຮກຄື່ອກໍາລາຍ ຄາດໃບນີ້ໄປ

“ເນື່ອດີນຂ້າພເຈົ້າອັນໄປເງິນໜຶ່ງ ພອດີນຂຶ້ນມາກີນິກເສີຍໄຈ ພັນທີໃນ ການຮັກຊາຄວາມມັ້ນຄົງຂອງຕ້າຄັ້ງເປັນທ່ານ ມີໃຊ້ຂ້າພເຈົ້າ ຂ້າພເຈົ້າໄຝຕົອງໃຫ້

ตรากูลหินตกเป็นเป้า ผู้ที่ตกเป็นเป้าสมควรเป็นท่านเจิงถูกต้อง ดังนั้นจึงตอบปฏิเสธ เมื่อครูข้าพเจ้ายังส่งพ่อบ้านไปปล่อยข้าวที่กลางงานว่า มีจรอิงมกลุ่มหนึ่งขโมยถادทองเหลืองโบราณจากบ้านตรากูลหิน ที่น่าประหลาดคือด้านข้างจัดวางไข่มุกมีค่าครวเมืองลูกหนึ่ง ใจริงมเหล่านั้นกลับไม่หยิบดวยไป..."

เชื่อเทียนชางผุมเผ่าลูกชี้ชัน กล่าวว่า "ใจร้ายถูกเราจับตัวได้ ถ้าดทองเหลืองถูกเราใช้กระเบื้องพันแยกออกเป็นสองเสียง ใช่หรือไม่?"

"ไม่ เรื่องของตรากูลหินจบแล้ว เรื่องราวหลังจากนั้นเป็นท่านล้านต่อไป เมื่อครูที่ท่านกล่าวเพียงเป็นความเป็นไปได้ประการหนึ่ง เช่น คนชุดดำกับเจ้าแห่งนกยูงต่อสู้กันสามร้อยกระวนเพลง คนชุดดำไม่ทันระวัง พันถادทองเหลืองแยกออก หรือว่าสถานบันทัณฑ์ ห้าไม้กีเป็นสำนักพรตล้วนเข้าร่วมช่วงชิง สรุปแล้วขึ้นอยู่กับท่านคิดอ่านอย่างไร ท่านคิดบรรลุวัตถุประสงค์จะมีคนยอมรับใช้ท่าน นี่เป็นโอกาสอันดีต้องเกะกุ่มให้มั่น คราครั้งนี้ท่านจะได้ร่ำรวยเลื่อนตำแหน่งแล้ว"

เชื่อเทียนชางเดินเสียงอุกมาว่า "ท่านเป็นคนผ่าแยกถ้าออก"

"เป็นข้าพเจ้าผ่าแยก ท่านดู ข้าพเจ้ายอมรับแล้ว แต่ผู้ใดยอมเชื่อถ้าดใบนั้นเป็นโบราณวัตถุพันปี มีค่าไม่เบา เมื่อผู้ใดอุ่นใจนับถือวินยอมยกสมบัติและทรัพย์มรรย์แลกเปลี่ยนกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่รับปาก มีผู้ใดหักใจทำลายของวิเศษสิ่งนี้ไป อย่าร่วมแต่หвинย์เป็นคนนิยมสมบัติมั่กมากกามคุณ เรื่องนี้ต้องไม่บังเกิดแก่มัน หากเป็นเชื่อเทียนชางจะใจเบี่ยงเบนสายตามลชน เพื่อบรรลุจุดประสงค์ที่ไม่อาจบอกกล่าวต่อผู้คน..."

เชื่อเทียนชางร้องนองกว่า "หุบปาก นับตั้งแต่เราเหยียบย่างเข้าบ้านท่าน ท่านก็คิดให้ร้ายเรา"

หвинย์ส่วนคำว่า "ท่านเจิงหุบปากให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายิบยืน ความดีความชอบแก่ท่าน หลายปีนี้เชื่อเทียนชางท่านรักษาความสงบ"

เรียบเร้อยของฉางอาน ทำงานด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต และจริงจัง นี้เป็นจริยธรรมของท่าน เพราะเหตุนี้จึงได้รับอนุญาติจากฝ่าบาท หมายความว่าท่านครองใจฝ่าบาท แต่เหตุใดลองถามตัวเอง เหตุใดท่านยังเป็นขุนนางชั้นที่แปด

“เรื่องนี้เป็นโอกาสสุดท้ายของท่าน ความอดทนของฝ่าบาทมีจำกัด หากว่าเป็นคนดีที่ไม่มีความสามารถ ฝ่าบาทไม่ขาดแคลน ในฐานะสหายเรื่องที่ท่านไม่เข้าใจ ข้าพเจ้ามีหน้าที่ต้องบอกกล่าวอุกมา ตรรกะลหวินคิด จัดการเรื่องนี้ง่ายดายยิ่ง เพียงโยนศพทิ้งไว้ที่ลานทุ่งร้าง หรือเวลาไปยังวัดวาของนิกายนอกรีตที่ย่านฉงหนิง จะได้รับสมบัติและสาวพรหมจรรย์ คนของนิกายนอกรีตเพียงเพ่งเลึงสังสัยที่อื่น รับรองว่าตรรกะลหวินจะไม่มีปัญหาอันใด เหตุใดต้องส่งมอบคนให้แก่ท่าน ขบคิดเข้าใจแล้วหรือไม่ หากว่าขบคิดเข้าใจก็รีบไปจัดการ ส่วนอาหารว่างข้าพเจ้าจะใช้คนส่งไปที่บ้านท่าน”

เอ่อเทียนชางตักน้ำเย็นจากในบ่อถังหนึ่ง แซ่ศีรษะตัวเองในน้ำ จนแทบจมน้ำตาย ค่อยเบยหน้าขึ้น อ้าปากหอบหายใจ แล้วค่อยรับผ้าเช็ดตัว จากมือบ่าวไฟร์ เช็ดหน้าเช็คตา น้อมคำนับต่อหวินเย่ จากนั้นนำผู้ต้องหากับคนตายจากไป

ชินเยี่ยมมองดูเอ่อเทียนชางจากไป กล่าวถามว่า “ฟูจิน ท่านเข้าใจว่ามันจะให้รายผู้ใด?”

“มันไม่ให้รายผู้ใด หากรายงานเรื่องนี้ต่อฝ่าบาท ให้ฝ่าบาททรงวินิจฉัย”

ยีดตีอเรอาเป็นหัวโง่เม

ชนเยี่ยกล่าวถามว่า “ฟูจิวน เมื่อเป็นความตีความชอบ ไถนยกให้ แก่ผู้อื่น โดยเฉพาะให้แก่คนผู้นี้ ซึ่งไม่ได้รับผู้คน ปล่อยให้โอกาสอันดี สูญเปล่า”

หวินเย่หันไปกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านเป็นคนใจอ่อน ข้าพเจ้า ทำเช่นนี้สร้างความลำบากใจแก่ท่าน?”

ชนเยี่ยคล้องแข้นหวินเย่ไว้ เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “ฟูจิวนเป็นวีรบุรุษ เชี่ยเชินกีเป็น英雄ของวีรบุรุษ ฟูจิวนเป็นโจรร้าย เชี่ยเชินกีเป็นนางโจร หากว่าฟูจิวนไปปล่าคน เชี่ยเชินจะช่วยชุดหลุมให้กับฟูจิวน ต่อให้ต้องถูกตัดศีรษะ เชี่ยเชินกีจะถูกตัดศีรษะด้วย เมื่อลงสู่ประหารโทษทัณฑ์ จะได้มีคนอยู่เป็นเพื่อน”

“ชาชา ต้องเป็นเช่นนี้อยู่แล้ว ท่านเป็นพ่อเห็นใจของเรา เป็นคนไกลัชิตที่สุดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายอมไม่ปล่อยให้พวงท่านมีจุดจบที่ไม่ดี รอจนพวงเราชำราญในการมีชีวิตอยู่ ก็แล่นเรือให้ญี่ปีถึงสุดขอบฟ้า เสาหาสถานที่ซึ่งymbala ไม่พบแล้วค่อยตกลดาย ต่อให้พวงมันคิดชุดหลุมขึ้นมาโดยศพ ก็หากระดูกไม่พบ”

หวินเย่โบนไหล่ของชนเยี่ย เดินเข้าประทูรปวงเดือน วันนี้ไม่คิดออก

มาอีก

ถังไห่จงย่องเต้าหอดพระเนตรเข่อเทียนชางซึ่งคุกเข่าข้างหนึ่งที่หน้าโต๊ะ บนโต๊ะจัดวางถาดซึ่งถูกผ่าแยกออกเป็นสองเสียง ตรัสตามว่า “หวินเย่ให้โอกาสแก่เจ้า เจ้าไหนไม่ฉกฉวยไว้?”

เข่อเทียนชางกล่าวว่า “ทูลฝ่าบาท ตอนที่เคนผู้น้อยอยู่ในบ้านตระกูลหวิน ก็เกิดความคิดหักล้างกันเอง แทนรับปากมัน แต่เคนผู้น้อยไม่อาจเกลี้ยกล่อมตัวเอง คนเหล่านี้บุกรุกตีกโหวแหยามวิกาล ไม่ว่าอย่างไร ไม่อาจอดพันจากการถูกตัดศีรษะ แต่ว่าเคนผู้น้อยทำไม่ได้ หวินโหวกล่าว มีเหตุผล เราไม่เหมาะสมกับการรับราชการ มันกับนักเรียนของมันจึงเหมาะสม กับการเป็นขุนนางของฝ่าบาท ดังนั้นเคนได้แต่รายงานเรื่องนี้ขึ้นมา ขอให้ ฝ่าบาททรงวินิจฉัย”

ถังไห่จงย่องเต้าหอดพระสรวลอกรมา ตรัสว่า “หวินเย่เพียงมองจากด้านเดียว ราชสำนักไม่ได้มีแต่วิญญุชน แต่หากบอกว่าทั้งราชสำนักล้วนเป็นคนต้าช้า ผลสุดท้ายคงน่ากลัวยิ่ง นับแต่โบราณกาลมา ต้องมีทั้งหยินและหยาง จึงเกิดความสมดุล ระหว่างดีกับเลว ขึ้นอยู่กับมุ่งมองที่แตกต่าง อย่างได้ถูกหวินเย่ครอบงำ ด้วยฝีปากของมัน สามารถอกกล่่าวจนคนตาย ลูกจากใจ มนเพียงต้องการให้เจ้ารายงานลับต่อข้า เจ้าเข้าใจว่ามันทำเพื่อช่วยให้ท่านร่าวยเลื่อนตำแหน่งหรือ ตอนนี้เจ้าออกจากวังไปเกอะ เรื่องของคนเหล่าน้อยย่าได้บอกต่อผู้ใด ข้าย่อ้มมีความคิดอ่านเอง”

รองนเอ่อเทียนชางล่าถอยออกไป ถังไห่จงย่องเต้าหอดทุบหมัดลงบนโต๊ะเป็นเสียงดัง เหล่าขันทีนองกำนัลที่ยืนอยู่หลังเสลา้วนคุกเข่ากับพื้นกระทั้งศีรษะยังไม่กล้าเงยขึ้น ได้ยินห้องเต้ตรัสว่า “กว่ากองของข้าถูกฆ่าล้างตระกูล ตอนนี้มีคนบุกรุกตัวตีกโหวแหยามวิกาล ทุกคนเข้าใจว่าข้าเป็นคนตายหรือ?”

เหล่าขันทีนองกำนัลทราบว่าเจ้าชีวิตกริว เข้าใจว่าฝ่าดินเปลี่ยนสี

แม่น้ำไหลย้อนกลับ แต่พอวันรุ่งขึ้นที่เบื้องนอกมีหิมะปลิวโปรย เจ้าชีวิตกลับเหยียบย่าหิมะ โดยไม่กางร่ม และไม่สวมหมวกมาลา หากนลลงชุด ล่ำลงย่าหิมะ ทั้งยืนพระหัตถ์อกรองรับเกล็ดหิมะ เมื่อเกล็ดหิมะตกลงบนพระหัตถ์อันอบอุ่น ก็กลایเป็นหยดน้ำ รอจนพระหัตถ์ซุ่มชื้น เจ้าชีวิตกีทรงถูพระหัตถ์กับพระพักตร์

จ่างซุนของเขาทรงถือเสื้อคลุมสีดำมา คลุมเสื้อคลุมให้กับช่องเต้ ตรัสว่า “ทุกปีล้วนเป็นเช่นนี้ เนินเชียดูไม่ออกว่าหิมะแรกกับหิมะอื่นมีข้อแตกต่างอันใด”

พลางล้วงผ้าซับพระพักตร์อกรามาเช็ดหยดน้ำบนพระเกศาของช่องเต้

ไม่ทราบว่าทรงเล็บมังกรกดใส่ต่ำแห่งใด ของเขาทรงอุทานคำหนึ่ง ไล่กดทุบดีช่องเต้ หนึ่งช่องเต้หนึ่งของเขายุ่งหำกลางเกล็ดหิมะเบิกบานพระทัยยิ่ง

หวินเย่ตามดูช่องเต้กับของเขา กล่าวถามหลีเฉิงเฉียนว่า “เฉิงเฉียนพระบิดาพระมารดาท่านเป็นเช่นนี้ตลอดมาหรือ?”

“ท่านเข้าใจอันใด คุ่สามีภรรยาที่ครองรักกันจึงเป็นเช่นนี้ เรานึกอิจฉาเลื่อมใสพระบิดากับพระมารดา พวกร้านอยู่ด้วยกันยิ่สิบกว่าปี ยังมีสภาพจิตใจเช่นนี้ เราภันนงโหวซื่ออยู่ด้วยกันไม่เกี่ยปี ก็ไม่ต้องการกระทนถูก ถึงแม้นางโหวซื่อจะชอบล้อเล่น แต่พอออกจากห้อง ก็กลัยเป็นพระชายาไหจือ มีนัยน์ตาสูงอยู่เหนือศีรษะ”

“กลอกก่อนท่านขอให้องค์หญิงนางเลือช่วยนัดหมายผู้อื่นอกรามาชุมดูจิ้ง ข้าพเจ้ายกพื้นที่บนโรงละคร ท่านดวยโอกาสลงไม้ลงมือ ตอนนี้กลับนอกราไม่ต้องการกระทนถูก ใช้สายเกินไปหรือไม่”

หลีเฉิงเฉียนถูกคำพูดหวินเย่สะกิดความในใจขึ้นมา มองดูพระบิดาพระมารดาจากไปไกล กล่าวกับหวินเย่ว่า “พวกราหลังเที่ยงค่ำอยามาเตะ

ต่อให้มีเรื่องสำคัญเที่ยมฟ้า ก็ไม่เทียบเท่าพระบิดาพระมารดาทรงพระเกษมสำราญ"

หวินเย่เห็นพ้องด้วย ในชีวิตของคนผู้หนึ่งยากจะมีวันเวลาที่สุขสำราญ ไม่สมควรปล่อยให้เรื่องหยุมหยมหมิ่นรบกวน ดังนั้นติดตามหลีกเฉียงเดียนกลับวังตะวันออก

นางซูซือไม่เผยแพร่ นางโหวซือเดินกุมห้องอกมาพบกับหลีกเฉียงเฉียนและหวินเย่ นางตั้งครรภ์เพียงสามเดือน ใจนห้องโถถึงเพียงนี้?

หลีกเฉียงเดินเข้าไป ดึงหมอนที่เหี่ยวແປบจากใต้เสื้อผ้าของนางโหวซือโยนลงบนตั้งเตียง กล่าวว่า "หวินเย่ทราบแต่แรกว่าท่านตั้งครรภ์เรามอกต่อมันเป็นคนแรก มันก็จัดเตรียมของขวัญไว้ หากท่านไม่พอใจ ก็ไปคัดเลือกที่คลังสมบัติในบ้านมัน ตอนนี้ส่งคนยกน้ำชามา อาการหน้าเช่นนี้ให้แลຍไม่มีน้ำชาดีม?"

นางโหวซือพกความชุนเดื่องจากไป หลีกเฉียงเฉียนฟันยิ่มพลางกล่าวว่า "สตรีนางนี้เสียสติแล้ว นับตั้งแต่ทราบว่าตัวเองตั้งครรภ์ ก็ฝ่าถามเราว่าใจนห้องไม่นุนออกมา เรากลัวว่าต้องใช้เวลา ดังนั้นนางช่อนหมอนอยู่ได้ห้อง นี่มิใช่ครั้งแรก ครั้งก่อนชิงเชวี่ยแวงมา นางก็ทำเช่นนี้"

หวินเย่หัวร้องดังๆ กล่าวว่า "นี่ไม่นับเป็นอย่างไร สามปีไม่ตั้งครรภ์คราครั้งนี้มีทารกแล้ว หากเป็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะยัดหมอนไว้"

ร่องนางโหวซือยกน้ำชามา หลีกเฉียงเฉียนก็กล่าวอย่างจริงจังว่า "ชุนนางใหม่ของราชสำนักร่วมกันทำหนังสือกราบทูลมาฉบับหนึ่ง ฝางเสียง (เสนาบดีแซ่ฝาง) กับตู้เสียง (เสนาบดีแซ่ตู้) อ่านดูแล้ว ส่งมาที่เราฝางเสียงบอกว่าหนังสือกราบทูลใช้ถ้อยคำที่ເຜີດຮ້ອນ ให้เราลองอ่านดู ไม่แน่ว่าเป็นประโยชน์แก่เรา"

หวินเย่รับหนังสือกราบทูลมาอ่านดูแล้ววางลง กล่าวว่า "นักศึกษาของสถานศึกษายังไม่ชำรองพอ ปล่อยให้ผู้คนหลอกใช้โดยไม่รู้ตัว

ເຊິ່ງເຄີຍນ ທ່ານເຂົ້າໃຈວ່າຝາງເສີຍນຫລິງດູ້ໄມ່ອອກ ຄືດວ່າຕູ້ຫຍຸຍ່ິຍດູ້ໄມ່ອອກຫົວ
ພວກມັນລັວນເຂົ້າຮ່ວມກາຮກ່ອກບັນຍຸ ຍັງຮຽມດາໄດ້ຫົວອ?"

ທລື່ເຊິ່ງເຄີຍນຄ່ອຍໄດ້ຄືດ ກລ່າວວ່າ "ໃຊ່ແລ້ວ ຝາງເສີຍນຫລິງຍືດຕື່ອເຮົາ
ເປັນຕົວໂງ່ງມ ໄທເຮົາເສັນອທນ້າອອກໄປ"

ທານການທອງທ່າ

ທົວຍັງລ່າວອຍ່າງຈິງຈັງວ່າ “ຜູ້ອື່ນໄມ່ຕ້ອງການເປັນຕົວໄໝ່ງມ ແຕ່ທ່ານໄມ່ເປັນໄມ່ໄດ້ ແຜ່ນຕີນເປັນຂອງພະນັກງານ ກາຍກາດໜ້າຈະເປັນຂອງທ່ານ ຜັງເສີນໜີ້ລົງເປີດໄອກາສແກ່ທ່ານ ທ່ານຕ້ອງຈັດການໃຫ້ເຮັບຮ້ອຍ ໃຫ້ພະນັກງານ ທ່ານວາງໃຈ”

คำພຸດບອກລ່າວຈົບສັ່ນ ເຂົາເຝົ້າຂ່ອງເຕັ້ງຫຼືໄມ່ລ້ວນໄມ່ສລັກສຳຄັ້ນ ຕະກູລທົວຍັງມີເຮືອມາກມາຍຕ້ອງກະທຳ ມີປະປາບສັງກັດອຳເກວ່າງອານພບເທັນເຮືອເລັກລຳໜຶ່ງທີ່ປາກນ້ຳຊີ້ງສຸຍຜູ້ ບນເຮືອມີແຕ່ໜັກຄພ ໄນພບເທັນຄົນມີຊີວິດ ຂາຍໝາໄວ້ຫວັດເຄຣາຜູ້ໜຶ່ງຢືດຈັບຄາດທອງເຫຼືອງຄົ່ງໃນ ຜັກຄພ ຖຸກແໜ່ງແໜ້ງ ເຈົ້າໜ້າທີ່ມີປະປາບຕ້ອງບົດນິວຈຸນທັກ ຄ່ອຍັດຄາດທອງເຫຼືອງອອກມາ

ປາກນ້ຳຊີ້ງຜູ້ເປັນທ່າເຮືອທີ່ໝານເມືອງ ຮອບຂ້າງເປັນຫັ້ນທຸກຮຽງ ລມໜາວໂຫຍພັດຜ່ານ ຮົມແມ່ນໜ້າປ້າສຸຍປຣາກງູເປັນເກລືດໜ້າແໜ້ງ ທາກມີໃໝ່ພ່ອຄ໏າພບເທັນ ໄນແນ່ວ່າເຮືອລຳນີ້ຈະແລ່ນໄປຕາມລຳນ້າປ້າສຸຍ

ຜູ້ອາວຸໂສໄຫ້ຜູ້ຂອງນິກາຍນູ້ໜ້າເພີ້ງພມເຜົ້າຄົ້ວຂາວໂພລນ ທີ່ຫວ່າງຄົ້ວປະທັບຮອຍຮູບເປົລວເພີ້ງ ໃບໜ້າທີ່ເຕີມໄປດ້ວຍຮົວຮອຍເຫັຍວ່ານແຟວວເສຣາສລດ ແຕ່ວ່າທີ່ເສຣາສລດມີໃໝ່ເກີດຈາກຜູ້ຕາຍ ທາກເສຣາສລດຕ່ອຄາດ

ทองเหลืองครึ่งใบนั้น

เข้าพอกกระทนถูกถอดทองเหลืองครึ่งใบก็ทราบว่าเป็นของจริงแท้ไม่แปลงปลอม เข้าต้องการทราบว่าคนร้ายเป็นใคร แต่ไม่สามารถถอดธินายว่า คนของตนเอง ไหนส่วนใส่เสื้อผ้าสีทึบสำหรับเคลื่อนไหวยามวิกาล

คนร้ายเป็นตระกูลหวิน ขณะที่คืนนี้ทุกผู้คนคิดผ่าล้างตระกูลหวิน ตระกูลหวินก็ส่งพ่อบ้านคนหนึ่งและผู้พิทักษ์ตึกคนหนึ่งมาพร้อมกับป้ายเบลาอัคคี ให้นิภัยบุชาเพลิงมอบทองคำสามพันตำลึงให้

ผู้อาวุโสอันดับหนึ่งข่มเพลิงโถะไว้ กล่าวถามพ่อบ้านตระกูลหวิน ว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าวิหารไyyต้องมอบทองคำให้กับตระกูลหวิน?”

ผู้น้อยไม่ทราบ โหวແຫຍເພີຍມອນປ້າຍນີ້ແກ່ຜູ້ນ้อย ໃຫ້ຜູ້ນ้อยສັງດ່ວຍຜູ້อาວຸโสທ່ານ ຈາກນັ້ນຮັບทองคำสามพันตำลິງກຳລັນໄປ ອ້ອ ໂຫວແຫຍນອກວ່າ ໄນຕ້ອງມອນສາວພຣມຈຣຍແລ້ວ ຕະກູລຫວີນເປັນຄຣອນຄຣວັດຶງມາ ໄນ ຕ້ອງກາສຕຣີ”

ลูกสาวของผู้อาวุโสໃຫຍ່ຫຼັດເລັກລົງ ຜູ້ຄົນທີ່ດ້ານຂ້າງລ້ວນເດືອດດາລ ກະໂດດອກມາຫຍາລົງມື້ອ ສ້າງຄວາມຕະຫຼາກແກ່ພ່ອບ້ານຈຸນຫຼົບໄປດ້ານ ທັນຂອງຜູ້ພິທักษໍຕຶກ ຜູ້ພິທักษໍຕຶກນັ້ນຂັດຕາບເທິງເຕົອກມາ ຕວາດວ່າ “ນັ້ງອາຈ ເມື່ອດີນກ່ອນເຮັນອົກຕ່ອໂຫວແຫຍວ່າຊັນຫາຕິຫຼູມໄໝຈ່າໄວ້ວາງໃຈ ສມຄວຣູ່ພວກມັນໃຫ້ມຸດສັ້ນ ໄຫນແລຍມີເຮືອງສ່ວນມອນກອງຄໍາໃຫ້ ຕອນນີ້ເປັນເຫັນຈົງຈາກ ພວກທ່ານເກິ່ງກຳລ້າສາມາຮັກກິລົງມື້ອ ເຮັກແຫຍແຫຍ* ຕ້ອງຕາຍ ພວກທ່ານກີ່ຕ້ອງຮ່ວມກົບຜັກກັບເຮັກແຫຍແຫຍ”

ຜູ້อาວຸโสໃຫຍ່ສະກັດຫ້າມປຣມເຫຼຳສາວກໄວ້ ຄາມຜູ້ພິທักษໍຕຶກນັ້ນວ່າ “ເນື່ອສອງດີນກ່ອນເກີດເຮືອງອັນໄດ?”

ຜູ້ພິທักษໍຕຶກນັ້ນກ່າວວ່າ “ມີໂຈຣເລັກໂຈຣນ້ອຍເຈັດຄົນເຂົ້າຕຶກໂຫວແຫຍ ທ່ານຍັກກົກກັບພິທັນ ສູງພື້ນອົງຂອງເຮັກແຫຍແຫຍຈັບເປັນທັກຄົນ ອີກຄົນໜຶ່ງຮັບ

บادเจ็บสาหัสเสียชีวิต โหวແຫຍຄວາມຈົງຄົດໜ່າພວກມັນໃຫ້ມົດສິນ ສຸດທ້າຍ ເນື່ອໜ້າໄວ້ເຄຣາຍາວຸ້ຫຸ້ນີ້ນອກວ່າ ຍິນຍອມມອບທອງຄໍາສາມພັນຕໍາລົງກັນສາວ ພຣມຈະຮຽຍຢີສິບນາງແລກກັບຄາດທອງເໜືອງໃນໜຶ່ງ ທາກໄມ່ແລກເປີ່ຍິນ ຕະກູລໜົວຍ່າໄດ້ຄົດໜາຍອູ້ຍ່າຍ່າງສົງສຸຂິໄດ້ ໂຫວແຫຍນອກວ່າໄມ່ຈຳເປັນ ຕ້ອງແຕກທັກກັນນິກາຍນອກຮົຕພຣະຄາດໃນໜຶ່ງ ຈຶ່ງຕອບຕາລົງ ເນື່ອໜ້າໄວ້ເຄຣາຍານັ້ນຢືນການນຳຄາດທອງເໜືອງໄປ ແຕ່ມອບປ້າຍໄນ້ອັນໜຶ່ງໃຫ້ຄໍາປະກັນ ນັດໜາຍໃຫ້ວັນນີ້ມາຮັບທອງຄໍາ ພວກທ່ານກລັບນ່າຍເບື່ອງ”

“ທ່ານນອກວ່າຕອນທີ່ຄົນເຫັນນີ້ອອກຈາກນ້ຳຕະກູລໜົວຍັງມີຊື່ວິຕອຍູ້ ທັກຍົບຄາດທອງເໜືອງໄປ?”

“ມີຄົນມີຊື່ວິຕອກຄົນ ຕາຍໄປຄົນໜຶ່ງ ດັກຖຸເຮັດແຫຍແຫຍໃຊ້ດາບພັນຮ່າງ ຂາດເປັນສອງທ່ອນ ທາກຍັງມີຊື່ວິຕອຍູ້ຄືວ່າພົບເຫັນຝຶສາງແລ້ວ”

ຜູ້ອ້າວຸໂສໄຫ້ຢູ່ຝັ້ງກີ່ຈະກຳລ່າວວ່າ “ທີ່ທ່ານກລ່າວລ້ວນເປັນຄວາມຈົງ?”

“ຕອນນີ້ພວກເຮົາແຕກທັກກັນ ເຮັດແຫຍແຫຍໄມ່ມີເຫດຸພລທີ່ຫລອກທ່ານ ທຣາບແຕ່ແຮກວ່າໜ້າຕີຫຼູ້ໄມ້ຮັກໜາຄຳພຸດ ໂຫວແຫຍຫລົງເຂື່ອງ່າຍດາຍໄປແລ້ວ ພວກທ່ານລົງມື້ອໜ້າໄມ່ ທາກໄມ່ລົງມື້ອ ເຮັດແຫຍແຫຍກີ່ໄມ່ເກຮັງອກເກຮັງໃຈແລ້ວ”

ກລ່າວພລາງຄືອດາບເຫັນເຕັມເຂົ້າມາ ຄົດຮ່າງກຸມຜູ້ອ້າວຸໂສໄຫ້ຢູ່ ດຳເນີນການຈັບໂຈຮັບຫວ່ານ້າ

ໜ້າຍອກຮົຈ໌ທີ່ດ້ານຫລັງຜູ້ອ້າວຸໂສໄຫ້ຢູ່ຄວງຄ້ອນໃຫ້ຢູ່ໃນມື້ອ ພາດຫວັດ ຜູ້ພິທັກຍົດຕືກນັ້ນທັງຄົນທັງດາບປລິວກະເດືອນ ລັ້ມຝາດກັບພື້ນກະຮັກໂລກໂລກ ອອກມາຄໍາໜຶ່ງ

ໜ້າຍອກຮົຈ໌ນັ້ນເນື້ອຄ້ອນເຂົ້າ ໝາຍຫວັດຮ່າງຜູ້ພິທັກຍົດຕືກລາຍເປັນເລືອດ ເນື້ອເລືອະເລືອນ ແຕ່ຖຸຜູ້ອ້າວຸໂສໄຫ້ຢູ່ຂວາງກັນໄວ້ ຈາກນັ້ນເດີນດື່ງເບື້ອງໜ້າຜູ້ພິທັກຍົດຕືກນັ້ນ ຍ່ອກາຍລົງນອກກລ່າວວ່າ “ຜູ້ທີ່ໄປຢັງນ້ຳຕະກູລໜົວລ້ວນຕາຍ ຕາຍອູ້ຢູ່ໃນເຮືອປາກນ້ຳຊີ້ງສຸຍ່ຜູ້ ດາດທອງເໜືອງຖຸກພັນແຍກອອກເປັນສອງສ່ວນ ນອກຕ່ອງເຮົາວ່າເປັນຝຶມື້ອຂອງຜູ້ໄດ້”

ผู้พิทักษ์ตีกันนั้นพอทราบข่าวการตายของคนเหล่านั้น ต้องงั้งนิวบ์
จากนั้นหัวร่อตังๆ กล่าวว่า “ตายแล้วสาม ชนชาติหูล้วนสมควรตาย”

ผู้อาวุโสใหญ่พลันยกเท้าเตะผู้พิทักษ์ตีกันนั้นปลิวลิ่วไป จากนั้นกล่าว
กับผู้อาวุโสอีกคนหนึ่งว่า “มอบทองคำให้กับมันสามพันตำลึง พวกราต้อง¹
ทำตามคำพูดของชาเย่” กล่าวจบล่าถอยไปหลังม่าน ไม่ปรากฏตัวขึ้นอีก

พ่อบ้านนั้นรีบประคองผู้พิทักษ์ตีกันนั้น กล่าวว่า “เหล่าจาง (คนแซ่
จาง) เป็นอย่างไร ลูกขึ้นยืนได้หรือไม่ พวกราไม่ต้องการทองคำแล้ว
พวกราไปในบัดดล”

เห็นผู้พิทักษ์ตีกางเฉวียนส่ายหน้าอย่างยกยิ้ม จึงประคองเข้าขึ้น
มา ตรัตรีมจากไป

ชนชาติหูล้วนหนึ่งหัวหีบสมบัติสองใบวางลงตรงหน้าพ่อบ้านตรากุล
หวิน จากนั้นเดินไปยังหลังตำหนัก ทิ่วทั้งตำหนักคงเหลือพวกราเพียง
สองคน

ผู้พิทักษ์ตีกางเฉวียนนอนหงายบนพื้นหินเขียว กล่าวกับพ่อบ้าน
นั้นว่า “พ่อบ้านอ้ว ทองคำไม่ต้องรีบนำกลับไป พวกรันเมื่อชำระบัญชีแล้ว
คงไม่คดโกง บัญชาเฉพาะหน้าคือรีบกลับบ้านไปบอกรต่อโหวแหย่ว่า คน
เหล่านั้นล้วนตายหมดสิ้น มีคนคิดให้ร้ายตรากุลหวินเรา ให้โหวแหย
ระมัดระวังให้มากไว้ รีบไป”

พ่อบ้านอ้วหันแปรเปลี่ยนไป ลังป้านสุราใบเล็กๆ จากอกเสือ ยัด
ให้กับจางเฉวียน จากนั้นปลดม้าที่ลากรถจากแยกหน้ารถ ขึ้มมาควบขับออก
จากเมืองฉางอาน

จางเฉวียนมองดูพ่อบ้านจากไป ค่อยนอนพิงหีบทองคำ จัดวางดาน
เหงิงเตาอยู่ข้างกาย เปิกตาความมองรอบข้าง คล้ายกับว่าจะมีคนโตามออก
มาแย่งชิงทองคำ

ที่ห้องติดกับตำหนักมีห้องเล็กๆ ห้องหนึ่ง ผู้อาวุโสใหญ่กับพวกรอยู่

พร้อมหน้า มองผ่านท่อทองเหลืองท่อหนึ่ง เห็นความเคลื่อนไหวในตำแหน่งอย่างชัดเจน ผู้อาวุโสใหญ่มองดูผู้พิทักษ์ตึกที่แม่ตายยังคิดรักษาทรัพย์สินของผู้เป็นนาย ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “ที่คนผู้นี้ก่อลาวอาจเป็นความจริง การตายของชาเย่กับพวกสมควรมิใช่ฝีมือของตระกูลหิน ไม่มีผู้ใดผ่านแล้วยังคิดท่วงถ่อมห้องคำ เรื่องของสาวพรหมจรรย์ในนิยายคงมีแต่ผู้อาวุโสที่ล่วงรู้ บุคคลอื่นหาทราบไม่”

“พวกเราราทำการศึกษาหินเย่ พนวจเป็นคนละโมบสมบัติยิ่งชีวิต คำรับรองของชาเย่ อาจสร้างความหวั่นไหวใจแก่ มัน อย่าว่าแต่ถ้าดเรื่องโจน์ถูกทำลาย มิใช่ถูกแย่งชิงไป หมายความว่าตระกูลหินไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้”

“ถ้าดเรื่องโจน์ปราภูชื่น เจ้าแห่งนกยูงสาบสูญจากโลกนี้ พวกเร จะระดมกำลังเหล่าสาวก สืบหาร่องรอยของถ้าดเรื่องโจน์อีกครึ่งใบ ผู้ใดถือครอง ผู้นั้นเป็นคนร้าย ถือเป็นศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมพื้นเดียวกัน ต่อให้พวกเราต้องตายหมดสิ้น ก็ต้องตามล่าคนบาปที่ทำลายถ้าดเรื่องโจน์สิ่งเดียวที่จะช่วยล้างบาปหักห้ามด มีแต่เบลวเพลิงเท่านั้น”

ผู้อาวุโสใหญ่พอกล่าวจบ ทุกผู้คนล้วนยกมือแตะไหล่กันและกัน สัตย์สาบานว่าหากไม่ล้างడែន สาบานไม่เลิกรา

จางเฉียนรุสึกหน้าอกปวดแปลบแอบร้อน ไม่กล้าอ้าปากชื่น ขอเพียงอ้าปาก จะกระอักเลือดออกมาก รุสึกว่าในจมูกปากมีแต่กลิ่นความเลือด จึงเบิดจุกของป้านสุรา ดื่มสุราลงไปอีกใหญ่ สุราที่คุณเฉียวย่ออย่างกดอาการ ขยับขย้อนของขาลง

จางเฉียนมองดูเพดานตำแหน่ง นึกถึงคำพูดของไหว้เหย่ว่า คนต้องขวัญกล้า จิตใจต้องละเอียดอ่อน ครั้งนี้ตระกูลหินจะรอดพ้นจากการม้วนเข้าสู่การศึกหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการแสดงออกของท่าน พ่อบ้านอ้วไม่ล่วงรู้อันใด ดังนั้นท่านไม่ต้องนึกถึงมัน ขอเพียงท่านแสดงออกถึงไหว้พริบ

ปัญญา ตระกูลหวินจะได้รับทองคำสามพันต่ำลีง ทั้งยังนั่งอยู่บนเก้าอี้พยัคฆ์ต่อสู้กัน

จางเฉียนครุ่นคิดสืบต่อ โหวແຫຍນอกว่าสำเร็จหรือล้มเหลวขึ้นอยู่กับข้อปลีกย่อย ตอนนี้มีใช่เวลาเกียจคร้าน ขอเพียงเรากัดพันธุ์กันจนทัพใหญ่ของตระกูลหวินมาถึง ก็จะปลดภัยไร้เรื่องราว

ขณะเดียวกัน หลี่เดิงเฉียนยืนอยู่ข้างกายพระบิดา ทางหนึ่งฟันหมาก ทางหนึ่งทูลถามว่า “พระบิดา เหตุใดหอบถาดไปครึ่งใบ ทิ้งอีกครึ่งใบไว้?”

ถังให้จงย่องเต็ตรัสร่วม “นี่ถือเป็นการช่วยเหลือหวินเยอีกแรงหนึ่ง ความคิดของมันสะเพร่าเกินไป ตอนแรกมันคงถูกเพลิงโถะบดบัง สติสัมปชัญญะ พันถาดเรื่องโรจน์แยกออกเป็นสองเสียง หลังจากทำลายถาดเรื่องโรจน์ ค่อยคิดหาทางชดเชย ในเวลาอันสั้นสามารถนึกหาวิธีช่วยนี้ถือว่าไม่เลว เทืนแก้มันกระทำเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของตัวถัง บิดาจะปิดห้ายให้กับมัน ประจวบกับตระกูลหลี่เราก็มีปัญหาอยุ่ยกต้องจัดการ แต่ไม่สะดวกกับการออกหน้า ได้แต่ให้คนเหล่านี้กระทำแทน”

หลี่เดิงเฉียนไม่ทราบว่าศัตรุของตระกูลหลี่เป็นใคร พระบิดาไม่รับสั่งถึง แสดงว่าตนเองไม่สมควรล่วงรู้ จึงไม่ทูลถาม เพียงจัดวางงานฝันหมากอยู่ข้างพระหัตถ์พระบิดา จากนั้นกลับมาที่นั่งต้นเอง พลิกดูหนังสือกราบทูลต่อ

ចំណែកប្រើប្រាស់

กองกำลังส่วนตัวของพระภูมิคิตอาวุธพร้อมสรรพสองร้อยคนมาถึงหน้าประตูเมือง ถูกเจ้าหน้าที่เฝ้าประตูห่วงทางไว้ ถึงแม้หัวนิยมกระโดดไลด์เด็นอย่างไร เจ้าหน้าที่เฝ้าประตูเมืองยังไม่ปล่อยผ่านไป

บุนนาคที่อยู่เวรwanนี้เป็นหลิวหลงจี เขานำกำลังสิบกว่าคนเดินมาจาก
ท้ายถนน ใช้นิ้วมือเคาะแผ่นเหล็กบนร่างกองกำลังส่วนตัวของตระกูลหวิน
สุดท้ายตนฝ่ามือใส่หมากเหล็กของหวินเย่ ชูคำรามว่า “ใสหัวไป หาอกล้า
กล่าวคำไม่ เล่าชูจะสั่งให้กองกำลังjinยู่เวียกวดจับทหารกุ้งชุนพลปู* ของ
เจ้าไปให้หมดสิ้น มารดา้มันเถอะ คิดนำกำลังบุกประตุจูเชวี่ย ก่อนหน้านี้
ไม่มีผู้ใดกล้ากระทำมาก่อน”

หวินเยี่ยงกอดหมากเปลืองชุดเกราะออก โยนทิ้งเรียบรัดกับพื้น กองกำลังส่วนตัวก็เคลื่อนไหวตาม ไม่นานทุกผู้คนเปลี่ยนเป็นชาวบ้านที่สวมเสื้อสั้นธรรมชาติ

หวินเย่ถามว่า “เช่นนี้สามารถเข้าเมืองฉางอันแล้วได้มั้ง?”

“ย่อมไม่มีปัญหา ใช่แล้ว ถือดาวเทิงเต้าไปด้วย เจ้าเป็นโหวແයේ สมควรรักษาอำนาจของแม่ทัพนີ້ ເດັກນ້ອຍ ກະຊົນນອກຕ່ອເລ່າຍໆວ່າເຈົ້າຄິດ

• หมายถึงกองกำลังที่ไม่เป็นฝ่ายเป็นพ่าย

เข้าเมืองไปรังความผู้ใด?"

"เดือน้อยคิดไปหาผู้วิเศษที่ติดค้างท้องคำสามพันคำลึกลับ"

กล่าวจบทิ้งให้พ่อบ้านอยู่ดูแลม้าพาหนะ อาวุธและชุดเกราะ ตนเองนำกำลังตรงไปยังวิหารบูชาเพลิงที่ย่านฉงหนิ่ง

นายอำเภอเมืองฉางอานແບບขวัญฝ่อตาย เรียกระดมเจ้าหน้าที่ มือปราบ ติดตามอยู่ด้านหลังหินเยี่ย ล้อนวนขอร้องว่าทุนตีคนสักรอบ กีพอ อย่าให้ทำร้ายผู้คนถึงแก่ชีวิต หากมีคนตายยากจะมีคนรับผิดชอบได้

ต่อมาเห็นหินเยี่ยบุกเข้าวิหารบูชาเพลิง ท่านนายอำเภอค่อยปัดเหงื่อบนใบหน้า ระยะล้มจากปากยาวๆ เลือกແงลงอย่างเสียงหุนແง หนึ่งทรุดนั่งลง ขอเพียงหินเยี่ยไม่รังควานชาวบ้านต้าถัง เข้าจึงครรานที่จะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของชนชาติทู

วิธีการของตระกูลหินไม่สร้างความผิดหวังแก่ชาวเมืองฉางอานที่ ชุมชนบูรุเรื่องสนุกสนาน ขอเพียงเป็นชนชาติทูในวิหาร พบคนหนึ่งทุบตี คนหนึ่ง หากคนรับการทุบตีได้ กีทุบตีช้าอีกรอบหนึ่ง

จางเฉวียนนอนอยู่ในตำหนักร่อแร่ปางตาย พอดียินเสียงร้องโอดโอยที่ข้างนอก กีคึกคักอักโข ผุดลูกขึ้นนั่ง ชี้มือไปยังชนชาติทูที่หนีหัวชูกหัวชุนเข้าตำหนัก หัวร่อชาสายอกมา

พอกร้าบข่าวว่าหินเยี่ยบุกรุกเข้ามาทุบตีคน ไม่เพียงแต่ผู้อาวุโสในบูรุ แม้กระหังผู้อาวุโสอื่นก็ระยะล้มหายใจโล่งอก หินเยี่ยกำเริบเสิบسانถึงเพียงนี้ แสดงว่าตระกูลหินไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการหายสาบสูญของถادเรื่องโอล์ฟ นี่เป็นชนชั้นโหวແหยที่มีอำนาจเต็มของต้าถัง พวกร้ายยังไม่กล้าประทับแตกหัก

ผู้อาวุโสในบูรุกล่าวว่า "พวกรเรอาอกไปເຕັະ ລອງພບປະກັນໂຫວແຍທີ່ອ້ອມາດູ ເຮັດເຊື່ອວ່າວິທີແກ້ໄຂຄົວເງິນທອງ"

กล่าวจบนำเหล่าผู้อาวุโสออกจากห้องลับ หยุดยืนอยู่เบื้องหน้าแสง

ไฟที่ลูกโซน รออยู่หินเย่มาถึง จางเฉวียนคิดกล่าวประชดแดกดัน แต่ภายในใจส่ายตามเย็นเยี่ยบของผู้อาวุโสใหญ่ ต้องปิดปากลง เพียงฝ่าอยู่หน้า หีบหองคำทั้งสองใบไม่ยอมจากไป

หินเย่เดินเข้าตำหนัก ท่ามกลางการอරักขาของกองกำลังส่วนตัว ความมองอัคคีที่ลูกโซนแอบหนึ่ง สั่งให้ทั้งหมดโยนไม้พลองทิ้ง สอดดาว เหงิงเตาคืนฝัก ให้พวากเข้าฝ่าอยู่ด้านนอก ตนเองเดินเข้าไปแต่ผู้เดียว

ผู้อาวุโสใหญ่เห็นหินเย่ให้ความเคารพขั้นพื้นฐานต่อเทพเรืองโรจน์ ก็เกิดความรู้สึกที่ดีขึ้น เดินออกจากกลุ่มผู้อาวุโส ยกสองมืออุดออก แสดงความเคารพต่อหินเย่

หินเย่ก็ยกมืออุดออกความระตบ ถึงแม้ไม่เข้าเกณฑ์มาตรฐาน แต่ผู้อาวุโสใหญ่ยิ่มด้วยความพึงพอใจ กล่าวว่า “หินไหว้ในใช้ความรุนแรง ถึงเพียงนี้?”

“ข้าพเจ้ามารับทองคำของข้าพเจ้ากลับไป พร้อมกับนำตัวสาวที่ใช้การไม่ได้กลับไปจัดการ แต่ผู้อาวุโสท่านไม่ให้เหตุผลที่ทุบตีคนของข้าพเจ้า หรือ?”

“หินไหว้ที่เคารพ ชาเย่ด้วยแล้ว ผู้ติดตามของมันก็ตายแล้ว ถ้าดึงเรืองโรจน์อันล้ำค่าถูกคนร้ายพันแยกเป็นสองส่วน ในสภาพการณ์เช่นนี้ หากมีบุคคลสองคนมายังวิหารเรา ให้ทำการข้อตกลงที่คนตายทำไว้ หากว่าเป็นหินไหว้จะทำอย่างไร?”

“คนทั้งสองคงถูกสับสังหาร โยนให้สุนัขรับประทาน ข้าพเจ้าเป็นไหว้夷 ย่อมสามารถทำเช่นนี้ ท่านเป็นชนผ่านการยชน อาศัยกำลังขวัญ ได้แต่ต้องคนของข้าพเจ้า ผู้อาวุโสชาเย่ที่ท่านพูดถึง นำกำลังบุกเข้าบ้าน ข้าพเจ้ายามวิกาล ข้าพเจ้าผ่าทั้งไปคนหนึ่ง แต่ยังให้อภัยโถงพากมัน ทั้งรับปากคำร้องขอของมัน ผู้อาวุโสเห็นว่าเรื่องนี้สามารถเลิกราไปหรือไม่?”

ผู้อาวุโสใหญ่หน้าใบอกรำสั่งคำหนึ่ง ชาหยกรรจสูงใหญ่นั้นก็ยกหีบ

อันหนักอึ้งในหนึ่งว่างลงตรงหน้าหвинเย่ จากนั้นล่าถอยกลับไป
จากเมรียนฟ้องร้องว่า “โหวແຫຍ ເປັນເຈົ້າຜູ້ນີ້ທຳຮ້າຍເຮົາ”

ไม่ว่าเวลาใด ทรัพย์สินเงินทองเป็นยา rakcha บาดเจ็บที่ดีที่สุด
หвинเย่เปิดหีบโynnทองแท่งให้กับจากเมรียนสองแท่ง จางเมรียนกຶກຸເລາ
ຫາຍດີ “ไม่ເອີ້ນຄຶງເຮືອງທີ່ຖຸກທຸນຕີອີກ

หвинเย่ชົ້ມອີປັຍງເບື້ອນອອກ ກລາວວ່າ “ຕະກຸລ້າຫວີນຕ້ອງຮັກຈາຫັດ
ໄວ່”

ຜູ້ອາວຸໂສໃຫ້ຢູ່ຜົງກີ່ຈະເປັນເຫັນເຂົ້າໃຈ ຫວີນແກ່ລ່າວສົບຕ່ອ “ຂ້າພເຈົ້າ
ຕ້ອງການທຽບວ່ານີ້ເປັນຝຶກຂອງຜູ້ໄດ ຕະກຸລ້າຫວີນໄມ່ກ່ລັວແບກໜ້າກັນດຳ ແຕ່
ໄມ່ຕ້ອງການຖຸກຜູ້ຄຸນຫລອກໃໝ່ ທາກວ່າທ່ານທຽບວ່າເປັນຝຶກຂອງຜູ້ໄດ ໃຫ້ອອກ
ຕ່ອງຂ້າພເຈົ້າສັກຄຳ”

ຜູ້ອາວຸໂສໃຫ້ຢູ່ພຶກພອໃຈກວ່າເດີມ ພົງກີ່ຈະຮັບ ຈາກນັ້ນຫວີນຍີ່ໄມ່ກ່ລ່າວ
ກະໄໄ ເພີ່ງໂບກມືອງວູນ ປຣາກງູ້ພິທັກໝົດຕົກສາມຄານເດີນເຂົ້າມາ ຍາກທີບຄນະ
ໃນ ຕິດຕາມຫວີນຍີ່ອອກຈາກວິທາຮນູ້ຫາພຶກພື້ນ

ຄົນຂອງຕະກຸລ້າຫວີນມາຍ່າງຮວດເຮົວ ຈາກໄປຢ່າງຮວດເຮົວ ທັ້ງໜົມດີນ
ໃໝ່ເວລາຂ້າວູ້ນີ້ມີໜົມດີດອກ ນາຍອຳເກົດຄາງອານເຫັນຕະກຸລ້າຫວີນໄມ່ກ່ອເຮືອງ
ລຸກລາມໃຫ້ຢູ່ໂຕ ທຽບວ່າທາງວິທາຮນູ້ຫາພຶກພື້ນຊັດເໝຍໃຫ້ກັບຕະກຸລ້າຫວີນຍ່າງ
ງາມ ຄ່ອຍນີກໂລ່ງອອກ ເຫັນວ່າມາກເຮືອງໜີ່ມີສູ້ລົດນ້ອຍເຮືອງໜີ່

ຜູ້ເຊື່ອສ່ວນນິກາຍນູ້ຫາພຶກພື້ນຜູ້ໜີ່ອຳກລ່າວມີໄດ້ວ່າ “ຜູ້ອາວຸໂສໃຫ້ຢູ່
ທອງຄຳສີ່ພັນຫຼາຮ້ອຍຕໍາລົງມີໃໝ່ຈຳນວນເລັກນ້ອຍ ພວກເຮາໄດ້ນມອບໃຫ້ແກ່ມັນ?”

ຜູ້ອາວຸໂສໃຫ້ຢູ່ນົບອກກລ່າວວ່າ “ພວກເຮາມອັນເງິນໃຫ້ອ່າງນ້ອຍຕະກຸລ້າ
ຫວີນຍີ່ນອູ່ຝ່າຍເດີຍກັບພວກເຮາ ຜູ້ທີ່ມາຄານກຳລາຍຄາດຈະຫ້າເຮົວຕ້ອງເໝຍໂຄມ
ອອກມາ ເມື່ອຄຶງເວລານັ້ນພວກເຮາຈະຍືນມື້ອຕະກຸລ້າຫວີນບຣລຸຖິ່ງຈຸດໝາຍ ທີ່ນີ້
ເປັນຕ້າດັ່ງ ມີໃໝ່ບ້ານເກີດເມື່ອນອນຂອງພວກເຮາ ຄວາມຫວັງກັບຕື່ນສູ່ບ້ານເກີດ
ຂອງພວກເຮາເລືອນຮາງຍິ່ງ ຕ້າດັ່ງເປັນທີ່ພັກພິງຂອງພວກເຮາ ທາກໄມ່ໄວ້ວັດໄດ້

ก็อย่าได้อ้วด"

หลิวหงจิฝ่าอยู่ที่ประตูจูเซวี่ย เห็นหินเยกลับมาแล้ว ในฐานะโจรม่ำเพียงคุลักษณะของหิน บางกับฝ่าเท้าอันหนักอึ้งของผู้พิทักษ์ตึกแสดงว่าตระกูลหินร่าวยด้วยลาภอยอีกแล้ว ต้องกล่าวว่า "เด็กน้อยร่าวยแล้ว เพียงชั่วชูปีใหม่หมดอกกีปลันทรัพย์มาสี่พันตำแหน่ง หรือว่าวิหารชำรุดนั่นมากมีเงินทอง เล่าสูญคิดสอดมือเข้าไป จะอย่างไรเพียงถูกจำกัดบริเวณสองเดือน คุ้มค่ายิ่งนัก"

หินเยย์ดถือคำพูดของหลิวหงจิเป็นลมที่ฝ่ายอ กมา แต่จำกัดบริเวณได้ยินอย่างชัดเจน จึงกล่าว "ท่านอาหลิว เด็กน้อยเพียงเข้าไปทวงหนี้ ไม่ได้ต้องแย่งผู้ใด ขอท่านปล่อยปะละเว้นผู้หลานสักครา"

"ให้เล่าสูญปล่อยปะละเว้นท่านย่อมไม่มีปัญญา แต่ของเขานี่ยังเห็นยังทราบว่าท่านนำกำลังบุกเข้าประตูจูเซวี่ย ทั้งทุบตีเจาหน้าที่ฝ่าประตูเมือง จึงมีพระเสาวนีย์ถึงเรา ให้จำกัดบริเวณท่านสองเดือน หากไม่ท่องหนังสือหลีจีนขึ้นใจ ห้ามมิให้อ กมา"

จำกัดบริเวณอีกแล้ว นี่มิใช่ครั้งแรก อย่างมากกลับเข้าบ้านไม่ออกมาสองเดือน หินเย่ขณะนำกำลังออกจากเมืองกลับบ้านตระกูลหินหลิวหงจิชึ้นมือของกันไว้ ตามว่า "ท่านคิดไปที่ได?"

"มิใช่จำกัดบริเวณหรือหรือ ข้าพเจ้ากลับบ้านไปชั้งตัวเองอยู่ในห้องหนังสือสองเดือนก็แล้วกัน"

ตัวนหงพลันปราภูตัวขึ้น กล่าวว่า "เด็กน้อย ครั้งนี้ไม่ง่ายปานนั้นรู้จักสวนร้างชีวิจัยหรือไม่ นั่นเป็นสวนร้างของราชสำนัก ท่านถูกจำกัดบริเวณอยู่ที่นั้น จักราชของครักษ์ฝ่าประตู นอกจากจัดหนังสือให้ ทุกวันได้รับขนมเปีะสองแผ่น กระทั้งน้ำชา ก็ไม่มี"

เห็นที่ด้านหลังตัวนหงยินได้ด้วยราชของครักษ์สีหน้าเย็นชากระด้างสีคน ตัวนหงลังพราราชเสาวนีย์ของเขากวัดแก้วงแสดง แล้วยัดใส่อกเสื้อ

หวินเย่ จากนั้นสั่งให้ราชองครักษ์ใช้แพ雷เหลืองมัดพันธนาการหวินเย่เอาไว้

หวินเย่ถามว่า “ด้วยเหตุผลใดที่มัดตัวบิดาหรือ?”

“ไม่ เหตุผลใดที่มัดตัวบิดาไว้ ให้มาฟังดู ท่านไปยังสวนร้างชีวีเจียง แต่ไม่ได้บอกว่ามัดอย่างไร เราเป็นป่าวิพรได้แต่นึกหาวิธีมัดท่านไว้”

หลิวจินเป่าเพียงขับเข้าใกล้ ก็ถูกตัววนหงถีบกระเด็น ได้แต่ติดตามหลังแท่ใกล้ จนหวินเย่ถูกผู้อื่นคุ้มตัวเข้าสวนร้างข้างหนองน้ำชีวีเจียง ค่อยให้พ่อบ้านอวีหอบหัวของคากลับบ้านไป pry งาน

หวินเย่พ่อเข้าสวน ค่อยทราบว่าที่นี่ได้รับเรียกว่าสวนร้าง บันพื้นที่มีเต็มไปด้วยรอยเล็บของสัตว์สี่เท้า ดูไปไม่คล้ายเป็นรอยเล็บของสุนัขเดือน

ด้วยหงก่อนไปบอกกล่าวว่า “หวินโหวโชคดียิ่ง ที่นี่มีทั้งสุนัขจิ้งจอก ยังมีสุนัขป่า เหตุผลใดที่มัดตัวบิดาไว้ ให้ท่านวันละสองแผ่น ท่านดู ห้องหับเก็บกวาดให้แล้ว แต่ไม่ทันดึงไขแมงมุมออก โหวแหยท่านทันทุ่นได้สักครา อาการหนาวยังนี้ไม่มีแมงมุมออกมากหรอก”

มากรหุนส่วนร้าง

ก่อนนี้ยังเป็นโหวแพทย์มีผู้คนห้อมหน้าล้อมหลัง ผ่านไปไม่ถึงหนึ่งชั่วปี กลับกลายเป็นนักศึกษาจากไร่ที่ถูกกักตัวอยู่ในห้องหนังสือ หวินเย็นนั่งบนเตียงไม้แข็ง ขบคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ เห็นบนโต๊ะกองสูมหนังสือ ในชามที่ด้านข้างจัดวางข намเปี่ยมแข็งกระดังสองรั้น ม่านมุ้งที่ซึ้งไว้เก่าขาดผ้าปูที่นอนส่งกลิ่นเข้มรา พร้อมชนสัตว์กีเด้มไปด้วยรอยปูปะ

ตามเหตุผลจ่างซุนของเขามาไม่ทำเช่นนี้ พระนางเป็นของเขาก็ พิถีพิถัน ต่อให้หวินเย่กระทำความผิดร้ายแรง พรุ่งนี้ต้องถูกตัดศีรษะ จ่างซุนของเขาก็ต้องให้หวินเย่ออยู่ดีกินดี อาบน้ำชำระกายแล้วค่อยส่งไปตัดศีรษะ

ผู้ที่รับเคราะห์ไม่เพียงหวินเย่นคนเดียว บนกำแพงตึกยังนั่งยองๆ ด้วยราชองครักษ์สองคน พ่นลมหายใจใส่ฝ่ามือ แต่ไม่ได้ให้ความอบอุ่น อันได

หวินเย่เงยหน้าขึ้นบอกกล่าวว่า “ลงมาเถอะ เข้าห้องมารับความอบอุ่น ข้าพเจ้ามีคำพูดคิดถูกใจได้”

ราชองครักษ์ทั้งสองแปรเปลี่ยนท่าที เลื่อนมือจับด้ามดาบ ปิดปากสนิท ปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัด

หвинเย่เดินสำรวจรอบตัวตึก พบรเห็นราชองครักษ์สามสี่สิบคน ถึงแม้ว่าทุกคนตัวแข็งทื่อราวกับเต่า แต่ไม่มีผู้ใดยอมเข้าห้องหับรับความอบอุ่น ด้านทิศตะวันออกเหนือได้ล้วนมีคนเฝ้ารักษา แต่ทิศตะวันตกปราศจากผู้คน ตันอ้อสูงท่วมศีรษะ ลมหนาวโดยพัดดังเกรียวกรา สุดปลายของพงอ้อเป็นหนองน้ำชีวเจียง ปืนหนองน้ำชีวเจียงยังไม่แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง

หвинเย่พบรเห็นพิชญ์มีที่ริมน้ำ พิชญนิดนี้ใช้ปูรุ่งเป็นข้าวเตียวหู เมื่อมีข้าวเตียวหูรับประทาน ตัวโป่งมึงก็ดกินขนมเปียะ หвинเย่ใช้มีดตัดมาสองตัน จากนั้นเหยียบยำดินแข็งริมหนองน้ำชีวเจียง ใช้ก้อนหินเคาะผิวน้ำแข็งเบาบางออก ปลาเล็กๆ ยawsamนิว์ก์โผล่หัวออกมากหายใจ จึงเหลาตันໄ่ ทำเป็นหลาไม้ໄ่ ทิ่มแทงปลาเล็กๆ มาสี่หัวตัว ไม่อาจจับปลามากกว่านี้ เขาต้องอยู่ที่นีสองเดือน จางซุนของเขารับสั่งกับบริเวณเขาสองเดือน ต้องไม่ลดให้แม้สักวันเดียว

ห้องครัวไม่มีอันได หвинเย่จับตัวราชองครักษ์คนหนึ่ง บอกว่าต้องการเครื่องปูรุ่งและภาชนะ ขอเพียงบอกต่อหลิวจินเป่าที่ข้างนอกก็พอ นี่ไม่ถือว่าละเมิดกฎหมาย

รอโดยเป็นเวลานานไม่มีข่าวคราวได หвинเย่จึงใช้กระบอกไม้ໄ่ใส่กุมี่ เตรียมปั้งย่างรับประทาน ราชองครักษ์ก็จัดส่งเครื่องครัวของตระกูลหвинมาถึง

ขณะที่ราชองครักษ์ส่งมอบสิ่งของให้ ยังยัดกระดาษแผ่นหนึ่งใส่เมือหвинเย่ แต่ไม่มีเวลาอ่านดู ตอนนี้รับประทานข้าวสำคัญกว่า ปลาสามตัว ทำน้ำแดง ส่องตัวปูรุ่งเป็นน้ำแดง เมื่อปูรุ่งเสร็จ ข้าวเตียวหูก็ปั้งเสร็จเช่นกัน

ได้ยินเหล่าราชองครักษ์ห้องลั่นโครกคราก หвинเย่เชิญพากเขารับประทานด้วยกัน แต่ไม่มีผู้ใดตอบคำ อย่างนั้นอดตายก์สาม หвинเย่

รับประทานข้าวเตียวหุ่งไหงสู่ ปลาหน้าแดงสองตัว อีกตัวหนึ่งเก็บไว้รับประทานเมื่อเด็ก ส่วนหน้าแรกปลาที่ร้อนกรุ่นให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย

หลังจากเก็บโต๊ะอาหาร หวินเย่่เดินถ่านไม้ลังในอ่าง พังเสียงถ่านไม้แตกปะทุ ในใจนึกสงสัยกว่าเดิม อ่างถ่านนี้แบบถูกเตาเหล็กแทนที่จะน้ำหมดสีน้ำเงิน ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าถ่านหินให้ความอบอุ่นกว่าถ่านไม้ ประการสำคัญคือปลดล็อกภัย ก่อนหน้านี้ในปีหนึ่งมีคนถูกพิษของقاربอนรมเสียชีวิตนับร้อยคน นับตั้งแต่ทำการคิดค้นเตาเหล็ก ของสิ่งนี้ก็มีน้อยครั้งจะได้ยินผู้คนพูดถึง ไม่มีเหตุผลที่สถานที่นี้ยังใช้อ่างถ่านอีก

หวินเย่่ลังหยิบกระดาษมาอ่านดู เห็นมุ่งกระดาษทำเครื่องหมายลับของหลีเดิงเฉียน เขียนตัวหนังสือคำเดียวกับ “ผี”

หวินเย่่แบบค่าทอออกมานะ ให้บิดาจับผีหรือ ไหนไม่ใช้สอยหยวนเทียนกังหรือธรรมอาจารย์ซีหัว

ลมพัดผ่านป่าໄ่ ฝนสาดซัดใส่ใบบัวเหี่ยวน เบากับเสียงซ่าซ่าจากดงต้นอ้อ ยังมีนกกาเกาะอยู่บนต้นไม้ใหญ่ริมหนองน้ำชีวีเจียง ส่งเสียงดังกา ga พากมันไม่ไปหาอาหารในเมือง มากยังที่นี่ทำอะไร?

หวินเย่่งหยาดเข้า พบว่าข้างนอกมีดะมีน ราชองครักษ์ที่เมื่อครู่ถือโคมเดินตรวจตรา ยามนี้กลับสูญหายไปจนหมดสีน หรือว่าถูกภูตผีกลินกินลงไปแล้ว?

งงจื้อบอกว่าผู้คนไม่เอี่ยถึงเรื่องประหลาด การใช้กำลังความวุ่นวายและภูตเทพ เอียนจือชุยบอกว่าเรื่องขบขันที่สุดในโลก ไม่มีได้เกินภูตเทพหลีกังกีกล่าวว่าวิญญาณไม่หวานหัวน ภูตเทพไม่อาจกล้ากราย ดังนั้นหวินเย่่จดจ่ออยู่กับหนังสือหลีจี้ ไม่นึกถึงเรื่องนอกกาย

รู้สึกมีวัตถุนุ่มนิ่มสิ่งหนึ่งลุบไล่ผ่านต้นคอ หวินเย่่ถึงกับตัวแข็งท่อเหลี่ยวน้าไป ที่แท้เป็นม่านมุ้งถูกกลมพัดมายังต้นคอของตนเอง สร้างความชุ่นแคนแก่หวินเย่่จนสลัดม่านมุ้งไป

คนขอเพียงไม่ซุ่มวัญญานเงง ก็ไม่มีเรื่องได่น่าหาดหัวน หวินเย่เห็นว่าตนเองมีจิตใจที่เด็ดเดี่ยว ไม่เชื่อว่าในโลกมีกฎมี ใจที่สมองนึกถึงแต่จากอันน่ากลัว ยามนี้ค่อยทราบว่ากลก่อนชมดูเรื่องสยองขวัญมากเกินไปแล้ว

หิมะตกอีกแล้ว หวินเย่ปวดปัสสาวะยิ่ง ความจริงคิดปลดปล่อยในห้อง แต่หวนนึกถึงนี่เป็นที่ซุกหัวนอนของเข้า ต้องหักห้ามความคิดไว้ ออกจากห้องลดเลี้ยวซ้าย เสาหาที่หลบลุมปลดปล่อยออกมานมด แล้วค่อยกลับเข้าห้อง พอดีงหน้าประตู ถึงกับขนลุกเกรียวขึ้นมา ที่หน้าประตู มีรอยเท้าอยู่สองเดว...

ถังไห่จงย่องเด้กรงยืนที่หน้าประตูตำหนัก ทอดพระเนตรไปยังทิศทางที่ตั้งของหนอน้ำชีวเจียง จากนั้นเหลียวพระพักตร์ไปรับสั่งต่อจ่างชุนของเขาว่า “เหตุใดหนังตาของข้าจึงเต้นกระดูก คล้ายกับจะเกิดเรื่องอัปมงคลขึ้น”

จ่างชุนของเขาร้าบทูลว่า “เป็นพระฝ่าบาทคิดมากไป โปรดวางใจ หวินเย่ต้องไม่เกิดเรื่องขึ้น เนินเชี่ยสอบถามนิกว่อง ท่านผู้เฒ่าบอกว่า หากคิดไปปริคนานี้ ต้องใช้สอยหวินเย่ เด็กน้อยนี้ตัดผ่านป่าดงดิบ เดินทางเป็นพันลี้ หากปราศจากกำลังขวัญเกินคน และสติปัญญาอันหลักแหลม คิดผ่าตัวเอียนชาน รอดพ้นจากปากจระเข้ ต้องเป็นไปไม่ได้

“มันจับตะขابพิษกลับมา หมอยิเศษชุนบอกต่อเราว่านี้เป็นตะขานเหินฟ้า ดูดเลือดของผู้คนและสัตว์เลี้ยง ครั้งกระโน้นมันเคยพบรานที่เข้าป่าชาน ต้องรับหลบหนี พอประหัดหวนนี้ยังหาดหัวนไม่คลาย ท่านคิดหลอกใช้ให้นิกายนอกรีตไปตาย ต้องทำความเข้าใจก่อนว่ากฎประหลาดเหล่านั้นเป็นอะไร?

“ก่อนอาหารค่ำเดิงเดียนสอบถามเรา เราจงใจเอ่ยถึงกฎประหลาด คาดว่าเดิงเดียนคงส่งข่าวต่อหวินเย่ หวินเย่ที่เตรียมพร้อมอยู่ก่อนต้อง

ทำความเข้าใจที่มาที่ไปของเรื่องนี้

“หนองน้ำชีวีเจียงถูกทิ้งร้างเป็นเวลานาน เดินเขี่ยทราบว่าการตายของหยวนป้าเป็นปมในจิตใจของท่าน พวกท่านสองพี่น้องรักผูกพันกันหากมิใช่หยวนป้าด้วนเสียชีวิต ท่านคงไม่ต้องคับแค้นใจถึงเพียงนี้ เดินเขี่ยกีคิดคลีคลายปริศนารายนี้ ภายหน้าพวกรเราตกลตายไปพบรักพี่ใหญ่และน้องสาม จะได้บอกกล่าวให้กระล่างชัด”

ถังไห่จงย่องเดพะรรภกายสั่นสะท้าน ใบกระหัตถ์เป็นเชิงห้ามปราบ จ่างชุนของเข้า ตรัสอย่างเห็นอยู่ล้าว่า “ครั้งกระโน้นสตรีแสบปดแดงได้ชื่อว่าเป็นยอดสตรี แม้แต่หลีจิ้งยังมิใช่คู่มือของนาง นางตอบรับคำร้องขอของท่าน สืบหาสาเหตุการตายของหยวนป้า จากนั้นหายสาบสูญไปสามวัน สุดท้ายหาพบที่เขตสุสานร้าง คนแม้มีชีวิตอยู่ แต่นิสัยใจคอเปลี่ยนไป กล้ายเป็นเสียสติ แม้แต่หินเยี่ยงไม่อาจรักษาโรคของนาง เพียงสะกดอาการไว้ ข้าหัวนั่นวิตกว่าหินเยี่ยงนี้จะซ้ำรอยของนาง สวนร้างชีวีเจียงเป็นเบะแสเพียงหนึ่งเดียว ต่อให้ต้องชุดดินลงไปสามเชียะ ก็ต้องหาความความจริงให้พบ ไม่เช่นนั้นข้าแม่ตายไม่อาจอนดาหลับได้”

សំគាល់សំរាប់បោរា

ມນຸຍົດິນດັນທີ່ພລັນມຸດໂພລ່ີ້ນທີ່ເບື້ອງທັນວິນເຢ່າ ອ້າປາກເພຍເຫັນ
ຜົນຂາວແວວວາ ກັ້ງຍກມີອື່ນໄປຂ້າງທັນ ວິນແຍ່ກໍລ້າຍໄດ້ຍືນເສີຍເສັນ
ປະສາຫງອນດັນເອງຫາດີັ່ງອອກ ທາກມີໃຊ້ຮັກໝາຄວາມສົງສົມຍາກຮູ້ໄວ້ ຄົງ
ແຕກຕິ່ນຈຸນສິນສົດໄປ

“ Howe แห่ง ญี่ปุ่นให้เราส่งสิ่งของมา แต่พื้นดินแข็งเกินไป ชุดเป็นเวลานานค่อยทะลุผ่านไป ดูท่าทางเห็นเป็นเวลานานเกินไปแล้ว ”

ມນຸ່ຍົດດິນພອເຂົ້າປາກ ອວນເຢ່າຍເຮັກຂວ້າງວູ້ວິ້ນ້າຜູ້ກັບລັນມາ ມວງສູກລັນຊູ່ຂວ້າງວູ້ນິດາແທບຕາຍ ອວນເຢ່າປວດປັບສສາວະອີກ ຕ້ອງອອກໄປປັດທຸກໆເບາອີກຮອບໜຶ່ງ

หลวงกล่าวถามว่า “หลวง ท่านมิใช่ปลดทุกข์แล้วหรือ?”

หвинเย่นหน้าคำคร่าเครียด ออกคำสั่งว่า “ย่อภัยลง”

หวงสุดามว่า “ทำอะไร?” ปากแม่ถามໄດ້ ແຕ່ຄົນຍັງຍ່ອກາຍັງ ພວນ
ເຢ່າຕ່ອຍໜັດເຕະເທົ່າໄສ່ເຖິງວໜຶ່ງ ຄ່ອຍປລອດໂປ່ງໂລ່ງໃຈ

“ຢູ່ທີ່ຢູ່ໃຫ້ທ່ານສ່ວນວັນໄດ້ມາ?”

หัวนิยมเยื่อเยี่ยมปากถาม รับห่อผ้ามาแก้ก้ออกบันโตะ สร้างความ
ปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง นี่จึงเป็นคู่สามีภรรยา ทราบว่าเข้าต้องการอะไร

ในท่อผ้ามีผงม่อกร ปลอกแขนที่ติดหานามแผลม เกราะอ่อน คันธนูในแขน
เสือ เลือยขนาดเล็กซุกซ่อนอยู่ในเส้นผม รองเท้าเซ维ี่ยจ่อที่สามารถบังคับ
มีดสั้นติดพุ่งออกมา ยังมียาชาของหมวดวิเศษซุน เมื่อมีสิ่งของเหล่านี้ ต่อ
ให้พบร้านผีสาวก้าวกระโจนกลัวไม่

หวินเย่กล่าวว่า “ท่านกลับไปเถอะ รังอยู่นานไม่ดี เพียงบอกต่อ
ข้าพเจ้าว่าอุมงคลอยู่ที่ใด”

หงส์เอียงศีรษะ ควักดินโคลนออกจากใบหู ชี้มือไปที่มุมกำแพง
ขณะจะกล่าวกระไร หวินเย่ชิงผลักใส่คนลงไป ร่องเขากลางในหลุม หวินเย่
กีเคลื่อนย้ายโองร่องน้ำฝนใบหนึ่งมาปิดปากหลุมไว้

นอกหน้าต่างลุมหน้ากระพือพัด เกล็ดหิมะชำerraผ่านรอยร่องของ
กรอบหน้าต่างเข้ามา หวินเย่เหลียวดูอ่างไฟ ใช้ที่คีบเขี่ยฟืนไฟลุกโชนขึ้น
จากนั้นเทข้าวเตียวหูที่เหลือลงในน้ำแกงปลา อุ่นร้อนอยู่ครู่หนึ่ง กลืนหอม
ของน้ำแกงโซยคละคลุ้ง สร้างความยินดีแก่หวินเย่จนคิดโก่งคอร้องเพลง
ออกม้า

วิกาลเย็นเยี่ยน โคมไฟโตกเดียว ห้องหับภูตมี บรรยายการแสดงสม
กลมกลืนยิ่ง นกกาไม่ร้องอึก ไม่ทราบไปหลบลมหิมะอยู่ที่ใด ต่อให้เป็น
ภูตมี ก็ไม่เลือกเวลานี้ออกอาละวาด

นีกถึงเสียงเพลงก็นีกถึงนาเย่อมู่ ไม่ทราบว่านางกับบุตรร้อยบุนทุ่ง
หญ้ามีชีวิตอย่างไร ตอนนี้บนทุ่งหญ้าปักคลุมด้วยหิมะ นางใช้กอดแพะแกะ
เพิ่มความอบอุ่นหรือไม่

ยิ่งอายุมาก ยิ่งมีภารามาก แต่จิตใจยิ่งละเอียดอ่อน พอครุ่นคิด
คำนึง น้ำแกงปลา กีแทบเหือดแห้ง ข้าวเตียวหูที่รับประทานเหม็นในมืออยู่
บ้าง

หลังจากรับประทานอาหารมื้อดึก หวินเย่เดินเตร็ดเตร่ในห้อง จวน
จนแน่ใจว่าไส้ดินไม่กลวง ดังนั้นกวาดตาไปยังผนังห้อง ถังไห่จงย่องเดี้ยเลือก

ห้องหับเช่นนี้แก่ตนเอง ต้องมีเจตนาเคลื่อนแฟง ตอนกลางวันตนเองสำราจ
ดูบ้านร้าง ได้ข้อสรุปประการหนึ่งว่าห้องหับที่นี่ถูกผู้คนรื้อทำลายไป ผู้ที่
กล้ารื้ออุทัยานหลวง นอกจากถังไฟจงย่องเต้แล้ว หวินเย่นกไม่ออกว่ายัง
มีผู้ใดขวัญกล้าบังอาจถึงเพียงนี้

หลังจากใช้ดามดาบเคาะผนังห้อง ไม่พบเห็นประดุลับอันใด หวินเย่
พลันนึกออกว่ากงชูมูร์เคยหายสาบสูญไประยะเวลาหนึ่ง กงชูเจี้ยผู้เป็นบุตร
ชายไปยังสถานศึกษาสามาหารคน เม่ากงชูหายสาบสูญไปครึ่งเดือนก็กลับ
มาเอง แต่ไม่ว่าผู้ใดถกามว่าเข้าไปที่ใด กงชูมูร์ล้วนไม่ตอบคำ หรือว่าเม่า
กงชูถูกลักพาตัวมาที่บ้านภูตผี

วันพรุ่งนี้จะเสาะหาบันไดตัวหนึ่ง ปืนขึ้นไปสำรวจดูหลังคากาห้อง
หวินเย่ยังเตรียมการป้องกัน ขึ้นเส้นด้วยอยู่รอบห้อง แขวนกระดิ่งอยู่ข้าง
หมอน รับประทานยาจัดพิษเม็ดหนึ่ง จากนั้นวางผงเห็ดม่อกรอยู่ข้างอ่าง
ไฟ หากมีสิ่งใดเดินผ่าน จะเกิดลมโซยพัดขึ้นมา

หากว่ามีภูตผีจริงๆ ลองเลี้ยงอยู่ในพนาพิศวงกไม่เลว หลังจากนั้น
คงไม่มีผู้ใดเข้าไปได้ ต่อให้เป็นหวินเย่เองกทำไม่ได้

บนผืนพรมมีกลิ่นขึ้นราชนิดหนึ่ง พรุ่งนี้จะใช้ไฟผิงไถ่กลิ่นขึ้นรา ไม่
เช่นนั้นการนอนเช่นนี้เป็นความทุกข์ทรมานชนิดหนึ่ง หวินเย่นบังคับตนเอง
เข้านอน นี่เป็นความสามารถที่ร่าเรียนจากป้าดงดิบในน่านเจ้า คนต้อง
นอนพักผ่อนให้เพียงพอ วันข้างหน้ายังยาวนาน ไม่ทราบว่าจะพบเห็น
อันใด

หลังจากที่หวินเย่หลับให้ แท้จริงแล้วเกิดเรื่องมากมาย เช่นภูตหัว
โടตนหนึ่งเดินไปมาอยู่นอกหน้าต่าง ลิ้นสีแดงลิ้นหนึ่งยื่นลงจากฟ้า แทน
กระทนบถูกศีรษะของหวินเย่ ที่ห่างไกลยังมีสตรีร้องเพลง ยังมีเด็กทารก
ร้องไห้ น้ำเสียดายที่หวินเย่ไม่ได้ยิน นอนคลุ่มโปงหลับให้

ทิมะหยุดตกแล้ว ห้องพื้นด้วยถูกชะล้าง ผ้าม่านสีดำแต่งแต้มด้วย

หมู่ดาว ที่หน้าเตียงของหвинเย่เมียรัดสีดำเส้นหนึ่ง บิดให้ร้าวกับมีชีวิต ยังน่ากลัวกว่าญอึก

หลังจากเล่นละครเดียวเป็นเวลานาน ไม่ว่าผู้ใดรู้สึกไว้รัศมี สายรัดเส้นนั้นจึงม้วนพันกับขาเตียง ที่ห่างไกลแว่เสียงไก่ขัน สายรัดคล้ายคิด หลบหนี แต่ถูกเส้นลวดขวางไว้ เมื่อไก่ขันสามครา มันก็ล้มระหว่างกับพื้น กลับคืนเป็นสายรัดเอวเส้นหนึ่ง

เมื่อดวงอาทิตย์ส่องต้องหน้าต่าง มีคนเคาะประตู หвинเย่เปิดประตูออก เห็นตัวนหงยืนอยู่หน้าประตู จึงพุ่งหมัดใส่จมูกของคนผู้นี้ ก่อนหน้านี้หвинเย่เคยกระทำหลายครั้ง แต่ไม่ประสบผลมาก่อน แต่ครั้งนี้กลับต่ออยู่กับเป้าหมาย ได้ยินเสียงดังจมูกหักดังอย่างชัดเจน

เลือดกำเดาไหลออกมา แต่ตัวหงไม่ยกมือปัดเชื้อ หากถามโพลส์ว่า “เมื่อคืนท่านนอนหลับทั้งคืน ไม่เกิดเรื่องประหลาดอันใด?”

ผู้ได้ว่าไม่มี เมื่อคืนข้าพเจ้าต้มข้าวเตียวนู ปรุงปลาหลายตัว หัวเหยยผู้ยิ่งใหญ่ต้องหุงอาหาร ล้างถ้วยล้างชามเอง ยังไม่น่าประหลาดหรือ พอดีน้ำมันพบรหินศตวรรษ จึงต่อยดังจมูกมันหักไป ไม่มีใช่น่าอินดีนัก?”

ตัวนหงค่อยนิ่งถึงจมูกของตนเอง จึงตะปบหิมะกำหนึ่งยัดใส่รูจมูก จากนั้นบีบคลึงจมูกครานหนึ่ง ดังจมูกกีกลับคืนสู่ลักษณะเดิม เป็นที่นิยมเลื่อมใสของหвинเยยิ่ง

ตัวนหงเดินสำรวจดูห้องหัน ไม่พบสิ่งผิดปกติใด พอสอดมือไปในผ้าห่ม รู้สึกมีความอบอุ่นหลงเหลือ ดูท่าทีหвинเย่นอนในห้องคืนหนึ่งๆ

หвинเย่นอกกล่าวว่า “ตัวนหง วันนี้จัดหาสิ่งของให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดว่าดี หากว่าท่านมีภาพร่วมรักในวัง ก็จัดให้กับข้าพเจ้าสักหลายเล่ม”

เลือดกำเดาของตัวนหงหยุดไหลแล้ว ดูไม่ได้รับบาดเจ็บใด ปากกล่าวว่า “บ่าวจะทำตามคำสั่งของท่าน แต่ด้านอาหารการกินคงมีแต่

ขنمเปี่ยะ นี่เป็นส่วนของท่านในวันนี้” กล่าวพลางลัวงศ์ขنمเปี่ยะจากอกเสื้อสองชั้นส่งให้กับหวินเย่

หวินเย่ยืนมือรับมา กระแทบกระแทกขنمเปี่ยะทั้งสองชั้นครานนี้ ทอดก่อนใจกล่าวว่า “ท่านกลับไปบอกต่อเห็นยังเห็นยังว่า หากไม่สามารถบังย่างขنمเปี่ยะ ก็อย่าได้บังย่างแล้ว ระหว่างพวกรามไม่ต้องทำเช่นนี้ ข้าพเจ้ายังมายิ่งเกิดความสงสัยอยากรู้ต่อเรื่องนี้ ต้องคลี่คลายปริศนาให้จดได้”

ອັນທຽມຫຼັກຝັກ້າວ

“ຫວິນເຍ່ ຮັບພັງໄວ ໃນທີນີ້ມີອັນຕາຍ”

ຕ້ວນຫັງມອງດູພັງອັກທີ່ສຶກຂາດຮົມໜອງນ້ຳຂວີເຈີຍ ກລ່າວເຕືອນ
ຫວິນເຍ່ຄໍານີ້

ເມື່ອຄືນເຂາເຈາະຜົວນໍ້າແໜ້ງຈັບປລາຂຶ້ນມາ ທັງຈາກຖຸກລມໜາວໂຍພັດ
ໜີ່ຄືນ ກົກລັບກລາຍເປັນແໜ້ງໂປກ ຫວິນເຍ່ຂັກມີດອກມາເຈາະເປັນຫຼື່ອງ ພບ
ວ່າປລານ້ອຍໄດ້ຜົວນໍ້າແໜ້ງຄລ້າຍຖຸກແຊ່ແໜ້ງ ເຄລື່ອນໄຫວອຍ່າງເຊື່ອງໜ້າ ມີຢູ່
ສອງຕ້ວຈມມອຍ່ັກນັ້ນແມ່ນໜ້າ

ຫວິນເຍ່ໃຊ້ຫລາວໄມ້ໄຟແທງປລາສີ້ຫ້າຕົວ ຈາກນັ້ນໄປຕັດໄຟກຸມື້ ຕ້ວນຫັງ
ຕິດຕາມມອຍ່ດ້ານທັງ ໄນກລ່າວວ່າກະໄໄ ນີ້ເປັນອາຫາເຂົາຂອງວັນໃໝ່ ເຕີຍມ
ປຽບໜ້າວເຕີຍຫຼູກອີກເທີຍວ່ານີ້ ສ່ວນກລິ່ນຫອມຂອງປລາທຳໄຫ້ຜູ້ຄົນນ້ຳລາຍສອ
ແທບຫຍດຫຍາດ

ພອກລັບດຶງຫ້ອງພັກ ຫວິນເຍ່ກັບຕ້ວນຫັງນີ້ມອຍ່ຄົນລະພາກຂອງໂຕະ ເຫັນ
ຫວິນເຍ່ໃຊ້ຕະເກີຍນເຂີຍປລາຂຶ້ນມາຕົວນີ້ ຈັບໂຍນລົງບນໂຕະ ຈາກນັ້ນກຳກັນ
ແລ່ປລາ

ກ່ອນອື່ນແລ່ທັນປລາ ຕ່ອຈາກນັ້ນເປັນເນື້ອປລາ ໄນ່ານກີ່ເຫຼືອແຕ່ຫ້າ
ປລາ ເຫັນຫວິນເຍ່ມີສີ້ຫ້າເບີນີ້ມີຕິດເຕີຍດ ຕ້ວນຫັງພລອຍເຄຮັ່ງເຕີຍດຂຶ້ນມາ

มองดูหัวนเย่ใช้มีดสับหัวปลา คุมมีดคล้ายเพชรญ่างต้าน หัวนเย่จึงล้วงหยับผ้าเช็ดหน้าพันมือ แล้วค่อยหักหัวปลาออก นอกจากเข้มเล็กเหลือดุดูจนหัวเล่นหนึ่งแล้ว ข้างในไม่มีสิ่งอื่นอีก

หัวนเย่หันไปกล่าวกับตัวหนงว่า “ให้ข้าพเจ้าใช้เข็มเล่นนี้แทงใส่ท่านสักครา”

ตัวหนงไม่ขยับเคลื่อนไหว ทั้งคนทั้งม้านั่งลื่นไหลออกไปเจิดเชียะต่อให้เป็นคนปัญญาอ่อนก็ทราบว่าสิ่งที่อยู่ในหัวปลาต้องมีใช่สิ่งของที่ดี

หัวนเย่แล่ปลาอีกตัวหนึ่ง ครั้งนี้ยังคงดึงเข็มสีครามเล่นหนึ่งจากในหัวปลา เข็มทั้งสองถูกจัดเรียงอยู่เบื้องหน้าหัวนเย่ หัวนเย่ยกมือเท้าคางคล้ายกับว่าทำเช่นนี้จะนีกหัววิธีได้

เมื่อคืนหากมีคนคิดฆ่าตนเอง ต่อให้หัวนเย่มีแปดสิบชีวิตก็ตกตายหมดสิ้น ฝ่ายตรงข้ามไอนไม่ลงมือ หากไม่คิดฆ่าคน เข็มสองเล่นนี้จะอธิบายอย่างไร?

“หัวนโหว เรายังนำเข็มสองเล่นนีกลับไป ผู้คนในวังจะทราบว่านี้เป็นอะไร และทราบว่าเป็นผู้ใดใช้สิ่งของนี้”

“ไม่จำเป็น ข้าพเจ้าทราบว่าเป็นผู้ใดฝังเข็มนี้อยู่ในหัวปลา เข็มทั้งสองเล่นนีมีพิช สมควรเป็นพิษผสมนิดหนึ่ง หากว่าเป็นเข็มเล่นเดียวรับประทานปลาลงไปไม่เป็นไร หากรับประทานปลาสองตัวจะเกิดเรื่องขึ้นท่านนำกลับไปให้ผู้คนในวังตรวจสอบดู หากไม่ฆ่าคน ท่านก็ย่ำระฆังน้อยลงหนึ่งครั้ง หากสามารถฆ่าคน ก็ย่ำระฆังตามปกติ ข้าพเจ้าจะได้ตรัตรีymตัว”

ตัวหนงมีความรู้สึกว่าสมองตนเองໄล่กวดตามหัวนเย่ไม่ทัน จึงกล่าว “ตรัตรีymทำอะไร?”

“ตรัตรีymวิ่งหนี นี่ยังจะทำอันได้ หากไม่ฆ่าคน แสดงว่านี้เป็นการประลองปัญญาชนิดหนึ่ง ขอเพียงฉลาดพอ เล่นต่อไปไม่มี

เรื่องราวได้ หากผ่านคนตาย บ่งบอกว่าผู้อื่นคิดผ่านคน ข้าพเจ้าไม่ทราบหนึ่งจะอยู่รับดาบหรือ?"

"ท่านยังไม่ได้บอกว่าคนผังเข็มเป็นใคร"

ตัวนหงกล่าวขัดคอ สุดท้ายถูกหвинเย่อหลักไสออกจากห้อง

หвинเย่อหยิบหัวปลา คิดโยนออกนอกประตู สุดท้ายหัวปลาตกลอยู่ข้างธรณีประตู จึงยกเท้าขึ้น เทหัวปลาจมหายไปในพื้นหิมะ จากนั้นกลับเข้าห้องมานั่งอยู่ริมหน้าต่าง อ่านหนังสือหลีจี้ต่อไป

"ไม่ทราบว่าเป็นเดนเองตา fadingไปหรือไม่ สายรัดสีแดงหม่นที่ขาได้ พลั้นกระดูกกระดิกขึ้นมา หвинเย่อสัมที่ครอบจมูกรูปสุกร สองมือใส่ถุงมือหนังกว้าง ล้วงหยิบสายรัดที่ได้เดียงขี้นมาวางลงบนโต๊ะ ปล่อยให้สายรัดวิ่งพลุกพล่าน ทุกครั้งที่คิดร่วงลงจากโต๊ะ ก็ลากดึงกลับมา เล่นสนุกสนานไม่เบื่อ"

ในที่สุดเล่นจนเบื่อหน่าย หвинเย่อจึงพลิกสายรัด พนว่าบนสายรัดยืนติดกับมุสิกขนาดเล็กสองตัว ผิวหนังของพวกมันถูกเส้นด้ายเย็บติดกัน ฝีมือการเย็บสูงส่งยิ่ง บนตัวมุสิกมีคราบเลือดไม่มากนัก มุสิกวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต บัดเดียวซ้ายบัดเดียวขวา บัดเดียวหน้าบัดเดียวหลัง หากมิใช่พบทึนมุสิก ยังเข้าใจว่าเป็นสายรัดเต้นระบำเสียอีก

ผู้กลามาอีกแล้ว ส่งเสียงการกวนน่ารำคาญ หвинเย่อไม่ใช่ก่อจื่อจ่าง* ไม่เข้าใจว่าหากภาพดูว่ากระไร แต่ล่วงรู้ข้อนึงว่า ที่ซึ่งชุมนุมนักการ ต้องมีเนื้อเน่าเปื่อย

หвинเยอเรียกหาเหล่าราชองครักษ์ที่เดินตรวจตรามา ให้เป็นเพื่อน ตนเองไปยังที่ซึ่งนักการชุมนุมอยู่ ยังไม่ทันบรรลุถึง นักการก็ส่งเสียงร้องเชิ้งแซ่ กระพือปีกคิดวูจอมใส่

หвинเยอไม่นำพา เหล่าราชองครักษ์ยิ่งไม่สนใจกับการคุกคามของพวก

มัน ใช้ด้าบยาวพาดพันหยาค่า แยกย้ายออกจากน้ำ รอจนหวินเย่เดินเข้าสู่ส่วนลึกของพงอ้อ ค่อยพับเห็นหาดทินโซโครกແກบหนึ่ง ครั้งกระโน้นหนองน้ำชีวีเจียงมีขานดใหญ่กว่านี้ ต่อมาราชวงศ์สุยทำการปรับปรุง หาดทินโซโครกนี้ความจริงเป็นส่วนหนึ่งของหนองน้ำชีวีเจียง เห็นหินประหลาด ระเกะระกะ มีอยู่หลายแห่งที่มีลักษณะแปลกประหลาด หวินเย่ถึงกับคิดขนຍ້າຍกลับบ้านไปจัดเรียงในสวนไม้ดอก

ทางน้อยสายหนึ่งทอดคดเดี้ยว ทั้งลึกทั้งยาว หวินเย่ให้ราชองครักษ์ คนหนึ่งนำหน้า ตนเองติดตามอยู่ด้านหลัง ความระมัดระวังของหวินเย่ لامถึงราชองครักษ์ทั้งสี่ หนึ่งในจำนวนนั้นชัดชัวงก้อนหินใส่อกกาที่ร้องเชึงแซ่ จนมันหุบปากลง ค่อยรู้สึกโล่งอกกว่าเดิม

ราชองครักษ์ที่เบื้องหน้าสะดุดเสียหลัก หวินเย่เห็นหลังเท้าของคนผู้นี้ปราภูกระดูกโผล่อกมา ไม่ทราบว่าสะดุดอย่างไร หวินเย่ให้เข้าบ้านเดผล จากนั้นเดินต่อ คนผู้นี้ช้าๆ ฉลาดยิ่ง แสร้งเป็นรับบาดเจ็บ จะได้ไม่ต้องเดินทางต่อ

แต่แล้วราชองครักษ์ที่ถูกหนามแผลของต้นจือตันหนึ่งเกี่ยวใส่ พลันปราภูน้ำลายพูมปาก แขนขาซักกระตุก สุดท้ายโลหิตไหลหลังจากทวารทั้งเจ็บนใบหน้า แน่นิสินใจตายไป

ผู้คนความจริงมีพลังชีวิตกล้าแข็ง หากมิใช่สารเคมี ไม่มีพิษได้คร่าชีวิตผู้คนได้อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ ยามนี้หากมิใช่พิษชีวะก็เป็นพิษจากต้นพิช ยังไม่มีพิษลังเคราะห์ แต่ราชองครักษ์ผู้นี้หัวใจหยุดเดัน ชีพจรจะมลงแสดงว่าคนตายแล้วจริงๆ

หวินเย่ไม่คิดประสบชะตากรรมเดียวกับเขา จึงสูบที่ครอบจมูก ผูกแผ่นไม้กับรองเท้า ทั้งสูบถุงมือหนังกว้าง รอจนเพิ่มการระวังป้องกันให้กับตนเอง เหลียวดูราชองครักษ์ที่หลงเหลือสองคนล้วนหน้าซีดเผือด ร่างสั่นระริก ดวงตาหอแวงอ่อนแวนขอร้อง

หวินเย่ก์ไม่คิดบุกฝ่า ไყต้องใช้ชีวิตตนเองเป็นเดิมพัน แต่เห็นราชองครักษ์ที่รับบาดเจ็บที่เท้าถูกกิ่งไม้เกี่ยวร่างไว้ ความจริงคิดหวานกลับไปพานไม่คิดหวานกลับแล้ว

แสงอาทิตย์ที่เบื้องหน้าเจิดจ้าเป็นพิเศษ คล้ายกับว่าความหวังอยู่ข้างหน้า อย่าไว้แต่บนก้อนหินข้างทางจารึกข้อความว่า “ข้างหน้าอันตรายให้หวานกลับไป” คนร้ายกลับมีกุศลเจตนา

ลมเห็นอพัดหวีดหวือ เกล็ดหิมะชำรากเข้ามายังซอกคอ ไม่มีผู้ใดรู้สึกหน้า ราชองครักษ์ทั้งสองหลังเหงื่อโชมกาย หวินเย่สั่งให้ถอดเสื้อผ้าของราชองครักษ์ผู้ตายออก จากนั้นทิ้งศพไว้ในพงหญ้า จุดไฟเผาทำลายไม่ว่าเป็นยาพิษใด หลังจากเผาทำลายศพ ก็ไม่มีพิษหลงเหลือ แสงไฟยังจะชักนำราชองครักษ์ที่เหลือมา

หวินเย่เดินอ้อมผ่านก้อนหินที่สลักอักษรไว้ นกกา กีโนยบินจากไป พลันปรากฏเงาร่างสีดำสายหนึ่งถลันออกจากพงหญ้า วิ่งตามผุ่งก้าไป แต่ไม่รวดเร็วเท่านกกา หวินเย่ก์ยิงธนูในแขนเสื้อออก บนลูกธนูยังคงวัดถุไว้ พอยิงถูกก์ลูกใหม่ขึ้นมา

คนชุดดำวิ่งไปเพียงสองก้าว ที่กลางหลังกีบก้าไว้ด้วยลูกธนูสามดอกรหุนในแขนเสื้อนี้เป็นสิ่งประดิษฐ์ของกงซูนุ่ย ยิงคราเดียวสามดอกรออกแบบสำหรับหวินเย่ซึ่งขาดความแม่นยำในการยิงธนู

คนชุดดำส่งเสียงกร่างออกมา เสื้อผ้าที่สูมใส่เกิดเพลิงใหม้ จึงหักกิ่งไม้หวดเปลวไฟดับไป แต่ผมเผาขันคิ้วถูกไฟไหม้หมดสิ้น หากทว่าคนยังไม่ตาย หัวใจยังเต้นอยู่ ซึ่พจกรก์เต้นอย่างแผ่วล้า ในปากเต็มไปด้วยชี้เก้า หวินเย่จังปากของเข้า พนว่าเยื่อเหนียวในลำคอเป็นสีขาว ลมหายใจที่พวยพุ่งออกมาร้อนลวกยิ่ง

ราชองครักษ์ผู้หนึ่งคิดตัดศีรษะคนชุดดำลงมา นี่เป็นพฤติการณ์ในสมรภูมิสู้รบ สำหรับกับศัตรูที่รับบาดเจ็บสาหัสล้วนจัดการเช่นนี้ ศีรษะ

ศีรษะหนึ่งเป็นความดีความชอบประการหนึ่ง

หвинเย่ห้ามปราบว่า “พวกเราต้องการข้อมูล คนผู้นี้มีความสำคัญยิ่ง ไม่อาจผ่าทิ้ง”

“หลวงhey เจ้าอุบາทวชาติชัวนีปากถูกไฟเผา ต่อให้พื้นคืนสติมา ก็ไม่อาจให้การอันใด พวกเราตอกยูในอันตราย หอบหัวมันไปรังแต่เป็นเครื่องถ่วง มีสุกหัวศีรษะไปสะดวกกว่า”

หвинเย่ดึงที่ครอบจมูกลงมา ยิ่มพลางกล่าวว่า “ผู้ใดบอกต่อห่านว่า คนผู้หนึ่งพูดไม่ได้ ก็ไม่สามารถเปิดเผยความลับของกما ต่อให้ไม่มีปากยังมีมือ ไม่มีมือ ยังมีเท้า ถึงแม้เขียนหนังสือไม่ได้ ก็ไม่เป็นเรื่องใหญ่โต อันใด ข้าพเจ้ามีสหายผู้หนึ่ง ข้าพเจ้าไม่เข้าใจคำพูดของมัน แต่เข้าใจภาพวาดของมัน”

ເນົາມີວິທີໂຣຣ

ທວນເຍ່ຍນອຍູ່້ຂ້າງກອງເພີ້ງ ຮອຄອຍຮາຊອງຄຣັກໝໍທັ້ງໝາຍຮຸດນາ ໄມ່ນານັກໄດ້ຍືນເສີຍຄນັດັ່ງມາ ທັງໝໍາຮາຊອງຄຣັກໝໍວົງຕະນົງນໍາຫຼຳ ພອເຫັນ ຜູ້ນັບຄັນບໍ່ຢູ່ຫຼັກແຂວນຮ່າງກັນກິ່ງໄມ້ ກີ່ຫຍຸດຍັ້ງລົງ ຮອຈນທັ້ງໝາດມາຄື່ງ ຄ່ອຍ ສາວເທົ່າເຂົ້າມາໄໝ່

ທວນເຍ່ຍັງມອງດູຮາຊອງຄຣັກໝໍທີ່ປາກມາກກລ່າວດ້ວຍຄວາມເສົ້າເສີຍໃຈ ວ່າ “ທ່ານໄດ້ນໄມ່ປ່ລ່ອຍປະລະເວັນເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງຕົວເວັງ”

ປະລິກິບຕະຫຼາດຂອງຮາຊອງຄຣັກໝໍນັ້ນຄິດພັນດາບໃສ່ທວນເຍ່ ແຕ່ແລ້ວບັນດາກີດເສີຍລູກຮູ່ນັ້ນດັ່ງໜຶ່ງ ທວນເຍ່ຫຍົບລູກຮູ່ນູ້ອອກຈາກໃນແຂນເສື້ອ ລູກຮູ່ນູ້ທັ້ງສາມດອກບັກໃສ່ຫວ່າໄລ່ຂອງຮາຊອງຄຣັກໝໍນັ້ນ ຕ້ອງອອເຂົ່າຄຸກລົງ

ທວນເຍ່ຍ່ອກຍາລົງ ຄາມເບາງ ວ່າ “ທຽບທີ່ໄວ້ທ່ານໄດ້ນເປີດເພຍຮ່ອງຮອຍ?”

ຮາຊອງຄຣັກໝໍນັ້ນສັ້ນຕື່ອມະຍ່າງໝື່ມເຫຼົາ ທີ່ແລ້ວມາເຂົາລົງມີດ້ວຍຄວາມຮຸດຮັດໝາດຈົດ ໄມ່ເຄຍລົ້ມເໜວມາກ່ອນ ເຂົາແນ່ໃຈວ່າທວນເຍ່ໄມ່ເຫັນຕົນເອງວາງຍາຕ່ອເພື່ອນພ້ອງ ເນື່ອງເພົະຍາພິ່ນເຄີ່ມຕົ້ນ ເມື່ອຕົກຄື່ງທ້ອງ ຕ້ອງໃຊ້ເວລາສາມໜ້າຍາມຄ່ອຍລະລາຍ ຕອນນັ້ນຕົນເອງກັບພວກພ້ອງຍັງຍື່ນອກສຸນຮ້າງທວນເຍ່ກີ່ຫລັບໃຫລ ເປັນໄປໄນ້ໄດ້ທີ່ຈະລ່ວງຮູ່

เข้าต้องการทราบ แต่หвинเย่กลับเฉดໄไปทางอื่น รojunเข้ามาอีกใจได้คิด หвинเย่ก็หัวร่อออกมากล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าท่านผ่านผ่านพื้นท้องด้วยเงยอย่างไร ข้าพเจ้าเพียงไม่ต้องการให้ท่านผ่านตาย ที่พูดจากับท่านเพื่อรอให้ยาจากอกฤทธิ์ คนผู้นั้นถูกไฟเผาปาก ไม่สามารถออกกล่าวอันใด แต่ว่าท่านสามารถ”

ราชองครักษ์นั้นคิดปิดปากลง แต่ตลอดทั้งร่างชาต้านี้ร็ความรู้สึกของยาชาที่ชุนชือเมี่ยวคิดค้นขึ้นมา สามารถรับประกันได้ เขานอกกว่ายาจากอกฤทธิ์สีชั่วยาม ก็ออกฤทธิ์สีชั่วยาม รับรองไม่ออกฤทธิ์สามชั่วยามหรือห้าชั่วยาม หвинเย่เชื่อมั่นในตัวของวิเศษชุนตลอดมา

รojunหัวหน้าราชองครักษ์มาถึงเบื้องหน้าหвинเย่ อัคคีที่ลูกไห้มค่อยๆ สงบลง หвинเย่กล่าวกับราชองครักษ์นั้นว่า “คนผู้นี้ไม่อาจตาย ท่านก็ไม่ต้องผ่านปีดปาก เพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบ หากว่าคนผู้นี้ติดตาย ข้าพเจ้ารับประกันว่า ทั้งชายเยาววัยในครอบครัวท่านต้องถูกตัดศีรษะลงมา ไม่แห่ว่ายังถูกผ่าล้างเก้าชั่วโคตร แต่หากท่านรักษาชีวิตคนผู้นี้ไว้ ข้าพเจ้ารับประกันว่าชายหลังเหตุการณ์ จะไม่มีผู้ใดสืบสานอาชีพท่าน อย่างมาก เนรเทศไปชายแดน”

หน้าหากของหัวหน้าราชองครักษ์ปรากฏเห็นเม็ดโปิงๆ ให้รินลงมา งอเข่าคุกลงกับพื้น อ่อนหวานโดยไร้เสียง ขอให้หвинเย่ช่วยชีวิตของชายเยาววัยในครอบครัวของเขา นับด้วยแต่เขากลับส่งตัวมาที่ห้องน้ำชีวี เจียง ก็ทราบว่าที่นี่แฝงความประหลาดพิกิล ทั้งทราบว่าในที่นี่ซุกซ่อนความลับอันยิ่งใหญ่ ส่องปีที่อยู่ที่ห้องน้ำชีวีเจียง ชีวิตของเขาแขวนอยู่บนเส้นด้าย มิหนำซ้ำหัวหน้าราชองครักษ์ทั้งสองรุ่นถูกผ่าล้างทั้งครอบครัว อย่างลึกลับ ตอนนี้ผู้ได้บังคับบัญชาของเขากลับเป็นไส้ศึกประปนเข้ามาอย่างนั้นตนเองต้องถูกผ่าล้างเก้าชั่วโคตร ก็หาแปลกลปลอมไม่

หвинเย่กล่าวว่า “ลูกขึ้นเตอะ ต่างรับราชการทหาร ไม่อาจทนดูเพื่อน

ทหารตกระกำลำบาก หลังจากเสร็จเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจะช่วยเจรจา กับฝ่ายท้าทให้กับท่าน ส่งท่านไปเป็นนายทัพที่ชายแดน มารดา มันถือว่า หากว่ามีคน ตายน้อยลง สักหกคน ก็น้อยลง หกคนถือว่า พวกรามมุ่งหน้าต่อไป ดูว่าผู้อื่นทึ้งของขวัญอันได้ไว้"

หัวหน้าราชองครักษ์ล้ายได้รับคำนิรโทษ เขาไม่คิดรับงานที่สมควร ตายนี้อีก อย่าไว้ไปเป็นนายทัพที่ชายแดน ต่อให้เป็นนายทหารชั้นผู้น้อย ก็ยินยอม

หวินเย่ไม่ถอนลูกธนูออกมานา ปล่อยให้บักตรึงกับร่าง ในเวลาอันสั้น ไม่ตายแน่นอน หัวหน้าราชองครักษ์แบกร่างคนทรยศนั้นด้วยตนเอง เดิน ทางด้วยความระมัดระวัง

เดินทางต่อไม่ไกล หวินเย่เห็นคนหน้ายิ้มผู้หนึ่งอยู่ที่ริมหนองน้ำ ชีวิเจียง ถึงแม้ถูกไฟเผา แต่ใบหน้าที่ดำมามีอมยังประดับด้วยรอยยิ้ม เขายิ่มไม่ได้ เนื่อง เพราะมุ่งปากฉีกถึงข้างแก้ม ถูกผู้คนแกะสลักเป็นใบหน้า ยิ้มใบหน้าหนึ่ง เปลวไฟบนเสื้อผ้ายังไม่ดับ กลืนเนื้อเหม็นให้มลอยมา ตามลม สองมือยื่นไปข้างหน้า ทำท่าต้อนรับแขกหรือ

หวินเย่พ่อเห็นลิ่มรูปเหล็กหมวดตอกอยู่ที่หน้าอกของผู้ตาย ต้อง กระโดดปราดขึ้น ด่าทอว่า "เก้าแซ่เจาอู่*" ของมารดา มัน เก้าพรับ อาคันตุกะ** ของมารดา มัน เป็นเต่าบัดซบที่วิตถาร คิดต้อนรับอาคันตุกะ ไม่โปรดอกไม้ จัดหาหอยิงงามมาสักหกนาย?"

หวินเย่ช่มดูอยู่ครู่หนึ่ง จึงสั่งให้เหล่าราชองครักษ์เก็บไม้ฟืนมาสุม อยู่ใต้ศพ ทั้งราดน้ำมัน แล้วจุดไฟเผาศพ ทั้งสั่งห้ามให้ผู้ใดเข้าใกล้ศพ

ทุกผู้คนล้วนถอยห่างออกมานา ชากรพเพาใหม้อยู่ครู่หนึ่ง ก็ปรากฏ ชนูลับยิงออกมานา ยังมีเข็มเล็กๆ เอียดจำนวนมากพวยพุ่งออกจากเปลวไฟ บางครั้งเปลวไฟกลับกลับเป็นสีครามจางๆ หวินเย่ไม่แน่ใจว่าชากรพเพานี้ดี

* หมายถึงชาชือวิทางชายแดนตะวันตก มีทั้งสั้นแก้แค้น ทุกแผลสั้นแซ่เจาอู่

** เป็นพิธีเรืองที่ทกหอคามด้วยชุนชิว โดยตัดศีรษะให้ตกห้อยลงมา ประกอบพิธีต้อนรับคนตาย

ตั้งกลไกไว้มากันอย่างไร

เมื่อขากรับดูหวินเยี่ยมให้ราชองครักษ์ยิงกระด่ายตัวหนึ่ง สำหรับเป็นอาหารค่ำของตนเอง เขาขับคิดไม่เข้าใจว่าของเขานี่ยังเห็นไม่ปั้งย่างขนมเปี๊ยะให้น่ารับประทานกว่านี้

ยามพlobค่ำบังเกิดเสียงย่าระมังดังหนึ่งร้อยเจ็ดครั้ง นอกจากหวินเย่แล้ว ไม่มีผู้ใดสนใจว่าระมังย่ากี่ครั้ง

ตอนปรุ่งอาหารหวินเย่ไม่ใช่หิมะขาวที่สุมอยู่รอบห้อง หากเปลืองเรียวแรงตักน้ำจากหนองน้ำของหนองน้ำชีวีเจียงถังหนึ่ง ยามปกติเข้าตั้งข้อรังเกียจต่อน้ำของหนองน้ำชีวีเจียง แต่วันนี้ไม่คำนึงถึงแล้ว หากเปรียบกับชีวิตน้อยๆ น้ำสกปรกกว่านี้ก็สกปรกกว่านี้多了

ได้ยินที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงโครมโครม หวินเย่ต้องชะงักนิ่ง จากนั้นแล้วเนื้อกระด่ายต่อ เนื้อกระด่ายมีกลิ่นควรจัด ต้องใช้เครื่องปรุ่งดับกลิ่น คาว เข้าด้วยม่างเน่าจืดจากในปี้ยก็ก* ออกมาเจิดแปดลูก ในยุคหลังเหล่าพ่อค้าใจดำสมรอยเป็นปี้ยก็ก หากรับประทานลงไป จะคลื่นไส้ อาเจียน ห้องร่วง ปวดศีรษะ หากว่าอาการรุนแรงอาจหมดสติไป

วัตถุทั้งสองชนิดนี้คลับคล้ายยิ่ง ล้วนแต่มีเหลี่ยมมุม แต่สำหรับนักชิมอาหาร เช่นหวินเย่ จึงจำแนกได้โดยง่าย ในปี้ยก็กทั้งห่อ มีม่างเน่าจืด เพียงเจิดแปดลูก ดูท่าผู้อื่นไม่ต้องการให้หวินเย่หลับให้ไม่ตื่น

หัวหน้าราชองครักษ์พลันประกูดตัวขึ้นที่อกหน้าต่าง รายงานว่า “ Howe หมาย เมื่อครู่มีราชองครักษ์ถูกหอกซัดใส่ ตรึงร่างติดกับผนัง พวกรา จะสืบหาตัวคนร้ายหรือไม่?”

เขานับถือความสามารถของหวินเยี่ยง ตัวเขายังประคองคนทราย เข้าสู่ล้านตึก เพียงชั่วพริบตา ราชองครักษ์ถูกกลอบทำร้ายเสียชีวิต ตนเองเพียงรุดไปชั่วครู่ คนทรายคนนั้นก็ถูกซิงตัวไป

* ผลเป็นรูปแบบเหลี่ยม เป็นเครื่องเทศชนิดหนึ่ง

หวินเย่กล่าวว่า “พวกท่านล่าถอยไปເຕັກະ ກາຣະເລັນຄັ້ງນີ້ພວກທ່ານໄມ່ອາຈາເລັນໄດ້ ຄືນນີ້ຂ້າພເຈົ້າມີແຂກມາເຢືນ ໄທຈັດຫາສຸຮາແກ່ຂ້າພເຈົ້າໄຫ້ນີ້ບອກຕ່ອເຈົ້າອັນຫຼາຍວ່າຂ້າພເຈົ້າໃຊ້ຮັບແຂກ ໄມ່ເຊັ່ນນັ້ນສຸຮາໄຫ້ນຈະມີພິມາຮາມັນເຕັກະ ຂ່າວເມືອງຄາງອານສາມາດຮັບປະການອາຫາຍອຍ່າງວາງໃຈ ທີ່ໄວ້ໄມ່”

ຫວ່າໜ້າຮອງຄວັກໜີແມ່ປະຫລາດໃຈ ແຕ່ຄົນຫາຍຸ່ນລາດເຫັນເຂົາໄມ່ຄາມອັນໄດ້ ທາກເດີນທາງໄປຢັງຢ່ານເປັ້ນອື່ນສຸຮາດ້ວຍທຸນເອງ ບອກຕ່ອເຈົ້າອັນຫຼາຍວ່າ ມີຫວ່າຫວ່າຕ້ອງການສຸຮາເລື່ອງແຂກ ເຈົ້າອັນຫຼາຍກີ່ອຸ້ມໄຫສຸຮາທີ່ໄມ່ໄດ້ປັດຈຸກມາໄຫ້ນີ້ ຫວ່າໜ້າຮອງຄວັກໜີກ່ອນອອກຈາກຮ້ານ ຍັງຈັບຕາດູເຈົ້າອັນຫຼາຍກັບຜູ້ຮັບໃຫ້ເປັນພິເຕີ ທາກວ່າໃນສຸຮາມີພິມາ ເຂົາຈະກວາດຈັບຄົນເຫັນນີ້ເຂົາຄຸກເດັ່ນຄາມໂດຍລະເວີດ

ກາຍໃນວັງລວງ ດັ່ງໄທ່ຈົ່ງຍ່ອງເຕັ້ນຮັບສັ່ງວ່າ “ຫວິນເຢ່າຈະເລື່ອງແຂກແລ້ວ ກວນອິມປີ* ທ່ານຄາດວ່າມັນຈະໄດ້ພັບກັບຄົນຜູ້ນັ້ນທີ່ໄວ້ໄມ່?”

ຈຳຈຸນຍອງເຫັກຮານຖຸລວ່າ “ພີ່ອງ ກາຣະແສດງອອກຂອງຫວິນເຢ່າເມື່ອຄືນກັບວັນນີ້ທ່ານຍັງໄມ່ພອໃຈທີ່ໄວ້ເມື່ອຄືນເດືອນມີດລມແຮງ ອັນຕາຍຮາຍລ້ອມ ມັນຍັງຫລັບສົນທີ ດັ່ງນັ້ນເຄີນເຫື່ອເຈື່ອວ່າຫວິນເຢ່າສາມາດເອົາຂະດ້ວຍບັງຄຸງນູ່”

ດັ່ງໄທ່ຈົ່ງຍ່ອງເຕັ້ນທຽບພະສວລັດັ່ງໆ ເລື່ອງພະສວລັດັ່ງໆໄມ່ຢືນຍອມພະທັຍຕັ້ງສ່ວ່າ “ຂ້າເປັນປະມຸນຂອງແຜ່ນດິນ ກລັບຖຸກຄົນໂດຍຜູ້ນີ້ຫລືອກຈານຫົວໜຸນ ທາກໄມ່ສັບຮ່າງມັນເປັນຮ້ອຍພັນທ່ອນ ຈະກຳລັກລືນໂກສະໄດ້ອ່າຍ່າງໄວ່”

“ທ່ານເປັນມັກກຣເທີນຝ້າ ດົນເຫັນນີ້ເປັນຍຸ່ງແມ່ລົງທີ່ຄອຍກ່ອກວຸນຜູ້ຄົນຕ້ອໄຫ້ທ່ານທຽບພລັນມາຫາສາລ ກີ່ໄມ່ອາຈາທຳອຍ່າງໄຣພວກມັນໄດ້ ທາກວ່າສອງທັພຕັ້ງປະຈັນ ພວກມັນຄົງຖຸກທ່ານເຫັນຍໍາຈັນຮາບຄາບ ຈນໃຈທີ່ພວກມັນຮ່ອງຮອຍລື້ລັບ ໃຫ້ເວລານານປີ້ຍັງສືບເສະໄໝ່ໄພ່ພນ ພວກມັນປະປນອູ້ໃນມາລຸ່ມ ທ່ານຂວ້າງມຸສົກເງິນກາຫະນະເສີຍຫາຍ ໄມ່ສາມາດກຳຈັດພວກມັນຈົນສິ້ນໜາກ”

* ຂໍອເລັ່ນຍອງຈຳຈຸນຍອງເຫຼາ

“ข้าทราบ ในชีวิตข้าล้วนติดกับผู้อื่น คราครั้นนี้ยังติดกับใหญ่โตรสชาตินี้ทำให้ข้ากินไม่ได้นอนไม่หลับ”

“วันนี้หвинเย้มใช้สีบหabeageและให้กับท่านแล้วหรือ เป็นเก้าแซ่เจาอู่ จัดเก้าศพรับอาคันทุกง ขอเพียงหน่วยไปมีชีวสีบเสาะต่อไป จะเกิดผลเอง”

“ข้าไม่อาจรอได้ พวกรา ถ่ายทอดราชโองการไป แต่งตั้งให้วินจี ปราบปรามเก้าแซ่เจาอู่ แวนแคนเพียงหนบมือเดียว ก็กล้าแสร้งเป็นลีลับ ข้าจะเหยียบยำพวkmันเป็นผุยผง”

จ่างชุนของเขารินคุกเข่าลง กราบทูลว่า “ฝ่าบาทโปรดให้ครัวญให้ดี”

“มิต้องให้ครัวญแล้ว ของเขาถ่าถอยไป”

จ่างชุนของเข้าได้แต่น้อมพระวรกาย ถ่าถอยไปหลังพระวิสูตร

พระกระแสร้งสั่งพอถ่ายทอดออกไป ปราภูขันทีหลายสินคนมุดออกจากตำแหน่งต่างๆ ยังมีขุนนางปีชูเจี้ยนสองคน ทุกผู้คนไม่ปริปากกล่าวว่า ขันทีทั้งหลายถือพระราชลัญจกรหยก ตราประทับ ขันทีที่ประคงแพรเหลืองคุกเข่าอยู่เบื้องหน้าขุนนางปีชูเจี้ยน ขุนนางปีชูเจี้ยนทูลถามว่า “ฝ่าบาท แม่ทัพใหญ่ให้วรับตำแหน่งอันได้?”

“สิงจวินจึงกวนเส้นทางลงชาน”

ขุนนางปีชูเจี้ยนถือปู่กัน ร่างราชโองการปราบปรามเก้าแซ่เจาอู่ จากนั้นประคงส่งต่อถังไห่จงย่องเต็ตรวจดู ถังไห่จงย่องเต็รีบเหตุผลทั้ง ทรงพระอักษรว่า “มีพระบัญชาให้ให้วินจีปราบปรามขุนนางไม่จงรัก”

หลังจากนั้นปราภูขันทีหลายทราบเกราะเหล็กขบวนหนึ่งพกสะพายตราประทับ ควบม้ามุ่งสู่ทิศตะวันตก

รอบนฝ่ายเสียนหลิง ตู้หยูชุ่ย หลีจิ้งและพวkmາถึงตำแหน่งก่วนเหนือยังเพียงเห็นผงคลีม้วนคละคลุ้งไป ทั้งหมดได้แต่หันมามองหน้ากัน

ທັນທີບັນໄດ້

ເນື້ອສຸ້ນພລິກສາມຄລົບ ເຊີຍວິເຄຍບັນດາໃຈໄມ້ໄວ ເນື້ອກະຕ່າຍພລິກ
ອີກຫລາຍຄລນ ຄອງເປົ້ອຍຈຸນຮັບປະການໄມ້ໄດ້ ອົງນເຍ່ເປີດປະຕູຫັ້ງຮອຄອຍ
ແຂກເກົ່າໂຫຼມາ ແຕ່ຮອມລ້ວຮອເລ່າຍັງໄມ່ເຫັນຜູ້ຄົນ

ອົງນເຍ່ເງຍ້າຂຶ້ນບອກກ່າວວ່າ “ທ່ານລົງມາຫີ້ໄມ່ ທາກໄມ່ລົງມາ
ຂ້າພເຈົາຈະຮັບປະການຄົນເດືອວແລ້ວ”

ພລາງໃຊ້ຕະເກີຍບຄວານຫາເນື້ອກະຕ່າຍຫັ້ນທີ່ສັງເໝັປາກ ເນື້ອຮ້ອນ
ລວກຈົນຕ້ອງສູດປາກຄໍາທີ່ນີ້ ຈາກນັ້ນຍົກໄຫສູຮາດື່ມອີກຫັ້ນໆ ກລ່າວສືບຕ່ອ “ທ່ານ
ດູ ໃນສູຮາແລະເນື້ອລ້ວນໄມ່ມີພິີ້ ຂ້າພເຈົາຈະດີ້ຂໍ້ເປັນໂຫວແຫຍຕ້າຄັ້ງ ສມຄວນ
ມີເຊື່ອເສີຍອູ້ນ້ຳ ກລັບເປັນເຊື່ອເສີຍຂອງທ່ານນ່າງວັນວິຕິກນັກ”

ບນໍາລັງຄາຫຼອງບັນເກີດສຸ້ມເສີຍທີ່ກລ່າວຂ້າງ ວ່າ “ນີ້ເປັນເຮືອງອັບຈຸນ
ບັນຍຸາ ສມຄວຣະມັດຮະວັງຕົວໄວ້ນ້ຳ ເຮົ້ວເຊື່ອວ່າທ່ານເປັນວິນູ້ຍຸ້ນ ແຕ່ເຮົາໄມ່
ຄືດຫຼັງຮອຍຄົນທີ່ຕກນຽກ ນີກດ່າທອທ່ານໃນເງົມືດ”

ອົງນເຍ່ກ່າວວ່າ “ທ່ານກີ່ລ່ວງຮູ້ມີປ່ອງຮອງອາຫານຂອງຂ້າພເຈົາ ວັນນີ້
ປະຈົບກັນລ່າກະຮະຕ່າຍອັນພີຕັວທີ່ນີ້ ລັງຈາກປ່ອງນໍ້າແດງກີ່ຕຸ່ນດ້ວຍໄຟອ່ອນ
ຮສ່າທິດີຍິ່ງ ທ່ານໄມ່ຮັບປະການນ່າເສີຍດາຍຍິ່ງ”

“ຜູ້ໄດ້ວ່າເຮົາໄມ່ຮັບປະການ ເຮົ້ວເຊີຍຮັບປະການອາຫານຂອງທ່ານສອງ

ครั้ง รสชาติไม่เลวจริงๆ แต่ว่าเรามาขออนุญาตดูแลสถานศึกษาที่ตุ่นจากหม้อใหญ่จึงน่ารับประทาน ตักเนื้อให้กับเรา ใส่น้ำซุปด้วย"

พร้อมกับเสียงดัง ปราภูชน์เงินใบหนึ่งผูกเส้นเชือกหย่อนลงจากชื่อห้อง

หวินเย่พบเห็นเรื่องประหลาดไม่ตระหนกตื่นเต้น ตักเนื้อจากในหม้อราดน้ำซุปลงไป เห็นชามเนื้อถูกดึงขึ้นไปบนข้อ มีคนชุดน้ำเงกงคำหนึ่งจากนั้นคลายนิကได้อันได ถามว่า "ท่านคัดม่างเน่าจืดออกจากโป๊ยก็กแล้ว กระมัง?"

"ท่านใช้สิ่งนี้เป็นเครื่องปรุง กลัวว่าตัวเองไม่ตายเร็วหรือไร ข้าพเจ้าความจริงคิดใช้สิ่งนี้ทำร้ายคน สุดท้ายถูกท่านชิงลงมือก่อน"

"คนคิดมีชีวิตอยู่ในโลกยากเย็นยิ่ง หากไม่ระวังต้องตายอย่างอนาคตตัวอย่างเจ้าผู้นั้นไม่ฟังคำหัดหาน หมอบซุ่มในพงหญ้า คิดทีมแหงท่านสุดท้ายตัวเองถูกจัดการ ทั้งถูกท่านเผาทั้งเป็น ข้อถามท่านล้วงถามความลับของมันได้อย่างไร หากว่าท่านเปิดเผยออกไป ย่องเต็ต้องขอคุณท่านแน่นอน"

หวินเย่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ท่านไม่หัวนิวิตกหรือ พวกท่านเป็นพวกเดียวกัน ไม่กลัวความลับรั่วไหลออกไปหรือ?"

"ย่อมหาดกลัว แต่คนตกอยู่ในเงื่อมมือท่าน เรายังมีหนทางไดใช่แล้ว ท่านส่งผู้คนอีกคนหนึ่งไปที่ได ใจนไม่เห็นท่านส่งคนออกมาก?"

"เส้นทางยากเดินผ่าน ได้แต่ใช้อุโมงค์ใต้ดิน ในวังมีผู้ชำนาญการคาดค้นเดินทาง มีความลับบางประการข้าพเจ้ายังคงอย่าได้ล่วงรู้ หากว่าข้าพเจ้าล่วงรู้มากเกินไป ฝ่าบาทจะตัดศีรษะข้าพเจ้า"

"ท่านชุดอุโมงค์ของหรือ ใช่แล้ว เราใจล้มเลือนห่วงสูไป มุสิกใหญ่ตัวนี้กลับทำลายแผนการของเรา การเดิมพันครั้งนี้ย่อลงเดพวกท่านเป็นฝ่ายชนะแล้ว"

“ເວັ້ນຈື້ອໜູຍກ່ອນຕາຍມອບໜັງສື່ອແກ່ຂ້າພເຈົ້າເລີ່ມໜຶ່ງ ໃນໜັງສື່ອເວັ້ນຄຶງພວກທ່ານ ຂ້າພເຈົ້າຕອນແຮກເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຄວາມເພື່ອຜົນຂອງທ່ານຜູ້ເໝົາ ມີຄາດຜ່ານໄປໄມ່ກີ່ເດືອນ ຂ້າພເຈົ້າກັບພບປະທ່ານ ອີ່ວ່າແຄວັນຫວ່າງວິດໍາຮ່າງຄອງຢູ່ຈິງໆ ທ່ານບອກເຮືອນນີ້ຕ່ອງຂ້າພເຈົ້າ ຂ້າພເຈົ້າຈະບອກຕ້ອງທ່ານວ່າປ້າຍຫຍກຂອງນົມຮາຍກາວໜ້ອນຍູ່ທີ່ໄດ້”

ໜາມເຈີນຄູກຫຍ່ອນລົງຈາກຂີ່ອໄຫມ່ ຜູ້ຜູ້ນັ້ນກ່າວວ່າ “ຣິນສຸຮາແກ່ເຮົາຄາມໜຶ່ງ ຮິນໄທເຕີມປໍ່ມີ ຜູ້ໄດ້ເຂົ້ອຄຳພຸດຂອງທ່ານ ຜູ້ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງເຄຣະຫ່ວຍ ເຮົາຕ້ອງການທຽບນົມຮາຍກາວ ແຕ່ຫັ້ງຈາກທີ່ເຕີຍເຊີຍຈີ່ຄູກທ່ານຫລອກໄປຕາຍ ເຮົາກີ່ຫັກຫ້າມໃຈຕົວເອງ ໄມນີກຄຶງເຮືອນນົມຮາຍກາວ ຍາມໄດ້ທີ່ເຮັນບັງເກີດຈິຕະໂມນ ຈະຄູກທ່ານສັງໄປຕາຍທີ່ດິນແດນອັນກົງຮ່າງ”

“ອີກປະກາຮາ ທ່ານຊຸກໜ້ອນປ້າຍຫຍກຍູ່ໃນພານພິສົງ ປ່າວປະກາສີໃຫ້ຜູ້ຄົນທັ້ງແຜ່ນດິນລ່ວງຮູ້ ລ່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນໄປຕາຍ ສັງໂຄຮງກະຮູກໃຫ້ກັບໜຸນຊື່ອເມື່ຍວຕົວເອງນອນຫລັບອຸດຸໃນບ້ານ ເຮັບຄົດໄມ່ເຂົ້າໃຈ ລ້ວນເປັນຄົນໜ້າລຸດລາດ ໄດ້ຫລົງກລຂອງທ່ານ?”

ໜົວຍື່ຍ່ວນເນື້ອຂັ້ນໜຶ່ງຮັບປະການລົງໄປ ແລ້ວຄາຍກະຮູກອອກມາຍກມື້ອເຊື້ດປາກກ່າວວ່າ “ທ່ານບອກຕາມຕຽບ ທ່ານສັ່ງຄົນໄປແຮ້ວ່າໄມ່?”

“ເຮົາໄມ່ອາຈ້າກ້າມໄຈໄດ້ ສັ່ງມື້ອດີຜູ້ທີ່ນຶ່ງຕິດຕາມໜ້າເກາຫລີເຂົ້າໄປ ຄິດຮອຈນສັ້ວົບພິສົງໃນພານພິສົງຮັບປະການອົ່ມແລ້ວຄ່ອຍເຂົ້າໄປ ສຸດທ້າຍຄູກແມ່ງມຸນບັນຍອດໄມ້ກັດໄສເຂົ້າວໜຶ່ງ ມັນພັນແນນຕົວເອງທີ່ຫລັບໜຶ່ງກັບມາສມຸນຂອງເຮາພອກລັບມາ ຄູກເຮາພິຍວເປັ່ນ* ໄວ ຈັດຕັ້ງຍູ່ໃນຫ້ອນເຕືອນໃຈເຮາອຍ່າໄດ້ກະທຳຄວາມຜິດພລາດເຫັນນີ້ອີກ”

ໜົວຍື່ຍ່ວນກີ່ຈະກ່າວວ່າ “ຜູ້ຄົນນຳຄວາມຜິດພລາດໄມ່ຫຍຸດຫຍ່ອນເປັນບັນເຮົາ ຂອແສດງຄວາມຍິນດີທີ່ທ່ານໄດ້ຂຶ້ອສຽບຄຣານໜຶ່ງ ໃຊ່ແລ້ວ ທ່ານບອກວ່າການເດີມພັນຄັ້ງນີ້ຂ້າພເຈົ້າເປັນຝ່າຍໜະ ອຍ່າງນັ້ນຮັງວລອຍ່າທີ່ໄດ້ ທ່ານ

รับประทานเนื้อกระต่ายของข้าพเจ้า ดื่มสุราของข้าพเจ้า ไม่ทิ้งอันใดไว้เป็นที่ระลึกหรือ?”

“นี่เป็นการเดิมพันของย่องเต้ ย่อมต้องมอบรางวัลแก่ย่องเต้ ท่านได้รับเก้าศพรับอาคันตุกะยังไม่พึงพอใจอีก นี่เป็นพิธีริตองขั้นสูงสุด ผู้คนธรรมชาต้าหัวไปไม่สามารถซ่องเสพได้”

“ที่ข้าพเจ้าหัวนิวิตกเป็นข้อนี้เอง ที่ว่าเก้าศพรับอาคันตุกะ ข้าพเจ้าพบเห็นเพียงศพเดียว ที่เหลืออีกแปดศพไม่ทราบส่งมาเมื่อใด ตอนจัดส่งอย่าลืมนบออกกล่าวสักคำ ข้าพเจ้าจะคอยรับ บ้านตระภูลหินมีหัญญาลามากมาย อย่าได้ชี้ชี้วัญพวงนาง”

“เราگมีน้องสาว หากสักวันหนึ่งท่านคิดส่งของขวัญแก่เรา ก็อย่าได้ชี้ชี้วัญนาง นางขวัญอ่อนยิ่ง หากถูกชี้ชี้วัญจะผันร้าย ไม่ว่าบลอนโยนอย่างไรก็ไม่เกิดผล”

“ตกลงตามนี้ หากว่าท่านตกตาย ท่านเห็นควรจัดการกับนางอย่างไร?”

“หากว่าท่านสามารถตอบแต่งนางกีประเสริฐสุด แต่ว่านางคงไม่ยินยอมเป็นอนุภรรยา หากว่าท่านตกตาย ไม่ทราบว่ามีศัตรูซ่อนเร้นต้องจัดการหรือไม่ เราจะช่วยเหลือท่านเอง”

หวินเย่ตอบว่าไม่มี จากนั้นยกแขนขึ้นยิงลูกธนูในแขนเสือใส่เขือห้องจากนั้นไม่รอคู่ผล ก็กลิ้งตัวออกจากห้อง วันนี้ขอเพียงมีชีวิตอดอกไปถือว่าโชคดีมากแล้ว คิดเผชิญกับคนเสียสติผู้นี้ ได้แต่รอครั้งต่อไปแล้ว

“ไม่ทราบประภูมิใหญ่ก้อนหนึ่งร่วงหล่นลงมาจากที่ได อุดประตูใหญ่เอาไว้ ห้องหับทึ้งหลายคล้ายดีดกระดอนขึ้น หวินเยรีบยืนแนบชิดติดกับผนังห้อง ห้องหับทึ้งห้องคงมีแต่แสงไฟที่สาดลอดออกจากอ่างถ่านไฟ

“ลูกธนูของเจ้าไม่ได้ยิงถูกเรา คราครั้งนี้เจ้าสมควรตายแล้ว”

สัมเสียงนั้นกล่าวโดยปราศจากความรู้สึกใด หวินเย่กียิงธนูไปยังตัน

เสียงอีกสามดอก นี่เป็นลูกธนูสามดอกสุดท้ายของธนูในแขนเสื้อของหвинเย่

ได้ยินเสียงซีซีสามครั้ง แสดงว่ายิงถูกอากาศธาตุ คนชุดดำร่างผอมสูงผู้หนึ่งปรากฏตัวขึ้นที่ข้างอ่างถ่านไฟ คล้ายกับทราบว่าหвинเย่ไม่มีทางหนีได้ จึงส่งเสียงหัวรือคราหนึ่ง แล้วยกมือขึ้น แต่แล้วนิ้วมือสองนิ้วหลุดจากฝ่ามือ จึงรีบหงายร่างไปด้านหลัง บนหัวเหล่่ปราภูรอยเลือดเส้นหนึ่ง สร้างความตื่นตระหนกจนกวัดแก่วงหอกสั้นเป็นพัลวัน แต่คล้ายปะทะกับผนังกำแพงอันอ่อนนุ่ม

หвинเย่ดวยโอกาสพุ่งทะลวงออกทางหน้าต่าง ทั้งรอยผงม่อคู่ในห่อออกไปจนหมดสิ้น แล้วมุดเข้าไปอ่องรองรับน้ำฝนที่จัดตั้งไว้

หвинเย่บรรจุลูกธนูชุดใหม่ใส่คันธนูในแขนเสื้อ ค่อยใจซึ้นกว่าเดิม ภายในห้องเงียบสงัดไร้สุ่มเสียง หвинเย่ขณะจะย่อตัวในอ่องรองรับน้ำฝนจนฟ้าสาง ห้องหับพลันพังทลายลงมา จนผุ่นละอองคละคลึง หвинเย่เมื่อใจไม่มุดลงในอุโมงค์อันดับแคน เงี่ยหุฟังเสียงความเคลื่อนไหว

ห้องหับพังครืนลง ผุ่นละอองค่อยจางหาย แสงจันทร์สาดส่องลงมา หвинเย่พนเห็นด้วยความประหลาดใจว่าคนชุดดำนั้นบินอยู่บนห้องฟ้า ทั้งบินวนเป็นวง คล้ายคันหาดัวเอง หลังจากที่ขี้ต่า ค่อยพนวบวนร่างคนชุด คำพูดเชือกไว้ เมื่อมองขึ้นไปอีก ต้องหดศีรษะลง มีความรู้สึกว่าตนเองคล้ายนากบกบันทุ่งหญ้า อาจเผชิญการรู้โฉมจากนกเหยี่ยวได้ทุกเมื่อ

เป็นนกเหยี่ยวขนาดใหญ่ มีหน้าซ้ำมาถึงสองตัว บนกรงเล็บมุกเชือกห้อยร่างคนชุดดำเห็นบินอยู่กลางอากาศ ปีกขนาดใหญ่โอบกระพือ ก่อเกิดเป็นกระเสืออากาศ จนผงคลีคละคลึงอีกครา วันพรุ่งนี้ต้องถามหลีกังว่านี่เป็นเหยี่ยวอันใด จึงมีขนาดใหญ่ถึงเพียงนี้ คนชุดดำเสาะหาจากที่ใด?

เห็นคนชุดดำนำตัวคนชุดดำจากไป หвинเย่ค่อยมุดออกจากอุโมงค์ นั่งอยู่ท่ามกลางชากรักษาปรักหักพัง หรือว่านี่เป็นศัตรูในอนาคตของตัวเอง ยัง

มีแปดศพรับอาคันตุกะ ไม่ทราบว่าวันใดถูกส่งมาถึงเบื้องหน้าตนเอง?

เอียนจือชุยบอกว่าคนเหล่านี้บินได้ ที่แท้โนยบินเช่นนี้เอง เมื่อมีนกเหยี่ยวเช่นนี้ คิดกับดานซ่อนตัวไว้ง่ายดายยิ่ง

ข้างนอกเหนือหน้าวิ่ง หวินเย่จำต้องซ่อนตัวในอุโมงค์ใหม่ หากว่ามีคนรุดมาอีก ตนเองคงต้องตายแน่นอน รู้สึกมีคนดุดข้าของตนเองหวินเย่คิดถึงใส่ แต่แล้วได้ยินเสียงหลิวจินเป่าดังจากใต้เท้าว่า “โหวเหย เป็นผู้น้อยอง ท่านไม่เป็นไรกระมัง?”

ยังจะเป็นไร นอกจากแทนแข็งตัวหน้าตาย ตนเองไม่ถูกดัดในการต่อสู้กับผู้อื่น อย่างมากลอบลูจมทำร้าย แต่หากแพชญุยอดฝีมือ ความหวังรอดชีวิตเลือนรางยิ่ง หากมิใช่ขึ้นเส้นลวดในห้อง วันนี้แม้ไม่ตายก็ต้องรับบาดเจ็บ ผู้อื่นไม่ต้องการชีวิตตนเอง คาดว่าสืบเนื่องจากคราหยกขาว

ตอนแรกกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหล ตอนนี้กล้ายเป็นยันต์ป้องกันตัวชีวิตของชาวถังไร่ค่า ไม่ว่าเป็นคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ หรือชาวบ้านธรรมชาต้อให้เป็นคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ก็ไม่ปลอดภัย นี่เป็นทุ่งล่าสัตว์แห่งหนึ่ง ที่ว่าแค่วันหัวชีวิสมควรเป็นมวลหมู่ผู้คนที่ยืดถือตนเองเป็นเทพเทวะกลุ่มหนึ่ง

หัวปีทางบนกำแพงเมือง

ห้องหันพังทลายลง การจำกัดบริเวณถูกยกเลิก หัวนี้เยี่ยมได้รับการปล่อยตัวกลับบ้าน ทำการจำกัดบริเวณต่อ เมื่อออกจากประตูเมือง มองดูนครทางอานที่ถูกปักคลุมด้วยพิมพ์ หลังเกิดความเหดหู่จุ่นใจจิตใจ ต้องยกมือตอบกำแพงเมืองที่เย็นเยี้ยบ คิดปลดปล่อยความรู้สึกด้านลบออกมานะ

ตนเองคล้ายเปลี่ยนไปแล้ว หลังจากที่กระทำเรื่องไร้ยางอายโดยไม่ยินยอมพร้อมใจ หลังจากนั้นคล้ายไม่อาจหลุดพ้นจากวิธีการเช่นนี้ หากเป็นเช่นนี้สีบไป คงต้องกล้ายเป็นโจรเด่าเจ้าเล่าห์ผู้หนึ่ง

คนหนุ่มนิสัยเชิงเดี่ยว ไฟผันถึงสิ่งที่ดึงงาม นีกวดอนาคตอันสดใส แต่ตนเองหลังจากชูชีวิตใหม่ ก็กล้ายเป็นตัวประหลาดตนหนึ่ง

ชาวเมืองฉางอานไม่มีผู้ใดทราบว่าเมื่อคืนหัวนี้เยี่ยต่อสู้กับศัตรูอันดุร้าย เพียงทราบว่าตอนนี้เขายุ่บันเส้นทางที่ออกจากเมือง เกิดอารมณ์แปรปรวน นี่เป็นโรคของคนมั่งมีเงินทอง ส่วนชาวบ้านที่หาเช้ากินค่ำเพียงคิดหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ไหนเลยมีกำไรมีครุ่นคิดมากความ เห็นหัวนี้เย่นับก้อนอิฐบนกำแพงเมือง ปากด่าทอคนย่าระษังเมื่อคืน กลับลดเสียงย่าระษังหนึ่งครั้ง แทนที่จะย่าระษังหนึ่งร้อยแปดครั้ง ปล่อยให้บิดาผู้ரอครึ่งค่อนคืน...

บันก้อนอิฐແຕວທີ່ເຈັດກ้อนທີ່ເກົ້າວາດຽບປັບປຸງທີ່ຈະອັນດຸຮ້າຍ ຄລ້າຍເປັນ ຜົມອີຂອງເດືອກຊຸກຊັນ ນີ້ເປັນເບາະແສທີ່ຄົງໄທ່ຈົງຍ່ອງເຕັ້ງແຈ້ງຕ່ອນເອງ ຮາຊ ອອງຄຣກໝົງທີ່ທຣຍຄບອກກລ່າວແຕ່ເພີຍນີ້ ເມື່ອເຫັນຫວ່າປັຈຈຳຂຶ້ນ ກີ່ໄທ້ພັງຄຳສັ່ງ ດັນຜູ້ນີ້ ໄທ້ກໍາະໄຮກ້ກໍາເຊັ່ນ

ຫວີນເຢ່ຍສະພບຫວ່າປັຈອີກສາມຫວ່າ ຫວ່ານີ້ເກົ່າແກ່ໂບຮາດ ແກະສລັກອູ້ຢ້າງຂ້ອງຄວາມວ່າ ເວີ້ນເໜີ້ຍ ເຮົາອອຳນັດທີ່ຂ້າງທົງໜ້າຈົ່ງ ອີກສອງ ມີຫວັກໂບຮາດດຸຈຸເດີຍວັນ ເມື່ອສອບຄາມເຈົ້າຫນ້າທີ່ເຝັ້ປະຕູ ດັນຜູ້ນີ້ຂັບຄິດຈຸນ ສມອງແທນແຕກ ດ້ວຍນີ້ກອອກວ່າໃນຮາຊວົງຕໍ່ສຸຍມີໂຮງເຕີຍມແໜ່ງໜີ້ຂ້ອງທົງໜ້າຈົ່ງ ອູ້ທີ່ຕາດຕະວັນຕົກ ປິນ້ເຂົາຍ້າຫ້ສົບປີແລ້ວ ບົດາຂອງເຂາຕລອດຈຸນທ່ານ ປູ້ຂອງເຂາລ້ວນເປັນເຈົ້າຫນ້າທີ່ເຝັ້ປະຕູ

ດັນຜູ້ນີ້ໃຫ້ນັ້ນສືອລໍາດັບສັກດີແລະວົງສົດຕະກູລຂອງທຸນເອງຄໍານວັນນັ້ນ ເວລາດູ້ ສຸດທ້າຍຮະບູວ່າຕົງໜ້າຈົ່ງວ່າ ປິນ້ຂອງຮັກກາລຕ້າເຢ່* ຕອນ ນັ້ນຫຍາງກວ່າງເພິ່ງສັງຫຼາກພໍ່ໜ້າຫຼາຍຕຸນເອງ

ຫວ່າປັຈຈຳນີ້ດັ່ງນີ້ຍິ່ງ ມີເຂາສາມເຂາ ລູກທາກວ່າວ່າຫຍາດເຢັ້ນ ແສດ ວ່ານີ້ເປັນຜິສາງຕຸນທີ່

ໃນບຸນນາງຄຸນູປກາຣທຣາບເຮືອງທີ່ຫວີນເຢ່ຈັບຜິ ທັ້ງໝາດຫາປະຫລາດໃຈ ໄມ່ ຫວີນເຢ່ເປັນຄີ່ມີຂອງເຊີນວິເສີ່ ສມຄວມມືຄວາມສາມາດໃນການປ່ານ ກູດຜິ

ແຕ່ຫຍວນເຖິ່ນກັ້ງເຫັນວ່າຕຸນເອງກີ່ມີຄວາມສາມາດໃນການປ່ານກູດຜິ ທັ້ງເປັນແນວຄັດຂອງທຸນເອງ ໄດ້ຮັບການຄ່າຍທອດຈາກນູ່ພາຈາຮຍ ດັ່ງນັ້ນທໍາ ນັ້ນສືອກຮາບຖຸລຸດບັນຫົງ ຂອໃຫ້ຍ່ອງເຕັ້ມອນໝາຍກາງກິຈນີ້ແກ່ມື້ອາຊີ່ເຊັ່ນ ເຂາ ສໍາຮັບຫວີນໂຫວ່າໃຫ້ກໍາເຊັ່ນທີ່ສອນນັ້ນສືອຕ່ອໄປ

ຫວີນເຢ່້ມື້ອສັນສຸນນຸ້ນຂ້ອເສັນອອງຫຍວນເຖິ່ນກັ້ງ ຖາງທີ່ດີເຫຼຳຄຸນ ຕາຍຫັນຍື່ມຫັນຮ້ອງໄຫ້ເຫັນນັ້ນຍ່າໄດ້ປາກກູ້ຂຶ້ນທີ່ເບື້ອງຫັນເຂາ ທາກ

* ຂໍອັນດຸຮ້າຍຂອງອຸບ່ນຫຍາງຕີ່ອ່ອງເຫັນກວ່າ

ปราภูตัวขึ้นที่เบื้องหน้าหวยนเทียนกัง

ถังไก่จงช่องเต็กลึงพระเนตรใส่หวินเย่ หลีจิ้ง เดินเย่าจิน หนิวจีนต่า ที่ล่วงรู้ข้อเท็จจริงต่างนิกรเห็นใจหวยนเทียนกัง อ่องเต้ทรงอนุญาตตามที่หวยนเทียนกังทูลขอ นี่เป็นวิธีการที่พระองค์ทรงยึดถือตลอดมา สำหรับ คนที่กล้ากระทำ พระองค์จะทรงคล้อยตาม ไม่กระบวนการเทือนจิตใจของ ขุนนางในพระองค์

หลังจากเลิกประชุม ถังไก่จงช่องเต้ทรงพระดำเนินในอุทัยานหลวง กับหวินเย่ รับสั่งว่า “หลังจากนี้เจ้าพบพานร่องรอยคนเหล่านั้น ให้ลงมือ อย่างเต็มที่ ไม่ต้องสนใจว่าบ้าดเจ็บล้มตายเท่าไหร ไม่ต้องคำนึงถึงว่าต้อง จ่ายค่าตอบแทนถึงเพียงไหน ขอเพียงกำจัดพวkmันให้หมดสิ้น ข้ายินดี จ่ายค่าตอบแทนทั้งมวล”

รับสั่งพลางทรงกำหมัดต่อยใส่ตันสนจนหิมะที่สะสมตามกิ่งสน ร่วงพูลลงมา แต่พระองค์ไม่หลบหลีก หวินเย่ได้แต่หดศรีษะปล่อยให้หิมะ ตกลงยังศรีษะ

หวินเย่กราบทูลว่า “ความจริงแล้วเดินผู้น้อยคิดบอกว่าฝ่าบาทมิใช่ เจ้าชีวิตคนแรกที่ตกเป็นเป้าจู่โจม ปีที่หนึ่งในรัชกาลต้าเย่กีปราภูหัวปีศาจ หัวหนึ่ง”

ระหว่างนี้ถังไก่จงช่องเต้ทรงมีพระอาการณ์คุณเดียว ขุนนางที่กระทำ ความผิดเล็กน้อยล้วนถูกลงโทษสถานหนัก ตัวนหงกับอกกว่าในวังมีขันที่ เสียชีวิตสามคน หนึ่งในจำนวนนั้นเพียงทำชามน้ำแกงพลิกล้ม การปลอบ อารมณ์ของถังไก่จงช่องเต้เป็นการกิจของหวินเย่

ถังไก่จงช่องเต้รัสหวานคำว่า “ปีที่หนึ่งในรัชกาลต้าเย่?” ทรงซักถาม ว่า “เจ้าทราบได้อย่างไรว่ารูปหัวปีศาจนั้นแกะสลักเมื่อใด?”

“รูบรัดยิ่ง ที่ด้านข้างมีผู้อื่นแกะสลักข้อความไว้ ในเวลาไล่เลี่ยงกัน เดินผู้น้อยโชคดีที่คำอี้ยนเหนิง เรายอท่านที่ข้างตงหลีจิวแกะสลักอยู่ข้าง

หัวปีศาจนั้น เนินผู้น้อยสอบถ้ามีผู้ชราห้ายคน คงหลีกไว้เปิดกิจการปีที่หนึ่งในรัชกาลต้าเย่ ผ่านไปสองปีก็สูญเสียไป ดังนั้นเนินผู้น้อยกำหนดว่า หัวปีศาจนั้นแกะสลักกราฟปีที่หนึ่งในรัชกาลต้าเย่ เนินผู้น้อยคิดส่งคนไปตรวจสอบตามประดุจเมืองลัวหยางและจีนหยาง เนินผู้น้อยมั่นใจว่าต้องมีผลรับแน่นอน"

ถังไห่จงช่องเต็ตรัสว่า "นี่ยังไม่พอ หน่วยไปฉีดเชื้อร่วมสีบเสะด้วยไม่เข่นนั้นเจ้าก็ลาออกจากตำแหน่งผู้บัญชาการหัพเรือแคนหลิ่งหนัน เป็นหัวหน้าหน่วยไปฉีดเชื้อแทน ข้าพบว่าเจ้ามีความรู้ความสามารถถูกทางด้านนี้"

"ไม่ได้ เนินผู้น้อยเป็นคนมีหน้ามีตา หากเป็นหัวหน้าหน่วยไปฉีดเชื้อจะถูกผู้คนหัวรือเยาะ หลังจากนี้ไม่อาจพบหน้าผู้คน"

ถังไห่จงช่องเต็ตรัสอย่างไม่พอใจทัยว่า "เป็นข้ารับใช้ของข้าเสื่อมเสียหน้าหรือ เปรียบกับเจ้าตอนนี้ขึ้นตรงต่อของเข้า ยังมีหน้ามีตากว่าเล็กน้อย"

หวินเย่แก้ต่างว่า "นั่นผิดแยกแตกต่าง ยองເຂາເຫັນຍິງເໜີຍເປັນອາຈາຣຍຂອງເນີນຜູ້ນອຍ ລູກສີ່ຍົງຍົງໃນຄວາມຄວບຄຸມຂອງອາຈາຣຍ ເປັນເຮືອງຂອບດ້ວຍເຫດຸລ ໄນວ່າຜູ້ໄດ້ກີມີມີຄຳພູດຈະກລ່າວ ແຕ່ວ່າຍາມໄດ້ທີ່ເປັນຂ້າຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ຈະກລາຍເປັນ...ຜູ້ຮັບໃຊ້ມັກ ໃນໜັງສື່ອປະວັດຕາສົດຈະໄມ່ມີການບັນທຶກໄວ້ ນອງສາວຂອງຂັຟເຈົ້າທັງໝາຍຄອງແຕ່ງໄມ່ອອກ ຕໍແແນ່ງຜູ້ບັນຍາກ ທັກເປົວແດນຫຼິ້ງໜັນດີຍິ່ງ ເນີນຜູ້ນອຍໄມ່ຄິດລາອອກ"

เข้าความจริงຄິດກລ່າວคำ "ສູນຂ້າຮັບໃຊ້" ຕີ່ກີລ້າກລືນເຂົາໄວ້ ເປັນໃຊ້คำ "ຜູ້ຮັບໃຊ້ມັກ"

ແຕ່ถังไห่จงช่องเต็รเป็นชนชั้นได ໃຫນເລຍທຽງສັດບໄມ່ອອກ ຕ້ອງຕັບດ້ວຍຄວາມກັ້ວວ່າ "หวินเย่ ອອກຈາກວັງໄປເຖິອະ ລັ້ງຈາກນີ້ຍ່າໄທຂ້າພບໜ້າອີກ ເຈົ້າແທບກລ່າວคำ 'ສູນຂ້າຮັບໃຊ້' ອອກມາ ຂ້າຕ້ອງສະກັດກັ້ນຍ່າງຍາເຍັນຄ່ອຍໄມ່ອາລະວາດອອກມາ ຮຶນອອກຈາກວັງ ສືບຫາທີ່ອຸ່ງຂອງหัวປັຈເຫັນນັ້ນ

ส่วนรายงานของหน่วยไปรษณีย์ ข้าจะให้พากมันส่งมอบแก่เจ้าหน้าที่บ้านนี้"

หวินเย่พ่อสตับฟังจนจบความ กีผละจากมาในบัดดล ระหว่างผ่าน ดำเนนกข้าง สวนทางกับนางกำนัลถือถาดผลไม้ナンงหนึ่ง จึงแย่งชิงอุ่น พวงหนึ่ง ยัดไว้ในอกเสื้อ ถึงแม้พบรานจ่างชุนของเข้า กีไม่หยุดยั้งรั้งรอ ตัวหนงรีบไล่กวดตาม ไม่ทราบว่าคิดทวงถามอุ่นกลับมา หรือว่ามีคำพูด คิดบอกกล่าว

ប៉ូទាល់សង្គមកែវបែងប្រើប្រាស់

“ฟูจิวิน วันนี้เชี้ยเซินรับปากเดินทางยินดีจะไปพังชาร์มของพระคุณเจ้าเสวียนจัง ใช่ว่ายังก์ไปด้วย นี่ถือเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่ พังว่าเสวียนจังเห็นแก่หน้าฟูจิวิน จึงรับปากให้พากเราไปพังชาร์ม”

ชินเยี่ยปรนนิบติหวินเย่สามพ่อลุกรับประทานอาหาร ทั้งไม่สนใจว่า
พวกรเขารับฟังหรือไม่ เขายั่งพูดพล่ามไม่ขาดปาก หวินเป่าเป่ากับหลีหยง
ไม่เลือกอาหาร ใช้ท้าพพิพยั่งข้าวเข้าปาก จนเม็ดข้าวประอะเปื้อนทั่วใบหน้า
ส่วนหวินเย่ฉึกหมั่นโถวในมือ รับประทานทีละคำ แต่ไม่ได้รับฟังคำพูดของ
ชินเยี่ยแม้สักคำเดียว ส่วนนายน้อยตระกูลหวินทั้งสองยิ่งไม่ได้รับฟัง ทั้ง
สองร้องว่าหลังจากรับประทานข้าวเสร็จ บิดาจะยกน่องไว้ให้เป็นรางวัล

หลีอันหลันประทินโฉมอย่างงาม หลีหยงเงยหน้ามองดูมารดา
แล้วหนึ่งพลางยิ้มให้ จากนั้นก้มหน้าก้มตาพูดข่าวต่อ ส่วนผักเขียวต่อให้
พادจนตายก็ไม่ยอมรับประทาน

หลีอันหลันอดกล่าวมีได้ว่า “ชินเยี่ย ท่านดูมั่นสามพ่อสูก คนหนึ่ง
เหม่อโลย อีกสองคนรับประทานราวกับสุกร ท่านกล่าวอันได้พากมันล้วน
ไม่พัง ยังเปลือกความไม่ไปไย ในบ้านมีหลังตั้งคออยดูแล มิต้องให้พากเรา
รุ่นวายใจ”

หвинเย่เหลือกตาขึ้น มองดูหลีอันหลันแ渭หนึ่งกล่าวว่า “สตรีห้องโถส่องนางแต่งตัวถึงเพียงนี้ เตรียมให้ผู้ใดซมดู หรือว่าพึงคาดองใจหลงจีนเปี่ยนจีที่รับใช้เสวียนจั้ง เตรียมปันใจเป็นอื่น?”

หลีอันหลันทุบทวินเย่คราหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า “เด็กทารกยังอยู่ กล่าวเช่นนี้ไม่กลัวซักหน้าเด็กทารกไปในทางเลวทรอกหรือ?”

เด็กชายทั้งสองได้ยินว่ามีคนเอยถึงตัวเอง จึงเงยหน้าขึ้น สีหน้าท่าทีอันโง่งม ยิ้วเย้ยซินเยี่ยจันหัวร่อออกมา หвинเย่ก็หันไปย่ามมา ฉึกน่องหั้งสองข้าง วางลงในชามของเด็กชายทั้งสอง ตนเองความหาหน่อไม้ชั้นหนึ่งรับประทานอย่างเอร็ดอร่อย

หลังอาหาร ท่านย่าฟังว่าจะไปพังการแสดงธรรมของเสวียนจั้ง จึงขอติดตามไป นางพօจากไป บ้านตระกูลหвинก็กล้ายเป็นว่างเปล่า คงเหลือแต่หвинเย่สามพ่อลูกเดินเล่นในลานตึกช่วยย่อยอาหาร โดยไม่รู้สึกตัวมาถึงตึกหน้า เห็นยองหวานอุ้มทารกใส่หมวกหัวเสื้ออยู่ จึงสอบถามว่า “การกสุขสนายดีหรือ?”

“ด้วยบารมีไหว้เหยคุ่มครอง เชวียนจือ* สนายดี”

หвинเย่ผงกศีรษะกล่าวว่า “ท่านไม่ต้องร้อนใจ ตอนนี้เหลียวตง อากาศเหน็บหนาว แม่น้ำแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง รอถึงฤดูใบไม้ผลิ ท่านคิดติดตามคงจะทุกเทาหลักลับไป หรือกลับไปพร้อมกับราวนพ่อค้าของตระกูลหвин?”

ยองหวานอดกล่าวมีได้ว่า “หвинไหว เชี่ยเซินขอบคิดไม่เข้าใจ ท่านไฉนปล่อยตัวพวงเราแม่ลูกกลับไป เชี่ยเซินรู้ตัวดีว่าอยู่ในฐานะตัวประกันขอท่านอย่าได้ใช้เราสองแม่ลูกเป็นเครื่องมือ ไม่เช่นนั้นต่อให้พวงเรากลับถึงเกาหลี มีแต่หนทางตายสายเดียว”

“นี่เป็นข้อตกลงแลกเปลี่ยนประการหนึ่ง ค่าตอบแทนในการส่งพวง

* คำเรียกบุตรชายตัวเอง เปรียบเป็นลูกธนูนั้น

ท่านสองแม่ลูกกลับไปคือ พวกร่านต้องรับประกันความปลอดภัยของ
คารawanพ่อค้าของตระกูลหวิน ตอนนี้แก่โซมุนก่อหัวดในเมืองเปียนยาง
เกิดการฆ่าพันวุ่นวาย พังว่าคารawanพ่อค้าตั้งหลายบ้านเชิงลูกหลง
ท่านอยู่ในบ้านตระกูลหวินระยะหนึ่ง ย่อมทราบว่าชีวิตของคนในตระกูล
หวินมีค่าเพียงไหน ที่ส่งพวกร่านกลับไป เพื่อให้แก่โซมุนรับประกันความ
ปลอดภัยของคารawanพ่อค้าตระกูลหวิน มิใช่จิพร้อมทั้งสองฝ่ายหรือ
หรือ?"

ยองชوانยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า "เราได้เชื่อว่าเป็นหญิงแพศยาของ
เกาหลี เพียงคิดส่งหารากกลับเกาหลี มองให้แก่แก่โซมุน นี่เป็นเลือดเนื้อ
เชือไขของมัน ถือเป็นการตอบแทนมันที่รักเรา ส่วนตัวเราเอง หากว่าเป็น
ไปได้ การบวชเป็นชีถือเป็นทางเลือกที่ไม่เลว ขอเพียงมองคุณค่าอยู่
เดิบใหญ่ เป็นลูกผู้ชายดูจะเดียวกับบิดามัน เรา ก็พึงพอใจแล้ว"

หลีหยงเห็นสตรีร้องให้ ก็ยกมือตอบอ ก เป็นความหมายว่าจะคุ้มครอง
นาง ส่วนหวินเป่าเป้ามองดูหมากรหัวเสือของผู้อื่น คิดหมายครอบครอง

หวินเยกกล่าวว่า "หากแก่โซมุนไม่มีความสามารถในการแยกแยะ
ผิดถูก อาศัยอะไรเป็นศัตรุกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากำลังรอให้มันก่อการสำเร็จ
ให้พวkmันเกิดความคิดต่อต้านตั้ง จากนั้นทัพใหญ่ต้าถังจะบดขยี้
พวkmันเป็นผุยผง อาศัยการศึกแลกกับความสงบสุขของเหลี่ยwtง"

"ท่านบอกเรื่องเหล่านี้ต่อเราไยกัน ไม่กลัวเราบอกต่อแก่โซมุนหรือ"

"สตรีโง่เขลา นับตั้งแต่แก่โซมุนลูกชื่อขึ้นก่อการ รถศึกของเกาหลี
เริ่มลงจากเนิน ตอนนี้เร่งความเร็วขึ้น ไม่มีสิ่งใดขวางหน้ามันได้"

หวินเป่าเป้าเดินจนเหนื่อย กอดขาบิดไม่ยอมเดินต่อ หวิน
เยจึงให้มันขึ้นคอก แล้วค่อยชุดลากหลีหยงออกจากตัวตึกของยองชوان

นี่เป็นภาพพบกับยองชوانเป็นครั้งสุดท้าย หลังจากนี้สตรีนางนี้ขึ้น
เป็นพระมารดาของกษัตริย์เกาหลี จนได้รับยกย่องจากชาวเกาหลีเป็นเทพ

มารดู

แน่นอน หвинเยไม่ล่วงรู้เรื่องเหล่านี้ ตอนนี้การนำทารกกลับไปนอนกลางวันเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ยังมีถนนเองมีเอกสารมากมายต้องสะสาง ถูกใจไม่ผลีปีหน้าสถานศึกษาอีշานจะเปิดสอบแข่งขัน รับนักศึกษาชุดใหม่ ตอนนี้สีจั้งจะกำลังเร่งเตรียมการต่างๆ

หвинเยไม่ต้องการเปิดดูเอกสารที่กวนถิงหลงส่งมาจากเมืองเยี่ยจว เอกสารบรรจุในหีบใหญ่ ทั้งภาพแผนที่ขุนเขาลำน้ำ ภาพตัวเลขประชากร ภาพทรัพยากรตามธรรมชาติ ที่ตั้งของท่าเรือ และแบบแปลนของตัวเมือง โดยสังเขป

คนตัวดำรากับถ่านผู้หนึ่งแยกเขี้ยวหัวร่อให้กับหвинเย ตลอดทั้งร่างคงเหลือแต่พนในปากที่เป็นสีขาว สร้างความดื่นเด้นสังสัยแก่หвинเย จนกล่าวถูกว่า “ชุยจิว ไฉนกลับกล้ายเป็นเช่นนี้ ท่านถูกจับปั้งย่างจากเตาถ่านหรือ?”

“เรียนเชียนเชิง ชุยจิวไม่ถูกคนพื้นเมืองจับไปรับประทาน นี้เป็นผลจากการตากแดด คาดว่าต้องรอสักครึ่งปี ให้ผิวนั้นลอกออกมากันหนึ่ง”

หвинเยร่วงเอกสารในมือ ลูกขี้นรินน้ำชาให้กับเขากลับหัน สอบถามว่า “ลำากยิ่งกระมัง?”

ชุยจิวตอบว่าไม่ลำาก แต่แล้วน้ำตาทະลักษจากเบ้า เขารีบปัดเช็ดน้ำตา ล้วงเอกสารโครงการจากอกเสื้อฉบับหนึ่งวางลงบนโต๊ะ

หвинเยไม่พลิกดูเอกสารโครงการ หากกล่าวว่า “เป็นไปได้อย่างไร ไม่นับสภาพแวดล้อมอันเลวร้าย เพียงชาวเข้าที่ป่าเกือนดูร้าย ก็สร้างความลำากแก่พวกท่าน คนในตระกูลใหญ่น้อยผนวกกูเขานองบึงเป็นของตัวเอง พวกท่านเป็นผู้มาใหม่ พวkmันไม่เข้าใจพวกท่านคิดทำอะไร หารู้ไม่ว่าหากสร้างเมืองใหม่สำเร็จ จะเอื้อประโยชน์แก่พวกมันเพียงไหน เพียงทราบว่าพวกท่านคิดยึดครองที่ดินของพวกมัน”

ชัยจิวพองก์ลีมเจตนาการมาของตนเอง บอกกล่าวว่า “เชียนเชิงกล่าวถูกต้อง พวกราเมยแพร์ประโยชน์ของการสร้างเมือง แต่คนหัวโบราณเหล่านั้นสั่นศีรษะบอกว่าฟังไม่เข้าใจ ขุนนางเมืองเยี่ยจวอกไม่ให้ความร่วมมือ กวนฟูจือ* ถูกชาวบ้านทำร้ายหัวร้างข้างแตก พวkmันก์แสร้งเป็นไม้รูไม่เห็น กวนฟูจือทำหนังสือกล่าวโทษพวkmัน ก์ถูกขุนนางชื่อหางคนหนึ่งสกัดหนังสือกล่าวโทษเอาไว้ บอกว่าตัวเองไร้ความสามารถปกครองผู้ใต้บังคับบัญชา ยังมีหน้าทำหนังสือกล่าวโทษอีก”

หวินเยี่ยกมือเคาะโต๊ะ กล่าวว่า “พวกร่านเมื่อเห็นว่าต้องเปลี่ยนตัวขุนนางเยี่ยจว ไยไม่นึกหาวิธีย้ายพวkmันออกไป กวนฟูจือได้รับความชื่นชมจากฝ่าบาท ทั้งเป็นสหายกับเชี่ยวอ้ว เหล่าขุนนางใหญ่ทั้งฝ่ายเสียน หลิงกับตุ้ยหยุ่ยล้วนทราบว่าฝ่าบาทส่งกวนฟูจือไปเมืองเยี่ยจวทำอะไร ตามเหตุผลคิดโดยยั้งคิดพวkmันง่ายดายยิ่ง”

“ขอบอกตามตรง เสวยเชิงใช้วิธีอันต่ำชั้นบางประการ แต่ขุนนางเมืองเยี่ยจวสมัครสามัคคีร่วมรุกร่วมถอยกัน คนหนึ่งมีภัย อีกแปดคนให้การสนับสนุน หนังสือกล่าวโทษของกวนฟูจือก์ถูกสกัดไว้ คราครังนี้เสวยเชิงเดินทางมาเพื่ออาศัยท่านยื่นหนังสือกล่าวโทษขึ้นไป”

หวินเยี่ยหัวรืออกมา หยิบหนังสือเคาะศีรษะชูยิ่วราหันน์ นักศึกษาเหล่านี้หัวโบราณคร่าครีเกินไป รวมทั้งกวนถิงหลงด้วย ราชสำนักตราภู ไว้แต่แรกว่าหากเป็นหัวเมืองร้อนนอกต้องทำหนังสือผ่านสำนักจงชูเสิง เท่านั้น หากข้ามขั้นตอน น้ำหนักของหนังสือกล่าวโทษจะลดลง แม้แต่ยื่นเด็กไม่อาจทำอย่างไรได้

ดูท่าทีกวนถิงหลงถูกต้อนเข้ามุมอับ ทั้งที่เป็นขุนนางยศเปี้ยเจี้ยกลับไม่อาจทำอย่างไรผู้ใต้บังคับบัญชาได้

หวินเย่สอบถามชื่อแซ่และประวัติของขุนนาง牤งชือและขุนนาง

ซือหม่าเมืองเยี่ยจوا จากนั้นหยิบกระดาษแผ่นหนึ่ง ช่วยทำหนังสือกราบทูลให้กับกวนถิงหลง แต่แทนที่จะกล่าวโทษ กลับเสนอความดีความชอบของคนเหล่านั้นขึ้นไป

ชุยจิ่วประท้วงว่า “เชียนเชิง พวkmันกระทำเรื่องเลวร้าย ท่านยังเสนอให้เลื่อนตำแหน่งพวkmัน ให้แลຍมีเหตุผลเช่นนี้?”

“ขณะที่กวนฟูจื่อขาดแคลนผู้คน ยังส่งท่านเดินทางกลับมา มิใช่ต้องการให้ท่านทำงานให้ลุล่วงหรือหรอกหรือ ท่านสนใจไยกันว่าพวkmันได้เลื่อนตำแหน่งหรือถูกลดตำแหน่ง ขอเพียงย้ายพวkmันออกจากเมืองเยี่ยจวกพอ ดูท่าหากข้าพเจ้าไม่ไปรับตำแหน่งขุนนางซือเมืองเยี่ยจว พวkt่านคงยากจะอยู่อย่างสุขสงบได้”

“เชียนเชิง ท่านจะไปรับตำแหน่งขุนนางซือเมืองเยี่ยจว? ประเสริฐแท้ ขอเพียงท่านนั่งประจำการ เราคิดดูว่าลูกเต่าเหล่านั้นจะกล้าออกเสียงหรือไม่?”

“เหลวไหล หากข้าพเจ้าขึ้นเสียง ไม่มิใช่กล้ายเป็นลูกเต่า อย่าได้ยินดีเร็วกว่าเหตุ ข้าพเจ้าสามารถไปที่เมืองเยี่ยจวหรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่าพวkt่านปรับพื้นฐานถึงระดับใด พวkt่านกีล่วงรุนิสัยใจคอข้าพเจ้า ก่อนนี้สถานศึกษาคิดก่อภูเขาจำลองไม่สำเร็จ ภายใต้ความช่วยเหลือจากข้าพเจ้า มิใช่สำเร็จตามกำหนดหรอกหรือ คราครังนี้ข้าพเจ้าจะให้พวkt่านสร้างเกาะบนทะlesenabตั้งถิง พวkt่านมีกำลังคนไม่เพียงพอ ข้าพเจ้าจะส่งนักศึกษาชั้นสูงไปฝึกต้นที่เมืองเยี่ยจว ถือเป็นการช่วยเหลือพวkt่าน เท่าที่ช่วยได้”

ชุยจิ่ยมระรื่นทั่วใบหน้า กล่าวคำอ่ำลา พอดีนถึงหน้าประตู ต้องเดินกลับมาตะกุกตะกักว่า “เชียนเชิง ลูกเต่าทั้งสองกระทำเรื่องร้ายต่อพวkt เราถึงกับรื้อบ้านของพวkt เราปล่อยให้พวktเราตากฝนหนึ่งเดือน พวkmันกลับได้เลื่อนตำแหน่ง เสวี่ยเชิงรู้สึกดับช่องใจยิ่ง”

“ผู้ใดบอกต่อพวกร่านว่าการเลื่อนตำแหน่งเป็นเรื่องดี ตอนนี้ราชสำนักกำลังขยับขยายตำแหน่งมุ่งม่าเจี้ยน ทั้งที่ทะเลขรายตอนหนีอกับทุ่งหญ้า ขุนนางมุ่งม่าเจี้ยนเป็นขุนนางชั้นที่หก คุณชนชาติทุหนึ่งร้อยคน เลี้ยงม้าให้กับราชสำนัก พังว่ามีรายได้พิเศษ”

ต่อให้พادชัยจิวจันดาย ก็ไม่ยอมรับตำแหน่งคนเลี้ยงม้าบนทุ่งหญ้า พังว่าราชสำนักควบคุมจำนวนม้าศึกอย่างเข้มงวด หากลดไปตัวหนึ่ง ต้องรายงานขึ้นไปตามลำดับชั้น ยังมีภาพขุนนางสวมชุดขันแกะเลี้ยงม้าบนทุ่งหญ้า สร้างความเห็นหน้าแก่เขาจับใจ

ตอนนี้เขาเสร็จเรื่องแล้ว ย่อมต้องไปหาความสำราญที่หอเอี้ยนให้ เพียงไม่กราบสารูปในตอนนี้จะได้รับการต้อนรับหรือไม่?

ปีใหม่ปีอุบัติ

หลังจากอ่านโครงการของกวนถิงหลง หวินเย่เกิดความรู้สึกที่ดีต่อ
กวนพูจีกว่าเดิม หนังสือโครงการอ่ยถึงวัตถุประสงค์ ความคาดหวัง การ
ก้าวข้ามอุปสรรค มาตรการเร่งด่วน แผนสำรอง หวินเย่แทนนึกภาพของ
ตัวเมืองในอนาคตอook ที่ริมทะเลสาบใหญ่ปราการภูเมืองใหญ่ตั้งตระหง่าน
อย่างมั่นคง หอระฆังที่สูงเสียดเมฆ ถนนที่ตัดตรง ที่ทำการตระหง่านง้า
ตลาดที่ครึกครื้น สวนหย่อมอันงดงาม ขอเพียงเพิ่มเติมพระราชวังเข้าไป
ก็เป็นนครนางอานแห่งที่สอง

แต่ว่านครนางอานมีเพียงแห่งเดียว และต้องมีเพียงหนึ่งเดียว
หากว่าความดีอีดีของถังไห่จะยังอยู่เต็ม หากท่านสร้างนครนางอานแห่งที่สอง
พระองค์จะรักษาหน้าไว้ได้อย่างไร อย่าไว้แต่เมืองใหม่นี้ยังสวยงามกว่า
และใหม่กว่านครนางอานอีก

หวินเย่เก็บตัวอยู่บ้านสามวัน ไม่พบปะผู้ใด หากซักชวนเสี่ยวอู่กับ
ตีเหียนเจี่ยระบายสีให้กับภาพแผนผัง ภาพสีไม่ต้องประณีต เพียงสอดคล้อง
กับสุนทรียศาสตร์ ส่วนนายภาคน้ำด้วยจะมีสภาพอย่างไร มีแต่สวรรค์
จึงทราบได้ หวินเย่ไม่ใช้วิศวกร ตัวถังมีบุคลากรเหล่านี้ แต่บุคลากรเหล่านี้
ต่อให้ฟ้าดจนตาย ก็ไม่อาจคาดภาพสีเช่นนี้ได

หลังจากระบายน้ำเสรีจ ขอให้หลีกงเขียนเชิงตัวดพู่กัน เขียนข้อความบนภาพสีว่า ควนเมฆคลุมหนองน้ำหินเมือง เกลียวคลื่นสะท้านเมืองเยี่ยหยาง* ชูยิ่วพอเห็นภาพระบายน้ำสีถึงกับพลุ่งพล่านใจแทนคลุ่มคลัง

ยามนี้ภาพวัดภูวนี้ปراภูแกระเนตรของถังไห่จงย่องเตี พระองค์ทรงถือไม้ยาวชี้ไปยังจุดต่างๆ บนแผนที่ ตรัสตามว่าหอสังเกตการณ์บนกำแพงเมืองไนนตะบุ่มตะป่า ยังมีน้ำตกบนเขาเพียงพอสำหรับผู้คนห้าสิบหมื่นหรือไม่ ทั้งทรงซักถามว่าทำเรือไนนสร้างอยู่ในเมือง แทนที่จะสร้างอยู่นอกเมือง

หวินเย่กราบทูลว่า “ในความเห็นของเดินผู้น้อย เมืองเมืองนี้ที่ไม่มีประโยชน์ที่สุดเป็นกำแพงเมือง หากข้าศึกสามารถบุกตีถึงที่นี่ มีกำแพงหรือไม่ไม่มีความสำคัญ จะช้าเร็วต้องถูกตีแตก แต่เพื่อสร้างความหวังแก่ลูกหลาน เดินผู้น้อยจึงเพิ่มเติมกำแพงเมืองเข้าไป วางแผนการป้องกันไว้ ตั้งชื่อหอสังเกตการณ์ว่าป้อมมุมแหลม”

“ข้าเห็นแล้ว สองฝ่ายข้างประดูเมืองมีส่วนที่ยืนออกมาน หากว่าประดูเมืองถูกโฉมตี จะเผชิญการตอบโต้จากสามด้าน นับว่าไม่เลว แต่ข้ายังให้ความสนใจต่อกำแพงเมืองที่เจ้าพูดถึง ลองขยายความออกมานะ”

“อย่างนั้นเดินผู้น้อยจะบอกกล่าว หากไม่ถูกต้อง ขอท่านอย่าได้กริว”

“คำพูดที่มีเหตุผล ข้าไม่เคยมีโถะมาก่อน”

หวินเย่กล่าวว่า “นับแต่โบราณกาลมา พวกราประลูกสร้างบ้าน หนึ่งนั้นเพื่อบังเดดบังฟัน ยังมีคุณประโยชน์อีกประการหนึ่งคือใช้ป้องกันภัยในยุคบรรพกาล พวกราใช้เครื่องมือที่ร่วงง่ายทำการต่อสู้อย่างโหดร้ายต่อสู้กับพื้น ต่อสู้กับดิน ต่อสู้กับสัตว์ร้าย ตกอยู่ในอันตรายตลอดเวลา เมื่อพวกราเข้าบ้านอน ต้องมีสถานที่ที่ปลอดภัย ดังนั้นบ้านของพวกรายิ่งมากยิ่งสูง ยิ่งมายิ่งใหญ่โต รojunพวกรารวมตัวกันเป็นผู้คนหมู่มาก ทั้งหมด

พบว่ากำแพงเมืองที่ทั้งสูงทั้งใหญ่โตจะเป็นหลักประกันอันมั่นคง ดังนั้น ก่อเกิดกำแพงเมือง สุดท้ายพัฒนาเป็นสิ่งปลูกสร้างอันยิ่งใหญ่เช่นกำแพงฉางเฉิง

“มันเริ่มจากเมืองหลินເถາทางตะวันตกจนถึงแคนเหลี่ยวทางทาง ตะวันออก ความยาวนับหมื่นลี้ น่าเสียดายที่ราชวงศ์ฉินซึ่งเป็นผู้ก่อสร้าง ล่ำສลายไป ไม่เกิดประสิทธิผลที่พึงมี จวบกระทั้งทางผิวโหเว่ยซึ่งกับ กวนจิんโหวซึ่งปั้ง* ผนึกกำลังขับไล่ชนเผ่าซงหนู** ชายแดนราชวงศ์ยั่น ค่อยเกิดความสงบสุข หลังจากที่ราชวงศ์ยั่นล่ำສลาย ชนเผ่าบนทุ่งหญ้าก็ รุกรานแผ่นดินจนหยวนอีกครั้ง ก่อกรุเป็นมรสุมโลหิตคละคลุ้ง ชาตกพ สุมซ้อนดุจชุนเข้า ดังนั้นเคนผู้น้อยนีกูแคลนคุณค่าของกำแพงฉางเฉิง หากเล็งผลเลิศที่ฝ่าบาทจัดทัพใหญ่ไปกว่าด้วยลังทุ่งหญ้า ตัดไฟแต่ต้นลม จะเกิดผลกว่า น่าเสียดายที่เคนผู้น้อยไม่มีฝีมือเช่นกวนจิんโหว ท่านกี ทราบว่าเคนผู้น้อยต้องการบรรดาศักดิ์กวนจินโหวยิ่ง”

ถังไห่จงย่องเต้มีพระพักตร์ประหลาดพิกล ตรัสว่า “ต้าถังไม่มีบรรดา ศักดิ์กวนจินโหว เจ้ายังคงอยู่ในตำแหน่งหลันเตียนโหวต่อไปเถอะ”

ตรัสจบสะบัดพระพักตร์จากไป จ่างชุนยอมเข้าทรงชี้หน้าหวินเย่ จากนั้นแสดงตัวจากไป สร้างความมึนงงสับสนแก่หวินเย่ยิ่ง

เสี่ยวอู่ซึ่งติดตามหวินเย่เข้าวังกล่าวกระตุ้นเดือนว่า “ชือฟู่ ต้าถังที่ ไม่มีพระยา กวนจินโหว เอียนเหล่าเชียนเชิงบอกว่าเป็นพระชัวซึ่งปั้ง เช่นผ่านชาติทุมากเกินไป”

หวินเย่ยกมือเคาะศีรษะ ตนเองไคนลีมเลื่อนไป ถังไห่จงย่องเต้ทรง มีสายเลือดของชนชาติทุกรึ่งหนึ่ง ตนเองเอ่ยถึงบรรดาศักดิ์กวนจินโหว เท่ากับจะใจคำของย่องเต้

หลีเฉิงเฉียนชีดวดพื้นที่ของเมืองใหม่ ชีมือไปยังพื้นที่ดังกล่าว

* เวียซิงกันซัวซึ่งปั้งเป็นยอดชุมพลบุคราชวงศ์ยั่น

** ชนเผ่าที่อยู่ทางเหนือของจีน มีกำลังกล้าแย่ง

กล่าวว่า “นี่เป็นตำแหน่งของราชนิเวศน์ พระบิดาพ่อเสดีจะลงได้จะได้ประทับ”

“ไม่มีปัญหา ขอเพียงจ่ายเงินให้ ต่อให้ยกเมืองทั้งเมืองแก่ราชสำนัก ก็ได้ หากไม่มีเงิน คงมีเพียงพื้นที่นี้ มิหนำซ้ำพวงเรามิรับหน้าที่ปลูกสร้าง ให้”

“แผ่นดินเป็นของพระบิดา เงินของชาติบ้านเมืองกับของท่านผู้เจ้า มีข้อแตกต่างอันใด?”

“มีข้อแตกต่างอย่างมาก เงินทองของราชสำนักเป็นท้องพระคลัง จัดสรรให้ เมืองใหม่แห่งนี้นับตั้งแต่ออกแบบจนถึงการก่อสร้าง ล้วนเป็น ท้องพระคลังค์วักเงินให้ กล่าวได้ว่าเป็นเลือดเนื้อของประชาชน ท่านยัง สูบเลือดสูบเนื้อของราชภูมิหรือ?”

หลีเดิงเฉียนกล่าวอย่างชุ่นช้องใจว่า “เพียงเป็นเงินเล็กน้อย ท่าน กลับกล่าวอย่างเลวร้ายถึงเพียงนี้ อีกประการ เมื่อสร้างเมืองใหม่ขึ้น ราช สำนักต้องการอยู่ที่ใดก็อยู่ที่นั้น”

“ข้าพเจ้าทราบ ดังนั้นข้าพเจ้ากำหนดพื้นที่ใหญ่โตให้กับพวงท่าน สถานที่นี้อยู่ใกล้กับทະเลสาบตั้งถิ่น ยามค่ำคืนสามารถ遁หนุนเกลี่ยคลื่น หลบผันนิหาร”

“เช่น หากอยู่ใกล้กับทະเลสาบตั้งถิ่น ต้องเป็นพื้นที่เปียกชื้น ได้ดิน เป็นน้ำไม่แน่ว่าพอชุดลงไป จะเกิดดาน้ำผุดขึ้นมา ท่านคิดให้พระบิดาเรา พักในห้องหับที่มีน้ำล้อมรอบหรือ?”

หลีเดิงเฉียนคุ้นชินกับคำบอกกล่าวของหวินเย่เป็นอย่างดี ความ หมายของเขาก็คือ หากต้องการพื้นที่ที่ดีที่สุดให้จ่ายเงินซื้อหา ส่วนพื้นที่เลว ยกให้กับราชสำนักและกองทัพ เข้าศึกษาแผนที่เมืองใหม่มาสามรอบ ทราบว่าหวินเย่เตรียมจัดสรรส้านที่ได้ให้กับราชสำนัก

ພລາດທ່າພ່ອທ້າທັນເສື່ອທ

ກຮມທະເນີນຮາຍງູ່ປະກາສອຍ່າງເປັນທາງກາຣວ່າຈະຮັບແລກເຫີຍງູ່
ກ່າຍປັນໃໝ່ ສ່ວນເຫີຍງູ່ກ່າຍປັນທີ່ແລກກລັບຄືນລ້ວນສົງກລັບເຂົ້າໂຮງງານ
ຫລອມທອງເໜືອງ ພລັງຈາກກຳຈັດສາຣປັນເປົ້ອນ ຈະທຳກາຣຫລອມເປັນແຜ່ນ
ທອງເໜືອງໃໝ່ ສຸດທ້າຍຝ່ານເຄື່ອງກົດອັດຕ້ວຍນ້ຳ ກົດອັດເປັນເຫີຍງູ່ກ່າຍປັນ
ອອກສູ່ກ້ອງດລາດໃໝ່

ຜູ້ຄົນທ່າວ່າໄປປັ້ງກັນຂໍໂມຍໍໂຈຣ ຈຶ່ງຝັ້ງເງິນໄວ້ໄດ້ດິນ ເນື່ອດ້ອກກາຣໃຊ້ຄ່ອຍ
ໜຸດຂຶ້ນມາ ຕ້ອງລົບຄຣານສົນມອກ ເນື່ອເຈົ້າຂອງເງິນຮ້ອງຂອງແລກກັບຮ້ານແລກ
ເງິນ ດັນໃນຮ້ານແລກເງິນຈະລ້ວງຫຍົບເຫີຍງູ່ກ່າຍປັນໃໝ່ເອີ່ມສອງເຫີຍງູ່
ອອກມາວາງລົງທຽບທີ່ ກລ່າວວ່າ “ນີ້ເປັນທາງກາຣເມຕຕາ ກລວວ່າພວກທ່ານໄດ້
ຮັບຄວາມເສີ່ຫາຍ ຕາມຄວາມເຫີນຂອງເຄົ້າແກ່ພວກເຮົາ ເຫີຍງູ່ຂອງທ່ານສມຄວ
ສັງໄປທີ່ໂຮງງານຫລອມທອງເໜືອງ ນີ້ເປັນອັດຕາແລກເປົ້າຍນະຫວ່າງເຫີຍງູ່ເກົ່າ
ກັບເຫີຍງູ່ໃໝ່ ທ່ານແລກທີ່ໄມ່ ທ່ານໄມ່ແລກກີ້ອອກໄປ ພັນຈາກວັນນີ້ ດູວ່າ
ຜູ້ໄດ້ດ້ອກກາຣເຫີຍງູ່ກ່າຍປັນທີ່ຂຶ້ນສົນມຂອງທ່ານ”

ຕາມປະກາສອງທາງກາຣ ເຫີຍງູ່ກ່າຍປັນຂອງຄຣອບຄຣັວຫວານມີ
ໜຶ່ງເຫີຍງູ່ເທົ່າກັບໜຶ່ງເຫີຍງູ່ ຕ່ອໄຫວ່ເຫີຍງູ່ຫຳຮຸດຄົງອັນ ກີ່ສາມາດ
ແລກເຫີຍງູ່ໃໝ່ ສໍາຫັບຄຣອບຄຣັວໃໝ່ ຜູ້ໄດ້ມີຄວາມອຸດທັນເຫີຍງູ່ທີ່ລະ

เหรียญ หากทว่าเทลงบนเครื่องซั่ง บอกจำนวนแก่ท่าน จากนั้นแลกเหรียญ ใหม่ให้กับท่าน สุดท้ายได้เงินไม่ครบถ้วน

ซินเยี่ยนนั่งอยู่ใต้ชายคาบ้านด่าทอเป็นเวลานาน ทางบ้านขันถ่าย เหรียญภาษาปัณฑ์เก่าไปเจ็ดแปดคันรถ สุดท้ายแลกเหรียญใหม่กลับมา ปรากฏว่าขาดไปหลายร้อยก้อน ดังนั้นด่าทอเจ้าหน้าที่กรมพลเรือน ด่าทอ ถึงตอนท้าย พานด่าทอจ้างชุนอู่จี้ที่เป็นผู้กำหนดอัตราแลกเปลี่ยน

เข้าวันนีชุนนางซื่อหลางกรมพลเรือนซึ่ด้าหลีมายังบ้านตระกูลหวิน พอพบทน้ากีบอกรถล่าวยาวๆ ว่า “หวินโหว ชุนนางมู่หม่าเจี้ยนกับชุนนาง เจี้ยนเดินประจำสถานเลี้ยงม้าอินชานขอเกษยณกลับบ้านเกิด ท่านคิดเห็น อย่างไร?”

ชุนนางทึ้งสองความจริงเป็นชุนนางซื่อหลีม่ากับชุนนางฉางซื่อเมือง เยี่ยจิว เป็นหวินเยี่ยย้ายทึ้งสองไปเป็นชุนนางมู่หม่าเจี้ยนกับชุนนางเจี้ยน เดินที่เข้าอินชาน ดังนั้นซึ่ด้าหลีจึงมาหาหวินเย่

หวินเย่กล่าวถามว่า “นั้นเป็นเพราะเหตุใด ท่านทึ้งสองล้วนได้เลื่อน ตำแหน่ง มีอันได้ไม่ดี คนอายุห้าสิบเศษ สามารถรับใช้ราชสำนักถือเป็น เกียรติอย่างสูง ได้ขอปลดเกษยณกลับบ้านเกิด?”

ซึ่ด้าหลีร้องดังๆ ว่า “หานเดิงเป็นชุนนางคุณปการสมัยตั้งประเทศ ครั้งกระโน้นฝ่าบาทปราบปรามเหลยต้าเผิง มันเป็นคนเปิดเมืองเยี่ยจิว หลังจากนั้นไม่ต้องการรับราชการ ขอเป็นสามัญชนคนธรรมด้า เป็นเรา เดินทางไปขอให้มันรับตำแหน่งชุนนางเล็กๆ ถือเป็นการใช้ผู้มีความรู้ความ สามารถทำงานเล็กน้อย ตอนนี้หวินโหว เพราะเหตุผลส่วนตัว กลับเนรเทศ มันไปยังทะเลทรายตอนนี้ หรือนี่เป็นวิถีวิญญาณของท่าน?”

“ผู้ใดว่านี่เป็นการเนรเทศ พวkmันไปรับตำแหน่งที่ทุ่งหญ้า คนหนึ่ง เป็นชุนนางเต็มขั้นที่หก คนหนึ่งเป็นชุนนางขั้นต้นขั้นที่หก นี่เป็น พระมหากรุณาของฝ่าบาท ได้ขอกล่าวจากปากกลับบอกว่าเป็นการ

เนรเทศ เสียทีที่ท่านเป็นขุนนางชื่อหลากรมพลเรือน หรือกระทั้งปัญหานี้ยังไม่เข้าใจ?”

ชีต้าหลีหัวร่ออย่างหดหู่ ร้องบอกว่า “หานเฉิงมีความผิดได เนียนเชิงมีโทษอันได จึงถูกคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่หามายังนี้ เราชีต้าหลีไม่ขอคลุกคลีกับราชสำนักนี้ คิดทุลลาຍอิ่งเต้ เป็นคนป่าคนดอย เลี้ยงม้าเป็นเพื่อนสหายเก่าทั้งสองประเสริฐกว่า”

“ท่านลาออกหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่ขออยู่เกี่ยว แต่จะบอกต่อท่านว่า เหตุใดจึงผลักไสววกมันทั้งสองไปเลี้ยงม้าที่ภูเขาร่องชาน หากมิใช่พวกมันทั้งสองอกรับแทนท่าน ครอบครัวของท่านก็ต้องไปเลี้ยงม้าที่ภูเขาร่องชานท่านทราบหรือไม่?”

ชีต้าหลีหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวโดยไม่นำพาว่า “เล่าัญชือสัตย์สุจริตมาชั่วชีวิต สมบัติพัสดานามีเพียงที่นาขันกลางห้าร้อยมู (ไร่จีน) ที่บ้านมีหนึ่งภรรยาหนึ่งบุตรชายหนึ่งธิดา รับประทานอาหารอย่างเรียบง่าย ลูกผู้ลากมากดีท่านยังไม่อาจทำอย่างไรเราได”

“ตกลง ขอเพียงท่านจ่ายเงินสามสิบหมื่นกัวน ชดใช้ค่าเสียหายที่พวกท่านทำไว ข้าพเจ้าจะทำหนังสือย้ายพวกมันทั้งสองกลับมา ทั้งขอมาพวกมันต่อหน้าชาวเมืองฉางอาน เป็นอย่างไร?”

“เหลวไหล หานเฉิงมีทรัพย์สินเพียงพันกัวน เนียนเชิงยิ่งไม่มีข้าวสารกรอกหม้อ พอดีรับเงินเดือนก็แจกจ่ายให้กับคนยากคนจน อย่าว่าแต่ห้าสิบปีนี้เมืองเยี่ยจวเก็บภาษีไม่ถึงสามสิบหมื่นกัวน ท่านให้ร้ายพวกมันหรือ?”

“หากมิใช่เห็นว่าพวกมันยังไม่เลว เพียงเลอะเลื่อนโน่งมไปบ้าง พวกมันคงถูกประหารทั้งตระกูล ท่านดูเอกสารนี้จะเข้าใจเอง ชีต้าหลี ท่านยังคงปลดเกชีญกลับบ้านเกิดเถอะ ไม่เช่นนั้นบุคคลเช่นท่านยิ่งมาก ตัวถังก็ยิ่งเคราะห์ร้าย”

กล่าวพลางเลือกเอกสารส่วนหนึ่งยื่นส่งให้กับชีต้าหลี ทั้งผลักลูกคิด ร่างแก้วให้ ขุนนางทั่วไปของราชสำนักมักมีเครื่องมือนี้

ชีต้าหลียิ่งอ่านดู สีหน้ายิ่งซีดขาว มือไม้ก็สั่นระริกขึ้นมา หวินเย่ กล่าวไม่ผิด ครึ่งปีนี้เมืองเยี่ย่โຈารสร้างความเสียหายไม่ต่ำกว่าสามสิบหมื่น กวัน ตัวเลขมีแต่มากกว่านี้ ต้องไม่น้อยกว่านี้

ที่แท้กวนถิงหลงเสนอสร้างเมืองใหม่ เมืองใหม่ย่อมต้องตัดผ่าน หมู่บ้านชนบท ทางการเพื่อไม่สร้างความเดือดร้อนแก่ราชภูมิ จึงเสนอ จ่ายค่าชดเชยให้ หานเดิงกับเดียนเชิงในฐานะตัวแทนของทางการรับปาก ว่าเมืองใหม่ในภายหน้าจะปลูกสร้างหมู่บ้านชนบทให้ใหม่ ปัญหาอยู่ที่ หลังจากสร้างเมืองใหม่ ชาวบ้านยังจะทำไร่ไหนในเมืองหรือ?

กวนถิงหลงยังนำภาพแผนผังไปเกลี้ยกล่อมชาวบ้านว่า หลังจาก สร้างเมืองใหม่ พวกราชาจะมีอนาคตที่เลิศหรูเพียงไหน ภาพแผนผังพอ ปราภูมิแก่สายตาพ่อค้าหน้าเลือด ก็ถือโอกาสบ่นราคาก็ติด

หวินเย่พอได้รับประมวลการก่อสร้างเมืองใหม่จากเหอเส้า ถึงกับ คิดเครื่อง่าคน เห็นที่ติดราคาก้าว กวน ยามนี้ถูกพ่อค้าหน้าเลือดบ่นราคาก็ ยี่สิบกวน มิหนำซ้ำกวนถิงหลงยังไม่นึกถึงปัญหาข้อนี้ ยังคงเจรจาต่อรอง กับขุนนางชายชื่อและขุนนางชื่อหม่า เสียเวลาไปครึ่งปี หลังจากที่คณ ลังเกตการณ์ของเหอเส้าส่งข่าวกลับมา หวินเย่ค่อยพบว่าที่ชุยจิ่วพูดถึงเป็น ปัญหาเล็กน้อย แผนเฉพาะหน้าคือการคิดราคาก็ติดต่ำลง ไม่ปล่อยให้เงินหลวง ถูกพ่อค้าหน้าเลือดชุดริดไป

ชีต้าหลีพออ่านเอกสารจนจบ ก็ยอมรับว่า “หวินโหว เรื่องนี้เกิดจาก เล่าัญ อย่างนั้นให้เล่าัญรับผิดชอบเถอะ แต่ว่าเงินสามสิบหมื่นกวน ต่อให้ ถูกหนังเราะกระดูกของเล่าัญไป ก็ไม่ได้ราคานี้ เช่นนี้เถอะ เล่าัญขออาสา ไปเลี้ยงม้าที่ภูเขาอินชาน ส่วนหานเดิงกับเดียนเชิงรังอยู่ทำคุณไก่โทษ พวกรมันจะอย่างไรมีสายสัมพันธ์มากกว่ากวนถิงหลง อาจมีส่วนช่วยเหลือ”

หวินเย่mongคุชีต้าหลีเดินตัวงอ้งมจากไป ถึงกับคิดร้องดังๆ อกมา
เมื่อกระทำผิดก็จะเป็นจะตาย หนนีกถึงความยากลำบากของการตามล้าง
ตามเช็ดให้กับท่านไม่

ກາງນາງ່າມືດຸ່ມນີຂ

ระหว่างนี้หัวนี้พากอยู่ในบ้านหลังใหญ่ย่าานชิงย่า นีแต่เสี่ยวหลัง ตั้งน้ำบ่ำไว้พรเจตแปคโนยู่เป็นเพื่อนเข้า ตี้เหยินเจี้ย เสี่ยวอยู่ และสือซือ กีพากอยู่ที่นี้ ระหว่างนี้ชือฟู่มีเรื่องมากหลายต้องกระทำ คนนอกไม่สะดวก กับการสอดมือเข้ามา นีแต่พากดันทั้งสามสามารถช่วยเหลือชือฟู่อีกแรง หนึ่ง ส่วนชินเยี่ยกับหลีอันหลันอยู่ที่บ้านชันบกตระกูลหัวน ใหญ่ หัวน้ำเข่น นี้ สถานที่อบอุ่นสบายที่สุดเป็นบ้านชันบกตระกูลหัวน แม้แต่ในรังก์ไม่ อบอุ่นเท่า

บ่วงกบหน้าต่างจัดตั้งผลสาลีที่ถูกแซ่เบี้ยงแควหนึ่ง ระหว่างนี้ หвинเย่ถูกไฟสุมทรวง ต้องรับประทานสิ่งนี้เป็นการดับไฟ เสียเวลาลิ่งตั้งจัดทำที่ครอบอันเล็กๆ ให้สาลีทุกผล ดูไปกะทัดรดน่ารัก ทั้งยังตั้งชื่อให้กับสาลีทุกผล ยกตัวอย่าง ผลสาลีที่หвинเย่รับประทานเมื่อคืนเรียกว่าถูกสุนัขลาย เนื่อง เพราะผลสาลีถูกแซ่เย็นหนึ่งคืน ยังรักษาพื้นที่สีเหลืองเล็กๆ ถนนหนึ่ง จึงได้ชื่อนี้

หวินเย่กัดผลสาลี่คำหนึ่ง เสี่ยวหลิ่งตั้งต้องกรีดร้องออกมานะ คล้ายกัดใส่นางคำหนึ่ง เมื่อกัดแล้วก็หยุดไม่ได้ เพียงไม่กี่คำก็กัดแทะจนหมด เหลือเมล็ดให้แก่เสี่ยวหลิ่งตั้งไว้เป็นที่ระลึก

วันนี้หวินเย่หมายตาหყີງอ้วน ซึ่งเป็นผลสาลีที่ใหญ่ที่สุด ดังนั้นสั่งเสียหลึงตั้งabant้าให้กับหყີງอ้วน แล้วค่อยถอดเสื้อผ้าออก เราฟูจินจะกัดกินเป็นการใหญ่ เมื่อคืนลูกสุนัขลายเล็กเกินไป ไม่มีเนื้อเท่าไหรับประทานไม่สมอยาก

ความสุขเพียงช่วงสั้นๆ เมื่อเห็นภาพแผนผังที่แขวนบนผนัง หวินเย่กีปวดเตียร์เวียนเกล้า ข่าวที่ส่งกลับมา Leraway กว่าที่คาดคิดไว้ ไม่เพียงแต่ที่ดินถูกกว่านี้ซื้อ แม้กระทั้งป่าเขาก็ถูกแบ่งซื้อ หากมีใช่ทางเลสถาบันตั้งถิ่นเป็นของบ้านเมือง ไม่แน่ว่าถูกผู้คนซื้อไป

หวินเย่คันหาสมุดภาพขุนเขาแม่น้ำทำเครื่องหมายตามภาพแผนผัง ราคาที่ดินที่ถือตัวสูงขึ้นเมื่อเส้นทางที่เด่นชัด ที่ราคาสูงที่สุดเป็นเมืองชุ่ยเวียซึ่งเตรียมสร้างเมืองใหม่ กวนถิ่งหลงครอบครองที่ดินไม่ถึงสามส่วน ตอนนั้นใช้เงินไม่มากนัก แต่ตอนนี้คิดซื้อที่ดินที่เหลืออีกเจ็ดส่วน ตอนนี้ต้องใช้เงินมากหมายมาตราล

ตี้เหียนเจียถือกระดาษแผ่นหนึ่งเดินเข้ามา กล่าวว่า “ซือฟู ตอนนี้ที่ดินของเมืองชุ่ยเวียสูงลิ่ว พวกราคิดสร้างเมืองใหม่ ไม่อาจอ้อมผ่านเมืองชุ่ยเวีย มีแต่ที่นั้นจึงมีพื้นที่ว่างเพียงพอ กับการสร้างเมืองใหม่ มิหนำซ้ำ เมืองใหม่ต้องตั้งอยู่บนชัยภูมิล่อแหลม ด้านซ้ายของเมืองชุ่ยเวียพิงภูเขา เหยยหู่ เบื้องขวาติดทางเลสถาบันตั้งถิ่น สอดคล้องกับหลักการของชัยภูมิพื้นที่ แต่ตอนนี้ที่ดินกร้างหนึ่งมู (ไร่จีน) ราคานิ่งห้ากวน ช่างชุดรีดนัก พวกรามสูข้อให้ราชสำนักประกาศเวนคืนที่ดิน เพียงจ่ายชดเชยให้เลิกน้อย เชื่อว่าไม่มีผู้ใดกล้าโต้แย้ง”

“ไม่ได้ เช่นนี้จะกระทบกระเทือนถึงซือเสียงของราชสำนัก ซือเสียงยกที่จะเพาะสร้าง เวลาทำลายกลับเป็นเรื่องในชั่วพริบตา ตามบันทึกประวัติศาสตร์ เพราะเพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือแก่ชาติน้ำเมือง ไม่ทราบสัญเสียวีรบุรุษผู้กล้ามากน้อยเท่าไหร บางครั้งซือเสียงของบ้านเมืองย้อม

ชلومด้วยโลหิต

“ศิษย์ทราบแล้ว แต่ว่าพวกราจะละทิ้งเมืองช่วยเรีย՞อ?”

“ผู้ใดว่าจะละทิ้ง สองเดือนให้หลังสมควรเป็นช่วงที่ราคาก็ติดถือตัวสูงสุด เสี่ยวเจี้ย ท่านออกเดินทางไป บอกให้กวนถิงหลงเทขายที่ดินในเมืองออก ราคาก็ติดสูงลิบลิวเซ่นนี้ พวกร้าไม่กำไรผู้ใดกำไร?”

“ซื้อฟูคิดจะทิ้งการสร้างเมืองใหม่หรือ?”

ตีเหยินเจี้ยกล่าวอย่างร้อนรุ่ม หลายวันมาเนี้ษาทุ่มเทแรงกายแรงใจไปกับเมืองใหม่มากมาย ยึดถือการสร้างเมืองใหม่เป็นทบทดสอบความสามารถของตนเอง

หวินเย่กกล่าวว่า “แม้ทราบว่าทำไม่ได้ยังกระทำ เป็นความโอดเขลา ประการหนึ่ง พวกราเทขายที่ดินทั้งหมดออกไป นำเงินที่ได้มาทำการอุดรูรั่ว ความเสียหายสามสิบหมื่นต้องชดเชยให้เต็ม”

พลันบังเกิดสัมเสียงหนึ่งดังว่า “เจ้าทำเซ่นนี้สามารถประคองตัวรอดได้ แต่ชาวบ้านที่ทุ่มเงินทองไปไยมิใช่ขาดทุนย่อยยับ เป็นหนี้เป็นสินรุ่งรัง เมื่อถึงเวลานั้นเป็นที่คาดคิดได้ว่าต้องเกิดเหตุการณ์ขายบุตรธิดาชดใช้หนี้”

กับการเสด็จมาของช่องเด็กบ้องเข้า หวินเย่หาตระหนกตื่นเต้นไม่เพียงเลิกม่านประตุ ทูลเชิญยื่องเด็กบ้องเข้าประทับ ถวายพระสุคนธรสชาให้ ค่อยกล่าวว่า “ฝ่าบาท นี่เป็นสังคมทางการค้า ความจริงมิใช่สิ่งที่พวกลัจฉะเข้ามาผิดทาง ได้ เมื่อผิดทางเข้ามา ก็ต้องตระเตรียมรับผลกำไรขาดทุน กล่าวไปนับถือเลื่อมใสพวกลัจฉะยิ่ง การค้าที่มีความเสี่ยงสูงถึงเพียงนี้ยังกล้ากระทำ”

ถังไห่จงยื่องเด็กบ้องประชันไม่รับสั่งอันได เป็นจังชุนของเขากล่าวว่า “สำหรับกับบุคคลเช่นท่าน ไม่ว่ากระทำเรื่องอันใดล้วนสมควร เพราะว่าความเคลื่อนไหวของท่านกอบปรด้วยสติปัญญา แต่ชาวบ้านไม่รู้ความ พวกลัจฉะเห็นแต่ผลประโยชน์เฉพาะหน้า ไม่ได้มองการณ์ไกลถึงเพียง

นั้น เมื่อต่อกรกับเจ้า พวkmันต้องย่อiyบอัปرا เจ้าคงไม่ใจดำเนินพิธีถึงเพียงนั้นกระมัง?"

หวินเย่นั่งบนผืนพรม ยกมือเก้าศรีษะกล่าวว่า "ความโอดเขลาถือว่า มีเหตุผล คนดลาดต้องอ่อนข้อให้หรือ ท่านดู นี่เป็นวิธีที่ชาวบ้านไม่รู้ความครุ่นคิดขึ้นหรือ?"

พลาangหยิบรายงานของพ่อค้าตระกูลหวินฉบับหนึ่งบนโต๊ะ วางลงที่หน้าพระพักตร์ถังไก่จงย่องเตี้ กล่าวว่า "นับตั้งแต่เมืองชุ่ยเวี่ย พวkmันกีรับซื้อที่ดินอย่างเป็นระบบ อำเภอทั้งสิ่งเมืองเยี่ยโจวประกาชาวยที่ดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ร่วม ปรากฏว่าผู้ซื้อเป็นชาวบ้าน แต่พวkmันได้เงินจากที่ได ผลจากการสืบเสาะของชาวานพ่อค้าตระกูลหวิน พบว่ามีร้านค้าซื้อซื้อไห (สีกะเล) เป็นผู้ควบคุมการซื้อขายรายนี้ ขอเพียงชาวบ้านพิมพ์ลายนิ้วมือลงบนกระดาษ ก็จะได้รับจัดสรรเงินให้ชาวบ้านซื้อที่ดิน เนินผู้น้อยคำนวนดูแล้วร้านสีกะเลไม่ได้กำไรแม้สักหุนเดียว จุดประสงค์ของมันเพื่อไม่ต้องการให้ท่านสร้างเมืองใหม่"

กล่าวจบทูลถามว่า "ฝ่าบาท พวkmันคงขอให้ท่านอย่าได้ยุ่งเกี่ยว กับการสร้างเมืองเยี่ยโจวกระมัง?"

ถังไก่จงย่องเตี้พงพระเตียร ตรัสว่า "มันคือฉั่งเหอ"

พระองค์ทรงทราบว่าหากไม่กระชากรตัวฉั่งเหอออกมาน ปล่อยให้เข้าควบคุมงการราชองครักษ ยามใดที่เกิดเรื่องขึ้น ต้องเป็นเรื่องใหญ่สะท้านทั้งดินพื้น หากเปรียบเทียบกับการสร้างเมืองเยี่ยโจว เพียงเป็นกลาภเกลือนเล็กน้อยเท่านั้น

จ่างชูนของเขามีพระพักตร์บันยากอยู่บ้าง ขณะจะรับสั่งปลอบโยนหวินเย่ หวินเย่กลับถูมือหั้งสอง เดินวนเป็นวง จากนั้นมองดูแผนผังพลิกดูสมุดแผนที่ สุดท้ายหัวรอดังๆ โดยปราศจากความสำรวม พระพักตร์อันเคร่งเครียดของถังไก่จงย่องเตี้ก็สลายคลาย ทรงพระสรวลพร้อมกับ

หвинเย่ คล้ายกับปลดปล่อยความอัดอั้นพระอุระในหลายวันนี้อุกทาง
พระสุรเสียง

“ฝ่าบาท ผลสาลี่นี้เรียกว่าผลสีแดงน้อย เป็นหลิ่งตั้งตั้งซื่อขึ้น เมื่อ
วานเช่นอยู่บันวะกบหน้าต่างทั้งคืน ตอนนี้น้ำแข็งเพียงละลาย ให้ราชติดียิ่ง
ท่านลงลิ่มชิมดู”

หвинเย่กราบทูลพลาญี่นส่งผลสาลี่สีคล้ำให้ ถังไห่จงย่องเต้ทรงรับ
ไปปอกเปลือกออก ทรงกัดคำหนึ่ง จากนั้นผงกพระศีร ดูท่าการเสวย
ผลสาลี่เช่นนี้สมพระทัยของพระองค์ยิ่ง

จ่างชุนของเขาทรงหยิบสาลี่ผลหนึ่ง ทอดพระเนตรเจ้าชีวิตกับ
ขุนนางด้วยความดงพระทัย เมื่อครุ่ยงอกถึงปัญหาที่ปวดศีรเวียนเกล้า
โดยเฉพาะคราครั้งนี้หвинเย่ไม่อาจพึ่งพาอำนาจของทางการ เมื่องเยี่ยจิว
มีสภาพอันเลวร้าย ไม่สามารถชิงลงมือก่อน ไหนเลยช่วงชิงกับผู้อื่นได
ตอนนี้ทั้งสองคล้ายสัดลิ่มเลื่อนเรื่องนี้ไป ถือผลสาลี่สีคล้ำ รับประทาน
พลาญี่วิจารณ์ราชติดของสาลี่ที่ถูกแซ่บแข็งพลาญี่

โดยไม่รู้สึกตัว ถังไห่จงย่องเต้เสวยผลสาลี่จนหมดสิ้น ทรงเช็ด
พระโอชร์ ตอบให้หล่หвинเย่ จากนั้นเลิกม่านประดูเสด็จออกไป จ่างชุน
ของเขารีบติดตามไป พบว่าพระสาวมีไม่ได้ประทับเสลี่ยง หากสาวพระบาท
อยู่ท่ามกลางลมพิมายอย่างของอาจพึ่งผาย บันพระองค์ตั้งตรง ชั่วพริบตา กี
เสด็จออกจากสวนดอกไม้ คล้ายกับทรงคลองพระองค์ชุดเกราะ ถือพระแสง
กระเบื้องไปสังหารข้าศึก

จ่างชุนของเขาพระเนตรร้อนผ่า พระนางไม่พบเห็นบุคลิกท่วงท่า
ของพระสาวมีเช่นนี้นานนานแล้ว ดังนั้นไม่ประทับเสลี่ยง ทรงเลิกชาย
กระปอง เร่งฝีเท้าติดตามพระสาวมีไป

บนพื้นสูมพิมายชั้นหนึ่ง พระนางแทบลืมไกล้มลง ปรากฏพระหัตถ์
ให้ญี่คุหนนี่ยืนมาประคองพระนางไว้ พอย่างพระพักตร์ขึ้น พบว่าย่องเต้ใช้

สายพระเนตรอันอ่อนโยนจ้องจับมา พระนางพระพักตร์แดงเรือ หลังจากทรงยืนตรง ก็ตัวสเบาๆ ว่า “ท่านไม่ชุ่นเครื่องใจแล้ว?”

“แม่ทัพคิดหวังทำศึก ผู้ที่เป็นส่องเต้ภารนาว่ามีคู่ต่อสู้ เมื่อครู่ความองอาจของหวินเย่ส่งผลกระทบต่อข้า คนเหล่านั้นคิดต่อกรกับหวินเย่ หารู้ไม่ว่าหวินเย่คิดอะไรหาดสักครา เมืองเยี่ยจวกลายเป็นสถานที่ต่อสู้ช่วงชิงของหงส์สองฝ่าย ดูว่าผู้ใดกล้าแข็งกว่า ข้าจะชุมดูอยู่ด้านข้าง ขอเพียงคนเหล่านั้นถูกหวินเย่รุกไล่จนแพพิรุธออกมา จะถึงเวลาลงมือของข้า”

พระองค์ทรงสลัดเสื้อคลุม สลัดคราบหิมะ ประคองจ่างชูนของเส้า เสด็จกลับวัง

คืนวันสื้นปีของรัชศกเจนกวนปีที่เก้ามาถึงอย่างเงียบงัน เมื่อเสียงระฆังยามค่ำดังขึ้น ฉินสูเป่าและพวกอยู่บ้านตนเอง จัดเสียงอวยพรปีใหม่ ส่วนหวินเย่ขังตัวเองอยู่ในห้อง จุดธูปอธิษฐานคราหนึ่ง ที่ข้างศีรษะราชินี ถานເຄອຈัดดวงสุราอ่างหนึ่ง หวินเย่แซ่ศีรษะของนางอยู่ในสุรา นีสมควร เป็นวิธีดีมสุราที่นางโปรดปราน

จันทร์คดเดือนหนึ่งวันที่หก หวิณเยี่ยปิดประตูบ้านไม่รับแขก ชินเยี่ยนนำหลีอันหลันที่ดังห้องวุ่นวายดังแต่เข้า เมื่อวานนี้ค่าราวนพ่อค้ากลับจากทุ่งหญ้าเป็นชุดสุดท้าย ช่วงปีใหม่ตลาดนัดหยุดสามวัน บ้านคระภูลหวินก็ไม่รับแขกภายนอก

ชินเยี่ยสั่งหญิงรับใช้แก้ไขโคมแดงที่แขวนไว้ให้ตั้งตรง ถึงกับวุ่นวายจนหน้าผากมีหยาดเหงื่อไหลซึม วันนี้ไม่อาจเพิกเฉย หลังจากตรวจดูความเรียบร้อยของห้องครัว ต้องเข้าครัวไปเชมดู แม่ครัวทั้งในเมืองและบ้านชันบทล้วนถูกเรียกตัวมา เพื่อเตรียมจัดงานเลี้ยงในวันนี้

ทุกสามปีคระภูลหวินจะเรียกตัวผู้จัดการที่ออกไปค้าขายข้างนอกกลับมา รายงานผลประกอบการในสามปีนี้ ทั้งยังต้องนำเสนอความเป็นอยู่และทัศนียภาพของห้องกิน ครั้งก่อนหวินเยี่ยไม่อยู่ ท่านย่าทำหน้าที่แทนเจ้าบ้านขอบคุณทั้งหมดที่ทำงานเหนื่อยยาก ถึงแม้คึกคักครึกครื้นแต่ผู้จัดการทั้งหลายนึกเสียใจที่เจ้าบ้านไม่อยู่

ปีนี้ผิดแพกแตกต่าง เจ้าบ้านไม่ต้องออกศึก หากผู้รอดต้อนรับทั้งหมด ทุกผู้คนต่างต้องการพังคำบอกรกล่าวของโหวແຍ คำกล่าวของบุรุษยังมีประสิทธิผลกว่าสตรีเขียนหนังสือเป็นลายลักษณ์อักษรอีก

หลิวเต้อกงผู้จัดการหลิวที่ประจำการอยู่เดนหลิงหนันยังสนทนากับโหวແheyในห้องหนังสือ หลิวจินเป่าเผาอยู่หน้าประตู ทหารเก่าหลิวเจียงถือหน้าไม้คันหนึ่งนั่งสับปะรดบนหลังคา ร่างถูกห่อหุ้มอยู่ในชุดชนแบบหนาเตอะ คนดูเหมือนเกียจคร้าน แท้จริงแล้วเงี่ยหูฟังเสียงความเคลื่อนไหวรอบข้าง

หวินเย่กล่าวว่า “เหล่าหลิว (คนแซ่หลิว) หลายบ้านที่อุดทึ้งให้ท่านอยู่ที่เดนหลิงหนัน สร้างความลำบากแก่ท่านแล้ว คิดไม่ถึงท่านอยู่ที่เดนหลิงหนันหลายปี กลับสร้างผลประโยชน์แก่ทางบ้านถึงเพียงนี้ ช่างเหนื่อยความคาดหมายนัก”

“โหวແhey นี้เป็นหน้าที่ของบ่าวເಡົ່າ ทางบ้านดีต่อบ่าวເດົ່າ ไහນເລຍກລ້າไม่ถูกวายชีວิตให้ได้”

“ท่านเป็นผู้จัดการใหญ่สถานที่หนึ่ง หลุดพ้นจากความเป็นทาสตั้งแต่แรก ใจนยังเรียกตัวเองเป็นบ่าวເດົ່າອີກ”

หวินเย่กล่าวทำหนิตเตียน ไม่เป็นราชภรรยาที่อิสรเสรี กลับลดตัวเป็นบ่าว ตัวเองเป็นบ่าวยังพอทำเนา ทั้งยังภารนาให้ลูกหลานเป็นข้ารับใช้ประจำบ้านดุจเดียวกับตนเอง

หลิวเต้อกกล่าวว่า “โหวແhey บ่าวເດົ່າอยู่ที่ฉางอานໄร์ญาติขาดมิตรที่บ้านมีแต่ภรรยาເນົາ ส่วนฉิงເອ່ມນิສัยอ่อนแ้อยากไม่มีตระกูลหวินหนุนหลัง ต่อให้บ่าวເດົ່າทึ้งสมบัตินมหึ่นกวนแก่มันกรกษาไม่ได้ ไม่แน่ว่าบังจะเป็นบ่อเกิดแห่งเกทภัย ขอท่านเห็นแก่บ่าวເດົ່າມีเลือดเนื้อเชื้อไขเพียงนี้ รับมันໄວເກອະ”

“ช่างขบคิดไม่เข้าใจว่าคนเข้มแข็งเช่นท่านกลับให้กำเนิดบุตรชายที่อ่อนแอกันหนึ่ง เอาເຕົວ ให้มันอยู่ดูแลห้อง ปลูกดอกไม้ในบ้าน ข้าพเจ้าจะกำชับยาໄວทั้งหลายอย่าได้รังแกจนิงເອົວ”

หลิวเต้อกยินดี คิดคุกเข้าໂຄສະນະ กลับถูกหวินเย่ชุดดึงขึ้นมา

หลังจากนั่งเรียนร้อย หวินเย่นก็ได้เรื่องหนึ่ง จึงถามว่า “เหล่าหลิว ข้อเสนอให้สร้างท่าเรือบนเกาะปากน้ำดังเจียงเป็นความคิดของท่านกระมัง?”

“หัวเหยย ป่าวผ่าคิดเอี่ยถึงเรื่องนี้ นั่นเป็นสถานที่อันดี ครั้งแรกที่บ่าวผ่าเดินทางผ่าน เกาะแห่งนั้นมีเส้นรอบวงเพียงสิบวา ไม่ถือเป็นเกาะอย่างมากเป็นนิทรรศ แต่เมื่อครั้งที่สองที่บ่าวผ่าเดินทางผ่าน เกาะแห่งนั้นมีความยาวร้อยวา การกลับมาครั้งนี้ บ่าวผ่าจะไปสำรวจดูเกาะแห่งนั้น พบว่ามันยืดยาวกว่าเดิม ถือเป็นของวิเศษสิ่งหนึ่ง เพียงสี่ปีข้ายาว ใหญ่ขึ้นสิบกว่าเท่า หากผ่านไปร้อยพันปี ไม่ทราบจะขยายใหญ่ถึงเพียงไหนหัวเหยยลองทูลขอเกาะนั้นจากฝ่าบาท ให้เป็นสมบัติของตระกูลหวิน รุจันนายน้อยเป้าเป้าเดิบใหญ่ เกาะแห่งนั้นสมควรจัดสร้างเป็นท่าเรือ ทำกำไรมากมาย”

หวินเยรับฟังจนตะลึงลาน มารดามันเตรียมการสำหรับทายาทรุ่นที่สองของตระกูลหวินแล้วหรือ ไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่าตนเองว่าเกาะดงหมิงเด่า* เป็นเรื่องรำไร หลังจากใช้เวลาพันกว่าปี กลับเป็นเกาะที่มีขนาดเท่ากับอ่าวເກົອແຫ່ງหนึ่ง ได้ซื้อว่าเป็นประตุปากแม่น้ำดังเจียง ถินเชียนวิเศษทะเบูรพา เป็นเกาะที่ถูกน้ำพัดมาทับซ้อนสุมกัน พื้นดินอุดมสมบูรณ์ ได้ซื้อว่าเป็นอุข้าวอุ่น้ำเลื่องชื่อ ตอนนี้สมควรดำเนินการจับจองประทับตราหวินอยู่นั่นแกะหรือไม่?

แต่ว่าเหล่าหลิวคิดอ่านรับรัดไป จับจองตอนนี้มิใช่สายเกินไป หากแต่เร็วเกินไป เนื่อง เพราะสันดอนเนินทรายยุบตัวตลอดเวลา สุดท้ายถูกน้ำทะเลขัดพากอกไป ดูท่าทางแห่งนี้อยู่ระหว่างการเจริญเติบโต ตำแหน่งของมันเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ปืนปลูกสร้างบ้านที่ใจกลางเกาะ ปีหน้าจะกลับเป็นบ้านอันตราย หากไม่รีบหนี อาจจมลงทะเลร้อมกับดินทรายดังนั้นนี่ไม่เหมาะสมกับการย้ายบ้าน

* เกาะที่ดังอยู่ปากน้ำดังเจียง หมาดอกเจียงชู เป็นแหล่งประมงตามธรรมชาติ กังถูกจัดเป็นพื้นที่ดูแลของนกที่ย้ายถิ่นฐานตามฤดูกาล

แต่เมื่อหวนนึกถึงดินทรายพอกพุนขึ้นตลอดเวลา หвинเย่เห็นว่า สามารถใช้ประโยชน์จากภาวะดงหมิงเต่าสักครา ร้านสีทะเลมิใช้ประโยชน์ขันแข็งกับตนเองหรือหรอกหรือ เหตุใดต้องต่อสู้ขันแตกหักกับมันที่เมืองเยี่ยว?

หลิวเต็อกงเห็นหัวเหยียดอยู่ในห่วงความคิด จึงวางถ้อยชาลง ลูกอุกจากห้องหนังสือ บอกต่อหลิวจินเป่าว่าหัวเหยียดกำลังใช้ความคิด หากไม่เรียกหาอย่าได้รบกวน

หвинเย่ใช้ความคิดไม่นาน รօจนเรียกสตีคินมา เห็นланตึกแขวนโคมขึ้นไป ซินเยี่ยเป็นเพื่อนท่านย่าทักษิายกับผู้จัดการหั้งหลาย หั้งหมดเห็นหвинเย่เดินออกจาก ต่างก็ทยอยเข้ามาคำนับ

หвинเย่รօจนหั้งหมดนั่งเรียบร้อย กีลูกขึ้นมองดูผู้จัดการหั้งสิบสี่คน บวกกับเดียนทงกับเหล่าฝ่างรวมเป็นสิบหกคน นั่งล้อมโต๊ะกลมตัวใหญ่ รอให้หвинเย่ให้โววาท

“ความจริงไม่มีได้จะกล่าว ทุกคนช่วยชุบเลี้ยงลูกหลานล้างผลาญ แห่งนางอานเช่นข้าพเจ้า จึงไม่ขอกล่าวมากความ ผู้ที่ทำกำไรเป็นอันดับแรกเป็นเด่นหลิ่งหนัน ตั้งนั้นเหล่าหลิวคัวที่หนึ่งไป ที่บ้านจัดทำหยกประดับห้าอัน มอบให้เหล่าจวง* อันหนึ่ง ท่านได้รับเป็นอันที่สอง ครั้งต่อไปผู้ใดคิดครอบครอง ต้องเห็นอี้ล้ากว่าเหล่าหลิว”

หвинเย่กล่าวอย่างปลดปล่อย แต่สีหน้าเคร่งชรีม ล้วงหยินหยกประดับแกะสลักลายเมฆอันหนึ่งประคองส่งต่อหลิวเต็อกง หลิวเต็อกงกีริมฝีปากสันระริก เช็ดมือกับเสื้อผ้า แล้วค่อยรับมายกขึ้น แสดงต่อทุกผู้คน ซินเยี่ยทำหน้าที่ผูกหยกประดับกับข้างเอวของเข้า ท่านย่าก็กล่าวขอบคุณหลิวเต็อกง

หลังจากแจกจ่ายหยกประดับ หвинเย่กีปรบมือกล่าวว่า “สิ่งของของ

พวกร้านยังดีกว่าเหล่าหลิว เพราะเป็นห้องคำ เป็นเรียัญห้องที่ข้าพเจ้าขอแลกกับกรมทະเบียนราชภูร์ ถือเป็นเรียัญห้องชุดแรกของรัชศก เ Jin กวน ประณีตงดงามกว่าหยอดประดับของเหล่าหลิวที่ข้าพเจ้าแกะสลักขึ้น หมายราคาค่า่งวดไม่"

หลิวเตื่องก็กล่าวว่า "ใช่แล้ว พี่ท่านทั้งหลายวันนี้ผู้นองได้ที่หนึ่งความพยายามสามปีแลกมาซึ่งหยอดประดับมูลค่าห้าก้อน พวกร้านกลับได้รับเรียัญห้องร้อยเรียัญ"

เหล่าชัย (คนแซ่ชุย) แห่งเกาหลิร้องว่า "เหล่าหลิวที่อุบากวชาติชั่วบิตขอใช้เรียัญห้องร้อยเรียัญบวกเงินอีกห้าก้อนแลกกับท่าน รับแลกหรือไม่?"

พลาหยกมือทำท่าตะปบหยอดประดับที่ข้างเอวหลิวเตื่องก หลิวเตื่องรับหลบเลี้ยง เรียกเสียงหัวร่อดังครื่นใหญ่

เหล่าหลี (คนแซ่หลี) ที่ไปยังแคนซือวี ก้มหน้าก้มตาดีมสุรา นิ่งเงียบจันไม่กล่าววว่า หวินเย่เดินถึงข้างกายเขา ตอบให้เหล่าหลิวเตื่อว่า "วันที่น่ายินดี ไหนไม่เบิกบานใจ?"

เหล่าหลีเสยหน้าขึ้น ฝืนยิ้มพลาหยกกล่าวว่า "โหวແຫຍ บ่าวເຫົ່າດູນບັນຍຸ້ງຂອງຜູ້ອື່ນ ນີກລະອາຍໃຈຍິ່ງ ໄນວ່າເສັ້ນທາງກັນເລື່ອງ ອີ້ວເສັ້ນທາງຫຼິ່ງໜັນ ອີ້ວ່າເສັ້ນທາງເຫຼື່ອວັດ ລ້ວນທຳກໍໄວເປັນກອນເປັນກຳ ສ່ວນບ່ວເຫຼົາໄດ້ຮັບຈັດສຽກກຳລັງທີ່ດີທີ່ສຸດ ອົງຄຣັກຍົກລ້າແໜຶງທີ່ສຸດ ພົກກໍໄວຍັງໄມ່ເຫັກນ້ອງເຫຼຳ ແລ້ວສອງສ່ວນ ໂຫວແຫຍມີເພີ່ມໄມ່ຕໍ່າໜີ ກລັບກລ່າວປລອນໂຍນ ສ້າງຄວາມລະອາຍແກ່ຜູ້ຄຸນແຫບຕາຍແລ້ວ"

หวินเย่นอกกล่าวว่า "ທີ່ສັງທ່ານໄປຍັງແດນຊື່ວິມໃຊ້ເພື່ອກໍໄວເປັນທອງທຸກຄັ້ງທ່ານຕ້ອງຈັດຄາຣາວານອູສູຄົງທີ່ນີ້ສັ່ງໜັນສືອກລັບມາ ສາມາດປະກອນການໄໝຂາດຖຸນຄືວ່າຍອດເຍື່ນແລ້ວ ເປີຍນກັນຕໍ່ຮັບຕໍ່າ ເປັນທອງເຫຼຳນັ້ນນັບເປັນອ່າງໄຮໄດ້ ຖຣາບຫີ້ວ່າການດັນພົບເມືອງໂນຣາດ

หลวงหลันเป็นการค้นพบอันยิ่งใหญ่ จินจูเชียงเชิงเตียงมณฑลทางไปกับพวกท่าน เพื่อสำรวจเมืองโบราณหลวงหลัน การสานสัญของแวนแคร์วันหนึ่ง สมควรหาสาเหตุให้พบ มา พวกราดีม"

เหล่าหลีพ่อฟังค่อยเกิดความยินดี ชนชาມสุรากับหวินเย่

หลังจากสนทนาปราศรัยกับผู้จัดการ หวินเย่ล้างหน้าล้างตาไปยัง โรงกลั่นสุรา ที่นั่นก็เกิดเสียงสรวลเสียงสา แต่พอเห็นทหารเก่าเหล่าเจียงเดินเป็นเพื่อนหวินเย่เข้ามา ต่างก็คุกเข่าข้างหนึ่งต้อนรับเจ้าบ้าน

หวินเย่ฉีกน่องไก่ข้างหนึ่งจากโถะยาว ตอบโต้ให้ทุกคนนั่งลง คนในที่นี่ล้วนเป็นข้ารับใช้ประจำบ้าน ใกล้ชิดที่สุด เหล่าเจียงก็ลากหีบเหล็กจากในห้องใบหนึ่ง เปิดหีบเทเรียญทองลงบนโต๊ะ หวินเย่แหะกินน่องไก่ ใช้กระดูกไก่ซี๊ปที่เตรียมไว้ กล่าวว่า "ทุกคนล้วนมีส่วน ผู้ใดได้มาก ผู้ใดได้น้อยขึ้นอยู่กับพวกรท่าน หากไม่พอก็ร้องขอจากข้าพเจ้า ล้วนเป็นคนกันเอง ไม่ต้องเกรงอกเกรงใจ สรุปแล้ว ขอเพียงตระกูลหวินมีข้าวกิน จะไม่ปล่อยให้พวกรท่านอดอย่าง"

เหล่าเจียงก็คุกเข่าลงในกองเตรียมไว้ ร้องดังๆ ว่า "พวกรา ทราบว่าจะปักป้องตัวตีกจนกว่าชีวิตจะหาไม่"

เหล่าทหารไม่พึ่งไร เจ้าบ้านมองให้ ก็รับเอาไว้ ท่านหยิบดวยกันนึง เรายิบดวยกันนึง สุดท้ายยังเหลืออีกมากมาย เหล่าเจียงค่อยซักซวนทั้งหมดหยิบดวยใหม่ หวินเย่ดื่มสุราติดต่อกันสามชาม สุดท้ายล้มตึงลงกับพื้น อาเจียนอาหารออกมาก

ผืนดินทึ่งอุบะ

หลังเทศบาลหัวเฉียว* สถานที่ราชการค่อยเปิดทำการ เอกสารฉบับแรกที่ฝ่ายเสียนหลิงได้รับมิใช่เรื่องสร้างเมืองใหม่ที่เยี่ยมใจ ถึงแม้เขาเตรียมรับมือไว้แล้ว แต่หัวเรื่องจากความพรีปใหม่ต่ออ่องเต้ ก็ทำหนังสือกราบทูลขอซื้อสันดอนเนินทรายที่ปากแม่น้ำแดงเจียง ไม่พูดถึงเรื่องเมืองเยี่ยมใจแม้สักคำเดียว

ขุนนางเปี่ยมเจี้ยมเมืองเยี่ยมใจกวนถิงหลงทอดอาลัยตายอยาก เพื่ออุดรูรั่วสามสิบหมื่นกัวนที่เมืองเยี่ยมใจติดค้างไว้ จำต้องกัดพันชาห์ที่ดินที่เมืองชุ่ยเว่ยที่ทางการถือครองอยู่ ได้เงินสี่สิบกว่าหมื่นกัวน นี่เป็นรายการซื้อขายรายใหญ่ที่สุดของต้าถัง หลังจากชำราบภาษี คงเหลือเงินสามสิบสี่หมื่นกัวน ได้แต่เบิงตาดูพ่อบ้านของร้านแลกเงินกวดเงินไป เข้าสู่ภาวะล้มละลาย

ทุกประการกลับมาที่จุดเริ่มต้น พังว่ากวนถิงหลงเก็บเนื้อเก็บตัวอยู่ในที่ทำการไม่ออกมา ทุกเรื่องราวดล่ออยให้เด็กชายอายุสิบสามสิบสี่ปีผู้หนึ่งจัดการ เด็กชายหน้ากลมนั้นพังว่าเป็นศิษย์ของหัวเร่ เข้าพูมามถึงเมืองเยี่ยมใจ เรื่องแรกที่กระทำคือขายที่ดินชดใช้หนี้ ประการขายที่ดินที่ผู้คน

บางตา ปราภูว่ามีผู้คนรับซื้อหั้งให้ราคาสูง

ตอนแรกเพียงขายไปเล็กน้อย ทุกผู้คนคิดชมดูเรื่องสนุกสนาน ทางการไม่รู้จักค้าขาย เป็นที่คาดหมายได้ว่าต้องล้มเหลว แต่แล้วขายที่ดินหั้งหมดออกไป เป็นที่น่าสนใจอย่างมาก หากว่าขายออกทีละน้อย อย่างน้อยต้องขายได้หากสินหมื่นก้อน แต่เมื่อปล่อยขายอย่างรวดเร็ว ราคาน้ำดินก็ตกช่วงลง คล้ายกับคนที่คิดหนีอาชีวกรรม สลัดละหั้งทุกสิ่ง สุดท้ายที่ดินหนึ่งพันสองร้อยมีราคาเท่ากับตอนแรกที่หวนเยี่่มมาถึงตัวถัง

หลังจากจัดการเรื่องราว ตีเหียนเจี้ยกีเก็บสัมภาระ ซื้อหาสินค้าพื้นเมืองของเมืองเยี่ยจิว เตรียมกลับครองงาน กระหั้งดำเนินการที่เตรียมสร้างเมืองใหม่ก็ไม่ไปชัมดู ก่อนออกเดินทางกลับกระทำเรื่องประหารดีประการหนึ่ง นั่นคือขึ้นไปบนหอเรี่ยจิวน* ติดประตูเมืองตะวันตก สั่งสร้างอาหารโต๊ะหนึ่ง แขวนผ้าขาวผืนหนึ่งห้อยลงมา เขียนข้อความว่า “ท่านชนะ บิดาไม่เล่นแล้ว”

ตีเหียนเจี้ยนนั่งตั้งแต่เช้าจนถึงหลังเที่ยง ไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวใดจึงลงจากหอโดยไม่แตะต้องสร้างอาหาร ขึ้นเรือของทัพเรือแคนหลึงหนันเดินทางจากไป

ฝางเสียนหลิงพออ่านรายงานลับ ก็ระบายนลอมจากปากคำหนึ่ง เช่นนี้ก็ตี ราชสำนักไม่เสียหายอันใด การล้มละลายของเมืองเยี่ยจิวไม่นับเป็นอย่างไร เมืองเยี่ยจิวไม่เคยมั่งคั่งมาก่อน แต่พอหุนนีกถึงที่นั้นจะปราภูผู้ประสบภัยนับหมื่น ฝางเสียนหลิงได้แต่สั่งให้สั่นทางเจียงหนันซีเต้เตรียมสังเคราะห์ผู้ประสบภัย ความจริงแล้วนี่เป็นเรื่องที่ผู้ประสบภัยก่อขึ้นเอง หากไม่ละโมบทรัพย์สิน ขายที่ดินให้แก่กวนถิงหลงตามราคาน้ำดินจริง ขณะสร้างเมืองใหม่ต้นเองจะมีงานทำ ภัยหน้าเมืองใหม่ปลูกสร้างแล้วเสร็จ ตนเองก็จะเป็นพลเมืองของเมืองใหม่

เมืองใหญ่แห่งหนึ่งต้องพึ่งพาการดำเนินชีวิตอย่าง หวินเย่ถึงกับเจรจา กับพ่อค้าชาวอาณ เตรียมปลูกชาในที่นั้น ตระกูลหวินถึงกับส่งพ่อบ้านไปประจำที่ภูเขางานวินชานกลางท่าเลสาบตั้งถิ่น ตระเตรียมปลูกชาทั่วภูเขางานวินชาน ตอนนี้แผนการพั้งครึ่งลง ชาวเมืองเยี่ยจิวทำการดำเนินชีวิตของตนเอง ทำลายอนาคตของตนเอง อย่างนั้นแผนพัฒนาเหลียงทู* ไม่แน่ใจต้องสร้างเมืองใหม่ที่เยี่ยจิว การตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวของหวินเย่ สร้างความหวั่นไหวใจแก่ฝ่ายเสียนหลินยิ่ง

แต่หวินเย่ต้องการสันดอนดินทรายแห่งหนึ่งไปทำอะไร ถึงกับเสนอชื่อหมู่ (ไร่จีน) ละหนึ่งร้อยกัวน ดูจากภาพแผนที่ ดูไม่ออกว่า Kearle เล็กๆ แห่งนี้มีมูลค่าถึงเพียงนี้ ต่อให้ข้างในมีแร่ทองคำ ก็ไม่มีราคากลางเพียงนี้ Kearle แห่งนี้มีเส้นรอบวงเพียงสิบกว่าหมู่ หวินเย่ขอเสนอชื่อเป็นเงินพันกว่ากัวน ราชสำนักไม่ขัดสนเงินเพียงนี้ ยังคงตรวจสอบให้แน่ชัดก่อน

ยามนี้หวินเย่นั่งอยู่ในห้องโถง รับฟังตีเหียนเจี่ยรายงานเรื่องราวด้วยเมืองเยี่ยจิว เมื่อตีเหียนเจี่ยบอกว่าขณะที่ตนเองจากมา ที่รัมส์ยีนเต็มไปด้วยผู้คน มีคนอ่อนแหนตตนเองอย่าเพิ่งไป พากเขายินดีขายที่ดินให้ในราคเดิม ต้องหัวรือด้วยความสมใจ

ตีเหียนเจี่ยกล่าวว่า “ซือฟู หากว่าตอนนี้ศิษย์กลับไปกว้านชื้อที่ดิน เป็นไปได้หรือไม่ว่าจะซื้อเมืองซึ่งว่ากลับมาตามราคานี้ที่ทางการกำหนดไว้ ศิษย์คำนวณว่าเพียงสามหมื่นกัวนก็พอ ที่ดินผืนนั้นไม่เลวจริงๆ หากเชื่อมมันเข้ากับเมืองเยี่ยจิว จะสร้างเป็นเมืองใหม่ได้”

หวินเย่ลุบคลำศีรษะตีเหียนเจี่ย ยิ้มพลงกล่าวว่า “เป็นไปไม่ได้ ขอเพียงเจ้ารับซื้อที่ดิน คนเหล่านั้นจะปั่นราคากลางเที่ยมฟ้า ตอนนี้พวกเราจะเฝ้ารอ จะอย่างไรการสร้างเมืองใหม่ต้องใช้เวลา ขอเพียงไม่เริ่มงาน พากเราก็ไม่สูญเสีย ขณะที่คนเหล่านั้นจะเงินอยู่ในเมืองซึ่งว่า นับวันมีแต่

สิ้นเปลือง จากการประเมินของข้าพเจ้า ร้านสีทะเลทุ่มเงินซื้อที่ดินเมืองชุ่ยเว่ยกว่าห้าสิบหมื่นก้อน ยังมีพ่อค้าเดนเจียงหนัน กีจมเงินอยู่ที่เมืองชุ่ยเว่ยถึงยี่สิบสามสิบหมื่น ส่วนชาวบ้านที่ขายที่ดินในราคาน้ำเงิน จนตาย ก็ไม่ยอมขายที่ดินออกอีก"

กวนถิงหลงยืนอยู่บนประตูเมืองตะวันตกของเมืองเยี่ยจิว มองดูชาวบ้านร้องห่มร้องไห้ ถูกเจ้าหน้าที่ไล่ออกจากบ้านของตนเอง ได้แต่ป่วยหน้ามาที่เมืองเยี่ยจิว จนบัดนี้พากษาอย่างไม่เข้าใจว่า ก่อนหน้านี้ตนเองยังเป็นเศรษฐี เพียงชั่วพริบตา ก็กลายเป็นคนยากจนที่มีหนี้สินล้นพันตัว ต่อให้ขายตัวเป็นทาส ผู้อื่นยังตั้งข้อรังเกียจว่าตนเองเลี้ยงเสียข้าวสุก ถึงแม้ถูกขับออกจากบ้าน ยังต้องขอบคุณผู้อื่นที่ยกหนี้สินให้

ครอบครัวที่มีบุตรรึงดงม ยังหวั่นวิตกว่าพวกรุ่งจะถูกผู้อื่นยึดครองแต่เมื่อหนึ่งเดือนก่อน ราชสำนักเพิ่งออกคำสั่ง ห้ามมิให้ชาวถังซื้อขายเด็กผู้เยาว์ ในคำสั่งไม่ได้กำหนดว่าเด็กผู้เยาว์มีอายุเท่าใด ดังนั้นกวนถิงหลงตีความว่าขอเพียงไม่มีครอบครัวถือเป็นผู้เยาว์ ภายใต้คำสั่งข้อนี้ เจ้าหนึ่งที่หมายตาบุตรของผู้อื่นได้แต่เบ่งตาดูหณูงสาวออกจากบ้านพร้อมกับครอบครัว

เมืองเยี่ยจิวมีคนตายมากราย ทุกวันบนสะพานดังถิงปราภู ชาตกพลอยขึ้นมา ผู้ตายสวมใส่เสื้อผ้าเลิศหรู มีคนจำนวนมากขึ้นหอเวียจิวไปรับประทานอาหาร ชำระบัญชีแล้วกระโตดสะพานดังถิง ฆ่าตัวตาย

ระหว่างนี้หวนเย่ติดต่อกับคนของกรมทะเบียนราชภูร์ ขอซื้อเกาะที่ปากแม่น้ำฉางเจียง ถึงกับไม่เลือกวิธีที่ใช้ ตอนนี้คนของกรมทะเบียนราชภูร์พอบเห็นหวนเย่กีซิงหลบลี้หนีหน้า เรื่องการซื้อขายเกาะเป็นอำนาจของเสนาบดี ผู้ได้กล้าขายให้แก่หวนเย่โดยผลการ

ทัพเรือแคนหลิงหนันกีแล่นเรือจอดเทียบเกาะ จึงกระโจนหลายหลังขึ้นไปเรืออื่นออกไป บอกว่าเป็นปฏิบัติการทางทหาร ห้ามมิให้ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องเข้าใกล้

ชาวประมงท้องถิ่นโฉจันว่าเป็นผืนดินที่ออกเงยได้ เมื่อห้าปีก่อนยังไม่มีเกาะแห่งนี้ เพียงเป็นสันดอนดินรายเล็กๆ ขนาดหนึ่งวา ผ่านไปห้าปีก็ขยายใหญ่ถึงเพียงนี้ นอกจากกว่าเป็นสวรรค์ประทานผืนดินให้ไม่มีคำอธินายอย่างอื่น

ชาวปากแม่น้ำทางเจียงมีผืนดินออกเงยออกมากพร่ำสะพัดไปทั่ว นี้เป็นสาเหตุที่หินเยลล์ทิ้งเมืองชุยเว่ย เมื่อมีผืนดินออกเงยออกมาก หินเยลล์ต้องการที่ดินเท่าใดก็ได้รับเพียงนั้น ไหนเลยต้องจ่ายเงินซื้อที่ดินอีก

หินเยลล์ต่อให้มีอำนาจลั่นฟ้า ก็ไม่สามารถปิดปากผู้คน อย่าว่าแต่ชุนนางท้องถิ่นขึ้นเกาะไปสำรวจดูด้วยตัวเอง ยินยันว่าเกาะแห่งนี้ขยายใหญ่ขึ้นจริงๆ พอทำหนังสือกราบทูลขึ้นมา นครฉางอานถึงกับบันปั่นป่วนแทบถล่มทลาย

ฝางเสียนหลิงแต่งตัวไม่เรียบร้อย กีบบูดเข้าวัง เห็นหินเยลล์กำลังเกลี้ยกล่อมย่องเดือยเกาะให้กับเข้า หั้งเสนอราคาให้สิบหมื่นกัวน กระทั้งเงินทองก็ขันย้ายเข้าวัง ย่องเดือยจะตอบตกลง เตรียมร่างราชโองการฝางเสียนหลิงก็ร้องบอกว่า “ข้าก่อน” ถังไห่จงย่องเดือยพระหัตถ์สั่นสะท้าน หมึกหยดหนึ่งหยดหยาดลงบนกระดาษขาวเงา* เป็นคราบหมึกແบพหนึ่ง

ฝางเสียนหลิงกราบทูลว่า “ฝ่าบาทเรื่องผืนดินออกเงยได้รับการยินยัน ชุนนางซื้อซื้อเมืองสองเจียงขึ้นเกาะไปสำรวจดู พบว่าตัวเกาะขยายใหญ่ หั้งเคลื่อนที่ได้ เดินผู้เดียวเห็นว่าเกาะแห่งนี้ไม่ควรขายให้”

หัวนเย่ฟ์นเพ่อนแล้ว

หัวนเย่ชุนแค้นจนแทบมีคัณพวยพุ่งจากร่าง กล่าวว่า “ฝางเสียง (เสนาบดีซ่ำฝาง) เราท่านไม่มีความแค้นต่อกัน เหตุใดจึงขัดขวางข้าพเจ้า ประชัญชงจื่อบอกว่า เคราะพกุดเทพหากหลักลึ้นไกล ท่านเป็นประชัญบันพิต ไนนเรื่อช่าวลือเหลวไหลที่ว่าผินดินงอกเงยได้ ข้าพเจ้าเพียงคิด ชื่อภาษาที่ไม่มีร่องรอยผู้คนแห่งหนึ่ง เพิ่มรายได้ให้กับครอบครัว เหตุใดจึงตั้งตัวเป็นศัตรุกับข้าพเจ้า?”

ฝางเสียนหลิงเบิกบานใจยิ่ง ตอบให้หัวนเย่กล่าวว่า “มิใช่เป็นภาษาแห่งหนึ่งหรอกหรือ ในอาณาจักรต้าถังมีภาษาร้างไร้ผู้คนมากมาย หัวนโหว คิดสร้างบ้านพักร้อน ใช้ชีวิตเช่นผู้สันโดษ เล่าสู่ยินดีช่วยเหลือ ท่านดู ห้องทະเลนออกเมืองเดิงโจรมีภาษาแก่งนับไม่ถ้วน ในจำนวนนั้นมีภาษาเซียนวิเศษ ที่หัวนโหวพูดถึง เงินสินหมื่นก้อนนี้มิต้องนำกลับบ้าน หากส่งไปยังกรมทະเบียนราชภูร์ เล่าสู่จะออกเอกสารสิทธิ์ยกภาษาให้”

หัวนเย่สะบัดหน้าจากไป ตื้หยูชุยกีประسانมือต่อฝางเสียนหลิง ตอนนี้ถึงเวลาเคลื่อนไหวของราชสำนักแล้ว ให้ทักษะเรือแคนหลิงหนันปิดแม่น้ำ ห้ามมิให้ผู้ใดขึ้นภาษา หากถูกพบเห็นให้ฆ่าโดยไม่ละเว้น ให้นายทักษะลี

เสี้ยงเว่ยรับผิดชอบเรื่องนี้โดยเครื่องครด

หลีไก่ยืนอยู่หน้าประตูตໍาหนัก มองดูฝางเสียนหลิงกับหวินเย่ต่อเลียงกัน ทูลถามพระบิดาว่า “เหตุใดไม่ขายให้แก่มัน หลายปีนี้เจ้าผู้นี้ทำกำไรมหาศาล ยังร่ำรวยกว่าผู้บุตรอีก เหตุใดไม่รับเงินสิบหมื่นก้วน ยกเงาบุพพังให้กับมัน?”

จางชุนของเขาริบบัตรสว่า “เจ้าทราบอันใด หวินเย่ผู้นี้หากไม่เห็นกระต่าย จะไม่ปล่อยเหยี่ยวขึ้นฟ้า คราครั้งนี้นำเงินสิบหมื่นก้วนขอซื้อเงาต้องมีเลศนัยแน่นอน ไม่แน่ว่ามีของวิเศษของที่ดินออกเงยจริงๆ”

หลีไก่กล่าวอย่างอันบัญญาว่า “มีเลศนัยจริง แต่ผู้บุตรรับประกันว่าไม่มีเรื่องของที่ดินออกเงย ถึงแม้ผู้บุตรคาดเดาไม่ออกว่ามันคิดทำอะไร แต่ด้วยนิสัยใจคอของมัน ต้องไม่ควักเงินสิบหมื่นก้วนแลกเงาบุพพัง เกาะหนึ่ง”

ถังไก่จงช่องเต็ตรถามว่า “เห็นได้อย่างไร?”

หลีไก่กล่าวว่า “ทุกผู้คนถูกเงินสิบหมื่นก้วนบังสายตา ไม่ดูว่า หวินเย่นย้ายทิบให้ญี่ปุ่นไปเข้าวัง อาศัยอะไรแน่ใจว่าทิบหั้งสามใบบรรจุเงินสิบหมื่นก้วน หรือทองคำมูลค่าเดียวกัน ผู้บุตรกล้าพนันว่าในทิบหั้งสามใบต้องว่างเปล่าแน่นอน

“ยังมี มันสามารถขอให้พระบิดามีราชโองการยกเงาให้ตั้งแต่แรกเหตุได้ต้องรอให้ฝางเสียงเข้ามา ค่อยขอให้พระบิดามีราชโองการ นี่แสดงว่ามันคิดผลักไสฝางเสียงลงหลุม ในส่วนของพระบิดา เหตุใดจึงยอมร่วมมือกับมัน?”

ถังไก่จงช่องเต้ทรงพระสรวลดังๆ เดชะหลีไก่เห็นนี้ แล้วเสด็จกลับวังหลัง คล้ายกับมีพระทัยเบิกบาน ที่พบว่าราชโองรเจ้าบัญญาความคิด

จางชุนของเขาริบบัตรกุมมือหลีไก่ไว้ ตรัสว่า “ซิงเซวี่ย บอกต่อพระมารดา มีที่ดินออกเงยจริงหรือไม่ หากว่ามีจริง ต้าถังคงมีกำลังกล้า

แข็งดุจอาทิตย์ยามเที่ยง”

“พระมารดา หากต้าถังคิดกล้าแข็ง ต้องพึงพาพิชพันธุ์ธัญญาหาร สินค้าที่ผลิตออกมายังมีด้าบเหิงเตาในเมืองไพร่พล ส่วนอื่นๆ เพียงนึกถึง เท่านั้น”

“แต่ชุนนางห้องถินรายงานว่าเก้าแห่งนั้นขยายใหญ่ขึ้นจริงๆ ชุนนางซื่อซื่อเมืองสองเจียงไม่เพียงทำหนังสือขึ้นมา ยังมีชุนนางเบี้ยเจี้ย ฉางซื่อ และซื่อหม่าประทับตราียนยัน แสดงว่าไม่แปลกปลอม”

หลีไก่มองดูห้องฟ้าด้านนอก กล่าวว่า “ต้องมีอันได้มีถูกต้อง เพียงแต่ตอนนี้ผู้บุตรยังไม่เข้าใจ รอจนข้าพเจ้าขึ้นบดีเข้าใจ จะทราบว่าหวินเย่ คิดทำอะไร”

กล่าวจบนั่งลงบนบันไดหยกขาว ใช้ความคิดอย่างซึ่มเชา จ่างชุน ของเขาก็รับสั่งให้ผู้คนนำเบาะมาสองใบ พระนางนั่งบนบันไดเป็นเพื่อนกับ ราชโกรส...

หวินเย่พกพาความโกรธแค้นออกจากวัง ให้เหล่าองครักษ์ขยับ หีบขึ้นรถม้า ขับไปยังร้านแลกเงิน คนยามเคราะห์ร้าย ไม่ว่าทำอะไรล้วน ไม่รับรื่น เพิ่งขับรถออกไป รถม้าสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ได้ยินเสียง กรีบเมื่อเพลารถหักกลาง หีบใบหนึ่งพลิกคว่ำ เสียงเกรียวกราวเมื่อ เหรียญทองไหลเทือกมา กระชาวยทั่วห้องถนน สร้างความโกรธแค้นแก่ หวินเย่กว่าเดิม คว้าแสงหัวดิส่องครักษ์และคนขับรถ กระทั่งทองคำบนพื้น กีไม่สนใจแล้ว

ดีที่หัวหน้าองครักษ์ของตรากุลหวินทราบว่าควรทำอะไร รับดาวด สั่งให้เหล่าองครักษ์เก็บเหรียญทอง ตนเองชักดาบเหิงเตาจากผัก จับจ้องมองดุผุ่งชนที่ชุมดูความสนุกสนาน หากมีคนคิดเอาเหรียญทอง ต้องถูก ดาบเหิงเตาพันร่างขาดเป็นสองห่อ

หวินเย่ทุ่มเงินสินหมื่นก้อนขอซื้อเก้าร้าง ถูกเสนอبدีผู้ทรงปัญญา

จับออก เปิดโปงแผนการของเข้า ได้แต่หอบเงินทองกลับบ้าน กล้ายเป็นหัวข้อสนใจของชาวอาณ

เรื่องราวถูกเร่งเร้าถึงขีดสุด เมื่อขุนนางชื่อชื่อเมืองสงเจียงจัดม้าเร็ว แปดร้อยสี่ร้อยงานด่วนมาว่าทางตอนล่างของเกาะมีเนินรายແຕบหนึ่งโผล่พ้นขึ้นมา คาดว่าอีกสองเดือนจะโผล่พ้นผิวน้ำ

นครนางอาณเดือดพล่านขึ้นมา ผู้คนหั้งแผ่นดินกีเดือดพล่านตามที่แท้ผิดนิดนึงอกเงยขึ้นจริง คำเล่าลือเกี่ยวกับผิดนิดนึงอกเงยถูกต่อเติมเสริมแต่ง หвинเย่ที่เก็บตัวอยู่ในห้อง ได้ยินเดินทางบอกเล่าจนน้ำลายไหลยึดออกมาก แม้แต่พ่อบ้านผู้เฒ่ากีเชื่อเรื่องผิดนิดนึงอกเงยแล้ว

เดินเย่าจิน หนิวจันต้าชักชวนกันมาที่บ้านตระกูลหวิน มองดูหวินเย่ที่นอนคลุมโปงบนเตียง ทอดตอนใจกล่าวว่า “เด็กน้อย เจ้านังอาจไปแล้ว ผิดนิดนึงอกเงยเป็นของวิเศษของแผ่นดิน ไห้เหลยแตะต้องได้ ของสิ่งนี้สมควรเป็นของบ้านเมือง พวกราเป็นคนสามัญธรรมด้า อย่าได้นึกถึงเรื่องนี้”

“ไม่มีผิดนิดนึงอกเงย เพียงเป็นเกาะร้างแห่งหนึ่ง”

หวินเย่ดีดตัวขึ้นจากเตียง ชูคำรามใส่เดินเย่าจินกับหนิวจันต้าร่าร้องจนเอ็นเสียงวนลั่นขึ้นไป สารรูปน่ากลัวยิ่ง

หนิวจันต้าทอดตอนใจกล่าวคล้อยตามว่า “ตกลง ไม่มีจริง เป็นพวkmันกล่าวเหลวไหล เจ้านอนลง เรากู้เป็นลุงจะออกไปทุบตีดับชนที่กล่าวเหลวไหล ระยะไกลโถะให้กับเจ้า”

รอจนหวินเย่ส่งบลง เดินเย่าจินกับหนิวจันต้าค่อยออกจากห้องนอนของหวินเย่ ออกไปนั่งที่ห้องโถง เดินเย่าจินรำพึงรำพันว่า “เหล่าหนิว (คนแซ่หนิว) เด็กผู้นี้พั่นเพ่อนแล้ว ทั้งหมดล้วนสืบเนื่องจากผิดนิดนึงอกเงย สำนักอาจารย์ของเด็กผู้นี้มีความเป็นมาลึกลับ ไม่แน่ว่าล่วงรู้อันใด ที่แล้วมามันไม่สนใจของวิเศษอันใด ตอนนี้กลับถูกผิดนิดนึงอกเงย

ก่อความจนเสียสติ ทั้งที่พบรหนของวิเศษแต่ไม่ได้ครอบครอง หากเปลี่ยนเป็นเราก็ทันทานไม่ได้"

หนิวจันต์ก้าวล่าวว่า "ฝ่าบาทความจริงรับปากยก geleให้แก่มัน กลับถูกฝางเสียนหลิงก่อความทำลายไป ไม่ได้ พວกเรา พວกเราไปถกเหตุผลกับฝางเสียนหลิง เพิ่มราคายังอีกห้ามีนกัวน หากว่าไม่ขาย อย่าได้โทษว่าเล่าญเสียมารยาท"

เคนเย่าจินผงกศรีจะเห็นพ้อง เขากับหนิวจันต์ไม่กลับบ้าน หากซึม้ำไปยังบ้านของฝางเสียนหลิง สุดท้ายคัวน้ำเหลว เหล่าฝางไม่อยู่บ้านภรรยาของเขาก็ไม่ทราบว่าเขาไปที่ใด ฝางอี้อ้ายออกมายังไม่ทันกล่าวกระไร ก็ถูกเหล่านิวหลักไส้ออกไป แม่ทัพผู้เฒ่าหังสองหาดตัวบุคคลไม่พบ ได้แต่ล่าถอยออกมายัง ฉุดลากซุนซือเมี่ยวไปตรวจอาการของหวินเย่

ซุนซือเมี่ยวมาถึงบ้านตระกูลหวิน มองดูหวินเย่แวนหนึ่ง แต่ไม่ตรวจอาการ หากสั่งให้ผู้คนเฝ้าอยู่หน้าประตู มิให้ผู้ใดเข้ามา จากนั้นกล่าวกับหวินเย่ว่า "เดือน้อยเสแสร้งอันได หยอกเย้าผู้อ้วนสุกสนานนักหรือ ทราบหรือไม่ว่าท่านลุงเคนกับท่านลุงหวินไปอลาวดที่ตีกมหายเสนาบดี ถึงกับผลักสิงโตพินหน้าประตูล้มลง"

หวินเย่ยังคงกระโตดโผลเดันบนเตียง แต่ใช้นิ้วมือจุ่มน้ำชาในถ้วยชิดเขียนคำ "หนองน้ำชวีเจียง" บนโต๊ะ จากนั้นอลาวดสืบต่อ

ซุนซือเมี่ยวไม่เข้าใจว่าเกิดเรื่องอันใด ขณะจะถามไถ่ เคนเย่าจินชิงกล่าวว่า "หมอมวิเศษซุน เดือน้อยนี้เมื่อต้องการให้ทุกผู้คนทราบว่ามันเสียสติ เพราะผีนัดนึงออกงey พວกเราจะช่วยแต่งเติมให้กับมัน หลังจากนั้นวันพรุ่งนี้พວกเราจะเข้าวังไปร้องขอต่อฝ่าบาท"

ซุนซือเมี่ยวผงกศรีจะรับ หยบกระดาษผู้กันเขียนเทียนยา ส่งให้กับเคนเย่าจิน กล่าวว่า "นี่เป็นยารักษาโรคเสียสติ ทุกวันให้คนในบ้านตระกูลหวินต้มเป็นยาหม้อ แต่อย่าได้รับประทาน"

เดินเย่าจินกับหนิวจีนต่ำพากันผงกศีรษะ จากนั้นทั้งสามแยกย้าย
จากไป คนหนึ่งกลับห้องปรุงยา อีกสองคนกลับบ้านไปร่วงหนังสือกราบทูล

ប័ណ្ណពីយវមេងនៃប័ណ្ណពីយវលេខាន់

ราชสำนักมีคำสั่งสร้างเมืองที่ส่งเจียง จุดประสงค์เพื่อฝ่าดูผินดินที่
งอกเงย นี้เป็นเมืองทางทหาร นอกจากไฟร์พลฝ่าดูแลแล้ว ห้ามมิให้
คนนอกเข้าสู่ด้วย

แต่ว่าทางสถานศึกษายังจัดคนแล่นเรือไปตามแม่น้ำ คนบนเรือเป็น
ไซปาร์เรียเชียนเชิง และหุ่นรับใช้สองนาง ยีดครองห้องห้องเรือทั้งห้องไว้
สตรีสูงศักดิ์ในครอบครองของนางฝากรความหวังอยู่ที่การเดินทางครั้งนี้
หวังว่าเรื่องนี้บุรุษทำไม่ได้ สุดท้ายให้สตรีนางหนึ่งกระทำสำเร็จลุล่วง
ดังนั้นในถุงย่ามบรรจุเต็มไปด้วยเงินทอง เมื่อเปรียบเทียบกัน jin สู่
เชียนเชิงอัตตัดขัดสนกว่ามากนัก เพียงชื่อล่าด้วยหนึ่ง นำบ่าวไพร์ผู้หนึ่งออก
เดินทาง

จินจูเชียนเชิงไม่คุ้นชินกับความฟุ่งเฟือของไฮป่าเรีย ที่ผ่านมาเขาก็เห็นว่าในฐานะปัญญาชน สมควร้มีชีวิตที่เรียนรู้ง่ายเจิงถูกต้อง แต่ไฮป่าเรีย มีศักดิ์ต่ำแห่งเท่ากับเขา จึงไม่สะท้วกกับการวิพากษ์วิจารณ์

ไฮปาร์ค แจ้งต่อ จันจุ่น เชี่ยน เชิงว่า ตอนนี้เจ้าของสถานศึกษาเสียสติทางสถานศึกษาควรเร่งคลิ้กลายเรื่องผิดนิทีกงเงย ช่วยเหลือหวนเย่กลับคืนสู่สภาพเดิม

จินจูเชียนเชิงไม่คุนชินกับเรื่องที่ไชป้าເธີຍເຂົາໄກລັ້ງຜູ້ຄົນເກີນໄປ ต้องထອຍກາຍໄປໜຶ່ງກ້າວ ກລ່າວວ່າ “ຂອແກ້ໄຂວ່າສຖານະກິຈາກອູ້ໃນຄວາມອຸປະດົມກົດໝາຍເຈົ້າສືວີຕໍ່ໄມ່ເກີ່ວຂ້ອງກັບຫວິນໂທວ ຕະກູລໍາຫວິນເພີ່ງເປັນຜູ້ທີ່ການສັນນັບສຸນສຖານະກິຈາກ ຂະເຕີວ່າກັນຫວິນໂທວຍັງເປັນອາຈາຍໃຫ້ໝູ້ຂອງສຖານະກິຈາກ ເຮັດແລ້ນ້ຳໄມ່ອາຈານອົກກ່າວຕາມອຳເກົດໄຈ”

“ສອງ ຜິນດິນທຶນທີ່ອົກເງຍດໍາຮັງຄອງອູ້ຫົວໄມ່ ຍັງຕົອງຮອກພິສູງຈົນ ໃນສູານະນັກວິຊາການ ຕື່ອສາເຮືອງຂ່າວລືອ ບາງຄັ້ງສິ່ງທີ່ເຫັນກັບຕາຍັງໄມ່ອາຈາເຊື່ອອຍ່າວ່າແຕ່ຂ່າວລືອທີ່ໂຄມລອຍຄັ້ງນີ້ ມາກມີໃໝ່ທາງການຍືນຍັນ ເຮຍັງຄົວ້ານທີ່ຈະເດີນທາງໄປຕຽບສອບ

“ສາມ ຫວິນໂທວໄມ່ໄດ້ເສີຍສົດ ມັນເພີ່ງໄມ່ສາມາດຄົວຄຸມອາຮມັນ ຄວາມຮູ້ສຶກ ດັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມເປັນອູ້ອັນເລີດຫຽງ ຈະເກີດອາຮມັນໃນດ້ານລົບຂອເພີ່ງສົງບົຈົດໃຈລົງຈະດີ້ຂຶ້ນ

“ສີ່ພວກເຮົາມີເວລາຕຽບສອບເພີ່ງສົບວັນ ເຮັວງວ່າສາມາດຄົວຄຸມກິຈາກອຍ່າງເຕີມທີ່ໄມ່ເປັນສົມອງຄຽນຄິດຄື່ງເຮືອງອື່ນ ມາກວ່າໄຟປ້າເທີຍມີເຮືອງອື່ນ ຕົອງກະທຳ ເຮັຈະໄໝ່ຮອທ່ານ”

ກ່າວຈົບທັນກາຍໝາຍຈາກໄປ ແຕ່ພອຄຮູ່ນົດຮູ້ສຶກໄມ່ຄູກຕົ້ນ ຈຶ່ງທັນມາປະສານມື້ອດຕ້ອໄຟປ້າເທີຍ ຈາກນັ້ນເຂົາທັນທັນເຮືອໄປພັກຜ່ອນ

ໄຟປ້າເທີຍອົດກ່າວມີໄດ້ວ່າ “ຂ່າງເປັນຕົວໂງ່ມທີ່ຮູ້ຈັກແຕ່ທ່ານ ໄດ້ຍິນແຕ່ແຮກວ່າແດນເຈິ່ງໜັນມີທິວທັນນົດດົງການ ໄຫນເລຍໄນໄປໝາຍດູໄດ້ ເຂອະ ໃນສຖານະກິຈາກໄມ່ມີຄົນທີ່ປຽກຕິເທິ່ງໄດ້”

ພລາງຍືນບັນດາດີ້ເຮືອ ຖອດຕາມດູທິວທັນສອງຝາກຜັ້ງຈົນໝື້ມເຫຼາ ເມື່ອທີ່ເລີ່ມເຄີຍນາເຍື່ຍມຫວິນເຍ່ ພບວ່າເຂົາເປັນຄົນປຽກຕິທະຮົມດາ ນອກຈາກໝາຍໝອນວ່າງສ້າຍໝາຍແລ້ວ ອື່ນໆ ລ້ວນເປັນປຽກຕິທະຮົມດາ ຕົ້ອງກ່າວດ້ວຍຄວາມຍິນດີວ່າ “ເສີ່ວຍເຍ່ ທ່ານຫາຍີດແລ້ວ?”

ຫວິນເຍ່ເໜີ້ອົກຕາຂຶ້ນ ກ່າວວ່າ “ຂ້າພເຈົ້າຫາຍີດແລ້ວ ແຕ່ໂຮຄຂອງທ່ານ

ยังไม่ทุเลาหายดี ข้าพเจ้าต้องการเกะรังนั้น พวกร้านไนน์ไม่ยกให้แก่ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเสนอเงินถึงสิบห้าหมื่นก้วน พวกร้านไม่มีมีโนธรรมประจำใจหรือ เกะรังแห่งหนึ่งต้องขายในราคาก่าได้ ท่านบอก..."

หลีเดิงเดียนมองดูหินเย่ที่เสียสติ ไม่ทราบทำอย่างไรดี เห็นชินเยี่ยมดูชามเนื้อหยานใส่มือสามี หินเย่ขว้างชามเคลือบตกเดียวสีใบค่อยสบเยือกเย็นลง แต่กรอบแต่นั่นหักอกสะท้อนขึ้นลง

หลีเดิงเดียนถามอย่างงุนงว่า “เป็นอย่างไร?”

ชินเยี่ยมหน้านิ่วคึ่งหมวดกล่าวว่า “ท่านยังไม่ทราบ ก่อนนี้พูจุวินมินสัยขว้างสิ่งของระบายโถสี ขอเพียงมีสิ่งของให้มันขว้างทำลายจะรู้สึกดีขึ้น”

“อย่างนั้นไยก็ต้องขว้างชามเคลือบชนิดนี้ หรือว่าเครื่องเคลือบอื่นในบ้านถูกมันขว้างทำลายหมดสิ้น?”

ชินเยี่ยมอธิบายว่า “ชามเคลือบชนิดนี้ราคาถูก ส่วนชามที่ใช้ดีมีชาในบ้านเป็นเนื้อเคลือบละอียด ยามขว้างทิ้งเจ็บปวดใจ ยังคงใช้ชามเคลือบชนิดนี้สมใจกว่า”

หินเย่คล้ายเพิ่งพบเห็นหลีเดิงเดียน จึงกล่าว “เดิงเดียน ท่านไนน์มาแล้ว รับนั่งลง ระหว่างนี้ข้าพเจ้าไม่ใคร่ถูกต้อง เกิดความอัดอันตันใจขอท่านอย่าได้ทำหนนิ”

หลีเดิงเดียนพกความอภิสั่นขวัญแขวน นั่งสนทนากับหินเย่ กล่าวว่าจะระบทบถูกเส้นเอ็นของเข้า บ้าคลั่งขึ้นมาอีก สภาพที่บัดเดียวจะมีสีบัดเดียวเลอะเลื่อนอย่างมาก สร้างความหวั่นวิตกแก่เขายิ่ง

หลีเดิงเดียนบอกกล่าวว่า “เข้าวันนี้ท่านลุงเดินท่านลุงหนิวร้องขอให้ฝ่าบาทยกเกะรังให้แก่ท่าน ทั้งให้ราคากถึงยี่สิบห้าหมื่นก้วน สุดท้ายถูกฝางเสียง (เสนาบดีฝาง) กับพวกรปฎิเสธ บอกว่าที่อื่นไม่มีปัญหา มีแต่เกะรังที่ไม่ได้ เหล่าเชียนเชิงของสถานศึกษากำลังเดินทางไปยังเกะรัง

ผลการศึกษาเป็นอย่างไร จะประกาศให้ทราบโดยทั่วทั้ง เรื่องนี้เกี่ยวพันถึง
หน้าตาของประเทศไทย มิใช่ปัญหาเรื่องเงินทอง"

"โอ แล้วกันไปเถอะ ฝางเสียงทำเพื่อชาติบ้านเมือง ข้าพเจ้าไม่อาจ
ติดตั้งได้ กล่าวถึงที่สุดเป็นความเห็นแก่ตัวของข้าพเจ้า สร้างความล้ำบาก
แก่ฝ่าบาท ถือเป็นความผิดของขุนนาง วันพรุ่งนี้จะไปขออภัยโทษต่อ
ฝ่าบาท หลังจากนี้ไม่เอ่ยถึงເກະรังอีก"

หลีเคงเฉียนเห็นหัวนิยอกล่าวอย่างชัดแจ้ง ห่วงคืบกระจ่างแจ่มใส
ดังนั้นอดกล่าวถามมิได้ว่า "เสี่ยวเย่ ที่แท้ผืนดินงอกเงยหรือไม่ ท่านสืบสาร
ต่อเราสักคำ เมื่อถึงเวลาจะได้ช่วยนอกกล่าวให้กับท่าน"

"ผู้ใดบอกว่าผืนดินงอกเงย ของสิ่งนี้จะปรากฏขึ้นในโลกมนุษย์หรือ
ก่อนนี้ได้ยินแต่นคราหยกขาว..."

"ไม่ทันขาดคำ ก็ยกมือปิดปากไว้ คำนับต่อหลีเคงเฉียนอย่างลวกๆ
มุดเข้าห้องหับปิดประตูลง ผู้ใดเคาะประตูก็ไม่เปิดออก

ไหจือย่อ้มไม่ได้มาเพียงลำพัง หากมีผู้ติดตามมากราย ทุกผู้คน
ตามท่อประกายพิสดาร คำนคราหยกขาวไม่ได้เพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรก

ยามนั้นเมืองเยี่ยจูปกคลุมด้วยความทุกข์เวทนา ภูนถิ่งหลง
ส่วนไส่ฝ้าป้าน แจกลจัยอาหารแก่ชาวบ้านที่เดือดร้อน ความเดือดร้อน
ของคนเหล่านี้เป็นตนเองเส่าห่าเอง ดังนั้นนอกจากหยินยื่นอาหารให้แล้ว
อีนๆ ล้วนไม่ยุ่งเกี่ยว

หานเฉิงกับเฉียนเชิงกีช่วยแจกจ่ายอาหารให้ แต่ไม่มีผู้ได้รับน้ำใจ
ชาวบ้านรับอาหารหากถ่อมน้ำลายใส่พวงเข้า สรติที่สูญเสียบ้านช่องยัง
ดุดึงพวงเข้า ทวงถามบ้านช่องของตัวเอง

ตอนแรกเป็นพวงเข้ายุบงชาวบ้านว่าที่ดินสามารถยกในราค
สูง ปรากฏว่าที่ดินราคาถือสูงขึ้นจริงๆ ดังนั้นพวงเขาย้ายบ้านออกไป คิด
นำเงินไปปลูกบ้านที่เลิศหรูกว่านี้ แต่ราคาน้ำบ้านยังคงเพิ่มสูงขึ้น คล้ายไม่มี

วันสิ้นสุด ดังนั้นพวกราคาค่าวักเงินตัวเองซึ่งที่ดินกลับมา สุดท้ายราคาน้ำดิน ตกต่ำลง เงินทองของตนเองคล้ายถูกหลุมคำดูดกลืนเข้าไป สาบสูญจนไร้ร่องรอย

หวานเคียงกับเฉียนเชิงขบคิดไม่เข้าใจว่าเงินเหล่านั้นไปที่ใด ไม่ว่าที่ดินและเงินทองไนนราheyหายไป?

พวกราคาไม่ทราบว่าเงินทองถูกหินเย่หยินดูดไป ไม่เพียงเงินทองของชาวบ้านที่ได้จากการขายที่ดินถูกหินเย่หยินดูดไป แม้แต่เงินทองที่พ่อค้าหน้าเลือดทุ่มซื้อที่ดินก็ถูกหินเย่หยินดูดไป หินเย่ดึงเงินสีลิบหมื่นก้อนไปจากเมืองเยี่ยจว ส่วนทางการกีเก็บภาษีไปจำนวนหนึ่ง เมื่อไม่มีเงินทุนสนับสนุน ไม่มีผู้ซื้อรายใหม่เข้ามา เมืองเยี่ยจวก็เข้าสู่ภาวะล้มละลาย

เหตุผลของตัวเหยินเจี้ย

“ท่านพ่อ หวินเย่ลະทิ้งเมืองใหม่ กระทำอย่างเดียนขาดกว่าพวกเรา อีก พวกเราอย่างมากทำลายผู้อื่นโดยไม่เกิดประโยชน์แก่ตัวเอง มันกลับทำลายผู้อื่นแต่เกิดประโยชน์แก่ตัวเอง พวกเราสูญเสียเงินสามลิบหมื่นก้อน ถึงแม้ว่าเรื่องเมืองใหม่พวกเราเป็นฝ่ายชนะ แต่ผู้บุตรไม่เกิดความยินดี”

เมื่อที่นิวชาดไปสองนิวข้างหนึ่งนวดไหล่องชายชราชุดดำผู้หนึ่ง ทางหนึ่งกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูของเข้า

ชายชราชุดดำกล่าวว่า “เจ้ายังไม่ชนะ เสี่ยวเจ้อ (เจื่อน้อย) หวินเย มีความอดทนเกินวัยของมัน หากมิใช่เรื่องผิดนิทั่งอกเงยเป็นเหตุให้มันหัวร้างข้างแตก เรามีความรู้สึกว่าเจ้าไม่ได้ชนะ”

คำพูดของชายชราสะกิดความสนใจของชายหนุ่มที่นิวชาดไปสองนิว รีบถามว่า “ท่านพ่อ หรือว่าเรื่องผิดนิทั่งอกเงยมิใช่มา่นคwanที่หวินเย ปล่อยออกมานะ เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของพวกเรา หากท่านมีเรื่องเช่นนี้ จริง?”

“เจ้าก็เห็นรายงานด่วนแปดร้อยลีของทางการ เอกสารฉบับนั้นไม่ แปลกลปлом ผู้ที่ไปยังเมืองสองเจียงกลับมารายงานว่า ทัพเรือแคนหลิงหนัน ก่อกระโจมขนาดใหญ่บนเกาะ ทำการขุดดินทั้งกลางวันกลางคืน น่าเสียดาย

ชุดพบแต่ดาวน์ เกาะแห่งนั้นเจริญงอกงามทุกวัน ทั้งเคลื่อนตัวไปยังท้องทะเลไม่หยุดยั้ง คล้ายกับว่ามีของวิเศษได้หลักดันออกไป ถึงแม้ดูเชื่องช้า แต่ไม่หยุดนิ่งแม้สักวินาที

“หรือว่ามิใช่การกระทำของคน ผู้บุตรเคยเห็นหลีให้ทำการทดลองว่า กระบุกเปล่าใบหนึ่งขอเพียงໄล้ออากาศข้างในออก ถึงแม้ใช้ม้ายสิบสี่ตัว ลากจิง ยังไม่อาจลากจิงได้ นี่ใช่เป็นกับดักประการหนึ่งหรือไม่?”

“หากว่ามีคนลากเกาะแห่งหนึ่งเคลื่อนออกจากที่ดัง พวกราถือว่า หลงกลับครั้งจะเป็นไร เรื่องของเมืองเยี่ยมโจวจะล้อไว้ก่อน ยังคงสะสางเรื่องผืนดินที่ออกเงย เจ้านำเหลี่ยมภูเขาไปยังเมืองสงเจียง ระวังให้มากไว้ อย่าได้สูญเสียน้ำอึก ไม่เช่นนั้นเจ้าคงบีบคอเราไม่สำเร็จ เราจะไปยังสถานที่ที่สมควรไป...”

สองพ่อลูกสนทนา กันอย่างสนิทสนม แต่มือที่นวดไหล่ของเสียวเจ้อ ยังคงป่วนเปี้ยนอยู่ที่บริเวณต้นคอของบิดา คล้ายกับว่าขอเพียงมีโอกาสจะบีบคอบิดาคนสองโดยไม่ลังเล

หวานเดิงกับเดียนเชิงสาบานว่าจะห่วงถามบ้านช่องกลับมาให้กับชาวบ้าน ดังนั้นตระเวนไปหารือกับร้านค้าต่างๆ ขอได้บ้านช่องกลับมาให้กับชาวบ้านในราค่าต่ำ นี่เป็นความผิดของพวกรา ต่อให้ต้องสิ้นเนื้อประดาตัวก็ต้องกระทำให้จงได้ หวานเดิงขายทรัพย์สินที่มีอยู่ออกไป ส่วนเดียนเชิงนำหายกประดับที่เป็นมรดกทอดจากบรรพบุรุษไปจำนวน สำหรับชีต้าหลี ก็ขายสมบัติที่มีอยู่ ส่งเงินมาช่วยเหลือหวานเดิง ตอนนี้เมืองชุยเว่ยกลายเป็นไม่มีราคา พ่อค้าที่เก็บกำไรผิดพลาดเพียงหวังได้เงินกลับมาเท่าได้ถือว่าเท่านั้น ดังนั้นขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างให้กับหวานเดิงและเดียนเชิงในลักษณะกึ่งขายกึ่งยกให้

แต่ว่าร้านซื่อไห (สีกะเล) ที่ดัวเมืองตะวันตกไม่สนใจ หวานเดิงอ้อนวอนขอร้องจนสลบเหมือนดีไป เดียนเชิงพานผูกเชือกกับกิ่งไม้หน้าร้าน

สีทะเล กล่าวว่า “พวกท่านไม่รับปากก์ได้ วันเวลาที่ผ่านมาเรามีชีวิตมิสู้ตากaty ตอนนี้ถือว่าพ่ายแพ้มอย่างสุดความสามารถแล้ว เมืองชัยเวียงกลายเป็นไม่มีราชาค่า่งวด พวกท่านยังกอดไว้ไม่ปล่อย แสดงว่าจะใจสร้างความล้ำกากแก่ราชธานี เราจะขอผูกคอตายที่เบื้องหน้าพวกท่าน ดูว่าหลังจากนี้พวกท่านจะหยังเห้าอยู่ในต้าถังได้อย่างไร”

กล่าวจบยืนคอไปในปมเชือกที่ผูกไว้ ยกเท้าถีบม้านั่งที่ได้เห้าอก

เห็นเดียนเชิงลิ้นปลิ้นจากปาก กำลังจะขาดใจตาย ผู้จัดการหนุ่มของร้านสีทะเลสั่นศีรษะสั่งให้พนักงานในร้านตัดเส้นเชือกขาด ช่วยเหลือเดียนเชิงลงมา กล่าวกับหานเดิงที่ด้านข้างว่า “ເອາເຄອະ ນໍາເງິນພວກທ່ານ ມາແລກໂຄນດທີ່ດິນກລັບໄປ ບົດກີ່ມີຄິດຮັງອູ້ນໃນສະຖານທີ່ອຸບາທວນີ້ອັກ”

ในที่สุดหานเดิงกับเดียนเชิงเป็นฝ่ายชนะ ถือໂຄນດທີ່ດິນປຶກหนິ່ງສົມກອດກັນຮໍາໄຫ້ອກມາ ผู้จัดการหนุ่มร้านสีทะเลยกມືອຸງຈຸນຸກຕະເທີຍມຈາກໄປ ทີ່ນີ້ໄມ້ອາຈັງຮັງອູ້ນ່ານ ເບາທີ່ປ່ຽກງູດຕັ້ງຂຶ້ນ ເພຣະຕ້ອງກາປີສູງຈົນວ່າຫານເດີນກັບເດີນເຊີງເຊີງກຳລັງເລີ່ມລະຄຣ ຮ່ວມວ່າສໍານິກເສີຍໃຈຈິງຈິງ ຕອນນີ້ພິສູງຈົນຍືນຍັນແລ້ວວ່າຜູ້ອື່ນຄິດທຳຄຸນໄດ້ໂທະ ແຕ່ວ່າເຕັກນ້ອຍນັ້ນນຳກໍາທະ່ໄຮ

ต້່ເຫີນເຈິ່ງເດີນເຂົ້າມາຍ່າງຍື້ມແຍ້ມ ປະສານມີຄາວະຕ່ອຫານເດີນກັບເດີນເຊີງ ກລ່າວວ່າ “ຫານເຊີນເຊີງ ເດີນເຊີນເຊີງ ຕອນນີ້ທ່ານທັງສອງທໍາຕາມສິ່ງທີ່ຮັບປາກໄວ້ ເປັນທີ່ນ່າຍືນເດີນ່າວຍພຣ ຂຶກງ* ກໍໄມ້ຕ້ອງໄປເລື່ອງມ້າທີ່ກູ່ເຂາອິນຫານ ລ້ວນພື້ນພາຄວາມດີຄວາມຂອນຂອງພວກທ່ານ ຕອນນີ້ຂອ້າໃຫ້ທ່ານສ່ງມອບໂຄນດແກ່ຜູ້ເຍົວ່າ ພັງຈາກນັ້ນເດີນກາງໄປຢັ້ງຈາກອານເພື່ອວຍພຣວັນເກີດຂອງຂຶກເຄອະ”

ຫານເດີນຄລ້າຍພບເຫັນຜິສາງ ຮັບຍັດໂຄນດທີ່ດິນໄຫ້ແກ່ຕ້່ເຫີນເຈິ່ງ ຮ້ອງດັ່ງຈຸດວ່າ “ຄືນເງິນຂາຍບ້ານສາມໝົ່ນກ່ວນຂອງຫາວັນນາມາ ກາຣທວງໂຄນດທີ່ດິນເພີຍເປັນຂັ້ນແຮກ ພວກເຮາຍຮັບປາກຫາວັນນາວ່າຈະທວງຄາມເງິນສາມໝົ່ນ

กัวนกลับมา”

ตีเหียนเจี้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ย่อมแน่นอน ท่านทั้งสองโปรดดูที่ข้างหอเวียจวินจอดไว้ด้วยเรือใหญ่ลำหนึ่ง ในเรือนรรทุกเงินขาวๆ กับเหรียญทองเหลือง ทั้งสิ้นสามหมื่นหกพันกัวน เงินสามหมื่นกัวนคืนให้กับชาวบ้าน ส่วนอีกหกพันกัวนเป็นค่าชดใช้ให้กับพวกท่านทั้งสาม เดียนเชียง นี่เป็นหยกประดับประจำตระกูลท่าน เด็กน้อยกลัวตกล่นสูญหาย จึงซุกเก็บไว้ในอกเสื้อตลอดเวลา”

เดียนเชียงแย่งชิงหยกประดับไป เข็ญสองราคายื่อกล่าวว่า “หยกประดับนี้เป็นเจี้ยวจง* ของบุตรเรารา เด็กโสโครกเจ้าซุกเก็บไว้ในอกเสื้อทำอะไร บุตรเรามิ่งแต่งให้กับเจ้าเด็ดขาด”

คำพูดนี้ทำลายความเคารพที่ตีเหียนเจี้ยมีต่อเดียนเชียงไปสิ้น ใช้สายตาส่องชุนนางทั้งสองขึ้นรถม้า จากนั้นเดินถึงเบื้องหน้าผู้จัดการร้านสีกะเล น้อมคำนับกล่าวว่า “ซือฟูเราให้เด็กน้อยบอกต่อเชียนเชียงว่า การสร้างเมืองใหม่กำลังจะเริ่มขึ้น ขอขอบคุณเชียนเชียงที่สนับสนุนเงินทุนให้หลังจากที่เมืองใหม่สร้างเสร็จ วิกรรมของท่านจะถูกจารึกไว้บนศิลาจารึก”

ผู้จัดการร้านสีกะเล กล่าวว่า “ท่านแนใจได้อย่างไรว่าเราเป็นคู่ต่อสู้ของซือฟูท่าน เราเพียงเป็นผู้จัดการคนหนึ่ง”

ตีเหียนเจี้ยมพลางกล่าวว่า “เมื่อถึงขั้นสุดท้าย หัวหน้าที่รับผิดชอบต้องชดเชยงานของตนเองสำเร็จหรือล้มเหลว หากว่าสำเร็จก็ปลูกเร้าตัวเอง หากล้มเหลว ก็ถือเป็นบทเรียน นี้เป็นความเคยชินที่ดี เด็กน้อยสำรัจดูผู้คนในที่นี่ นอกจากท่านแล้ว ไม่เห็นมีคนคู่ควรกับการเป็นคู่ต่อสู้ของซือฟูเรา

“ท่านดูคนชุดแพรนั้น ถึงแม้ใส่เครื่องประดับราคาไม่เบา แท้จริงแล้วเป็นคนต่ำต้อย ถึงแม้สวมใส่ชุดแพร แต่กลับโน้มตัวไปข้างหน้า สายตา

* สินเดิมที่แต่งออกห้อยกับเจ้าสาว

จ้องมองพื้น นี่เป็นความเคยชินของบ่าวไพร์ผู้หนึ่ง

“คนที่ข้างกายท่านแม่ทรงพลัง ถือเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง แต่ว่าไฟล์ข้ายกสูงขึ้น ไฟล์ข่าวลดต่ำลง แสดงว่าเท้าข้ายของมันหดสั้นไปช่วงหนึ่ง ถึงแม้ยามเดินเหินดูไม่ออก แต่พอยุดนิ่งลง จะแสดงความเคยชินออกมายังมีมันถือหอกสั้นเล่มหนึ่ง เพื่อปรับท่วงท่าของมัน แต่ว่าหอกเล่มนี้สั้นเกินไป หมายความว่ามันเพียงเป็นองครักษ์ที่ถืออาวุธให้กับผู้อื่น

“ทั้งหมดนี้ไม่นับเป็นอย่างไร ประการสำคัญคือมือข้ายของท่านขาดไปสองนิ้ว ถึงแม้สวมถุงมือไว้ แต่พอเพ่งพิจารณาดูออก นิ้วมือทั้งสองของท่านคงขาดหายไปเมื่อตอนต่อสู้กับซือฟูเรา ภายนหลังเหตุการณ์ซือฟูเราคันหาเป็นเวลานาน แต่ท่านนิ้วขาดทั้งสองนิ้วไม่พบ เพียงพบเห็นกระดูกข้อนิ้วท่อนเล็กๆ จึงบอกต่อข้าพเจ้าว่าท่านอาจสูญเสียมอประสาทเข้าไปจนกลืนกินนิ้วมือของตัวเองลงไป ดังนั้นแน่ใจว่าท่านเป็นผู้นำ ย่อมต้องแสดงความเคารพต่อท่าน”

ผู้จัดการร้านมองดูมือข้ายของตนเอง สีหน้าทอแวงปวดร้าว องครักษ์ที่ด้านหลังของเขายังกล่าว “นายน้อย เราจะพันเด็กน้อยนี้รับนายโถสະให้กับท่าน”

ตีเหยินเจี้ยถอยกายไปต้านหลังพลางกล่าวว่า “ทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้าได้กล่าวว่าจากันพวกท่านอย่างยึดยา เพราะว่าขณะที่น้ำหน้าไม้มีปานิวต้องเสียเวลาอยู่บ้าง” กล่าวจบกระโดดลงในหลุมหลบภัยแห่งหนึ่ง

ผู้จัดการร้านหน้าแปรเปลี่ยนไป รับล้มตัวลงกับพื้น ขดตัวเป็นก้อนกลม นี้เป็นวิธีรับมือกับหน้าไม้แกร่งที่ดีที่สุด องครักษ์ของเขายังสีกเลียนแบบตาม พากันล้มตัวลงกับพื้น แต่ร้อยู่คู่รุ่นนึง ไม่ได้ยินเสียงลูกธนูแหกฝ่าอากาศ พอยกหน้าขึ้น ค่อยพนว่าตีเหยินเจี้ยวิ่งถึงหน้ารถม้า พอขึ้นรถไปยังร่องนอกว่า “พวกท่านอย่าได้ตามมา มีหน้าไม้มีปานิว

จริงๆ ซีอีพู๊ดเรานอกกว่าเห็นแก่ท่านครั้งก่อนปล่อยปะละเว้นท่านผู้เฒ่า จึงแสดงความคุ้มครองด้วย หากพวงท่านยังตามมา ข้าพเจ้าจะไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว"

องครักษ์คนหนึ่งร้องอยู่ดุมครองนายน้อย อีกสามคนໄล่กวดตามรถม้าของตีเหียนเจี้ยไบ วิ่งไปเพียงสองก้าว พบว่าตนเองคล้ายเหินบินขึ้นฟ้า หน้าอกชาด้านไร้ความรู้สึก จนบัดนี้ที่ข้างหูค่อยแว่เสียงสายธนูดังขึ้น

หน้าไม้ปานิวเป็นอาวุธร้ายแรงในสมรภูมิ มีรศมีการยิงไกล แฟง พลังมหาศาล ทั้งแม่นร้าวกันจับวาง ต่อมาหวินเย่ทำการดัดแปลงติดตั้ง ซีพันเพื่องบนหน้าไม้ปานิว ก็ไม่ต้องใช้เรียวแรงของหมู่คุณะ เพียงจัด ผู้คนสองคน คนหนึ่งโยกพันเพื่องน้าวสายธนู คนหนึ่งบรรจุลูกธนูเล็บเป้า หากบอกกว่าก่อนหน้านี้หน้าไม้ปานิวสามารถถอยธนูสามดอกในเวลาหนึ่ง เข็ก ตอนนี้หน้าไม้ปานิวสามารถถอยธนูยี่สิบดอกในเวลาหนึ่งเข็ก อย่าไว้ แต่กงชุม្បยังดัดแปลงหน้าไม้ปานิวเป็นยิงธนูครั้งละสามดอก หรือยิง ครั้งละหนึ่งดอก ในสายตาของหวินเย่ วัดถูกสิ่งนี้ไม่ต่างกับปืนไฟในยุคหลัง เท่าได

ตีเหียนเจี่ยปฎิบัติตามคำสอนของหวินเย่ที่ว่าวิญญาณไม่ยืนอยู่ได หอง่อนแง่น พอมุดเข้ารถม้าที่ติดตั้งแผ่นเหล็กไว้ก็ออกคำสั่งยิง ส่วนคำ พูดเมื่อครู่ที่ปล่อยปละละเว้นขอให้ถือว่าไม่ได้ยิน หน้าไม้ปานิวทั้งหกคัน ทวยอยยิงจู่โจมออก ลูกธนูขนาดเท่าหònแขนของเด็กเล็กปลิวเวียนว่อน เหล่าองครักษ์ที่สัมรอยเป็นป่าวไฟรุกลูกธนูยิงทะลุร่าง บ้างตรึงติดกับ พื้น บ้างแทงร่างอยู่บนดันไม้

ตีเหียนเจี่ยยกมือปิดปาก อาเจียนแห้งๆ ออกมานะครักษ์ที่ถูก

ลูกธนูยิงทะลุสมองปราภูมันสมองสาดกระเจา เป็นสภาพสุดสยองไปแล้ว

ในบรรดาศิษย์ของหวินเย่ ตีเหียนเจี้ยวยุน้อยที่สุด แต่มีสิทธิ์ไปเบิกเงินจากห้องบัญชีครั้งละไม่เกินห้าร้อยก้วน ขณะที่สือซื้อกับเสี่ยวอู่ไม่ได้รับสิทธิ์ข้อนี้ มิเพียงแต่พวงงานไม่ได้รับ แม้แต่ยาโกรองกับเสี่ยวตงและพวงก์ไม่ได้ ในครอบครัวใหญ่นี้ นี่เป็นสิทธิพิเศษของบุรุษ ภัยภาคหน้า หลีหงส์กับหวินเป้าเป่าจะได้รับสิทธิพิเศษนี้ แต่หวินยาโกรไม่ได้รับ

ทุกครั้งที่ตีเหียนเจี้ยรับเงินห้าร้อยก้วนจากพ่อบ้าน ก็เตรียมตัวว่า ต้องถูกปล้นซิง เพียงหวังว่าพวงงานไม่ฟ้าดกรอบงใส่ศีรษะ ไม่ว่าได้รับความกระทบกระเทือนอย่างไร ตีเหียนเจี้ยจะล้มลงกับพื้นในสภาพน้ำลายฟูมปาก ทึ่งเศษเงินและเรียบผูกษาปันไว้กับพื้น รอจนนางจorcคลุมหน้าทึ่งสองหยิบเงินจากไป เขาก่อค่ายคีบคลานขึ้นจากพื้น

ถึงแม้ว่าตีเหียนเจี้ยไม่นำพา กับเรื่องเหล่านี้ แต่หลังจากเกิดขึ้นติดต่อกัน จะสร้างความอั้นตันใจ นี่ต้องหาทางระบายออก ยกตัวอย่าง เช่น ตอนนี้พังเสียงลูกธนูแหกฟ้าอากาศ มองดูผู้จัดการหนุ่มร้านสีทะเลขลับหลีกลูกธนูสร้างความตื่นเต้นสั่นสะแก่ตีเหียนเจี้ยยิ่ง

ผ่านไปครู่หนึ่ง คนผู้นี้ออกจากถูกคอมธนูเดียดผ่านร่าง รับบาดแผล ภายนอกเล็กน้อยแล้ว กลับไม่ได้รับอันตราย แต่ตีเหียนเจี้ยทราบว่า หน้าไม่ปานนิวทึ่งหกคันพกพาลูกธนูมาเต็มเปี่ยม ภัยได้การระดมยิงไม่หยุดหย่อน ผู้จัดการหนุ่มร้านสีทะเลขิดมีชีวิต rotor สีน้ำเงินนัก

เห็นบนพื้นปักเต็มไปด้วยลูกธนู คล้ายแหลนหลวงที่ซัดพุ่งมาจากการทิคทาง พื้นที่สำหรับหลบหลีกของเสี่ยวเจ้อหดแอบลง ขณะที่นีกสีน้ำเงิน พลันปราภูม้าผุ่งหนึ่งวิ่งตะบึงออกจากร้านสีทะเลข ส่วนทางของม้ายังจุดไฟ กระจายมายังพื้นที่ว่างหน้าร้านสีทะเลขกับคลุมกลัง

ผุ่งม้ามีไม่มากนัก เพียงสีบเอ็ดสีบสองตัว แต่ก็เพียงพอ กับการ

ช่วยเหลือเสี่ยวเจ้อรอดพันจากพื้นที่อันตราย ม้าที่วิ่งห้อแพดเสียงร้องคร่าครวญ ล้มลงกับพื้น กับม้าที่ตะกุยตะกายก่อความจนผงคลีคละคลึง

รอยยั่มบนใบหน้าตีเหยินเจี้ยสลายคลายไป ร่องผุ้งม้าล้มลง หมดสัน ผงคลีก็ค่อยๆ สงบ ส่วนผู้จัดการร้านสีทะเบนพื้นก็หนีหายไป จนไร้ร่องรอย

เรื่องราวหลังจากนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตีเหยินเจี้ยอีก จ่างชูนชงนำกำลังพลสามพันชุมอยู่ที่นี่ หากจับตัวผู้ต้องหาคนสำคัญไม่ได้ เขาจะมีปัญหาแล้ว

ตีเหยินเจี้ยบิดขี้เกียจราหนึ่ง คิดลงจากรถม้า แต่พอนึกถึงผู้จัดการร้านที่น่ากลัวนั้น ต้องเลิกกล้มความคิด ซึ่งฟูบอกว่าเจ้าผู้นี้มีเหี้ยยวสองตัวสามารถช่วยให้คนบินได้

ชาวเมืองเยี่ยจิวเหมือนมองดูไฟร่พลบดีกระดับหาดูซอกมุมของเมืองเยี่ยจิว ตามทางน้อยปراكภูม้าพ่วงพีห้อตะบีง ขอเพียงพบเห็นสัญญาณครัวนไฟบนห้องฟ้า ทั้งหมดจะโอบล้อมเข้าไป

ขอเพียงมิใช่ชาวไร่ชาวนาเมืองเยี่ยจิว ไม่มีสีเจ็บหรือเจ้าหน้าที่อำเภอค้าประกัน ล้วนถูกจ่างชูนชงคุณดัวไปยังค่ายทหาร ครั้งนี้เข้าได้รับพระบัญชาช่องเต็ว ยอมผ่าคนผิดร้ายคน ไม่ปล่อยปละละเว้นผู้คนแม้สักคนเดียว

นี่คือความจริงมิใช่พระบัญชาของเจ้าชีวิตผู้ทรงคุณธรรม แต่หลังจากสอนตามบิดา จ่างชูนชงคิดทำตามพระบัญชาอย่างเคร่งครัด แสดงแนวขั้ดราชโองการนี้ไม่ได้ส่งผ่านสำนักจงชูเสิง ฝางเสียนหลิง ตู้หยูชุ่ย เวี่ยเจิง และพวงหาล่วงรู้ราชโองการฉบับนี้ไม่

จ่างชูนชงเผาทำลายราชโองการต่อหน้าขันทีที่สีหน้ากระด้างเย็นชา นั้น จากนั้นนำกำลังล้อมเมืองชุ่ยเวี่ยไว้ หากมิใช่กวนถิงหลงไม่เสียดายกับการใช้ความตายเป็นเครื่องข่มชู เขาคงไม่ปล่อยให้ผู้คนในเมืองชุ่ยเวี่ยมี

คนรอดชีวิตแม้สักคนเดียว

“จวนแหย* เราเป็นพ่อค้าเมืองญูโจวมาค้าขายที่เมืองชุ่ยเว่ย เรายาใช่คนร้ายไม่”

เหล่าพ่อค้าร้องให้ครั่วครวญ จ่างชุนชงบั้นหน้าเคร่งเครียด จนบัดนี้ยังจับตัวหัวหน้าโจร์ที่รับบาดเจ็บไม่ได้ เป็นเหตุให้จ่างชุนชงบังเกิดเพลิงແต้นถึงขีดสุด

ในสัมภาระของเหล่าพ่อค้าคันพบดาบกระบี ยังบอกว่าตนเองไม่มีความผิด ถึงแม้ว่าพ่อค้าที่ออกเดินทางพกดาบกระบีเป็นเรื่องปกติ แต่จ่างชุนชงไม่คาดคิดเช่นนี้ ขอเพียงเป็นผู้ต้องสงสัย หากไม่สารภาพความจริงออกมาก็ยังการอุดพันจากความตาย

ปฏิบัติการตรวจค้นดำเนินเป็นเวลาสิบวัน นอกจากพนักงานและผู้ดูแลร้านสีทะลেแล้ว ไม่พบเห็นบุคคลใด ทะเลขานตั้งถิ่นเวิ่งว้างไปคลาล มีทางน้ำมากมาย ขอเพียงอาศัยอยู่ในเรือเล็กลำหนึ่งก็สามารถซ่อนตัวไว้

พนักงานและพ่อบ้านร้านสีทะลุกจับกุมคุมชั่ง ถูกขังที่นั่นคุมตัวกลับนครทางอาน จ่างชุนชงกลับปล่อยให้หัวหน้าโจร์หลบหนี จึงถูกขังที่นั่นดุร่าวรบหนึ่ง ขุนนางอ้วซีอยังทำหนังสือกล่าวโทษจ่างชุนชง ต้องกลับนครหลวงไป porrata ชิบ้ายต่ออีกครั้งเต็ม

ตีเหียนเจียดิตตามอยู่ข้างกายจ่างชุนชง ตนเองเพิ่งฆ่าคนของฝ่ายตรงข้ามหลายคน ยามนี้ต้องการโล่ต้านธนูอันหนึ่ง ไม่แน่ว่าผู้อื่นยังแคนจ่างชุนชงยิ่งกว่า ตนเองเป็นกุ้งฟอย เมื่อมีสุกรอวันเช่นจ่างชุนชงคงอยู่ต้านอยู่เบื้องหน้า ย่อมปลดภัยยิ่ง

จ่างชุนชงเดือดดาลกว่าเดิม ผู้คนที่ถูกเขาม่าทึ้ง คงมีผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งรวมอยู่ด้วย เนื่อง เพราะบราhma ชาติพหน้าปีศาจชาติหนึ่งถูกตรึงร่างกับแผ่นไม้กระดานloyตามกระแสน้า มาถึงหน้าหอเรียกวินดิตดกับเรือ

ใหญ่ ผู้ด้วยเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของเข้า ใบหน้าถูกคมมีดกรีดเป็นหน้ายิม อันลีลับ หน้าอกก็ถูกแกะสลักข้อความว่า “โชคชะราให้ไร้ประดุ ผู้คนแส่หา เอง”

ไพร่พลที่รู้จักผู้ด้วยพ่อเห็นเช่นนั้น บังเกิดความโกรธแค้นยิ่ง ยิ่nmือ หมายจัดแจงใบหน้าผู้ด้วยกลับคืนสู่สภาพเดิม ตี้เหยินเจี้ยพอเห็นเช่นนั้น ก็ชิงซ่อนตัวอยู่ใต้โต๊ะ จางชุนชงก์ไม่รักษา พลิกตัวกระโดดลงจากหอ เวี่ยจวิน

ได้ยินเสียงกลไกขดลวดดังขึ้น เข้มพิษสีรามจำนวนมากสาดพุ่ง ออกจากชาภพ ไพร่พลที่นำหน้าถูกเข้มพิษปักใส่ศีรษะ ใบหน้า แพรร้อง คำนึงล้มลงกับพื้น ร่างชักกระตุกไม่หยุดยั้ง

ตี้เหยินเจี้ยโถมเข้ามา ถือมีดแล่นือของไพร่พลที่ถูกเข้มพิษปักใส่ จางชุนชงก์เคลื่อนไหวตาม พรินดานนั้นหายในหอเวี่ยจวินปราภภูกลินคาว เลือดคละคลุ้งอบอวล

ไพร่พลที่ถูกเข้มพิษปักใส่ใบหน้าร่างกายกลายเป็นคนดำเนี้ยหนึง ร่างแข็งทื่อราวกับก้อนหิน จางชุนชงถอดเสื้อคลุมออก คลุมลงบนชาภพของ ผู้ได้บังคับบัญชา จากนั้นหันไปกล่าวกับตี้เหยินเจี้ยว่า “เสี่ยวเจี้ย ตอนนี้ ท่านต้องกลับไปเอง หากร่วมทางกับเรา จะมีอันตรายยิ่งกว่า เราจะจัด ไพร่พลให้ขบวนหนึ่ง ท่านโดยสารเรือเร็วจากไป ส่วนเราจะต่อกรกับ เดียรัจฉานเหล่านั้นเอง”

ตี้เหยินเจี้ยกล่าวว่า “ไม่ ชือฟูบอกว่าท่านต้องร่วมทางกับข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นท่านต้องตายแน่นอน อย่าได้เข้าใจว่าชือฟูเราทิ้งให้ข้าพเจ้าอยู่ ข้างนอกโดยไม่แยแส ท่านเป็นแม่ทัพบู๊ ไม่คุ้นกับการรับมือกับแผนอุบาย แต่มีบังบางคนคุ้นชินยิ่ง พວกเรานั่งเรือล่านั้นเถอะ”

จางชุนชงมองดูเรือเล็กที่ลอยลำอยู่ เห็นบนเรือนั่งไว้ด้วยชาวประมง ชาวผู้หนึ่ง ต้องขมวดคิ้ว คิดกล่าวกระไร แต่แล้วปราภภูเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง

เดินออกจากห้องห้องเรือ ประคองชาวประมงชราหนึ่งที่หัวเรือ ตัวเองนั่งพับเพียบซงชาให้กับประมงชรา

จ้างชูนชงจึงโดยสารเรือเล็ก ติดตามเรือใหญ่ถอนสมอกลับนครหลวง ส่วนของครักษ์โดยสารเรือใหญ่ตามมา

ทุกค่ำคืนบนเรือใหญ่บังเกิดเสียงแพร่ร้องดังขึ้น ปราภูของครักษ์ประஸบภัย หนึ่งในจำนวนนั้นตายอย่างอนาคต ศีรษะคล้ายถูกกรงเล็บของสัตว์ร้ายตะกุยแหลกและไป

ນກແຫຍ່ຍາເຫັນພໍາ

ຈ່າງຊຸ່ນຊັງນັ້ນອູ້ໃນຫ້ອງທ້ອງເຮືອ ຈົບຈາກສເຂັ້ມ ເຂົາໄມ້ໄດ້ຫລັບໄມ້ໄດ້
ນອນສອງວັນແລ້ວ ບນເຮືອພອເກີດເສີຍແມຕຮ້ອງດັ່ງມາ ມຸນປາກຂອງເຂາຈະສັ່ນ
ກະຕຸກຄາຫນີ່ ຈາກນັ້ນຈົບຈາສົບຕ່ອ

ເຮືອເລັກກີ່ໄມ້ສົງບສຸຂ ເປັນອົກນອກຂອງເຮືອຊື່ທີ່ຈາກໄນ້ໄຟຄລ້າຍຖຸກ
ສິ່ງຂອງໄດຕະຖຸກຫລຸດລອກອອກ ແຍເຫັນຕາຢ່າຍເຫັນທີ່ຊື່ອູ້ດ້ານໃນ ໂກ່ວ່ຈື້ອກີ່
ມານໍາຍາລັງບັນດາຢ່າຍເຫັນ ມີອື່ອໜ້າໄມ້ນອນອູ້ໃນຫ້ອງທ້ອງເຮືອ ສຸດທ້າຍ
ໄມ້ເກີດເຮືອງຮາວໄດ

ຫລັງຈາກທີ່ເຮືອເລັກຕິດຕາມເຮືອໃຫ້ອູ້ແລ່ນເຂົາສູ່ຄລອງຂຸດອວິນເຫວ ການ
ຊຸ່ນໂຈມຕີຄ່ອຍສົງບລົງ ອອງຄຣັກໜີຕະຖຸກຈ່າງຊຸ່ນສູ່ອູ້ເສີຍອ່າງໜັກ ແຕ່ໄມ້ມີ
ຜູ້ໄດ້ຮາບວ່າຖຸກສິ່ງໄດ້ກໍາຮ້າຍ ເມື່ອໄມ້ສາມາດອອິບາຍໄດ້ ຜູ້ຄົນຈະນຶກໂຍ່ງໄປສົງ
ກຸດຮ້າຍຕາມມາລ້າງແດ້ນ

ພອສົງຕອນກລາງວັນ ຈ່າງຊຸ່ນຊັງຂຶ້ນເຮືອໃຫ້ອູ້ໄປເຢີມເຍື່ນເຫລຳ
ອອງຄຣັກໜີ ຂ້າຍຫຣານັ້ນກີກລ່າວກັບຕີເຫຍີນເຈີ່ທີ່ກໍາລັງປຶ້ງປລາວ່າ “ເດີກນ້ອຍ
ເຈົາທ່ານດີວ່ານັ້ນເປັນວ່າໄຮ ເຫດຸໄດ້ໄມ່ບອກຕ່ອມນັ້ນ ກລັບປລ່ອຍໃຫ້ມັນເປີ່ງຕາຫຼຸ
ອອງຄຣັກໜີໃນນ້ຳນາດເຈັບລັ້ມຕາຍສາຫັກ ອູ້ເໝີອນວ່າຈື້ອູ້ເຈົາກັບມັນມີຄວາມ
ສັນພັນຮັບອັນດີຕ່ອກັນ”

ตี้เหียนเจี้ยกล่าวว่า “อู้เสอແຫຍແຍ (ท่านบู) เนื่องเพราະมีຄວາມສັມພັນຮັນດີ ຈຶ່ງໄມ່ບອກຕ່ອມນັນ ເມື່ອມີຄົນຕາຍ ຄວາມແດ້ນຈະພອກພູນລຶກລ້າກວ່າເດີມ ທາກຕັ້ງບັດໜບເຫັນໄໝເປັນສັຕຽງອີງຈ່າງຊູນຊັງ ກີ່ຈະເປັນສັຕຽງອີງຝ່ານາທ ຂະນະທີ່ເຊື່ອຝູ້ເຮົາເລືອກຍືນອຍຸ່ມີ່າຍຝ່ານາທ ເດີກນ້ອຍເຫັນວ່າເຊື່ອຝູ້ເລືອກຖຸກຕ້ອງ”

ອູ່ເສອພລັກປລາຍ່າງທີ່ເບື້ອງໜ້າຕານເອງດຶງຂ້າງກາຍຕີ່ເຫັນເຈີ່ ເປັນຄວາມໝາຍວ່າໃຫ້ເຂົ້າຮັບປະທານ ປາກກລ່າວວ່າ “ຫລັງຈາກທີ່ເລ່າຮູ້ຕົກຕາຍ ເຈົ້າໜ່ວຍດູແລຕົວໄໝ່ງມໂກວ່ຈື່ອ ອຍ່າໃຫ້ມັນຕາຍໄຕ້ຄມດາບຜູ້ອື່ນ”

“ພີ່ໂກວ່ຈື່ອເໜີ້ວ່າມາດ ມີຕົ້ນໃຫ້ເດີກນ້ອຍກະຮະຕຸ້ນເຕືອນ”

“ເໜີ້ວ່າມາດ? ຮະຫວ່າງນີ້ມັນໄໝ່ເຂົາຈານໄມ່ອາຈເຍີວຍາ ບຸຮຸ່ມຜູ້ໜຶ່ງໄຟນຕກຫຸ່ມຮັກຈົນຄອນດັ່ງໄໝ່ໜຶ່ງ ລ້ວນເປັນສຕຣີເປັດ ເພີ່ງແຕ່ພອມກວ່າຫລາຍສົບຊັ້ງ ກີ່ກະຈາກວິ່ນຍູ້ານຂອງມັນໄປ ເຂວະ ສຕຣີທີ່ຫຼັບພອມຈົນໄມ່ມີແກ້ມກັນໄໝ່ເຫັນເລຍຄລອດບຸຕຸຣີໄດ້”

ໂກວ່ຈື່ອເປັນເພື່ອນຈ່າງຊູນຊັງຂຶ້ນເຮືອໄຫຍ່ ຕຽບດູ່ຮ່ວມຮອຍບົນເຮືອສຸດທ້າຍບອກຕ່ອຈ່າງຊູນຊັງວ່າ ດນຮ້າຍມີໃໝ່ງຸດຝີ່ອັນດີ ທາກເປັນນາກົນດີໜຶ່ງເຂົາບອກກລ່າວວ່າ “ນີ້ເປັນການຂາດໄຫຍ່ ຄລ້າຍກັນເປັນເຫີ່ຍວ ແຕ່ວ່ານາກເຫີ່ຍວໄຫຍ່ໂຕເຫັນນີ້ນ້ອຍຄັ້ງຈະພບພານ”

ງຸດຝີ່ສ້າງຄວາມຫວັດຫວັນພຽນພົງແກ່ຜູ້ຄົນ ແຕ່ມີເປັນເຫີ່ຍວຂາດໄຫຍ່ດັ່ວນຶ່ງ ກີ່ໄມ່ມີໄດ້ນ່າກລ້ວ ຈ່າງຊູນຊັງໄມ່ຍ່ອມກລັບໄປທີ່ເຮືອເລັກອືກ ທາກນັ້ນອູ່ໃນຫ້ອ່ານຫ້ອງເຫຼືອເຮືອ ທ່ານການທົດສອບໜ້າໄມ້ປາໜົວ ຄຣາຄັ້ງນີ້ເຂົາຈັດເຕີຍມລູກຮູ່ທີ່ຕິດຂອງເກີ່ຍວໄວ້ ດັ່ງນູ່ຍັງຜູ້ກເສັ້ນເຊື້ອກ ນີ້ຄວາມຈົງເປັນສິ່ງທີ່ກອງເຮືອແດນຫັ້ງຫັນຈັດເຕີຍມໄວ້ຕອນອອກທະເລ່າວາພ

ອຍ່າງນັ້ນໃຫ້ຜູ້ໄດ້ເປັນເຫີ່ຍ່ອລ່ວດີ ຍ່ອມຕົ້ນເປັນຕີ່ເຫັນເຈີ່ ແຕ່ຕ່ອໄຫ້ພາດຈົນຕາຍຕີ່ເຫັນເຈີ່ກີ່ໄໝ່ຮັບປາກ ຕອນອອກເດີນທາງເຊື່ອຝູ້ບອກວ່າຜູ້ອື່ນຕາຍໄດ້ ແຕ່ຕົນເອງຫ້າມຕົກຕາຍ ໄກຮັກໜາເນື້ອຮັກໜາຕົວກລັບດຶງບັນໂດຍປລອດກັບ

ที่แล้วมาตี้เหยินเจี้ยเชือฟังว่าจากซือฟู้ โดยเฉพาะเรื่องนี้ เข้าปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

เมื่อเกลี้ยกล่อมตี้เหยินเจี้ยไม่สำเร็จ จ่างชุนชงได้แต่เป็นเหยือล่อเอง โดยรวมใส่ชุดเกราะนั่งอยู่บนดาดฟ้า มองดูม่านพลบค่ำคลื่นลมลงส่วนโกว่จือโอบหน้าไม้ จับจ้องมองท้องฟ้าตามไม่กะพริบ

ตี้เหยินเจี้ยซ่อนตัวอยู่ในซ่องลับของเรือเล็ก เพียงโผล่หน้าอกไปจ้องมองเรือใหญ่ด้านตรงข้าม เข้าให้ความสนใจต่อเหยี่ยวใหญ่เป็นพิเศษ ภาพเช่นนี้สุดที่ทุกผู้คนจะเห็นได้

หลังจากที่ดวงจันทร์ลอดขึ้น ท้องฟ้ากลับกลายเป็นสีครามอย่างงดงาม เดือนเต็มดวงแขวนอยู่เหนือผิวน้ำที่สงบไร้ระลอก ขบวนเรือผ่านไปโดยไร้เสียง นอกจากราถ้าที่กระโดดพันผิวน้ำเป็นครั้งคราว ช่วงเวลาอื่นเงียบสงัดงัน ลูกเรือทั้งหลายทราบว่าคืนนี้มากอันตราย ดังนั้นต่างซ่อนตัวอยู่ในห้องห้องเรือไม่โผล่หน้าอกมา

จ่างชุนชงเกิดความรู้สึกเครียดหนัก ตั้งแต่เล็กจนโตเข้าเป็นคนโปรดของนครนางอาน หากมิใช่หวินเย่ผุดโผล่ขึ้นมา ตนเองคงเป็นอัจฉริยบุรุษของนางอาน นิกถึงตอนนี้ ต้องกดตามองรอบข้าง โขกศีรษะกับกรอบเรือสองครา

จ่างชุนชงขณะจะลุกขึ้น “ไดยินโกว่จือบอกกล่าวว่า “มาแล้ว” จ่างชุนชงใจสั่นสะท้าน พอเงยหน้าขึ้น เห็นเหยี่ยวใหญ่ตัวหนึ่งคล้ายโนยบินออกจากดวงจันทร์ พุ่งโถมใส่เขาด้วยระดับความเร็วตุจด瓦ต กะแสงอาทิตย์อันรุนแรงกดดันจนเข้าแทนอีกด้วย

ดาบเหงเตาวางพาดอยู่บนหัวเข่า จ่างชุนชงไม่ทันหยิบฉวย ได้แต่กลิ้งตัวไปด้านข้าง ขณะเดียวกัน โกว่จือบินลูกธนูสามดอกรอกจากหน้าไม้ปานนิว นกเหยี่ยวแผลเสียงร้องคราหนึ่ง โผลบินขึ้นไป เส้นเชือกที่ม้วนพันอยู่ในแกนไม้เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว โกว่จือหัวรอดังๆ ขยับคันโยกประลอง

กำลังกับเหยี่ยวใหญ่ จ่างซุนซงกือกแรกแห่งหมุนเครื่องกว้าน เหยี่ยวใหญ่บินขึ้นไปไม่สำเร็จ ต้องร้องเสียงแหลมเล็ก เหล่าองครักษ์บนเรือก็ยกหน้าไม่ขึ้น ระดมยิงใส่กลางอากาศ

แต่ว่าหน้าไม่ทั่วไปไม่เกิดผลเท่าไหร่ เหยี่ยวใหญ่ตีปีกกว้างใหญ่ ตีลูกธนูปลิวเวียนว่อน ตีเหยินเจี้ยมดูการซิงซัยระหว่างคนกับนกเหยี่ยว ต้องเปิดช่องลับคิดการโടดอกรไป กลับถูกอู้เสอยัดกลับเข้าไปใหม่

ได้ยินเสียงเหยี่ยวร้องระสายหู แบบที่มีแตงรูหูของตีเหยินเจี้ยหะลุไป เห็นนกเหยี่ยวอีกตัวหนึ่งบินโฉบผ่านเรือเล็ก โถมใส่เรือใหญ่ ตีเหยินเจี้ยคาดคิดไม่ถึงว่าปีกของนกเหยี่ยวสามารถกวาดผู้คนปลิวกระเด็น จากนั้นใช้กรงเล็บตะปบคนผู้หนึ่งบินขึ้นไปแล้วปล่อยออก คนผู้นั้นก็ร่วงลงยังกองหินริมแม่น้ำในสภาพศรีษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน

เหลียวดูนกเหยี่ยวตัวแรกจิกเส้นเชือกขาดไป พอดีรับอิสระ กีบินขึ้นฟ้า ขณะที่บินผ่านเรือเล็ก อู้เสอตัวดักก้อง ซัดวงล้อ ที่มีลักษณะคล้ายชาบบินออกไป พอดีตัดขาข้างหนึ่งของเหยี่ยวใหญ่จนขาด ร่วงหล่นลงที่เบื้องหน้าตีเหยินเจี้ย

เหยี่ยวใหญ่กลิ้งตัวกลางอากาศตลาดหนึ่ง แบบพลัดตกลงในแม่น้ำ แต่ยังประคองตัวไว้ บัดเดียวเอียงซ้ายบัดเดียวเอียงขวา บินหายไปในคงไม้อันมีดีมิด

ตีเหยินเจี้ยเก็บกรงเล็บเหยี่ยวข้างนั้นขึ้นมา จับจันแนใจว่าไม่มีอันตราย ค่อยคีบคลานออกจากช่องลับ ยังนึกหวั่นวิตกว่าผู้ที่ร่วงหล่นลงในกองหินเป็นโกรกไว้อีก

โกรกจือกลับมายังเรือเล็ก ยกชูข้นนกเหยี่ยวส่วนหนึ่งต่ออู้เสอ บอกว่าจะทำเป็นพัดเล่มหนึ่ง สมควรสะกดขั่มพัดขันห่านของอี้ชานเชียนเชิงลง

อู้เสอลูบค้างที่ไว้หนวดเครา บอกกล่าวว่า “เด็กน้อย เรื่องที่เล่าถู

ลงมือ เจ้าอย่าได้พูดถึง จะอย่างไรเป็นการช่วยเหลือตระกูลจ่างชุน นกเหยี่ยวพันธุ์พิเศษสองตัวนี้ถือว่าถูกทำลายไปแล้ว ไม่ว่าผู้ใดเลี้ยงสัตว์หน้าขันชนนิดนี้ ต้องให้ความสำคัญเท่าชีวิต คราครั้งนี้ตระกูลจ่างชุนเท่ากับเป็นศัตรูคู่อาฆาตกับคนเหล่านี้ ไม่แน่ว่าจะล้มเลือนตระกูลหวินไป

ตี้เหยินเจี้ยกล่าวอย่างกระดากรว่า “เป็นไปไม่ได้ อู้เสอແຫຍແຫຍ ชือฟูเพิงหลา ga เงินของผู้อื่นสามสิบกว่าหมื่นก้อน ข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเยี่ยจوا แทบกำจัดตัวการใหญ่ไป ทั้งกำจัดม่าสมุนของมันเหล่ายคน ตระกูลจ่างชุนเพียงถูกลากดึงเข้ามา”

“พวกเจ้าสองอาจารย์กับศิษย์ก่อเรื่องไม่หยุดหย่อน แต่ว่าไม่เป็นไรขอเพียงเป็นบุคคลพิเศษ ก็ไม่นำพาภัยชีวิต คนเหล่านี้ยังคงถือชีวิตผู้คนเป็นเช่นผักปลา รวมทั้งตัวเองด้วย แต่ให้ความสำคัญกับนกเหยี่ยวสองตัวนี้ ดังนั้นเป้าหมายในการแก้แค้นของผู้อื่นต้องเป็นตระกูลจ่างชุนแน่นอน”

เพิ่มลงมา燕ก์ใหม่

หลังจากที่นกเหยี่ยวถูกจู่โจมทำร้าย ตลอดสายทางก็ไม่เกิดเหตุการณ์ใด ตีเหยินเจี้ยเดินทางถึงเมืองลัวหยาง รอให้น้ำแข็งบนแม่น้ำช่วงโอละลาย จะได้กลับนครฉางอาน

วันนี้บ้านตระกูลหวินปักคลุมด้วยบรรยายกาศพิเศษ แต่กลืนอย่างปีติยินดี ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจปักปิดได้ โดยจุดรวมแสงอยู่ที่ชินเยี่ยนเน่องเพราะถูหยินใหญ่ของตระกูลหวินถึงกำหนดตลอดแล้ว

เอกเซ่นพ้าร้องอย่างดับพลัน ตระกูลหวินเพิ่มสมาชิกใหม่สองคน หนึ่งเป็นนายน้อย หนึ่งเป็นคุณหนู ราชสำนักปูนบำเหน็จลงมา ที่น่าประหลาดគือ ราชสำนักปูนบำเหน็จต่อคุณหนูมากกว่านายน้อยอีก

หวินเย่อยู่ในห้อง อุ่มทารกแรกเกิดสองคน ยินดีจนทุบปากไม่ลง ท่านย่ากีจัดแจงให้การก่อตั้งสองแบบติดกับอ้อมอกหวินเย่ ทั้งยังซ้อนศีรษะทารกไว้

ภายในห้องจัดตั้งเตียงสองเตียง คนหนึ่งเป็นชินเยี่ย อีกคนหนึ่งเป็นหลีอันหลัน หากเปรียบเทียบกัน ชินเยี่ยมีสีหน้าสดชื่นกว่าหลีอันหลัน นางให้กำเนิดบุตรชายอีกคนหนึ่ง ถือเป็นวาระนาทียอมผ้า ส่วนหลีอันหลันให้กำเนิดบุตรสาว

หвинเยี่ยให้ความสำคัญต่อการถือกำเนิดของทารกยิ่ง สตรีนางหนึ่ง อุ้มท้องอย่างยากเย็น หากบอกว่าถือกำเนิดจากผู้อื่น ไม่ว่าผู้ใดล้วนไม่ยินดี ถึงแม้ว่าจะมีเหตุผลสนับสนุนมากมายก็ตาม

หвинเย่นอกกล่าวว่า “อันหลัน ทารกเป็นของท่าน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจ แย่งชิงไป สำหรับกับบ้านเรา ผู้ใดให้กำเนิดก็เป็นของผู้นั้น ไม่มีการฝ่าก เลี้ยง การถือกำเนิดของทารกเพียงเป็นส่วนหนึ่ง การอบรมเลี้ยงดูหลังจาก นั้นยังสำคัญยิ่งกว่า”

หลีอันหลันพอพัง หน้าที่ศีดขาวคือymiseleodชื่น เมื่อรับบุตรสาว มา ใช้จมูกถูไกกับขันอ่อน ให้ความรักถอนยอมยิ่ง

ชินเยี่ยกอุ้มทารกคนหนึ่งไว้ แต่จะโงกศีรษะมองดูทารกหญิงในอ้อมอกหลีอันหลัน นางต้องการได้บุตรสาว แต่หากให้แลกเปลี่ยนกับหลีอันหลัน ต่อให้ฟ้าดนางจนตายก็ไม่ยินยอม

หвинเย่กล่าวว่า “อย่าได้ดูแล้ว ต่อให้รักถอนยอมทารกกว่านี้ ก็เป็นของผู้อื่น ทางที่ดีคือดูแลทารกของตัวเอง ดูท่าอุ้มอย่างไร ทารกอาเจียนออกม่าแล้ว”

สตรีรับใช้หลายนางช่วยกันเจาะช่องบนผนังกำแพง ตรະเตรียมส่งหลีอันหลันไปยังอีกห้องหนึ่ง สตรีที่อยู่เดือนไม่สามารถขับเคลื่อนย้ายได้แต่เจาะทะลุห้องหับสองห้องกล้ายเป็นห้องเดียว

ตี้เหียนเจี่ยที่สัมชุดหนังเดียวนั่งรถม้ากลับถึงบ้าน เห็นโคมแดงที่แขวนอยู่หน้าประตูต้องหัวร่อด้วยความเบิกบานใจ ทราบว่าอาจารย์หญิงคลอดบุตรแล้ว จึงรีบวิ่งเข้าบ้าน สร้างความร้อนรุ่มใจแก่เดียนทางจนໄล่กวดตามมา ผู้ที่มาจากข้างนอกไม่สามารถเข้าห้องที่อยู่เดือน เพราะอาจซักนำสิ่งที่ไม่สะอาดมาสู่สตรีแรกคลอดบุตร

เสี่ยวอู่กับยาโถรองซิงยื่นแขนออกข้างกันตี้เหียนเจี่ยบันทางระเบียง หญิงสาวทั้งสองล้วนเชิดหน้าจนสูงชัน

ตีเหียนเจี้ยบอกกล่าวว่า “อาหญิง ศิษย์พี ครั้งนี้ผู้น้องหยุดเวลาที่เมืองลัวหยาง ได้ซื้อขันมคุกกือล้มอนด์กับขันมข้าวมอลต์จากตลาดเราจึงท่านอาชานอิงกับอาหญิงใหญ่กือฝากของขวัญมาให้กับพวกรหาน ล้วนอยู่ในรถม้าข้างนอก ข้าพเจ้าคิดเข้าไปดูศิษย์น้องคนเล็ก ท่านหั้งสองโปรดหลีกทาง”

หญิงสาวหั้งสองพอฟังว่ามีของฝาก สีหน้าค่อยเป็นมิตรกว่าเดิม ยาโถรองขณะจะเอี่ยปาก เสี่ยวอุชิงกล่าวว่า “ฟังว่าครั้งนี้ท่านผ่าคนที่เมืองเยี่ยจوا ดังนั้นไม่อาจเข้าไปดูศิษย์น้องหั้งสอง หากต้องอาบน้ำ ไม่นำเสนียดจัญไรเข้าไป”

เดียนทรงรีบกล่าวว่า “นายน้อยเจี้ย บ่าวเฝ่าสั่งคนจัดเตรียมน้ำอาบให้กับท่าน หั้งสองไปต้นป้อดันสน และในของสะระแหน่ หลังจากอาบน้ำ ก้าวข้ามอ่างไฟ ก็สามารถเข้าไปดูนายน้อยกับคุณหนูแล้ว”

ตีเหียนเจี้ยพอฟัง ได้แต่เข้าห้องไปอาบน้ำในถังไม้ นี้เป็นห้องอาบน้ำของหวินเยี่ยใช้ร่วมกับเขา

หวินเยี่ยอยู่ในห้องหนังสือ อ่านรายงานการเดินทางสู่เมืองเยี่ยจوا ของตีเหียนเจี้ยจนจบ ค่อยระบายลมจากปาก กล่าวกับตีเหียนเจี้ยว่า “กุศลเจตนาของพวกรา บางครั้งไม่แน่ว่าผู้อื่นจะรับน้ำใจ ตอนนี้เจ้านับว่าเข้าใจเหตุผลบางประการ สิบวันให้หลังจะเป็นวันสอนเข้าสถานศึกษา เจ้าก็ไปด้วย สิ่งที่เจ้าเรียนรู้จากตรรกะหวิน ยังเกินกว่าวัยของเจ้า การไปยังสถานศึกษา เพื่อเรียนรู้การพอบปะผู้คน เรื่องเก้าศพรับอาคันตุกะ เจ้าไม่ต้องยุ่งเกี่ยวแล้ว”

ตีเหียนเจี้ยรับคำติดต่อกัน หวินเยี่ยไม่ทราบว่าจะวิจารณ์ศิษย์ผู้นี้อย่างไร เอ่ยถึงสติปัญญาและไหวพริบปฏิภาณล้วนเลิศล้ำ จุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวไม่อาจหยั่งรู้จิตใจคน การไปยังสถานศึกษาอยู่ร่วมกับคนรุ่นราวคราวเดียวกัน ไม่แน่ว่าจะดีกว่านี้

ไม่ว่าด้านนอกเกิดเรื่องอันใด การไถนาดูดไปไม้ผลิและการเก็บเกี่ยวดูดไปไม้ร่วงล้วนสำคัญยิ่งยวด บุรุษของตระกูลหินล้วนไปยังท้องนา ผู้ที่เดินรำในปืนเป็นนายน้อยใหญ่หินโซ่หินเป้าเป่า คนส่วนใหญ่เสื้อผ้าที่เย็บกระเป้าเต้มไปหมด ศีรษะหัดดอกไม้ซ้อหัน กระโดดโลดเดันในที่นาสองครา เป็นอันเสร็จพิธี หลิวจินเป่ายังแย่งชิงเข้าวัวข้างหนึ่งกลับมา เสียงหงใช้ผ้าแดงห่อไว้ ขอให้ท่านย่านำไปประดิษฐานในศาลบรรพชน

ขณะเดียวกัน โทรจันจีชีงยกทัพใหญ่หนึ่งหมื่นไปปราบเก้าแซ่เจาอู่บันทุ่งหญ้า กิริยางานผลการสู้รบกลับมายังนครหลวง ขณะเดียวกัน จางเจียนกับแสงปีเหอเลี่ดวยโอกาสที่เกาหลีเกิดการสู้รบภายในกรีฑาทัพของไปถึงริมแม่น้ำเหลียวสุ่ย หากมิใช่ระดับน้ำขึ้นสูง แสงปีเหอเลี่ดคิดผลักดันแนวรบถึงแม่น้ำยาสู่เจียง

เมืองเทวังทำการบูรณะซ่อมแซมใหญ่ แต่กำแพงเมืองยังเป็นสีดำทะมึน พังว่าบ่อน้ำในเมืองเทวังพอดักกัน้ำขึ้นมา ยังมีกลิ่นเหม็นในแม้อู่

ขณะที่ค่าราวนพ่อค้าตระกูลหลีไปกว้านซื้อโสมคนและหนังเตียวกับเกาหลี ยองหวานก็นำบุตรชายออกเดินทาง เพียงไม่ทราบว่าตอนที่นางพบกับแก่ซอมมุนมีความรู้สึกอย่างไร หลายปีที่แยกจากกัน ที่เปลี่ยนแปลงได้โดยง่ายที่สุดคือจิตใจคน ระหว่างความเป็นความตาย พลัดพรากตายจากความไว้เนื้อเชื่ोใจ การทรายศพกหัง จริงแท้หรือหลอกหลวง คิดเห็นซึ้งถึงทุกสิ่ง ต้องกอบปรดดวยสติปัญญา และความไว้วางใจ

ยองหวานใช้จิตใจที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ช่วยให้สุดท้ายได้ชัย เพียงไม่ทราบว่าหากามะ ยูโภคชีช่วยเหลือแก่ซอมมุนแย่งชิงอำนาจ ใช้สายตาเยี่ยงไรมองดูความรักรายนี้ อาจบางทีหากามะ ยูโภคไม่เคยมีความรักมาก่อน

ชัยชนะที่มีมาอย่างยาวนาน ทำให้ชาวถังดุนชินกับรายงานการสู้รบที่ชายแดนสังหารศัตรูมากัน้อยเท่าใด เพียงเป็นตัวเลขที่จีดซีด มีแต่กรา

ที่บรรทุกรพย์สินเงินทองเข้านครนางอาน ค่อยสะกิดความสนใจของพวกรา

หลังจากที่ชาวนาที่หักรังถางพงที่ขายแคนถูกฆ่าตายไปสามหลังคาเรือน ทหารชายแคนด้าถังกีเปิดဓากฆ่าพัน ทำลายลังชันแผ่นใหญ่จำนวนสามพันคน รวมทั้งวัวและแพะนับไม่ถ้วน หลังจากนั้นชาวชั้นเรียนรู้ว่าจะสู้รบอย่างไร

เก้าแซ่เจาอู่กลับกลายเป็นต่านาน โหวจิวนจีจัดส่งทรัพย์สมบัติตามเป็นจำนวนมาก แต่ไม่มีประชากร กระทั้งเชื้อพระวงศ์ก็ไม่มี สร้างความผิดหวังแก่ขุนนางตีกหงหลูซื่อยิ่ง เรียกร้องให้แม่ทัพที่ออกศึกจับเป็นเชลยมา

แคนกวนจงเปลี่ยนเป็นแอดเบียดเสียด แต่ไม่มีประชากรเพิ่มขึ้น หากปราภภูผู้คนจำนวนหนึ่งออกจากเทือกเขาฉินหลิ่ง ร้องขอขึ้นทะเบียนสำมะโนครัว

คนเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นผ้าเก่าขาด คุกเข่าอยู่หน้าที่ทำการอำเภอหลันเตียน ขุนนางอำเภอหลันเตียนถึงกับจดจำกว่า ในผู้คนเหล่านี้มีอยู่หลายคนที่เคยรู้จักมาก่อน

ทั้งหมดล้วนเป็นผู้อพยพลี้ภัย บางคนหลบหนีไปตั้งแต่สมัยราชวงศ์สุย เพียงไม่ทราบว่าคนเหล่านี้อยู่ร่วมกับสัตว์ร้ายในป่าเข้าอย่างไร

ย่องเดินริโภชให้กับพวกรา สร้างความสำนึกของคุณแก่ผู้อพยพลี้ภัยจนร่าให้ออกมา นายอำเภอหลันเตียนกลับวิตกกังวลที่ไร่นาลดน้อยลง

รับนักเรียนใหม่

ต้าถังคล้ายยอดมนุษย์ตันหนึ่ง เมื่อก้าวเท้าออกไป ก็ไม่มีสิ่งใดหยุด
ฝ่าเท้าของมันได้ ไม่ว่าเป็นแผนอุบາຍใด ก็เพียงเป็นแผนอุบາย ได้แต่ซุ่มอยู่
ในความมืดรอค่อยโอกาส

การสาบสูญของเก้าแซ่เจาอู่ ทำให้ทุกผู้คนปิดปากลง แล้วแครัวนโดย
รอบฝ่ารอให้เจ้าชีวิตต้าถังเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนลง รอให้แม่ทัพที่กระหาย
เลือดสอดด้าบคืนฝัก

ดนตรีใหม่ของแครัวนกุยจือปราภูเข็นที่ครองอาณาโดยไม่หยุด
หย่อน ระบำรำฟ้อนอันงดงามเปิดการแสดงที่สวยงาม โรงละครที่ย่าน
ชิงช่วงก็ทำการแสดงละครบเพลงต่างๆ ขณะที่ดอกหลีชัวนะสะพรั่ง
นักท่องเที่ยวและหญิงสาวนิยมการร่ำกระดาษน้ำมัน เดินกรีดรายอยู่
ท่ามกลางดอกหลีชัวนะ

เสี่ยวอู่ที่สูมใส่ชุดบูรุษขึ้นมาออกห้องเที่ยวกลับบังเกิดความ
ชุ่นช้องใจ สถานศึกษาอี้ชานเตรียมสอบใหญ่ ตี้เหียนเจี้ยสมัครเข้าสอบแล้ว
ซื้อฟูกลับไล่นางออกมากการแสดงที่ย่านชิงช่วง จนบัดนี้สถานศึกษา
อี้ชานยังไม่มีนักเรียนหญิง อย่างนั้นตำนานเรื่องราวของเหลียงชั้นปือกัน

จูอิงไก* เป็นเรื่องแต่งที่เหลวไหล เหลียงชันป้ออยู่กับจูอิงไกสามปี ยังดูไม่ออกว่านางเป็นสตรี อย่างนั้นสตรีนางนี้มีรูปโฉมอย่างไร เป็นที่คาดคิดได้

เสี่ยวอู่เป็นนางงามน้อย ต่อให้คนตาบอดยังดูออกว่านี้เป็นสตรี แต่ นางยืนอยู่ที่นี่เป็นเวลานาน เหล่าสตรีที่ไม่เข้ายังเข้าใจว่า นางเป็นบุรุษ กลับชม้ายชายตาให้

เสี่ยวอู่หัดอกหลีกหัวลงจากกิง จากนั้นโYNทิ้งไป เสาระหาหภูมิสava ทึ่งดงมหีสุดนangหนึ่ง เดินถึงข้างกายนาง ผลักไสหภูมิรับใช้ออกห่าง ตัวเองสูมกอดหภูมิสava โง่มนั้นไว้ หอมแก้มนางฟอดหนึ่ง ขบกัดตึงหู ของนาง กระซิบบอกว่า “นับแต่นี้ท่านเป็นของข้าพเจ้าแล้ว” กล่าวจบ ร่างหภูมิสava ที่ร่างอ่อนนุ่มนิ่มน้ำ ขึ้นมาที่เป็นลูกของว่านได้ กลับบ้านชนบทของตระกูลหวิน

การแสดงในโรงละครได้แต่หลอกลวง สือซือที่ไม่มีมันสมอง กลับ ชมดูจนหลังน้ำตา ที่น่าซังคือหลีอันที่นั่งอยู่ด้านข้างคออย่างผ้าเช็ดหน้าให้

ซือฟู่บอกว่าความโฉดเหลาเป็นโรคชนิดหนึ่ง สามารถติดต่อได้ ทาง ที่ดือยู่ห่างจากตัวโง่มจะได้ไม่กล้ายเป็นคนเจ้าน้ำตา

หภูมิรับใช้ของเสี่ยวอู่ก็มีวิชาขั้นชี้เป็นเลิศ สองนายบ่าวควบม้ากลับ ภูเขาอี้ชาน ได้รับเสียงໂหรร้องชมเซยจากผู้คนสัญจร ชาวถังเห็นว่าสตรี สมควรมีวิชาขั้นชี้เป็นเลิศ

การรับสมัครสอบของสถานศึกษาอี้ชานยังเข้มงวดกว่าทางการ ต้อง รับการตรวจร่างกายจากนักศึกษาแพทย์ของชุนซือเมี่ยว

ตามกฎหมายต้องผ่าน ผู้ที่เป็นโรคร้ายหรือโรคเรื้อรังลับไม่อาจรับราชการ ดังนั้นนักศึกษาของสถานศึกษาอี้ชานต้องผ่านค่าณนี้ หวินเยี้ชื้มือไปยัง นักศึกษาที่เข้าออกเพิงเสื่อตันกอก กล่าวกับเสี่ยวอู่ว่า “เจ้าดู เพียงค่าณนี้เจ้า ก็ผ่านไม่ได้ ต้องถอดเสื้อผ้ารับการตรวจร่างกาย พอกลับออกมาก็เจ้ายัง

* ชื่อในเรื่องสั้นเป็นภาษาพื้นเมืองม่าวนประเพณี

พนพานคนได้อ่าย่างไร?"

เสี่ยวอู่กล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะขอให้หมอดิษฐ์ชุนตรวจร่างกายของข้าพเจ้า ท่านผู้เฒ่ารักເئີນດູข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไปขอร้อง ท่านผู้เฒ่าต้องรับปากแน่นอน"

"ไม่ได้ ครั้งกระโน้นยาโถวใหญ่ก็คิดเข้าสถานศึกษา สุดท้ายเข้าไม่ได้ ได้แต่ชงชาให้กับเซียนเชิงทั้งหลาย เจ้านิสัยเกียจคร้าน กระทั้งชุดชั้นในของตัวเองยังให้หญิงรับใช้ซักล้าง หากเข้าสถานศึกษา ไม่อาจนำผู้รับใช้เข้าไป"

เสี่ยวอู่นิ่งอุดมการณ์ของตัวเอง ต้องกัดฟันกล่าวว่า "ไม่เป็นไร หญิงรับใช้ทิ้งอยู่ในบ้าน ทุกหัววันข้าพเจ้าจะกลับบ้านไปหนึ่งครั้ง"

"ขอบเสือผ้าที่สกปรกกลับไปให้หญิงรับใช้ซักล้างให้กับเจ้าหรือ เมื่อเข้าสถานศึกษาต้องยืนด้วยลำแข็งตัวเอง เจ้ามือเดิบจนเป็นนิสัย ยังคงอยู่บ้านสร้างความเดือดร้อนแก่ซือฟูเถอะ"

เอ่ยถึงตอนนี้ ที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงร้องເອະະໂວຍວາຍ คล้ายเกิดเรื่องอันใด นั่นเป็นกลุ่มขุนนางกรรมพิธีการ ตอนนี้สถานศึกษารับสมัครนักศึกษา หลังจากผ่านการตรวจสอบจากสถานศึกษา ยังต้องผ่านค่าของขุนนางเหล่านี้อีก

หวินเย่เดินไปชมดู ขุนนางกรรมพิธีการเห็นหวินเย่มาถึง ชิงกล่าวว่า "หวินโหรมาได้พอดี เซียนเชิงของท่านไนน์ปล้อยให้ลูกหลานคนตាช้าเข้าสถานศึกษาได้ ขอหวินโหรสั่งคนไล่คนผู้นี้ลงจากเขา"

หวินเย่ไม่เหลือบแลขุนนางเหล่านั้น หากหยิบเอกสารบันทึกประวัติส่วนตัวบนโต๊ะขึ้นมา มองดูชายหนุ่มที่สวมเสื้อผ้าตัวใหม่นั้นกล่าวว่า "ไม่ต้องกลัว บอกภูมิลำเนาของท่านมา"

ชายหนุ่มนั้นประسانมือกล่าวว่า "เรียนเซียนเชิง ข้าพเจ้าเป็นชาวอำเภอเมืองขยายเขตจินโจว"

หวินเย่ผงกศรีระบะรัน ถามอีกกว่า “บิดาท่านมีอาชีพใด มารดาท่านเจ้า?”

ชายหนุ่มนั่นหน้าซีดเผือด กล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าบิดาเป็นใคร ท่านแม่เคยเป็นนางคณิกา ตอนนี้ถักผ้าป่านหาเลี้ยงชีพ”

คำพูดพอกล่าว ขุนนางกรรมพิธีการและผู้คนที่มาสมัครสอบมีสีหน้าเยี้ยหยัน มีแต่หвинเย่พลิกดูประวัติส่วนตัว ตามสืบต่อ “ท่านก็ทราบว่าสถานศึกษาอี้ชานเปิดสำหรับชาวถัง ท่านสามารถพิสูจน์ว่าท่านมีใช้ชาว梧กว่อหรือชาวเกาหลี”

คำพูดพอกล่าว ทุกผู้คนหัวรือดังครึ่นใหญ่ มารดาของชายหนุ่ม
รุ่นวายกับการรับแขก หากจดจำได้ว่าสายเลือดในท้องเป็นเชื้อสายผู้เด
ก์แปลกไปแล้ว

ชายหนุ่มนั่นหน้าเขียวคล้ำ กล่าวย้ำทีละคำว่า “มารดาเราเคยเป็นนางคณิกาของทางการ”

หัวนิยมก็รีบหันอีกครา เมื่อเป็นนางคณิกาของทางการ
อย่างนั้นแสดงว่าเข้าเป็นชาวถัง นางคณิกาของทางการจะห้ามรับแขก
ชาวต่างชาติ เมื่อสายเลือดไม่มีปัญหา อย่างนั้นก็มีคุณสมบัติในการสมัคร
สอบ

หวนเย่wang เอกสารในมือลง กล่าวกับขุนนางกรมพิธีการว่า “มันไม่มีปัญหา สามารถเข้าสอบ ประทับตราให้กับมัน ดำเนินการต่อไป”

ชุนนางกรรมพิธีการนั้นແບນໄມ່ເຂົ້ອຫຼຸດນອງ ນັບແຕ່ໂປຣາດກາລມາລູກທລານຂອງຄນຕໍ່ໜ້າໄມ່ອ່າຈເຂົ້າສັນກິດ ອີ່ວ່າສັນກິດອີ່ໜ້າມີດຳລາຍກວ່ານີ້?

ชายหนุ่มนั่งเงยหน้าขึ้น ขบคิดไม่เข้าใจว่าตนเองไถ่สมัครสอบได้ หวินเย่จึงกล่าว “ไม่เข้าใจหรือ?”

ชายหนุ่มนั่นสั่นศีรษะ หвинเย่กกล่าวว่า “ลูกผู้ชายไม่มีไดไม่อาจบอก

กล่าวกับผู้คน ข้าพเจ้าที่ซักถาม เพราะต้องการยืนยันชาติกำเนิดของท่าน ขอเพียงเป็นชาวถัง ก็ไม่มีได้ไม่อาจพนพาคน หากปกปิดอำพรางไว้ สุดท้ายถูกผู้คนเปิดโปง รังแต่ย่ออยยับอัปรา มิสู้เปิดอกนออกกล่าว อาศัย ความพากเพียรของตัวเองแลกกับความเคราะพของผู้อื่น หากสามารถสอบ เข้าสถานศึกษา ท่านจะเป็นกำลังหลักของบ้านเมือง ตั้งใจสอบให้ดีเถอะ"

หลังจากกล่าวจบ หันไปทางผู้เข้าสมัครสอบที่หัวรือยะชายหนุ่ม นั้น กล่าวว่า "ตอนนี้พวกเจ้ายังมิใช่นักศึกษาของสถานศึกษา ทางสถาน ศึกษาไม่อาจควบคุมพวกเจ้า แต่วันใดที่สอบเข้าสถานศึกษา ให้เก็บงำ ความรู้สึกที่ยินดีต่อคราเคราะห์ผู้อื่น หัวรือยะผู้อื่นไว้ ไม่เช่นนั้นกฎของ สถานศึกษาจะให้พวกเจ้านีกเสียใจภายหลัง"

เหล่าผู้เข้าสมัครสอบล้วนเปิดปากสนใจ ไม่กล้าขึ้นเสียง ชายหนุ่มนั้น พลันคุกเข่าลง กล่าวว่า "ขอบคุณเชียนเชิง จางเจียนจือขอจดจำคำสอน ของเชียนเชิงไม่ลืมเลือน"

หวินเย่พอดียินชื่อจากเจียนจือต้องงั้นวูบ แต่ยังรับการกราบกราน จากชายหนุ่มสามครา จากนั้นดุดลากเสี่ยวอู่กลับบ้าน

ສ່າງຕື່ປະາຫງົວ

ขณะที่หвинเย่ อุ่มบุตรชายและบุตรสาวคนเล็ก เสี่ยวอู่จะติดตามอยู่ด้านหลัง หвинเย่เข้าไปค่านับท่านย่า เสี่ยวอู่จะตามมา สรุปแล้วไม่เว้าหвинเย่ไปที่ใด นางจะติดตามไปที่นั้น สร้างความชุ่นช้องรำคาญแก่หвинเย่สุดท้ายกล่าวว่า “คิดเข้าสถานศึกษามิใช่ไม่ได้ แต่เจ้าต้องนึกหาวิธีที่ไม่รบกวนข้าพเจ้า ติดตามพัวพันเช่นนี้ ไม่มีทางสำเร็จได้”

เสี่ยวอู่พอฟังยินดียิ่ง ไปหาายาโกรอง นึกหาวิธีการ เสี่ยวอู่มีเพื่อน
หญิงหลายคน ยาโกรองยิ่งมีการคบหาอย่างกัวงขาวง ดังนั้นบังคับหลี
อันซึ่งตามพัวพันสือซือ นำพวงนางเข้าวัง เปลือกนอกเป็นการคำนับ
ของ Hera แท้จริงแล้วมีจุดประสงค์เคลื่อนแฝง ทั้งนัดหมายองค์หญิง
เกาหยางกับองค์หญิงหลันหลิงมาร่วมให้ที่หน้าต่างนัก

จ่างชุนของเยาทรงขมวดพระชนง เด็กหญิงจำนวนสามสี่สิบคน พากันคุกเข่าที่หน้าตำหนักเหลียงอี้ ร่าให้ปีมจะขาดใจตาย อย่างยกเย็น ค่อยปลอบขวัญพวงนาง สอบถามดูค่อยทรงทราบว่า พวงนางคิดไปเรียน หนังสือที่สถานศึกษาอี้ชาน

จ้างชุนของเขารัสร่วม “ไม่ได้” ตอนนี้สถานศึกษาอีซานเป็นหน่วยงานสำคัญของตัวถัง หวังให้ผลิตบุคลากรป้อนราชสำนัก ไหนเลยปล่อยให้

ยาโถวหลายนางไปก่อการนได

องค์หภูมิเกาหย่างรำให้พลางกล่าวว่า “คนโบราณมีคำกล่าวว่า เล่าเรียนหนังสือค่อยรู้หลักทำงานองค์คลองธรรม ผู้บุตรไม่ได้เล่าเรียนหนังสือ ค่อยถูกหвинเย่สูมใบหูลาให้ เหนียงเหนียงยังไม่ทราบ ฝางอี้อ้าย เล่าเรียนที่สถานศึกษาไม่กี่ปี ตอนนี้มีความรู้มากกว่าผู้บุตรอีก หากเป็นเช่นนี้ต่อไป ผู้บุตรจะรักษาหน้าไว้ได้อย่างไร?”

ไม่เพียงแต่นางร้องให้ เด็กหภูมิทั้งหลายต่างก็ร้องให้ออกมา

จ่างชุนของเขามาได้เด็กหภูมิทั้งหลายออกไป จากนั้นเบิกตัวสูหิน ตราดังทั้งหลายมาหารือ ซินเยี่ยซึ่งเพิ่งอยู่เดือนจนครบก็อยู่ในจำนวนนั้น ด้วย

ซินเยี่ยก์สนับสนุนให้สถานศึกษาเปิดสาขารับนักศึกษาหภูมิ สตรี สูงศักดิ์เหล่านี้ยกนักที่มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมใหญ่ ล้วนแสดงความกระตือรือร้น บ้างคิดอ่านวางแผน บ้างอาสาบริจาคเงินทอง บ้างเสนอตัวช่วยประชาสัมพันธ์ จนจ่างชุนของเขาต้องทรงกอดตอนพระทัยชมเชย

หลังจากหารือ จ่างชุนของเขามอบหมายให้บุนนางหภูมินางหนึ่งถือหนังสือเข้าพบสีจิ้งจง หยิบยื่นพระราชสาวนีย์ของซองเขาเห็นยังเหนียง แก่อกฝ่าย

สีจิ้งจงรับพระราชสาวนีย์ไว้ ปากกล่าวว่า “ไม่ทราบว่าท่านมีคำเรียกหาอย่างไร?”

“เราไหลອิง รั้งตำแหน่งในหน่วยจิงเวยจี การมาครั้งนี้เพื่อสำรวจว่า สาขาห้องเรียนหภูมิควรจัดตั้งที่ใด ด้านหอพักพวกเราจะเป็นผู้กำหนด ส่วนเชี่ยนเชิงผู้สอนจะร้องขอจากสถานศึกษาเอง”

สีจิ้งจงบังเกิดโถะพลุ่งขึ้น ตอนนี้ตนเองเป็นบุนนางเอี่ยนเจี้ยนของสถานศึกษา เที่ยบเท่ากับบุนนางชั้นที่สี่ ไหนเลยปล่อยให้บุนนางหภูมิชั้นที่เจ็ดชี้นิ่วงการได้ จึงกล่าว “สถานศึกษายังไม่เคยได้รับราชโองการ

ย่องเต้ ต่อให้ได้รับราชโองการย่องเต้ ยังต้องพิจารณาว่าจะขอให้ย่องเต้ ทบทวนคำสั่งหรือไม่ เมื่อเป็นอิสตรี ควรช่วยเหลือสามีเลี้ยงดูบุตร ยังเล่าเรียนหนังสืออันใด?"

"สถานศึกษาอีชานเป็นสถานศึกษาในความอุปถัมภ์ของพระราชา เหนี่ยงเหนี่ยงเป็นพระมารดาของแผ่นดิน จัดให้เสี่ยวเหนี่ยงจือ* ไม่กี่นา เข้าเรียนไม่นับเป็นอย่างไร หรือท่านต้องการให้เรากลับไปกราบทูลเหนี่ยง เหนี่ยงว่าสถานศึกษาไม่รับพระราชเสวานีย์เหนี่ยงเหนี่ยง?"

สิจิ้งจงค่อยได้คิดว่า ตนเองเป็นขุนนางชั้นที่สี่ ได้เตียงกับสตรี ปากคօเระร้ายนางหนึ่งรังแต่เสื่อมเสียหน้า จึงรับพระราชเสวานีย์ wang ลงบนฝ่ามือของไหลอิง สะบัดหน้าคิดออกจากห้องทำงาน ตนเองไม่รับพระราชเสวานีย์แล้วจะเป็นไร?

ไหลอิงหัวร่อเสยะยะกล่าวว่า "สีเอียนเจี้ยน เหนี่ยงเหนี่ยงอาจไม่ทำอย่างไรท่าน แต่เสี่ยวเหนี่ยงจือทั้งหลายต่างร้องห่มร้องให้ คิดเล่าเรียนในสำนักสาขางานของสถานศึกษา ท่านทำลายความผันของพวกราช สุดท้ายต้องเลวraryกว่าถูกเนรเทศ บอกต่อท่าน เสี่ยวเหนี่ยงจือมีทั้งสิ้นหากสิบเอ็ดคน เบื้องหลังของพวกราชเป็นขุนนางคุณูปการหกสิบสองคน ขอเพียงคนหนึ่ง คนได้กรอกรเขี้ยวขึ้นมา ท่านก็รับไว้ไม่ได้"

สิจิ้งจงครุ่นคิดเป็นเวลานาน สุดท้ายทอดตอนใจหาย ทรุดนั่งลงใหม่ จัดสรรหอน้อยที่ปิดไปให้กับไหลอิง สั่งให้บ่าวไพร์บัดกวาดเช็ดถูใหม่ เตรียมรับเสี่ยวเหนี่ยงจือทั้งหมด

ไหลอิงคัวชัยชนะไปสำรวจดูหอน้อยนั้น บังเกิดความพึงพอใจยิ่ง เลียนแบบสถานศึกษา โดยเรียงลำดับเลขหมายของห้อง ทั้งบังคับให้ สถานศึกษาจัดโรงอาหารและห้องอาบน้ำให้กับสถานศึกษาญี่ปุ่น

แต่ว่าผู้ที่ต้อนรับขับสูนนางเปลี่ยนคนใหม่ เปลี่ยนเป็นหินเย่ หินเย่

* คำเรียกหนูน้ำเยาวรัช

ปฏิเสธคำร้องขอของนาง นอกจากหอพักแล้ว ที่เหลือล้วนของบัดปฎิเสธ คิดรับประทานข้าว ให้ไปเข้าແ老人家ที่โรงอาหาร คิดอาบน้ำให้ไปอาบ ที่ห้องอาบน้ำของหงส์ คิดเล่นเกมการละเล่น สถานศึกษาไม่จัดสรรให้ แต่ทุกเช้าต้องวิงօอกกำลัง ยามพลบค่ำนั่งเดินลมปราณ เมื่อเข้าสถานศึกษา ถือเป็นศิษย์ของสถานศึกษา ไม่มีผู้ใดมีข้อยกเว้น หลักสูตรการเรียน การสอนทางสถานศึกษาจะเป็นผู้กำหนด อาจารย์ใหญ่ของสถานศึกษาหงส์ เป็นไอกปาร์เตี้ย

ตระกูลหวินมีสตรีสองนางเตรียมเข้าสถานศึกษา หนึ่งเป็นเสี่ยวอู่ที่ ยินดีปรีดา หนึ่งเป็นยาโถรองที่หน้านิ่วคิ้วหมวด นางช่วยเหลือเสี่ยวอู่ด้วย คุณธรรม ตอนนี้ไม่แกะลักเป็นเรื่อง ได้แต่เข้าเรียนหนังสือในสถานศึกษา

วันนี้ปรากฏขบวนรถยาวเหยียดมาถึงสถานศึกษาหงส์ ราชรถคันแรกประทับด้วยจ่างชุนของเข้า หากว่าของเขานุ่นยังเหมือนไม่เสด็จ พระสนมอื่นก็ไม่มีคุณสมบัติออกจากวัง

นอกจากจ่างชุนของเข้า ยังมีพระสนมอุ้ยเฟย และอี้เฟย พระนางล้วนส่องค์หงส์ เก้ายาง หลันหลิง จันอัน อันคง ซินซิ่ง เกิงหยางเข้าเรียน

องค์หงส์ทุกพระองค์สะพายห่อผ้าใบใหญ่ ยืนเข้าແ老人家รับการตรวจสอบ ให้ลองยืนหน้าไปประกบกระซับเสี่ยวเหนี่ยนจื่อทั้งหลาย ทั้งซึ่มื่อนมาที่หวินเย่ คล้ายฟ้องร้องมากกว่าแนะนำ

สุดท้ายให้ลองรายงานต่อหวินเย่ว่า “หวินโหว เสี่ยวเหนี่ยนจื่อ ทั้งหลายมาพร้อมหน้า เมื่อครู่บ่าวตราชันนับดู มีเสี่ยวเหนี่ยนจื่อเจ็ดสิบเจ็ดคน ขอให้หวินโหวตรวจนับดู”

“ข้าพเจ้าจำได้ว่ามีเพียงหกสิบสองคน ไหนเพิ่มขึ้นอีกสิบห้าคน?”

“อย บ่าวโง่เขลางเปาบัญญา นับจำนวนผิดไป แท้จริงแล้วมีเจ็ดสิบเจ็ดคน หลังจากนี้บ่าวสมควรเล่าเรียนหนังสือในสถานศึกษาด้วย”

ເມັນສູ່ໂລກໄໝ່

ຕອນນີ້ທວນເຢີຕິດຕັດຕີຮະບອງໄຫລອິງແຂວນອູ່ທັນປະຕູສານຕີກ່າວ
ອ່າງນັ້ນໄມ່ແນວ່າຈະຫຼື່ງວັນຈຸນເສີຍວ່າເໜີຍຈື່ອທັນຫລາຍເຄີດເປີດທີ່ໄປ ອ່າງ
ນັ້ນທັນທົມດົກໄມ່ຕ້ອງວຸ່ນວາຍແລ້ວ

“ຫວັນໂຫວ່າ ຕອນນີ້ເຈົາຄົງໄມ່ເລີຍນັບຊຸ່ນວຸ່ມີກສນມເອກ* ກະມັນ?”

ຈ່າງຊຸ່ນຂອງເຫຼົາສິ່ງເຂົ້າໃຈທວນເຢີອ່າງຄ່ອງແທ້ ສ່າງເສີຍອອກຈາກ
ຮາຊຣຕ

ທວນເຢີມອງດູເສີຍວ່າເໜີຍຈື່ອທັນຫລາຍສ່າງເສີຍຈັກແຈ້ກຈອແຈ ຮູ໌ສຶກ
ສມອງພອງໂດ ຮ້ອງດັ່ງໆ ວ່າ “ສົງສຸ້ມເສີຍ”

ອາຈນາງທີ່ສ່າງເສີຍດັ່ງ ໃນບຣິເວັນຈຶ່ງເງີຍບສົງບລົງ ແຕ່ໃນກລຸ່ມຄົນ
ບັງເກີດເສີຍສະເ້ນໄຫ້ດັ່ງລອດອອກມາ ທວນເຢີໄມ່ກ່າວປລອບໂຍນ ຮ້ອງອີກວ່າ
“ຫລື່ຫລື່ງ ຫລື່ສູ່ ອູ່ເມ່ຍ ທວນຢາໂຄວອອກມາ”

ທຸກຜູ້ຄົນທີ່ສ່າງນີ້ ເສີຍວ່ອງກັນຢາໂຄວອງຄຸ້ນຫີນອູ່ກ່ອນ ຈຶ່ງເດີນອອກມາ
ແຕ່ວ່າພວກນາງສະພາຍຫ່ອຜ້າຂັນນາດໄຫຼູ່ ດູ້ໄປໜ້ານັ້ນ ອອງຮູ່ຢູ່ເກາຫຍາງ
ກັບອອງຮູ່ຢູ່ຫລັນຫລື່ງເຫັນເຂັ້ນນັ້ນ ຈຶ່ງເດີນອອກມາ

* ພະເຈົ້າເຫັນຄູ່ສົງສົນມເອກແລະນາງສົນທີ່ໄປປະການທີ່ໄດ້ຮັບຮ້ອຍແປດຄົນໄດ້ຊຸ່ນວຸດອອມີກູ້ ຊຸ່ນວຸຈຶ່ງແນ່ງກໍາລັງປັນສອງກອງຮ້ອຍ
ໄດ້ສົນມເອກທີ່ສອງເປັນນາຍກອງ ແຕ່ຫຼັງຈາກອອກຄໍາສັ່ງຫັ້ງແລ້ວຫັ້ງເລື່ອ
ເຫຼົາສົນມເອກທີ່ກໍາລັງປັນສອງ ນັ້ນເລື່ອນນາງສົນມຄົນດັ່ນມາເປັນນາຍກອງແທນ ປາກກຽວ່າທຸກຄົນປັບປຸງຕົດຄຳສັ່ງອ່າຍ
ເກ່ຽວຂ້ອງ

หвинเย่กລ່າວອີກວ່າ “ວາງສັນກະຮະລົງ ເຕີຍມຈັດແຕວຂບວນ ແນ່ວ່າເປັນສືແກ້ວ ຮີບດ່ວນດ້ວຍ”

ເສີຍວ່ອງເໜີລືວຸດລາດຍິ່ງ ດີ່ງຕັ້ງທີ່ຜູ້ສົນໃຈສົບແປດຄນ ຈັດແຕວຂບວນໜຶ່ງຕັ້ງເອງຍືນຮັ້ງທ້າຍ ຍາໂຄວຮອງກີ່ປົງປັດຕາມ ພອດື່ງຮອບອົງຄໍທີ່ຜູ້ສົນໃຈກາຫຍາງ ນາງດີ່ງຕັ້ງທີ່ຜູ້ສົນໃຈຫຼາຍໝາດມີຈົດຈາກແຕວຂອງຍາໂຄວຮອງຫລາຍຄນ ຍາໂຄວຮອງໄມ່ຍືນຍອມ ເກີດກາຮຸ່ມເດືອງກັບອົງຄໍທີ່ຜູ້ສົນໃຈກາຫຍາງ

หвинເຢີໃສ້ສາຍຕາທີ່ເຍື່ນຈັບຈົ່ງມອງຂບວນທີ່ວຸ່ນວາຍ ຫລາຍປົມນານີ້ ມີຫວັນເຢີເພື່ອສ້າງກລິ່ນອາຍ່າພັນໜີດໜຶ່ງ ເຕີກທີ່ຜູ້ສົນໃຈກາຫຍາງໜຶ່ງພວເຫັນສາຍຕາທີ່ເຍື່ນເຍື່ນຂອງຫວັນເຢີ ກີ່ຍືນຕ່ອແຕວເສີຍວ່ອງ ມີຄົນທີ່ໜຶ່ງ ກີ່ມີຄົນທີ່ສອງຍາໂຄວຮອງລ່ວງຮູ້ນີ້ສ້າງໃຈຄອງພື້ນໝາຍ ຈຶ່ງຫຍຸດທຸ່ມເດືອງ ຈັດຂບວນຂອງຕັ້ງເອງໃໝ່

ອົງຄໍທີ່ຜູ້ສົນໃຈກາຫຍາງຫລື້ໜີ່ພົບວ່າໄມ່ມີຄູ່ມືອຈິງຄິດກັບເຂົ້າຂບວນ ດ້ວຍພົບວ່າທີ່ຜູ້ສົນໃຈກາຫຍາງຕ່ອແຕວສືແກ້ວ ແຕວລະສົບເກົາຄນ ຄົງເຫຼືອແຕ່ຕັ້ງເອງອູ້ໆຄົນເດືອງ ຈຶ່ງກລ່າວ “ຫວັນເຢີ ຂ້າພເຈົ້າຄວາມຍືນອູ້ໆທີ່ໄດ້?”

“ນັບແຕ່ນີ້ໄໝເກົ່າຫຼຸດເຈົ້າວ່າເຫັນເຊີງ ເພຣະວ່າຂ້າພເຈົ້າຈະເປັນຄນສອນວິຊາຄຳນຸ່າມແກ່ພວກທ່ານ ສ່ວນທ່ານຍືນອູ້ໆທີ່ໄດ້ ຂບວນທັ້ງສື່ຕ່ອແຕວແລ້ວເສີ່ຈ ທ່ານເປັນຂບວນທີ່ທ້າ”

“ຂ້າພເຈົ້າຄນເດືອງຫຼືວໜ້ອ?”

“ທ່ານສາມາດເລື້ອກດອນຕັ້ງອອກໄປ ທີ່ຮ້ອຍືນເຂົ້າແຕວຄນເດືອງ”

ຫວັນເຢີລ່າວເສີ່ງກະຮະດ້າງ ທາກວ່າຕອນນີ້ອ່ອນຂ້ອໃຫ້ ແລ້ງຈາກນີ້ຄິງໄມ້ອາຈັກຄຮອງທີ່ຜູ້ສົນໃຈກາຫຍາງເຫັນເຂົ້າແຕວຄນເດືອງ ຮ້ອງດັ່ງໆ ວ່າ “ຂ້າພເຈົ້າຈຶ່ງໄມ່ຖຸກທ່ານນີ້ນັບອອກໄປ”

ອົງຄໍທີ່ຜູ້ສົນໃຈກາຫຍາງຄວາມຈິງນ້ຳຕາຄລອເນົາ ພອພັກລ້ຳກລືນ້ຳຕາໄວ້ຍືນເຂົ້າແຕວຄນເດືອງ ຮ້ອງດັ່ງໆ ວ່າ “ຂ້າພເຈົ້າຈຶ່ງໄມ່ຖຸກທ່ານນີ້ນັບອອກໄປ” ຫວັນເຢີໄໝແຍແສສນໃຈນາງ ທາກເດີນຄື່ງເບື້ອງໜ້າທີ່ຜູ້ສົນໃຈກາຫຍາງ ກລ່າວວ່າ “ນັບແຕ່ໂບຮານກາລ ສຕໜີ່ໄຮປ້າມູ້ມາຄື່ອເປັນຈີ້ຍາ ຄຳພູດນີ້ກລ່າວ

ขานเป็นเวลานาน ผู้คนมากมายถือเป็นเกณฑ์มาตรฐาน ข้าพเจ้าความจริงคิดเห็นเช่นนี้ แต่ต่อมากับพานบุคคลสองคน หนึ่งคือของเขานี่ยังเห็นยังหนึ่งคืออีียนเจือชุยผู้เข้าร่วมอีียน ของเขานี่ยังเห็นว่าสตรีนางหนึ่งควรก่อประดับคุณธรรมอันดีงามและสติปัญญาอันล้ำเลิศ ประการสำคัญคือปัญญา สตรีที่ไม่เข้าสามารถทำลายบ้านช่อง ถึงกับทำลายบ้านเมือง ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าตั้งข้อสงสัยต่อคำนี้ แต่เห็นด้วยกับของเขานี่ยังเห็นยังที่ว่าสตรีที่ทรงภูมิปัญญาสามารถสร้างความจำเริญแก่บ้านช่อง นำความมั่นคงมาสู่ประเทศไทย นี้เป็นสาเหตุที่ข้าพเจ้าเปิดโอกาสให้พวกรท่านแสดงความเฉลี่ยแฉลาดและภูมิปัญญาอกรกษา

“ซึ่งความจริงการจัดตั้งสถานศึกษาภูมิมีความยุ่งยาก พวกรท่านต่างกับบุรุษ หากบุรุษไม่เชื่อฟัง ข้าพเจ้ามีบุคลงโทษมากมาย เช่น ให้ก่อภูเขาจำลองด้วยมือเปล่า แต่สถานศึกษาไม่มีบุคลงโทษพวกรท่าน แต่ข้าพเจ้าคิดบอกว่าหากพวกรท่านพบกับความล้มเหลว จะนำกลับกว่าถูกลงโทษอีก

“อุดมการณ์ของสถานศึกษาคือให้การศึกษา โดยไม่แบ่งประเภท ดังนั้นพวกรท่านสามารถเปิดประตูของสถานศึกษาโดยง่ายดาย แต่หากว่าพวกรท่านถอนตัวออกไป ประตูใหญ่ของสถานศึกษาจะปิดสนิทต่อสตรี เพราะว่าพวกรท่านให้บทสรุปต่อสถานศึกษาประการหนึ่งว่าสตรีไม่ควรแก่การส่งเสริม ต่อให้พวกรท่านอ่อนวนน้อมร้องอย่างไร ประตูจะไม่เปิดออกอีก สตรีในภายภาคหน้าที่คิดหาความรู้จะจดจำซึ่งของพวกรท่านไว้ เพราะว่าพวกรท่านเป็นคนปิดกั้นเส้นทางความก้าวหน้าของพวกร่าง”

พริบตานั้นในบริเวณเงียบสงบ แม้กระทั้งราชรถของจ่างชุนของเขาก็ปราศจากพระสุรเสียงอันใด

หวินเย่กล่าวสืบต่อ “ตอนนี้ขอนบอกว่าผู้ใดเห็นว่าไม่สามารถแบกรับภาระนี้ สามารถถอนตัวออกไป พวกรท่านมีเวลาให้คร่าวญชั่วชั้นไปใหม่หมด

ดอก พันจากนี้พวงท่านต้องแบกรับภาระเหล่านี้

“ขอบอกตามตรง ข้าพเจ้าไม่เลิงผลเลิศต่อพวงท่าน ชีวิตในสถานศึกษายากลำบาก พวงท่านอาจล่วงรู้สภาพในสถานศึกษาจากญาติพี่น้องของพวงท่าน แต่แท้ที่จริงแล้วพวงมันไม่ได้บอกความยากลำบากต่อพวงท่าน บุรุษมักเป็นเช่นนี้ ถึงแม้พันหักยังกลืนลงไป มันต่ออยู่สู่อื่นหมัดหนึ่ง จะบอกกล่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ตัวเองถูกต่อจมูกบิดเบี้ยวจะไม่บอกออกไป

“พวงท่านดู รถโดยสารของพวงท่านจอดอยู่ที่นั้น ขอเพียงมุดเข้าไป จะได้รับความรักจากญาติพี่น้อง เก็บตัวอยู่ในหอห้อง ผันถึงคู่ชีวิต ช่างประเสริฐแท้” กล่าวจบ หันกายไปมองดูสูปที่จุดขึ้น

หญิงสาวทั้งหลายหายใจหอบถี่ หลังเห็นอีซอมหน้า พวงนางไม่เคยเลือกเพ็นมาก่อน และไม่เคยมีคนหิบยืนสิทธิในการเลือกแก่พวงนาง ในที่สุดปรากฏเด็กหญิงอายุสิบขวบนางหนึ่งวิ่งกลับไป นางไม่อาจทนทานรับบรรยายศาสอันลีลับเช่นนี้ได ภายในรถบังเกิดเสียงท้อดถอนใจด้วยความเสียดายดังขึ้น

เมื่อมีคนหนึ่ง ต้องมีคนที่สอง และคนที่สาม รอจนหิวเย่หมุนตัวกลับมา พบร้าแควขบวนบางตาลง หิวนเยสั่งให้พวงนางตั้งแควใหม่ พบร้าเหลือเพียงหกสิบคน

แวรตาที่เย็นชาของหิวเย่สลายคลาย บอกกล่าวต่อพวงนางว่า “เมื่อครู่ข้าพเจ้าเพียงเอ่ยถึงผลสะท้อนที่เหนียงเหนี่ยงมีต่อข้าพเจ้า พวงท่านทราบหรือไม่ว่าขณะที่ข้าพเจ้ากล่าวคำสตรีที่ไร้ปัญญาถือเป็นจริยาผู้เม่าเอียนตอบต่อข้าพเจ้าอย่างไร?”

หญิงสาวทั้งหลายสันศรีษะ หิวเย่ฝืนยิ่มพลางกล่าวว่า “ตอนนั้นท่านผู้เฒ่ากำลังเดี้ยงกลืนกระเทียมรับประทานเกี้ยวไส้กุยช่าย พอพังก์พ่นเศษกระเทียมกุยช่ายใส่ข้าพเจ้า จากนั้นรับประทานเกี้ยวต่อ ไม่สนใจ

ข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าต้องลังหน้าสองเที่ยว ค่อยลงกลิ่นกระเทียมไป"

เอ่ยถึงตอนนี้ ในขบวนของหญิงสาวต่างหัวร่องอหาย หวินเยร่องน เสียงหัวร่องบลง ค่อยกล่าวว่า "ท่านผู้เม่าต้องไม่ผิด อย่างนั้นคงเป็น ข้าพเจ้าผิดแล้ว เมื่อผิดพลาดคราวแก้ไข ดังนั้นขอต้อนรับพวงท่านเข้าสู่ โลกใหม่ เมื่อพวงท่านเข้าสู่โลกใหม่ ขออย่าได้แปลกใจ เพราะว่าทุก ประการในที่นี้ล้วนเป็นของพวงท่าน ท่านจะทราบว่าฝ่าสูงเพียงใด และ แผ่นดินกว้างเพียงไหน ทั้งล้วนรู้ความลับของมหาสมุทร ล้วนรู้เชียนวิเศษ ในขุนเขา เมื่อพวงท่านทำการเลือกเช่นนี้ ไม่ว่ายอดหญิงในประวัติศาสตร์ ทั้งลั่งอี้ จ้วเหวินจวิน ไซเหวินจี เชี่ยเด้าอิวันล้วนไม่อาจเทียบเปรียบได้

"พวงท่านจะเป็นสตรีที่มีความสำเร็จสูงสุด สามารถเป็นเช่น ไซปาเชียเชียนเชิง ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าบิดามารดาพวงท่านต้องการให้ พวงท่านเป็นยี่งไร แต่ข้าพเจ้าคาดว่าสมควรเป็นสตรีที่เปลือกนอก อ่อนโยน จิตใจเข้มแข็ง เคราะพผู้อาวุโส ปกป้องคนอ่อนแօ กตัญญูต่อบิดา มารดา รักเวทนาผู้อ่อนเยาว์ อย่าว่าแต่ระหว่างการเรียนรู้ พวงท่านจะ คันพบขีดความสามารถของตัวเอง ตอนนี้ให้ลั่งห่อผ้าของพวงท่าน สิ่งของเหล่านี้รังแต่เป็นสิ่งกีดขวางท่าน สถานศึกษาจัดเตรียมทุกสิ่งให้กับ พวงท่านแล้ว มาเถอะ ติดตามข้าพเจ้าเข้าสู่โลกใหม่ของพวงท่าน"

หวินเยคถ่ายห่านนำขบวนนำเหล่าหญิงสาวเข้าสู่สถานศึกษาหญิง ซักนำพวงนางเข้าสู่สาขาวิชาที่รักชอบ หวังว่าแต่ละรุ่นมีสตรีที่โดดเด่น รุ่นละคนสองคน จนถึงสามสี่คน เนกเช่นสายน้ำของต้าถัง มีดอกไม้ที่บาน สะพรั่งสักหลาดซ่อนกีไม่เลว

ตอนนี้มีสตรีที่โดดเด่นคนสองคนไม่น่าแปลก ร้อยปีให้หลังมีสิบคน ย์สิบคนไม่น่าประหลาดใจ พอดีพันปีให้หลัง ปรากฏยอดหญิงร้อยหมื่น กีไม่น่าแปลกประหลาดแต่อย่างไร

ព័ត៌មានប្រព័ន្ធបាសរៀង

ໄທປາເຊີຍຖຸກຫລືກໍາເຊີຍນເຈີນເຈີນອນຮມສັ່ງສອນສອງໜ້າຍານ ຈາກນັ້ນມາຍັງ
ທັອງກ່າວງານຂອງຫວິນເຢ່າ ພວິນເຢ່າກົມອນມ້ວນນັ້ນທີກໃຫ້ນາງປົງປັດຕາມນີ້

ไฮปาร์เดียคลีมัวนบันทึกออกอ่านดู ถึงกับกระโดดปราดขึ้นมา หวินเย่กลับห้ามมิให้นางพักอยู่กับเหล่าภูยิงสาว ห้ามอาบน้ำกับพวงนาง เหตุผลของหวินเย่คือ ไฮปาร์เดียมีเรื่องร่างของสตรี แต่หัวใจกลับเป็นบุรุษ สร้างความกระอักกระอ่วนแก่ไฮปาร์เดียยิ่ง

ไปเยี่ยมเข้าสู่สถานศึกษาหญิง พนักงานเรียนหญิง ปรบมือให้ทั้งหมดสูมเสียงลง จากนั้นฉุดดึงมือหญิงสาวนางหนึ่งเข้ามา กล่าวกับทั้งหมดว่า “ในเวลาสามปีข้างหน้าพวกเราจะอยู่ร่วมกันทุกเช้าค่ำ หวังให้ทั้งหมดห่วงแห่งโอกาสเล่าเรียนนี้ให้ดี พากท่านสามารถเข้าสู่สถานศึกษาสร้างความประหลาดใจแก่เรายิ่ง ควรทราบว่าโลกนี้เป็นของบุรุษ สตรีอยู่ในฐานะบริวาร พากท่านก็เห็นว่าคนคลาดเช่นเรา ยังไม่สามารถต่อต้านขัดขืนบุรุษได้

“พวกท่านโชคดียิ่ง เท่าที่เราทราบ สถานศึกษาอีซานเป็นสถานศึกษาที่ใหญ่ที่สุด มีสาขาวิชาครบทั่วทุกส่วนที่สุด และยังมีอุปกรณ์การสอนเพียบพร้อมที่สุด แม้แต่โลกตะวันตกยังไม่อาจเทียบเปรียบได้ เราอยู่ที่

สถานศึกษา เป็นทั้งครูสอนหนังสือ และเป็นนักศึกษา เราไม่คิดว่าง้าม เป็นอาจารย์ใหญ่ เพียงคิดเป็นสายคุนหนึ่ง เป็นพี่สาวคุนหนึ่ง ก้าวเท้า ออกไปพร้อมกับพวงท่าน มุ่งสู่จุดสูงสุดของวิชาความรู้ พิสูจน์ว่าสตรีก็มี ผู้ทรงภูมิปัญญา”

สองวันมาแล้ว คำพูดนี้ถือเป็นถ้อยคำที่รู้ใจเสี่ยวเหนียงจื่อทั้งหลาย ที่สุด ต่างกับหวินเย่ที่ถือเป็นจิตการ หากพิชิตจิตใจผู้คนส่วนใหญ่ แน่นอน ในผู้คนเหล่านี้ไม่นับเสี่ยวอู่ร่วมอยู่ด้วย

ขณะที่ไชปาระอุ่นกำลังปรึกษาหารือถึงเครื่องแบบของสถานศึกษา ภูมิปัญญาที่อ่อนแอดำนุภาพต่ำ สะพายห่อผ้าเล็กๆ ใบหนึ่งเดินผ่านประตู สวนไม้ดอกเข้ามา เห็นที่ลานตีกยืนไว้ด้วยผู้คนมากมาย ต้องชะงักงันไว้ ไม่ทราบเข้ามาหรือล่าถอยไปดี

นางพมคำลับ ผู้พวรรณขาวผ่อง สวมเสื้อผ้าโปรดงบาง เผยเห็น แต่ผ้ารัดหน้าอกสีเขียว เมื่อยืนอยู่ที่นั้นคล้ายภาพวาดภาพหนึ่ง คล้ายกิ บทหนึ่ง ไชปาระถึงกับลีมเลือนคำสั่งข้อห้ามของหวินเย่ เดินเข้าไป ถูมือภูมิปัญญาไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านเป็นเสี่ยวเหนียงจื่อบ้านใด คนของสถานศึกษาเข้ามาหมดแล้ว หรือว่าท่านคิดมาเรียนหนังสือด้วย?”

ภูมิปัญญาหันดึงมือออกจากเงือกมือของไชปาระ ลัวเอกสารฉบับ หนึ่งประคงส่งให้ ไชปาระรับไปอ่านดู ถึงกับยิ้มรื่นเรื่องใส บอกกล่าว ต่อเสี่ยวเหนียงจื่อทั้งหลายว่า “นี่เป็นเพื่อนใหม่ของพวงท่าน เรียกว่าผั้ง ฉือเอ้อ ปันอ้ายสินสีปี บิดานามผังจุ่น เป็นหวินเย่ฝ่ากษัตริย์มาเล่าเรียนที่ สถานศึกษาภูมิปัญญา”

เสี่ยวอู่เชิดปากจนสูงชัน ในสถานศึกษาภูมิปัญญา ตัวเองความจริงดงาม ที่สุด แต่ภูมิปัญญาชั่นบท่านนี้กลับดงமากกว่าตัวเอง นางติดสอยห้อยตาม ซือฟูเป็นเวลานาน มีความสำนึกตัวอยู่บ้าง มาตรແม้กเป็นเช่นนั้น ยังไม่ อาจหักห้ามความเชิดแคนชิงชังได้

ยาโกรองโอบให้เลี่ยวอู่ไว้ ซึ่มือไปยังผังมือเอ้อ กล่าวกับเสี่ยวอู่ว่า “เสี่ยวอู่ ผังมือเอ้อนนั้นยังคงกว่าท่านอีก”

เสี่ยวอู่สั่งหลุดจากยาโกรอง ชำเลืองมองผังมือเอ้อเวบหนึ่ง จากนั้นกลับห้องนอนของตัวเอง หันไปทางน้ำดูไปสะกิดความชุ่นข้องร้าญ สตรีของตระกูลหินคล้ายไม้ยืนต้น บางต้นแข็งแรง บางต้นอ่อนช้อย แต่จะดีซึ่งล้วนยืนตัวยิ่งตัวเอง หันไปทางน้ำกลับคล้ายหญ้าก้าฝ่าก คราก่อนซือฟูซึ่มือไปที่หญ้าก้าฝ่าก บอกต่อตัวเองว่าสตรีมักเป็นสาวลัยไม่เลือย ดูดสารหล่อเลี้ยงจากต้นไม้ใหญ่ หลังจากดูดสารหล่อเลี้ยงจากต้นไม้ใหญ่จนหมดสิ้น ตัวเองก็เหี่ยวเฉาตายตาม ยังสู้ต้นไม้เล็กๆ ต้นหนึ่งไม่ได้ถึงแม่ไม่ได้รับแสงแดดร้างบัน แต่ถึงอย่างไรยังรักในดิน ตรงกันข้าม กับหญ้าก้าฝ่ากแม้ยังไม่ตระหนักอยู่ที่สูง ขอเพียงต้นไม้ใหญ่เหี่ยวเฉาตาย มันก็จะสิ้นอวสานเข่นกัน

องค์หันไปทางด้านซ้าย คิดถูกคลำผิวกายของหันไปทางน้ำ ตั้งนั้นเดินเข้าไปหยิบแก้มของผังมือเอ้อ หยิกจนผังมือเอ้อน้ำตาไหลออกมา องค์หันไปทางด้านขวาไม่ถูกมือ กล่าวว่า “มีคำกล่าวว่าผิวพรรณของหันไปทางน้ำจะดูดีกว่าผิวพรรณของคนอื่น”

นางยืนมือหมายหยิกซ้ำ แต่ไขป่าเรียกงเป็กปักป้องนางไว้ ได้แต่ชักมือกลับ หัวร่อเสียงเจือยแจ้วพลางกลับห้องของตัวเอง

หันไปทางที่อ่อนแอบเป็นความรักชอบของไขป่าเรีย โดยเฉพาะชนิดดีที่สุดนี้ เทืนผังมือเอ้อถูกเสี่ยวเหนียงจ่อหั้งหลายห้อมล้อมไว้ จึงเข้าไปปลอบโยนนาง ดุดลากผังมือเอ้อออกไป จัดหาห้องหันให้ด้วยตัวเอง...

สถานศึกษามีภารกิจมากมาย หินเย่รุ่นวายจนหัวหมุน อย่างรวดเร็วลีมเรื่องที่ผังจุนฝ่ากผังนางงามน้อยให้เล่าเรียนหนังสือในสถานศึกษาหันไป ตอนนี้เข้าต้องพบปะกับพ่อค้าภาริชกลุ่มใหญ่ คนเหล่านี้นำโดยเหอเส้า ชุมนุมกันในห้องทำงานของหินเย่

เหอเล้ายังขนย้ายหินใหญ่มา พ่อเปิดหินออก ข้างในบรรจุเต็มไปด้วยเหรียญทองคำ เข้าทราบว่าตอนนี้หินเยื่อขัดสนเงินทอง เงินทองในบ้านล้วนส่งไปปั้งเมืองเยี่ยจوا ตระกูลลงซูกีส่งแรงงานไปที่เมืองเยี่ยจوا

หินเยื่อแม่ใช้วิธีที่เฉียบขาด กำรบานการบี้นราคานี้ดิน แต่ฟังว่าโจรทางน้าออกอาการปวด แม้กระทั้งก้อนอิฐยังแยกชิ้น หินเยื่อเตรียมดึงกำลังส่วนหนึ่งของหัวเรือแคนหลึงหนันไปปราบปราม

หลังจากส่งเหอเลากับพวกกลับไป หินเยื่อฟังว่าหลีกังไม่สบาย จึงรุดไปเยี่ยมเยียนท่านผู้เม่า ประคองหลีกังนอนลงบนเตียงห่มผ้าห่มให้

หลีกังมองดูหินเยื่อปล่อยม่านมุ้งลง กล่าวว่า “ท่านกีพักผ่อนแต่หัวค่ำเดอะ ปล่อยวางเรื่องของสถานศึกษา ใส่ใจกับเรื่องในบ้านกว่าเดิม วางใจเดอะ ภายในสามปีเราคงไม่ตาย”

มือของหินเยื่อสั่นสะท้าน คำกล่าวของเชียนเชิงผู้เม่าพอดีเป็นสิ่งที่เข้าห่วงใจที่สุด ขณะจะกล่าวกระไร เห็นหลีกังหลับตาลง จึงดับเทียนไว้เดินออกจากห้อง หลายวันนี้เชียนเชิงของสถานศึกษานี้ไม่กลับบ้าน ดีที่เรื่องการรับสมัครของสถานศึกษารุดม่านปิดฉากลงแล้ว ทั้งหมดสมควรพักผ่อนสักครา

ชุนเทียนบนภูเขาอีชาน วิถีชีวิตชั่นดุจสายน้ำ แฟงความเห็นบนหัวอยู่บ้าง ดูกห้อป้าผลิตอกถูมยังไม่แบ่งบาน หินเยื่อเดินถึงหน้าประตูห้องของตนเอง พลันได้ยินสัมเสียงที่คุณหูชนิดหนึ่ง ต้องงยหน้าขึ้น ราตรีกามมีดมีดมองไม่เห็นอันใด แต่ความรู้สึกที่กดดันยังคงอยู่

หินเยื่อเงี่ยหูฟังดู นอกจากเสียงลมภูเขาแล้ว ปราศจากสัมเสียงใดต้องสั่นศีรษะด้วยความประหลาดใจ ผลักประตูห้องออก เหลียวมองไปทางด้านหลังใหม่ หัวใจต้องตกวูบลง เงาดำขนาดใหญ่เพิ่งพุ่งผ่านยอดเขา เร้นหายกับชุนเขาทั้งหลาย

ทั่วทั้งสถานศึกษาดกอยู่ในความมืด หินเยื่อนั่งจับเจ้านเตียง ส่อง

ตากอประกายสีเขียวปัดราวกับสุนัขป่า สองมือยืดจับผืนพรอม นั่งพิงผนังห้องไว้

หวินเย่เห็นว่าต้องออกจากคราดางอานโดยเร็ว แผนแสร้งเป็นพื้นเพื่อนไม่เกิดผล พวกรเขายังไม่ไปรังความตระกูลหลักกับตระกูลจ่างชุน หากมายังสถานศึกษา ที่บ้านไม่อาจมีปัญหา สถานศึกษาก็ไม่อาจมีปัญหา ในเมื่อมุ่งเป้ามาที่ตนเอง อย่างนั้นพรุ่งนี้ตนเองจะจากไป ไปรับตำแหน่งที่เมืองเยี่ยจว ทะเลสาบดังถึงพื้นที่กว้างใหญ่ เป็นสถานที่เหมาะสมกับการพิสูจน์ความเป็นความดาย ดูว่าพวกรเขาร้ายกาจกว่าหรือว่าตนเองซึ่งมาจากอนาคตกล้าแข็งกว่า

หวินเย่ไม่เคยเดียดแคนถึงเพียงนี้มาก่อน марต์ที่มุดอยู่ในรูหู นับพันปียังกล้าโผล่หัวออกมานะ ความจริงเข้าใจว่าถังไฟจะยังย่องเต็ปกรองจักรวรรดินี้ไว้ ไหนเลยจะคาดยังมีที่ซึ่งพระองค์เอื้อมไปไม่ถึง まるตามัน เกอะ ยุคสมัยนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจพึ่งพา ได้แต่พึ่งพาตนเอง บิดาเพียงคิด มีชีวิตอยู่ในต้าถังอย่างสงบ まるตามันกลับไม่ให้โอกาสแก่เรา อย่างนั้น พวกรากีประลองกำลังดู...

ประวัติผู้แต่ง

เจี่ยอวี่อ้อร์มีชื่อจริงว่าหวินสง เป็นนักเขียนระดับแพลทินัมของเว็บไซต์จงเหวินดีเตียน เนื่องเพราชมขอบท่องเที่ยวท่องทุ่งภาคตะวันตกเฉียงเหนือ ทั้งท่องเที่ยวและพื้นที่กร้าง กล้ายเป็นวัตถุดินในการเขียนนานนิยายอิงประวัติศาสตร์ หากท่านอ้างว้างเกินไป เมื่อมีสหายมาเยือน จะเลี้ยงดูบุสเลื่อย่างดี

เจี่ยอวี่อ้อร์เขียนนานนิยายอิงประวัติศาสตร์รวมเจ็ดเรื่อง เรื่องแรกคือถังจวน (จอมกระล่อนราชวงศ์ถัง) กินความสีล้านตัวอักษร ทั้งสร้างเป็นซีรีส์ชุด ต่อด้วยยันเซียง (พลิกผ้าห้ามาดุภมิยั่น) อันหนู (จังจอกเงิน) หมิงเทียนเซี่ย (ได้พ้าหมิง) อ้วนบุสเลื่อยเหยิน (ข้ามิใช่คนบ้า) ต้าซ่งเต่อจือยุ่ย (ภูมิบัญญาแห่งต้าซอง) เรื่องล่าสุดคือถังเหยินเตอชั่งจั่ว (เตี๊ยะอาหารของชาวถัง)

“ເຈົ້າອວ່າເອັນດີ” ເຊັບຜົນຈານເຮືອງແຮກທີ່ຈະ “ຈອນກະລ່ອນຮາຊວງຄົດົງ”

ດົວເອກຂໍ້ອັນເວລາລັບປົວຢູ່ໃນຍຸກຂອງທັກໃກ່ຈົງຈ່ອງຕັ້ງ ມີໂຄກສະຮັກຄວາມຕົກມາຂອນ
ດ້ວຍຄວາມຮຸກາກວົງກາຄາສຕ່ວ ເປັນ ສັດຕະລູສັນເຮົວຈາກກັບດ້ວຍຄຣອນວິ້ສັດພັບ
ຈະເປັນເກລືອທີ່ນີ້ໄກຕີໄດ້ ແພນັນຝັ້ງທີ່ອ່າງໃນປັດທາງຕິດຕົວບາງວ່າ ຈົນນຳໄປເພົະຂໍາຍພັນຮູ່
ໄດ້ຜົດສັດຕ່ວ່າໄດ້ປັບປຸງ ກໍາບັນໄກບັນນຳໄກທັນຂັ້ນເຫັນພ້ອອີງຮູ່ໄດ້ອ່າງກະນັດກະແບບຈົວລາ
ດ້ວຍສັນຫຼັກ ແລ້ວນັ້ນລັບນີ້ແລ້ວເຕີມພົນຈານທີ່ຫຼາກຮຽນການ ກໍາໄກໄດ້ເລື່ອບຣດາສັກດໍ
ອ່າງຮວດເຮືອ ບຸນສຸກອົກບຸນທີ່ໂດຍ ດົວເອກຂອງເຮືອງນີ້ມາຍຸຮຸນຮາວຄຣວເຕີຍກັບພຣະເຮົາ
ຂອງທັກໃກ່ຈົງຈ່ອງຕັ້ງ ອ່ອງຕັ້ງແພຣະກົງເສົ່າງນີ້ມີຄວາມເນັດຖຸເປັນພັ້ນເສົ່າງກັບ
ພຣະເຮົາໄອສ ນາງຄົງຮັກກົງຮຸກສັນນີ້ຂໍ້ວ່ອຍາຈະ ແກ້ລັງເຕັກນີ້ ໂດຍໄກໃຈກໍຍາກາ
ສົ່ງຕັ້ງເອກຂອງເຮົາໄກ້ໄໝາວິດວອດໄດ້ເປັນປະຈໍາວ່ອຍຄວາມກະລ່ອນເລ່ຍວົດລາດ ຈົນເປັນທີ່ນີ້
ຂອງຂໍ້ອື່ນໃນການໄກທີ່ວ່າ “ຈອນກະລ່ອນຮາຊວງຄົດົງ” ເນີນຍາເວົ້ອນນີ້ສ້າງຂໍ້ອື່ນສີຍອດ່ານນາກ
ໄກແກ່ຜູ້ປະເພີນ ກໍາໄສຮ່າງສຽງສະຫຼຸງແພບວິຊ້ອົກກໍາຂາຍເຮືອງ

ກ່ອສັກດີ ໄຂບຮ່ສົມສັກດີ

ຈອນກະລ່ອນຮາຊວງຄົດົງຂັ້ນທີ່ຈ້າຍຫຸ່ນຜູ້ຫັນບັງເອັນຍ້ອນວ່າລາກເກີ່ງຮາຊວງຄົດົງ
ຜູ້ແກ່ຕ່າງໆເຫັນປາກາກໍທີ່ຂໍວົດ ບຣະຍາສດາກາຕາກໍດ້ານການເນື້ອງ ເຄຣະຫຼັກ ວັດທະນາ ສັງຄນ
ດ້ວຍດົຈນີ້ວົດວານເປັນຢູ່ແຫ່ງຍຸກສົມຍີ ຂັກນຳຜູ້ແກ່ຕ່ານເຫັນສູ່ຮັກເຈັນກວບຍ່າງກລຸກລົກນີ້
ປ່າຈຸບັນຈີ່ຍື່ອວ່າເອັນເປັນນັກເສື່ອນະດັບພແລກທີ່ມີຂອງວິປະຕິເຕີ່ຍບ່ອງຫົວນ ເຊັບແນວໃຈຫາຍ່າງ
ວິປະວິຕິຄາສຕ່ວກົດທັດຈິດເຮືອງ ຈອນກະລ່ອນຮາຊວງຄົດົງເປັນເຮືອງແຮກໃນຫຼົດການເຫັນຂອງເຫາ
ເພື່ອງເຮືອງແຮກກົດກະຊຸ້າພໍາ ມີຍອດວົງນັບສົນລັກນົວ ເພື່ອງນໍາລົງໄດ້ຄົກຮັ່ງຫົ່ງໆ ຜູ້ແກ່ຕ່າງໆກິກະຍານຂັ້ນເປັນ
ນັກເຍັນນະດັບນາກເກີ່ງ ແພນັນເພັນປະຈໍາຂອງເກື່ອງວ່າເອັນດີ ຕິດຕາມເກົ່ານພົນຈານຂອງເຫຼຸດເຮືອງ
ເກີ່ງວ່າຈອນກະລ່ອນຮາຊວງຄົດົງວ່ານັບສຸກທີ່ລຸດ ສໍາເຫຼັບກັບມົນ ຈອນກະລ່ອນຮາຊວງຄົດົງເປັນນີ້ຍາຍ
ອັງປະວິຕິຄາສຕ່ວກົດທີ່ສຸດໃນຮອບສັບປີ

ບ.ພຣະຕົນ

ราคา 280 บาท

ISBN 978-616-613-776-7

9 78616 137767